JOAN D. VINGE

JOAN D. VINGE

REGINA ZĂPEZII

VOL. 1

„Strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt aceia care o află”.

Noul Testament, Evanghelia după Matei, 7, 14

„Vei avea bucurie, sau vei avea putere, spuse Domnul, dar nu le vei avea pe amândouă”.

Ralph Waldo Emerson

PROLOG.

Uşa se închise fără zgomot în spatele lor, izolându-i brusc de lumina, muzica şi petrecerea îndrăcită din sala de bal. Pierzându-şi dintr-o dată vederea şi auzul, se simţi cuprins de claustrofobie. Îşi strânse mâinile peste trusa medicală pe care o ducea acoperită sub mantie.

Alături de el, în întuneric, auzi râsetul ei amuzat, iar lumina izbucni din nou în jur, făcând vizibilă odăiţa în care se aflau acum. Nu erau singuri. Încordarea îl făcu să tresară, chiar dacă se aştepta la aşa ceva şi chiar dacă i se mai întâmplase deja de cinci ori în această noapte fără sfârşit şi avea să i se mai întâmple de alte câteva ori. Scena se petrecea acum într-o cameră de zi, pe canapeaua simplă care ieşea în evidenţă într-o pădure de picioare de mobilă întunecate, poleite cu aur. Îi trecu prin minte gândul lipsit de importanţă că numai în noaptea aceea văzuse mai multe stiluri şi preferinţe decât în cei patruzeci de ani petrecuţi pe Kharemough.

Dar nu se găsea pe Kharemough, ci în Carbuncle, iar această noapte de Festival era cea mai ciudată din câte petrecuse vreodată şi avea să mai petreacă, dacă ar fi fost să trăiască o sută de ani. Întinşi pe divan se aflau un bărbat şi o femeie, amândoi cufundaţi într-un somn adânc, datorat vinului drogat din sticla pe jumătate goală, răsturnată pe covor. Privi fix la pata purpurie care se întindea pe carpeta pluşată, încercând să nu încalce intimitatea cuplului mai mult decât trebuia.

— Sunteţi sigură că această pereche a avut şi relaţii… intime?

— Fireşte. Este absolut sigur.

Însoţitoarea sa îşi ridică de pe umeri masca ei cu pene albe, dezvăluindu-şi părul, aproape la fel de alb, încolăcit ca un cuib de şerpi deasupra feţei entuziaste de tânără. Masca reprezenta un contrast grotesc faţă de dulceaţa acelui chip: ciocul foarte ascuţit şi zimţat al unei păsări de pradă, ochii enormi cu pupilele negre ai unui vânător nocturn care îl ţintuiau, cu făgăduinţa vieţii şi a morţii atârnând în balanţă… Nu. Când se uita în ochii ei, nu zărea nici un contrast. Nici o diferenţă.

— Voi, kharemoughii, sunteţi aşa de siguri că aveţi dreptate. Femeia îşi aruncă pelerina cu pene albe. Şi aşa de ipocriţi!

Râse din nou, râsul ei era în acelaşi timp strălucitor şi întunecat.

Fără tragere de inimă, bărbatul îşi scoase şi el masca mai puţin măiestrită: o creatură fantastică absurdă, pe jumătate peşte, pe jumătate pură imaginaţie. Nu-i plăcea că era nevoit să-şi arate faţa.

Ea îl privi iscoditor în lumina necruţătoare a lămpii, cu prefăcută nevinovăţie.

— Să nu-mi spui, Doctore, că nu-ţi place să tragi cu ochiul,

— Maiestate, îşi înăbuşi el cu greu indignarea. Eu sunt biochimist, nu voyeur{1}.

— Prostii. Pe buzele ei apăru un zâmbet mult prea bătrân în comparaţie cu faţa. Toţi medicii sunt voyeuri. Pentru ce altceva s-ar face ei doctori? Exceptându-i pe sadici, bineînţeles, cărora sângele şi durerea le fac pur şi simplu plăcere.

Temându-se să răspundă, bărbatul trecu pe lângă ea, se apropie de canapea şi-şi puse trusa medicală pe podea. Dincolo de pereţii încăperii, oraşul Carbuncle ajunsese la punctul culminant al sărbătoririi vizitei ciclice a Primului Ministru pe planetă printr-o noapte de veselie şi uitare de, sine. N-ar fi crezut vreodată că el şi-o va petrece cu regina acestei lumi – şi în nici un caz făcând ceea ce se pregătea să facă.

Femeia adormită stătea cu faţa către el. Era tânără, de talie mijlocie, puternică şi sănătoasă. Faţa ei blândă şi zâmbitoare, se distingea bronzată de soare şi de vânt dedesubtul părului încâlcit de culoarea nisipului. În rest, pielea era deschisă la culoare, probabil că şi-o proteja foarte bine împotriva frigului aspru de dincolo de zidurile oraşului. Bărbatul de alături era un tânăr de vreo treizeci de ani, cu părul întunecat şi pielea albicioasă; putea fi la fel de bine localnic sau extraplanetar, dar acum el nu prezenta nici un interes. Măştile lor de Festival priveau cu dezaprobare prin ochii lor afundaţi în orbite, ca nişte zei paznici neputincioşi ce se odihneau pe spătarul canapelei. Doctorul tamponă cu antiseptic umărul femeii, pregătindu-se să-i injecteze trasorul subcutanat şi îndeplinind mai întâi procedura simplă de auto liniştire. Regina stătea în picioare şi-l privea cu atenţie, tăcută acum când el trebuia să se concentreze.

Dincolo de uşa încuiată zgomotele se înteţiră; voci neclare, protestând zgomotos. Bărbatul se strânse ca un animal în capcană, aşteptând să fie descoperit.

— Nu-ţi fie teamă, doctore, îl linişti regina, atingându-i uşor braţul cu mâna. Oamenii mei vor avea grijă să nu fim deranjaţi.

— De ce naiba m-oi fi lăsat eu convins să fac treaba asta? bombăni el mai mult pentru sine. Îşi reluă activitatea, dar mâinile îi erau nesigure.

— Douăzeci şi doi de ani suplimentari de tinereţe pot fi extrem de convingători.

— Mult o să-mi fie de folos dacă-i voi petrece în vreun penitenciar!

— Calmează-te, doctore. Dacă n-o să termini ce-ai început în noaptea asta, oricum n-o să câştigi cei douăzeci şi doi de ani. Înţelegerea rămâne valabilă numai dacă voi avea măcar un copil-clonă perfect normal, undeva, printre Văraticii de pe această planetă.

— Cunosc condiţiile. Termină de implantat trasorul şi adăugă: Sper totuşi să înţelegeţi că în aceste condiţii un implant de clonă nu numai că este ilegal, însă comportă şi un grad foarte înalt de neprevăzut. Este o procedură extrem de dificilă. Şansele de a produce o clonă care să fie măcar o copie rezonabilă a persoanei originale nu sunt deosebit de bune nici chiar în cele mai controlate condiţii, ca să nu mai vorbim de…

— Deci, cu cât faci mai multe implanturi în noaptea asta, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Nu-i aşa?

— Da, maiestate, spuse el, simţindu-se dezgustat de sine însuşi. Cred că aşa este.

Cu grijă întoarse pe spate femeia adormită şi scotoci iar prin trusă.

Aici pe Tiamat, unde există mai multă apă decât pământ, linia ce separă oceanul de cer este neclară, cele două elemente contopindu-se într-unul singur. Apa se înalţă de pe întinderea strălucitoare a oceanului, unde revine apoi sub formă de averse năbădăioase. Norii trec, precum emoţiile, peste feţele aprige ale Gemenilor şi se scutură, spărgându-se în curcubee: zilnic, zeci de curcubee de care oamenii ajung să nu mai fie impresionaţi, văzându-le de atâtea ori. Nimeni nu se mai minunează, nu se mai uită în sus…

— E o ruşine, spuse deodată Moon, trăgând cu putere cârma.

— Ce anume?

Vărul ei, Sparks, se feri aplecându-se, în timp ce vela fâlfâind se umflă de vânt şi ghiul vâjâi pe deasupra capului lui. Canoea cu balansier ţâşni ca un peşte zburător.

— Ruşine e că nu eşti atentă! Ce vrei să faci, să ne îneci?

Moon se încruntă, smulsă brusc din reveria momentului.

— N-ai decât să te îneci singur.

— Păi sunt deja pe jumătate înecat, ăsta-i necazul.

Se strâmbă la apa ce clipocea peste carâmbii cizmelor lor de protecţie din piele impermeabilă de klee şi apucă din nou ispolul. Ultima rafală îi înecase totuşi firea lui blândă, gândi fata, odată cu coşurile de provizii ce musteau de apă. Sau poate era doar obosit. Se aflau de aproape o lună în această călătorie, strecurându-se din insulă în insulă, de-a lungul lanţului Windward. Cu o zi în urmă, depăşiseră acest lanţ şi se găseau acum dincolo de locurile marcate pe hărţile cunoscute, avântându-se pe întinderea oceanului către trei insule pe care le ţineau pentru ei înşişi: un sanctuar al Mării Mamă. Ambarcaţiunea lor era mică pentru deplasarea pe asemenea distanţe şi pentru orientare nu dispuneau decât de stele şi de o hartă rudimentară având curenţii marcaţi prin beţe încrucişate. Dar ei erau copii ai Mării, tot aşa cum erau şi copiii mamelor care-i născuseră. Şi Moon ştia că, întrucât îndeplineau o căutare sfântă, Ea le va fi binevoitoare. Moon privi capul legănându-se al vărului ei în timp ce sfârleaza sorilor dubli ai Tiamatului se ivi printre nori. Strălucirea bruscă aprinse flăcări în roşul părului şi bărbii lui rare, abia mijite, şi proiectă pe fundul bărcii, umbra uşor alungită a corpului său zvelt şi musculos. Faţa oftă, neputându-şi înfrânge enervarea ce-o simţea privindu-l, şi se întinse cu duioşie ca să-i atingă o şuviţă de păr roşcovan.

— Curcubee… Despre curcubee vorbeam. Nimeni nu le mai preţuieşte. Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată

curcubee?

Îşi dădu pe spate gluga impermeabilului pestriţ şi dezlegă şnurul de la gât. Cosiţele albe ca smântâna i se revărsară pe spinare. Ochii îi erau de culoarea agatului înceţoşat de muşchi. Se uită în sus prin vela ca un cleşte de crab, mijind ochii ca să izoleze norii răsturnaţi de pe cer, căutând arcuri de lumină frântă, ce se reduceau până la dispariţie, ori străluceau mai încolo, dublându-se şi triplindu-se.

Sparks mai goli un ispol peste bord, după care înălţă capul ca să vadă încotro se uita Moon. Chiar dacă n-ar fi fost bronzat, pielea lui tot ar fi fost închisă la culoare pentru un insular. Însă genele şi sprâncenele erau aproape la fel de decolorate ca şi ale fetei, deasupra ochilor ce-şi schimbau culoarea aidoma mării.

— Fii serioasă, verişoară. Vom avea întotdeauna curcubee atâta timp cât vor exista Gemenii şi ploaia. Un caz simplu de difracţie – ţi-am arătat…

Nu-i plăcea să-l audă vorbind în termeni tehnici, cu aroganţa aceea necontrolată care i se simţea în voce.

— Ştiu asta, că doar nu-s proastă, zise ea, smucind brusc şuviţa arămie.

— Au!

— Dar mai degrabă aş asculta-o pe bunica spunându-ne că asta este promisiunea de bogăţie pe care ne-o face Doamna, decât să-l aud pe negustorul acela transformând totul în ceva fără nici o noimă. Şi tu, ai prefera la fel. Nu-i aşa, copil stelar? Recunoaşte!

— Nu, zise el împingându-i mâna. Şi nu glumi cu asta, ce naiba!

Îi întoarse spatele, împroşcând cu apă. Ea îşi imagină încheieturile degetelor lui albindu-se peste crucile corodate aflate într-un cerc: simbolul pe care tatăl său extraplanetar i-l dăduse mamei lui la ultimul Festival.

— Mama Noastră a Tuturor!

Era singurul lucru ce pătrundea între ei ca un tăiş,conştiinţa comună a unei moşteniri pe care el n-o

împărţea cu ea sau cu oricare altă persoană cunoscută lor. Ei erau Văratici, şi rareori avuseseră legături cu Iernaticii interesaţi de tehnologie – ce se asociau cu extraplanetarii – doar cu excepţia perioadei Festivalurilor, când aventurierii şi petrecăreţii de pe toată planeta se adunau în Carbuncle; când îşi puneau măşti şi lăsau la o parte diferenţele pentru a sărbători vizita periodică a Primului Ministru şi o tradiţie cu mult mai veche.

Mamele lor, care erau surori, fuseseră în Carbuncle în timpul ultimului Festival şi reveniseră în Neith ducând cu ele, aşa cum îi spusese mama ei, „amintirea vie a unei nopţi vrăjite”. Ea şi Sparks se născuseră în aceeaşi zi, dar mama lui murise la naştere. Bunica lor îi crescuse pe amândoi, în timp ce mama fetiţei se găsea pe mare cu flota de pescuit. Crescuseră împreună, de parcă ar fi fost gemeni, cum credea Moon adesea: gemeni ciudaţi, crescând sub privirile uşor stânjenite ale unor insulari provinciali indiferenţi. Dintotdeauna însă existase în Sparks o parte la care ea nu avusese acces, pe care n-o putuse împărţi cu el: acea parte a băiatului care auzea şoapta stelelor. El făcea troc, pe furiş, cu negustorii aflaţi în trecere, luând de la ei nimicuri tehnice de pe alte planete, cu care apoi pierdea zile întregi desfăcându-le şi montându-le la loc, pentru ca în cele din urmă să le arunce în mare într-un acces de dezgust faţă de sine, împreună cu ofrande făcute din frunze.

Moon nu-i spunea bunicii secretele cunoştinţelor tehnice ale lui Sparks, recunoscătoare că el i le împărtăşea măcar ei, însă nutrind totuşi o indignare ascunsă. Din câte ştia, propriul ei tată ar fi putut să fie un Iernatic, ori chiar un extraplanetar, însă era mulţumită să-şi construiască un viitor potrivit sub propriul ei cer. Din cauza asta îi venea greu să fie răbdătoare cu Sparks, prins între moştenirea pe care o trăia şi aceea pe care o vedea în lumina stelelor.

— Of, Sparks. Se aplecă în faţă, îşi sprijini o mână rece pe umărul lui, şi-i masă muşchii noduroşi prin grosimea stofei şi cea a hainei de ploaie: N-am vrut. Îmi pare rău, murmură

ea, în timp ce în gând îşi zicea „mai bine n-aş avea tată deloc, decât să trăiesc cu o umbră toată viaţa”. Nu fi trist. Uită-te acolo!

Pe ocean dansau scântei albastre dincolo de cele roşii ce licăreau în părul băiatului. Peşti zburători treceau ca fulgerul şi se avântau pe deasupra valurilor de hulă ale Mării Mamă, iar insula se distingea acum clar, sub vânt; cea mai înaltă dintre cele trei. Un cordon sinuos de spumă marca îndepărtata întâlnire dintre mare şi ţărm.

— Locul alegerii! Şi uite: mersii! Făcu o bezea cu o reverenţă plină de uimire şi de teamă.

Gâturi lungi, şerpuite, cu dungi colorate, străpungeau suprafaţa apei în jurul lor; ochi de abanos îi studiau cu un aer cunoscător de nepătruns. Mersii erau copiii Mării şi norocul marinarului. Prezenţa lor nu putea să însemne decât că Doamna zâmbea.

Sparks întoarse privirea către ea, surâzând brusc şi prinzându-i mâna.

— Ne conduc. Ea ştie de ce-am venit. Am venit cu adevărat şi vom fi în sfârşit aleşi.

Scoase fluierul de scoică din traista de la şold şi slobozi o gamă voioasă de note muzicale. Capetele mersilor începură să se legene în ritmul melodiei, ţinând isonul cu fluierăturile şi ţipetele lor stranii. Legendele spuneau că în felul acela ei jelesc o pierdere îngrozitoare şi o greşeală teribilă; dar nu există două poveşti care să spună acelaşi lucru asupra naturii pierderii sau a greşelii.

Moon le asculta cântecul pe care nu-l găsea deloc trist. Deodată gâtlejul i se păru prea strâmt ca să mai fredoneze, iar cu ochii minţii văzu un alt ţărm, pe când avea jumătate din anii de acum; acolo, doi copii culeseseră un vis ce zăcea încolăcit, ca o scoică rară, în nisipul de la picioarele unui străin. Ea urmări muzica, şi mintea îi zbură înapoi în timp…

Moon şi Sparks alergau desculţi de-a lungul digurilor rudimentare dintre bazinele cu apă mică; o plasă se legăna ca un hamac întinsă între umerii lor zvelţi. Picioarele iuţi, cu

tălpi bătătorite tropăiau şi lipăiau pe aleile pietruite fără să le pese de julituri şi de apa rece ca gheaţa care-i împroşca. Klee din bazine, care de obicei stăteau nemişcate ca şi stâncile acoperite cu alge de pe fundul apei, ieşiseră la suprafaţă cu o grabă nestăpânită ca să-i vadă pe copii. Se agitau împroşcând stropi şi mârâiau de foame, dar plasa era goală, căci povara ei de păr de mare uscat fusese deja aruncată pentru masa de prânz a bazinelor cu familii.

— Grăbeşte-te, Sparkie!

Aflată ca de obicei în frunte, Moon trăgea de plasă, remorcându-şi vărul mai scund de parcă ar fi fost un peşte năbădăios. Îşi dădu la o parte şuviţele de păr alb ce-i cădeau pe faţă, aţintind ochii asupra canalului navigabil ce pătrundea în mal dincolo de pescării. Vârfurile înalte ale velelor încrucişate – tot ce putea distinge de aici din flota de pescuit – se mişcau deja în faţa ei.

— Nu mai ajungem noi primii la debarcader. Se opinti mai tare, cu năduf.

— Mă grăbesc, Moon. Este aproape ca şi cum ar veni mama mea acasă!

Sparks reuşi să alerge mai repede; ea îl simţi ajungând-o din urmă şi-l auzi gâfâind.

— Crezi că Buni o să facă prăjitura cu miere?

Înaintând în salturi, ea aproape se poticni.

— Am văzut-o scoţând oala.

Continuară să fugă, dansând peste pietre către plaja ce strălucea în lumina amiezii şi către satul aflat dincolo de aceasta. Moon îşi imagină faţa bronzată şi zâmbitoare a mamei, aşa cum o văzuseră ultima oară, acum trei luni, cozile groase de păr nisipiu îi împodobeau capul, ascunse sub o beretă tricotată de culoare închisă; îi vedea puloverul gros cu guler înalt, impermeabilul şi cizmele grele care o făceau să nu se deosebească de membrii echipajului în timp ce le trimitea un ultim sărut, iar catamaranul se înclina în briza de la răsăritul soarelui.

Azi însă revenea acasă. Se vor duce cu toţii în sala cea mare a satului pentru a sărbători şi a dansa împreună cu celelalte familii de pescari. Apoi, noaptea târziu, Moon se va cuibări în poala mamei (deşi se făcuse cam prea marc ca să mai încapă acolo), care o va ţine strâns în braţele ei puternice, în timp ce ochii fetei se vor uita pe sub pleoapele grele ca să vadă dacă Sparks a adormit primul în braţele bunicii. Flăcările vor trosni în vatră răspândind căldură, din părul mamei se va simţi mirosul mării şi al navelor, auzindu-se totodată zumzetul adormitor de voci pe când Buni îşi va cere înapoi fiica de la Marea care reprezenta Mama lor, a tuturor.

Moon sări în nisipul moale galben-maroniu de pe plajă. Sparks bufni zgomotos înapoia ei, umbrele lor amestecându-se în lumina orbitoare a amiezii. Cu ochii la casele de piatră îngrămădite în sat şi la bărcile care îşi coborau velele în golfuleţ, fata aproape ţâşni pe lângă o străină care-i aştepta în picioare, privindu-i cum vin. Aproape…

Sparks se ciocni de verişoara sa care alunecase şi se oprise.

— Fii atentă, creier de peşte!

Un nor de nisip se iscă în jurul gleznelor lor.

Moon îl cuprinse cu braţele, ca să se ţină pe picioare, aproape sufocându-l când uimirea o făcu să-l strângă cu toată puterea. Sparks se eliberă cu o smucitură. Plasa căzu, uitată; ca şi satul, golful, întâlnirea lor. Fata apucă poalele puloverului ei vechi, împletindu-şi degeţele prin firele grele de urzeală roşu-ruginiu.

Străina le zâmbi, cu ovalul radios al feţei arse de vânt deasupra canadienei vechi şi cenuşii. Purta pantaloni groşi şi cizme grosolane, precum orice insular. Nu era însă din Neith şi nici din altă insulă…

— Ai… ai ieşit din Mare? gâfâi Moon. Sparks se zgâia de lângă ea.

Femeia râse; râsetul ei destrămă vraja venirii de pe altă lume ca pe o ţesătură putredă.

— Nu… am traversat-o, într-o nava.

— De ce? Cine eşti? întrebară amândoi deodată.

Răspunzându-le în acelaşi timp, necunoscuta le arătă medalionul pe care îl purta pe un lanţ: un trifoi ţepos ca un buchet de cârlige de pescuit, scânteind cu frumuseţea întunecată şi sinistră a unui ochi de reptilă.

— Ştiţi ce-i ăsta?

Se lăsă într-un genunchi pe nisip, şi cosiţele-i negre îi căzură în faţă. Se apropiară fără chef, clipind din ochi.

— Sibilă?… şopti Moon în timp ce, cu coada ochiului, îl văzu pe Sparks apucându-şi strâns propriul medalion.

Apoi, privirea ei se aţinti asupra femeii şi înţelese de ce ochii aceia negri şi ademenitori păreau să se deschidă către infinit. O sibilă era canalul pământesc spre înţelepciunea supranaturală, aleasă prin Judecata Doamnei, care prin temperament şi instruire avea puterea să reziste unei încercări sfinte.

Femeia încuviinţă din cap.

— Sunt Clavally Bluestone Văratica. Îşi puse mâinile pe frunte. Întrebaţi-mă şi vă voi răspunde.

Ei nu întrebară nimic, uimiţi să ştie că ea vrea – şi poate – să răspundă la orice le-ar fi trecut prin minte; sau că Însăşi Doamna le-ar răspunde prin intermediul lui Clavally, în timp ce sibila ar fi fost pierdută în transă.

— Nici o întrebare? Atmosfera încordată se risipi din nou, alungată de buna ei dispoziţie. Păi atunci, spuneţi-mi voi cine sunteţi, voi care deja ştiţi tot ce aveţi nevoie să ştiţi?

— Eu sunt Moon, răspunse fata îndepărtându-şi părul de pe frunte. Moon Dawntreader Văratica. El e vărul meu, Sparks Dawntreader Văraticul… dar nu ştiu destule ca să pot întreba ceva! sfârşi ea încurcată.

— Ba eu ştiu, spuse Sparks păşind în faţă şi întinzându-i medalia lui. Ce-a fost asta?

— Introducere de date…

Clavally luă obiectul între degete, se încruntă uşor şi murmură ceva. Ochii ei se făcură ca nişte cuarţuri fumurii şi începură să se mişte neregulat, precum cei ai unui vizionar, în timp ce mâna i se încleştă pe disc.

— Este simbolul Hegemoniei, două cruci legate într-un cerc semnifică unitatea dintre Kharemough şi cele şapte lumi subordonate… Medalia a fost acordată pentru comportare vitejească pe timpul răscoalei Kispah: „El a găsit ceea ce-şi doresc toţi. Iubitului nostru fiu, Temmon Ashwini Sirus, astăzi 9:113:07”. Este scrisă în Sandhi, limba oficială a Kharemoughului şi a Hegemoniei… Încetarea analizei. Capul i se aplecă în faţă, eliberat de o forţă nevăzută. Legănându-se uşor pe genunchi, oftă şi se aşeză la loc: Asta-i tot, încheie ea.

— Dar ce înseamnă asta? Sparks privi discul ce continua să i se legene pe pieptul canadienei, iar gura i se strânse într-o linie nesigură.

Clavally scutură din cap.

— Nu ştiu. Doamna vorbeşte prin mine, nu cu mine. Acesta este Transferul şi… aşa se manifestă.

Buzele băiatului tremurară.

— Bine, Clavally, spuse Moon repede, dar Hegemonia? Ce e Hegemonia?

— Extraplanetarii! Ochii lui Clavally se dilatară puţin. Hegemonia este termenul prin care se definesc ei înşişi. Deci, este ceva extraplanetar, însă… eu n-am fost niciodată în Carbuncle. Privirea i se îndreptă din nou către medalie. Cum a ajuns asta aici, aşa departe de portul stelar şi de Iernatici? Se uită spre ei: Sunteţi copii-din-flori, nu-i aşa? Mamele voastre au mers împreună la ultimul Festival şi-au avut norocul să revină acasă cu voi… şi cu acest suvenir?

Băiatul încuviinţă din cap, venerând logica adultă, ca şi transa Doamnei.

— Atunci… tatăl meu nu e Văratic şi nici măcar de pe Tiamat?

— Asta nu-ţi pot spune. Clavally se ridică în picioare. Moon văzuse o stranie îngrijorare trecându-i peste chip atunci când se uitase la Sparks. Ştiu însă că cei zămisliţi în timpul Festivalului se bucură de un har deosebit. Ştiţi de ce mă aflu eu aici?

Ei scuturară simultan din cap.

— Ştiţi ce vreţi să fiţi când veţi creşte mari?

— Vrem să fim împreună, răspunse Moon fără să se gândească.

Din nou râsul acela zglobiu.

— Bravo! Fac această călătorie prin Windwards pentru a-i îndemna pe toţi tinerii Văratici să-şi aducă aminte că se pot dedica Mării într-un alt mod decât ca pescari sau fermieri. Ei o pot sluji pe Doamnă, servindu-i pe semenii lor fiinţe umane în calitate de sibili, aşa cum fac eu. Unii dintre noi ne-am născut cu o sămânţă specială în noi, care nu aşteaptă decât atingerea Doamnei pentru ca să încolţească. Când veţi fi destul de mari, poate voi doi veţi auzi chemarea Ei şi veţi merge la un loc-al-alegerii.

— Oh! se înfioră Moon. Cred că o aud acum!

Îşi apăsă palmele reci pe inima ce –i bătea să-i spargă pieptul, acolo unde încolţea o sămânţă de vis.

— Şi eu, şi eu! strigă Sparks cu înflăcărare. Putem merge acum, putem să mergem cu tine, Clavally?

Sibila îşi ridică gluga, ferindu-se de înteţirea bruscă a vântului.

— Nu, nu încă. Mai aşteptaţi puţin, până când veţi fi siguri de ceea ce auziţi.

— Cât de mult?

— O lună?

Îşi rezemă mâinile pe umerii micuţi.

— Cred că mai degrabă ani.

— Ani?! protestă Moon.

— Atunci veţi fi siguri că ceea ce auziţi nu e doar ţipătul unor păsări marine. Să nu uitaţi însă niciodată că în cele din

urmă nu voi O veţi alege pe Doamnă, ci Ea vă va alege pe voi. Privi din nou la Sparks, aproape ţintuindu-l cu privirea.

— E-n regulă. Mirată de căutătura sibilei, Moon îşi îndreptă cu hotărâre umărul pe care femeia îşi pusese mâna. Vom aştepta şi nu vom uita.

— Şi-acum – Clavally îşi coborî braţele – cred că vă aşteaptă cineva.

Timpul începu să se mişte din nou înainte, iar ei o luară la fugă spre sat, uitându-se des în urmă.

— Moon, îţi aduci aminte ultimul lucru pe care ni l-a spus?

Sunetul argintiu al notelor se stinse când Sparks coborî fluierul şi se uită înapoi, întrerupând şirul amintirilor pe care şi le depăna fata. Mersii îşi opriră şi ei cântecul, privind către barcă.

— Cine, Clavally? Moon cârmi canoea pe după limba de pământ ce pătrundea către intrarea în golfuleţ. Linia ţărmului Insulei Alegerii era la fel de sinuoasă ca şi trifoiul pe care-l purtau sibilii. Te referi la faptul că ne aştepta mama?

— Nu. La acela că Doamna ne alege pe noi, şi nu invers. Aruncându-şi o clipă privirea către linia ţărmului, Sparks îşi mută din nou ochii către fată. Vreau să spun… Adică ce se va întâmpla dacă Ea va alege doar pe unul din noi? Ce vom face?

— Ne va alege pe-amândoi! se strâmbă Moon. Cum ar putea Ea să facă altfel? Fiind procreaţi la Festival, suntem norocoşi.

— Dar dacă Ea nu ne alege? Pipăi cu buricele degetelor umplutura de muşchi introdusă între cele două jumătăţi din lemn ale bărcii înainte de a fi montate laolaltă. „Inseparabili…”, se încruntă el uşor. Nu te obligă nimeni să ajungi sibil doar pentru că ai trecut testul, nu-i aşa? Putem să facem jurământ că dacă doar unul din noi va fi ales, acela va refuza alegerea. De dragul celuilalt…

— Pentru binele amândorura, aprobă Moon din cap.

„Dar Ea ne va alege pe amândoi”. Nu se îndoise niciodată, din acel moment de-acum câţiva ani, că o să vină aici şi c-o va auzi pe Doamnă chemând-o. Fusese dorinţa inimii ei de-o jumătate de viaţă şi fusese întotdeauna sigură că şi Sparks dorea acelaşi lucru, nelăsând zadarnicele sale vise stelare să-l abată de la ţelul lor comun.

Întinse braţul şi Sparks i-l apucă serios. Îşi prinseră mâinile, fiecare cu palma peste încheietura celuilalt. Strângerea de mână deveni îmbrăţişare înainte ca fata să-şi dea seama, iar îndoielile din inima ei se risipiră precum ceaţa dimineţii.

— Sparkie, te iubesc… mai mult decât orice sub cer. Îl sărută, simţindu-i sarea de pe buze. Marea care ne e Mamă să fie martoră că inima mea care te doreşte îţi aparţine ţie şi numai ţie, acum şi pentru totdeauna.

El repetă cuvintele, răspicat şi cu mândrie, sorbind amândoi apa mării din căuşul palmelor pentru a-şi pecetlui legământul.

— Nimeni nu poate să spună că suntem încă prea tineri ca să ne însoţim după această călătorie!

Îşi juraseră dragoste unul altuia pentru prima dată atunci când de abia erau în stare să pronunţe cuvintele, stârnind râsul celor din jur. Dar îşi fuseseră credincioşi şi de-a lungul anilor împărţiseră totul, inclusiv dorinţa şovăitoare şi inevitabilă de a-şi atinge buzele, mâinile şi carnea…

Moon îşi aminti de o grotă pitită printre stâncile unui golfuleţ ferit de vânt; piatra caldă ca nişte palme bătătorite le adăposti trupurile tremurătoare, iubindu-se sub strălucirea amiezii, în timp ce marea şoptea departe jos pe plajă. Acum, ca şi atunci, fata putea să simtă forţa nevoii care-i ţinea legaţi, căldura pe care o creau între ei pentru a alunga singurătatea rece a vieţii. Contopirea sufletească ce-i copleşea în momentul final, acea profunzime şi plenitudine pe care nimic altceva din lumea lor nu i le-ar fi putut da vreodată. Aveau să intre împreună în această nouă viaţă şi în sfârşit, urmau să aparţină lumii lor, la fel de plenar cum

îşi aparţineau unul altuia… Buzele lui Sparks îi atinseseră uşor urechea, ea se aplecă în faţă, cuprinzându-l din nou cu braţele. Lăsată în voia soartei, barca se întoarse cu prova către ţărm.

— Vezi ceva? strigă Sparks.

— Verifică pentru ultima oară barca, fixată pe mal, peste scoici şi ierburi de mare aruncate de valuri pe plajă, dincolo de linia fluxului. Totemul familiei, gravat în provă, îl privea fix cu trei ochi pictaţi. Refluxul expusese deja destul nisip umed, neted ca oglinda, astfel că tragerea canoei pe ţărm le scosese sufletul. Unul din mersi, care îi însoţise pe plajă, îi lăsase să-i atingă blana udă, lucioasă şi vărgată cu mâinile lor timide. Până atunci, Sparks nu fusese niciodată destul de aproape pentru a atinge vreuna din aceste creaturi, erau la fel de mari ca şi el şi de două ori mai grele.

— Nu încă… aici! se auzi până la el vocea lui Moon, care îi făcea semne disperate cu mâna. Fata urmărise înaintarea greoaie a mersului care ieşise pe mal. Vezi că lângă râu este o potecă. Trebuie să fie cea despre care mi-a zis bunica.

Strivind sub picioare scoicile golite de carne, tânărul porni de-a curmezişul plajei murdare ce urca spre izvorul cu apă proaspătă. Râul depusese o fâşie lată de nămol roşu în ocrul cursului apei, străbătând stacojiul cu canale verzi din muşchi. Acolo unde albia lui părăsea ţărmul, Moon aştepta, gata să urce în dealuri.

— Mergem în sus pe cursul râului?

Ea încuviinţă din cap, privind povârnişurile repezi albastre-verzui, ale înălţimilor tărâmului ascuns. Piscuri golaşe de piatră de un roşu crud se înălţau încă şi mai sus. Pe scara nemăsurată a timpului Mării, aceste insule erau noi, crestele lor încă zgâriau cerul, netocite de ani.

— Se pare că urcăm.

Îşi înghesui mâinile în buzunare nesigur pe sine.

— Mda. Moon se uită la mersul ce cobora înapoi pe plajă. Mâna i se înfiorase simţind blana lui groasă, azi vom dansa cu costumaţia pe noi. Reveni cu ochii către Sparks,

devenind brusc foarte conştientă de ceea ce însemna prezenţa lor acolo. Haide odată, spuse aproape cu nerăbdare. Primul pas este cel mai greu.

Îl făcură împreună.

Dar era un pas care mai fusese făcut înainte, gândi fata în timp ce urca… „De câte ori?” Găsi răspunsul săpat în panta dealului, unde trecerea picioarelor rosese într-atât piatra ponce de origine vulcanică încât pe alocuri se formase un jgheab îngust şi adânc în care intrau până la genunchi. „Şi câţi or fi urcat-o doar pentru a fi refuzaţi?” Moon spuse în gând o scurtă rugăciune, uitându-se în jos, pe măsură ce cărarea devenea o fâşie îngustă, adâncă până la glezne, ce trecea deasupra unui canion cu ferigi şi tufişuri de nepătruns, veşnic verzi. Când vântul încetă sa mai bată, ziua deveni complet tăcută; nu văzuse nici urmă de vietate mai mare decât un gândac pocnitor. O dată, se auzise, parcă, ţipătul îndepărtat al unei păsări… Râul sclipea din când în când la zeci de metri dedesubt, în timp ce zidul înverzit din stânga se ridica spre cer ca o boltă înaltă de alte zeci de metri. Ca atare, o apuca ameţeala, deşi era obişnuită cu echilibristica marinarilor şi cu mersul pe digurile înguste dintre bazinele de peşte.

Sparks se încurcă într-un tufiş ieşit în cale, zgâriindu-se pe faţă.

— Asta nu-i pentru cei slabi de inimă, remarcă el, deşi n-ar fi vrut s-o spună cu glas tare.

— Probabil că asta e şi scopul, mormăi Moon şi-şi şterse faţa cu mâneca.

— Vrei să spui că poate asta-i proba? Păşiră cu prudenţă, depăşind o porţiune cu sfărâmături din peretele ros.

— O, Doamnă! se auzi ceva ce suna pe jumătate a blestem şi pe jumătate a rugăciune. Mi-ajunge!

— Cât om mai avea de mers? Şi dacă se-ntunecă?

— Nu ştiu… Valea se închide, acolo sus.

— Parcă mi-ai spus că şi bunicul a făcut asta, în tinereţe. Credeam că ştii.

Moon înghiţi în sec.

— Bunica mi-a spus că el a renunţat şi s-a întors. Nici măcar n-a găsit peştera.

— Şi-acuma-mi spui! Băiatul începu însă să râdă. Într-un fel, nu-i deloc ce mi-am închipuit c-o să fie.

Sub ei, râul făcea o meandră, iar dincolo de următoarea cotitură a zidului, poteca se lărgea. Aici, în această vale interioară, izolată de brizele mării, arşiţa soarelui se reflecta de nenumărate ori din stâncile înfierbântate. În timp ce mergea, Moon îşi scoase canadiana groasă; Sparks deja o purta pe-a lui legată în jurul umerilor. Cămaşa din olandă, umezită i se lipea fetei de piele la fiecare rafală de vânt. Desfăcu şiretul cămăşii, până la brâu, se scărpină şi oftă:

— M-am încins, ştii asta? M-am înfierbântat rău! Ce fac oamenii când le este foarte cald? Întotdeauna te poţi îmbrăca în mai multe haine, dar poţi să-ţi scoţi doar tot atâtea câte ţi-ai pus.

Îşi desfăcu burduful cu apă de la brâu şi bău. Undeva în faţă auzi un sunet care-i aminti de sfârâitul grăsimii într-o tigaie încinsă.

— Probabil că nu trebuie să ne facem griji în legătură cu asta. Sparks ridică din umeri acceptând lucrurile ca pe ceva firesc. Mai e destul până la mijlocul verii. Vom fi probabil morţi înainte de a se încălzi în halul ăsta. Piciorul îi alunecă şi căzu gemând într-un genunchi: poate chiar şi mai curând.

— Amuzant! Fata îl ajută să se ridice, simţindu-şi propriile picioare grele ca de piatră. Se poate vedea deja Steaua Verii. Am zărit-o printre degete cu câteva zile… Oh, şopti ea. Cu dosul mâinii îşi frecă faţa ce-o ustura.

Sparks se rezemă de peretele ce se bomba înspre exterior. Dincolo de ultimul cot al cărării, zgomotul pe care-l auziseră deveni vâjâitul apei ce se prăbuşea din înălţimi, zdrobindu-se de stânci, ca o fiinţă argintie sacrificată ce cade etern spre propria moarte. Acolo, la cascadă, poteca se termina.

Se opriră cu răsuflarea tăiată, zăpăciţi de vacarmul şi de mulţimea de stropi din jur.

— Nu se poate termina aici! Sparks lovi în perdeaua de apă. Ştim că asta-i calea cea bună. Dar unde-i?

— Aici! Moon se ghemui, privind atent peste marginea stâncii de lângă cascadă în timp ce câteva şuviţe desprinse din păr îi atârnau pe lângă obraji, precum degetele de pe care picură apa. În piatră există scobituri pentru mâini. Se ridică din nou în picioare, dându-şi părul pe spate. Asta nu e…

Scutură din cap, amuţind când, uitându-se îndărăt, văzu mânia de pe faţa băiatului.

— Ce-i asta, totuşi? strigă Sparks jos în vale, către mare. Ce dovezi în plus mai vrei Tu? Ar trebui să ne sinucidem?

— Nu! Moon îl trase de mână, accesul lui de furie scrâşnind ca nisipul peste oboseala ei. Doreşte ca noi să fim siguri. Şi suntem.

Ghemuindu-se din nou, îşi scoase cizmele şi puse un picior dincolo de margine.

Începu apoi să coboare, lăsând vuietul şi stropii să-i acapareze simţurile, învingându-şi frica. Îl zări pe Sparks deasupra ei, urmând-o. Îşi spuse că nenumăraţi oameni coborâseră înaintea ei, de-a lungul a nenumăraţi ani… (căută cu picioarele pe piatra udă)…, o va face şi ea… (alt pas! degetele apucară strâns o muchie de piatră)… la urma urmelor această coborâre pe stânca udă nu însemna mai mult decât coborâtul şi urcatul în arborada unei nave, lucru pe care îl făcuse de nenumărate ori fără să stea pe gânduri… (şi încă o dată)… având mereu încredere că Marea care-i era Mamă îi va călăuzi mâinile şi picioarele în siguranţă… (simţi crampe în degete şi-şi muşcă buza)… Îşi întări credinţa, în Doamnă, în ea însăşi, căci dacă s-ar îndoi de oricare din ele ar… (piciorul se zbătu pe stânca udă şi lunecoasă fără să găsească nici o crăpătură, nici o treaptă, nici o…}.

— Sparks! Vocea i se înălţă îngrozită. S-a terminat!

—.margine…!

Auzi cuvântul deformat de vacarmul din jur şi de propria-i frică; se agăţă cu disperare, îmbrăţişând peretele prăpastiei.

— La dreapta!

Se opinti spre dreapta şi deschise ochii când piciorul dădu peste marginea stâncii. Clipind cu putere, o văzu dispărând înapoia apei ce cădea. Se întinse şi, cu o răsucire rapidă a corpului, se smulse din loc şi ajunse în fisură. Sparks veni după ea, îi întinse mâna şi-l ajută să traverseze.

— Mulţumesc! Se scutură şi-şi flexă degetele înţepenite.

— Eu îţi mulţumesc.

Moon răsuflă adânc. Înaintară împreună mai departe în adâncul fisurii din stâncă, dându-şi seama, pe măsură ce ochii li se obişnuiau cu lumina împestriţată cu verde, că grota se adâncea într-o latură a văii.

— Asta e… Asta trebuie să fie! Suntem aici, la locul alegerii…

Se opriră din nou, mâinile lor căutându-se instinctiv. Stăteau şi aşteptau, cu răsuflarea tăiată. Nu-i chema nimeni, în afara vocii cascadei. Nu-i atingea nimic altceva decât stropii de apă.

— Vino, o trase Sparks, să intrăm mai mult.

Tavanul peşterii era străpuns de umbre sus deasupra capului, făcând-o pe Moon să-şi închipuie nişte mâini împreunate pentru rugăciune, în timp ce ci urmau galeria sinuoasă. Sparks se izbi de peretele opus, atunci când tunelul coti brusc.

— Ştiam eu că ar fi trebuit să aduc o lumânare.

— Nu-i întuneric, îl privi surprinsă fata. E ciudat cum lumina continuă să se înverzească…

— Ce tot vorbeşti? Parcă am fi îngropaţi de vii… Nici măcar nu te pot vedea!

— Haide! Neliniştea începu să-i dea ghes. Nu-i chiar aşa întuneric… Deschide bine ochii. Hai, Sparkie! Îl trase de braţ, N-o poţi simţi? E ca muzica…

— Nu. Locul ăsta îmi face pielea ca de găină.
— Haide! Îl trase mai tare, încordându-se acum.
— Nu… Aşteaptă… El făcu câţiva paşi, apoi alţi câţiva.
Muzica o umplea acum, concentrându-se în cap şi răspândindu-se prin corp odată cu pulsaţiile sângelui ei. O atingea ca o mătase, cu gust de ambrozie şi cu lumina verde a mării.
— Nu o simţi?
— Moon… Sparks gemu când se împiedică de un alt zid în întuneric. Moon, opreşte-te! N-are rost. Nu pot să văd nimic, n-aud nimic… Mă… prăbuşesc, Moon. Vocea îi tremura.
— Ba nu! Nu te poţi prăbuşi. Se întoarse, căutând adevărul din ochii lui, pierduţi în gol, tulburarea citindu-i-se pe faţă. Oh, nu se poate…
— Nu mai pot respira, parcă-i smoală. Trebuie să ne întoarcem până nu-i prea târziu.
Îşi încleştă mâna pe încheietura ei trăgând-o înapoi, departe de muzică şi de lumină.
— Nu. Moon încercă să se smulgă din încleştare. Întoarce-te fără mine.
— Moon, ai promis! Ne-am promis… trebuie să vii.
— Nu vin! Se smulse din strânsoarea lui şi-l văzu poticnindu-se înapoi, surprins şi rănit. Sparks, îmi pare rău…
— Moon…
— Îmi pare rău… Se trase îndărăt, în braţele muzicii. Trebuie! Nu mă pot opri acum, nu mă simt în stare… E prea frumos. Vino cu mine! Hai încearcă, te rog, încearcă! îl imploră ea, îndepărtându-se tot mai mult.
— Ai promis. Întoarce-te, Moon!
Fata se răsuci şi fugi; vocea lui fu acoperită de cântecul dorinţei sfâşietoare din inima ei.
Alergă până când tunelul se lărgi din nou, aruncând-o într-un spaţiu ireal, luminat de flacăra perfect obişnuită a unui opaiţ. Îşi frecă ochii în brusca lumină aurie, de parcă ar fi

ieşit din întuneric. Când putu să vadă din nou, când strălucitorul cântec se domoli şi o eliberă, nu fu deloc surprinsă s-o găsească pe Clavally aşteptând-o, alături de un străin… Clavally, al cărei zâmbet nu l-ar fi putut uita niciodată peste ani, sau chiar într-o viaţă de om.

— Tu eşti… Moon! Ai venit, deci!

— Mi-am adus aminte, dădu ea din cap, radiind de bucuria alegerii şi ştergându-şi lacrimile.

Oraşul Carbuncle stă aşezat ca o scoică mare, spiralată, azvârlită la marginea mării, în latitudinile nordice ale coastei celei mai mari insule de pe Tiamat. Respiră neobosit cu ritmurile profunde ale mareei, iar forma sa străveche pare să aparţină ţărmului oceanului, de parcă s-ar fi născut cu adevărat din pântecul Mării Mamă. I se spune „Oraşul pe picioroange”, deoarece se înalţă pe piloni, partea de jos a pântecelui său cavernos oferă un port sigur pentru nave, adăpostindu-le împotriva instabilităţii mării şi a vremii. Mai este numit şi „Portul stelar” datorită funcţiei sale de centru al comerţului extraplanetar, deşi adevăratul astroport se găseşte în interiorul uscatului şi constituie o zonă interzisă pentru poporul de pe Tiamat. Însă numele de Carbuncle* şi-l datorează faptului că este în aceeaşi măsură un giuvaer sau o rană cu puroi, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia.

Asemănarea lui cu cochilia netrebuincioasă a unei creaturi marine este înşelătoare. În toate, sau cel puţin în multe dintre variatele sale forme, umane şi neumane, Carbuncle clocoteşte de viaţă. Nivelele sale inferioare, care se deschid către mare şi reprezintă căminele muncitorilor, marinarilor şi imigranţilor din insule, se ridică şi se întrepătrund în Labirint, unde interfaţa dintre tehnic şi netehnic, local şi extraplanetar, uman şi străin, catalizează un mediu de creativitate vibrantă şi de viciu creator. Nobilimea Iernatică râde, se ceartă şi-şi aruncă banii în stânga şi-n dreapta, experimentând forme exotice de stimulare, cot la cot cu negustorii extraplanetari care le-au adus. După aceea,

nobilii se întorc la propriile lor nivele, cele superioare, şi aduc omagii Reginei Zăpezii, care vede totul şi ştie totul, care controlează curenţii de influenţă şi putere ce se mişcă precum apa prin convoluţiile oraşului. Şi le vine greu să-şi închipuie că un model care durează de aproape o sută cincizeci de ani, dirijat numai de mâna ei, nu va funcţiona la nesfârşit.

— Nimic nu durează veşnic!

Arienrhod stătea tăcută şi complet singură, trăgând cu urechea la vocile ce se revărsau din difuzorul montat în baza sculptată a oglinzii. Oglinda era totodată şi monitor TV, însă acum nu era pus în funcţiune, motiv pentru care nu-i arăta decât propria-i faţă. Nevăzuţii nobili discutau despre un selyx cu strunele rupte, nu despre viitor. Ar fi putut însă foarte bine să discute şi acest lucru, fiindcă stricarea instrumentului şi sfârşitul viitorului se legau în final între ele, iar mintea femeii era absorbită de viitor, sau de lipsa acestuia.

Stătea lângă peretele care forma o fereastră ridicându-se către vârful ascuţit, ţintind spre stele, al acoperişului. Se găsea în vârful lumii, pentru că ea era Regina Zăpezii, şi se afla în sanctuarul din cel mai înalt punct al oraşului. Putea privi în jos la pantele lui înfăşurate, unduiri ale versantului unui munte desprins din masivitatea continentului, sau îşi putea arunca ochii departe pe întinderea cenuşie ca fierul a mării presărate cu creste albe. Ori, aşa cum făcea acum, se putea uita în sus, către cer, unde noaptea apărea ca o forjă împurpurată, aprinsă de incandescenţa a cincizeci de mii de sori: roiul stelar în care acest sistem neîncătuşat pătrunsese în timpuri imemoriale. Stelele, precum o ninsoare de flăcări nu o emoţionau – nici nu mai ţinea minte de când n-o mai făcuseră. Dar o stea, neînsemnată, cu nimic ieşită din comun, îi producea totuşi o emoţie mai profundă decât uimirea. Era Steaua Verii, a cărei strălucire marca apropierea lor de Poarta Neagră, cea care îi capturase pe hoinarii Gemeni şi-i făcuse prizonierii ei veşnici.

Poarta Neagră constituia un fenomen pe care extraplanetarii îl numeau o gaură neagră rotitoare, iar printre lucrurile pe care aceştia nu le destăinuiau poporului reginei se afla şi secretul utilizării unor astfel de deschideri către altă realitate prin călătoria cu viteze superluminice. Arienrhod ştia doar că Poarta reprezenta accesul către alte şapte planete locuite, vinele atât de îndepărtate încât nici măcar nu putea înţelege distanţele amintite. Acestea erau legate între ele cât şi de nenumărate lumi nepopulate, deoarece Poarta Neagră lăsa navele stelare să intre într-o regiune unde spaţiul era răsucit ca un şnur prevăzut cu noduri, astfel încât „departele" devenea „aproape", iar timpul alcătuia o buclă.

De asemenea, toate erau lumi tributare Hegemoniei Kharemough. Lumi autonome – schiţă un zâmbet femeia – datorită întârzierilor timpului relativist pe care navele le căpătau în tranzitul spre şi dinspre Porţi. Ea însă era o susţinătoare loială a Hegemoniei pentru că fără aceasta clanurile Iernatice nu ar fi avut acces la tehnologia extraplanetară care le oferea demnitate, scop şi plăcere… şi care îi ridica deasupra nivelului Văraticilor, crescători de peşte superstiţioşi, puţind a iarbă de mare şi a tradiţie.

În schimb, Tiamat oferea călătorilor extraplanetari un loc de popas şi de adăpost, un colţ de odihnă sau de întâlnire, care să le îndulcească lungile călătorii între alte lumi ale Hegemoniei. Reprezenta un fel de răscruce de drumuri, unică în felul ei, deoarece era singura planetă aflată pe orbita unei Porţi; chiar dacă orbita era lungă, Tiamat rămânea mai apropiată şi mai accesibilă decât oricare altă lume.

Arienrhod întoarse spatele stelelor şi se îndreptă tăcută spre oglindă, trecând peste covorul pastelat acoperit cu un pluş sintetic plăcut la atingere. Îşi confruntă propria reflecţie cu aceeaşi încremenită lipsă de expresie pe care-o utiliza în faţa reprezentanţilor comerţului extraplanetar sau a delegaţiilor nobilimii, apreciindu-şi rafinată coafura de

păr alb ca laptele dinapoia diademei presărate cu stele de zăpadă şi diafanul fără de cusur al pielii. Îşi trecu o mână peste obraz, în jos către gâtul înconjurat de giuvaeruri şi peste mătasea scânteietoare a bluzei, într-un gest ce constituia aproape o dezmierdare. Îşi simţea tinereţea robustă a corpului ei, tot atât de perfectă pe cât fusese cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, în ziua încoronării. Dar oare aşa era?… Se încruntă uşor, aplecându-se mai aproape de propria-i faţă. Da… Şi mulţumirea i se citea în ochii de culoarea agatului înceţoşat şi verde ca muşchiul de copac.

Exista încă un motiv pentru care extraplanetarii veneau pe Tiamat purtând cu ei daruri, regina deţinea cheia trecerii prin timp fără a îmbătrâni. Mările planetei constituiau o fântână de tinereţe, din care cei mai bogaţi şi mai puternici plăteau ca să bea, ea însăşi controlând izvorul acestei băuturi – sacrificarea mersilor. Ei îi aparţineau judecăţile calculate ce hotărau care neguţător sau funcţionar extraplanetar ar servi cel mai bine interesele Iernatice în schimbul acestui lucru folositor, fără de pereche… ale ei erau toanele, nu tocmai întâmplătoare, care ofereau nobililor favoriţi drepturi de exploatare a parcelelor maritime, sau o preţioasă sticluţă cu fluid argintiu. Se spunea că gradul de apropiere a unui nobil oarecare de favorurile Reginei putea fi apreciat după aspectul evident tineresc al acestuia.

„Nimic însă nu durează veşnic. Nici măcar tinereţea eternă”. Arienrhod se încruntă iarăşi; atomizorul aurit se contractă când îl strânse în mână. Îl ridică, deschise gura şi inhală vâscosul lichid argintiu pulverizat. Fundul gâtului îi îngheţă şi o podidiră lacrimile. Ofta cu uşurare, scăpată de grija viitorului. Starea ideală se menţinea cu o doză zilnică din „apa vieţii”, aşa cum o numeau extraplanetarii în mod eufemistic. Ea găsea termenul amuzant, măcar pentru ipocrizia lui: nu era apă, ci un extract din sângele unor creaturi marine indigene, mersii; şi avea la fel de multă

legătură cu moartea – moartea mersilor – câtă avea cu viaţa lungă a unei fiinţe umane. La un nivel sau altul toţi consumatorii erau conştienţi de acest fapt. Dar ce conta viaţa unui animal pe lângă şansa tinereţii eterne?

Deocamdată, tehnologia eşuase în reproducerea extractului, un virus benign ce mărea capacitatea corpului de a se reînnoi fără eroare genetică. Scos din corpul gazdei iniţiale, virusul murea după un timp scurt, indiferent cu câtă grijă ar fi fost păstrat. Timpul său de înjumătăţire era la fel de limitat în corpul oricărui alt mamifer, astfel că necesita o aprovizionare constantă, pentru o cerere constantă. Şi asta însemna prosperitate atâta timp cât domneau Iernaticii.

Dar Steaua Verii era deja vizibilă pe cerul zilei; primăvara se instalase oficial. Schimbarea era pe drum, lucru de care până şi Văraticii trebuie să-şi fi dat seama până acum. Planeta intra în sfârşit în miezul verii, vremea când tensiunile nefireşti provocate de apropierea lor de gaura neagră determinau o intensificare a energiei Gemenilor, iar Tiamatul devenea insuportabil de fierbinte. Văraticii aveau să fie siliţi să avanseze spre nord, părăsind arealele lor din insulele ecuatoriale şi afluxul lor va distruge statu-quo-ul Iernaticilor pe măsură ce umpleau interstiţiile din teritoriul acestora.

Acesta nu constituia însă, decât o parte a marii schimbări ce urma să pună stăpânire pe poporul reginei. Apropierea Gemenilor de gaura neagră făcea ca şi Tiamat să devină o lume pierdută pentru Hegemonie… Femeia privi iarăşi pe fereastră, la stele. Pe măsură ce Gemenii se apropiau de Poarta Neagră, aidoma celeilalte prizoniere pusă la cazne, Steaua Verii, ce strălucea tot mai tare pe cerul Tiamatului, stabilitatea Porţii însăşi se deteriora. Trecerea din Tiamat către restul Hegemoniei şi înapoi nu mai era nici simplă, nici sigură. Planeta înceta să mai fie un loc de întâlnire şi un popas pentru călătorii Hegemoniei, prin aceasta oprindu-se concomitent atât scurgerea în afară a apei vieţii, cât şi

influxul de tehnologie. Tiamat devenea astfel o lume supusă embargoului; Hegemonia nu permitea dezvoltarea unei baze tehnologice indigene, iar fără cunoaşterea de importanţă crucială a modului în care fuseseră realizate bunurile importate, maşinăria societăţii Iernatice urma să decadă repede şi irevocabil. Chiar şi fără deplasarea Văraticilor spre nord pe timpul Schimbării, pentru a grăbi lucrurile, lumea pe care o cunoştea regina avea să-şi înceteze existenţa. Detesta până şi gândul vieţii într-o astfel de lume. Atunci însă lucrul acesta o va interesa prea puţin. „Se spune că moartea este ultima experienţă senzorială”.

Râsul ei răsună în camera tăcută. Da, acum putea râde de moarte, chiar dacă amânase socotelile timp de o sută cincizeci de ani. În curând, moartea o să-i ceară datoria: iar Văraticii îşi vor căpăta plata la următorul, la ultimul Festival, pentru că acesta era mersul lucrurilor. Însă în privinţa Văraticilor, tot ea, regina, va râde la urmă. Cu aproape o generaţie mai înainte, la ultimul Festival, semănase printre Văraticii care nu bănuiau nimic cele nouă seminţe ale propriei ei învieri: nouă clone care să fie crescute printre ei şi acceptate ca fiind de-ale lor; ele urmau să afle totul despre Văratici şi, fiind copiii minţii ei, aveau să ştie cum să-i manipuleze la timpul potrivit.

Îi urmărise pe copii pe măsură ce creşteau, crezând mereu că printre ei va exista, cel puţin unul care să fie ceea ce fusese ea însăşi… Într-adevăr, exista. Numai unul. Pesimismul medicului extraplanetar de acum aproape douăzeci de ani nu fusese o simplă răutate; trei clone se pierduseră în avorturi spontane, altele se născuseră cu malformaţii fizice sau se dezvoltaseră retardate şi cu tulburări emoţionale. Fusese înştiinţată că doar un copil era perfect din toate punctele de vedere… iar pe acela avea să-l facă Regina Verii.

Se aplecă şi culese micul cub ornat cu imagini de pe tăblia mesei. Chipul din interior ar fi putut reprezenta o imagine a ei însăşi de când era fată. Roti cubul, privind cum faţa

râzătoare îşi schimba expresiile în trei dimensiuni pe măsură ce-l mişca. Comerciantul insular care urmărise progresul copilului făcuse hologramа pentru regină şi se descoperi mişcată de emoţii stranii şi neaşteptate când o cerceta. Câteodată se surprindea tânjind să vadă mai mult decât această imagine… s-o atingă pe copilă sau s-o ţină în braţe, să se uite la ea când se joacă, s-o vadă crescând şi schimbându-se, s-o vadă cum învaţă; să se zărească pe ea însăşi aşa cum trebuie să fi fost cu atâta timp în urmă încât nu-şi mai amintea deloc.

Totuşi, nu! Uită-te la copilă, îmbrăcată în pânză grosolană aspră şi piei unsuroase de peşte, mâncând probabil direct cu mâinile din oală, în vreun bordei de piatră expus vântului. Cum ar putea suporta ea să se vadă astfel pe sine – să vadă microcosmosul la care va fi redusă această lume în următorii câţiva ani, când extraplanetarii o vor abandona din nou? Deşi era posibil să nu trebuiască să se întâmple iarăşi, sau nu chiar în totalitate, dacă planul ei urma să fie sprijinit. Privi mai deaproape. faţa din imagine, atât de asemănătoare cu a ei. Dar când o examină mai bine, văzu că nu era chiar la fel, lipsea ceva.

Experienţa, asta-i lipsea. Rafinamentul. In curând va găsi o cale să aducă fata aici, să-i explice lucrurile, să-i arate la ce trebuie să se aştepte. Şi pentru că, de fapt, îşi va explica sieşi toate acestea, fata o să înţeleagă. Nu trebuia îngăduit ca puţina tehnologie lăsată de extraplanetari să moară din nou. De data aceasta, poporul de pe Tiamat trebuia s-o păstreze şi s-o îngrijească; sau cel puţin să încerce să-i întâmpine pe extraplanetari, atunci când aveau să revină în calitate de ceva – mai – mult – decât – nişte – barbari.

Traversă brusc odaia, alungând în uitare lungul şir de banalităţi de la curte prin atingerea unei perle de la baza oglinzii. Prin comenzi verbale, schimbă regimul audio şi porni sistemul video pentru a culege imagini de la un alt obiectiv ascuns. Incoruptibilitatea spionilor mecanici greu de observat şi plăcerea absolută de a-i manipula o făcuseră

să aibă o reţea de mii de transmiţătoare instalate în toate nivele oraşului. Cunoaşterea atotcuprinzătoare şi libertatea de acţiune erau ca floarea şi spinul de pe acelaşi lujer, amândouă satisfăcându-şi nevoile lor separate în timp ce se hrăneau de la aceeaşi sursă.

Se uită la Starbuck; îl privi umblând nerăbdător cu paşi mari. Sub pielea lui smeadă de extraplanetar, muşchii i se înnodau şi i se umflau în timp ce se mişca. Era un bărbat puternic şi părea masiv pentru spaţiul restrâns al camerei sale. Era aproape gol; o aşteptase să vină la el. Îl privi cu o admiraţie sinceră, cu mintea precum un caleidoscop de imagini ale pasiunii, uitând pentru moment că ajunsese s-o plictisească la fel ca şi toţi ceilalţi. Îl auzi mormăind o înjurătură şi decise că-l lăsase destul s-o aştepte.

Starbuck avea toate calităţile, mai puţin pe cea a răbdării. Cunoscând faptul că Arienrhod ştia asta şi o folosea împotriva lui, nu făcea nimic ca să-şi îmbunătăţească dispoziţia. Ar fi putut să-şi petreacă timpul cât ea îl ţinuse în aşteptare contemplând hotarul fragil dintre dragoste şi ură, dar nu era un tip prea introspectiv. Înjură din nou, mai tare, ştiind că probabil era supravegheat şi că asta ar amuza-o. Funcţia sa principală, ca şi cea a predecesorilor lui, se limita la menţinerea reginei mereu satisfăcută. În toate privinţele. Avea aptitudinile mentale ale unui intelectual, însă acestea erau mânate de pornirile unui negustor de sclavi lipsit de moralitate: calităţi care, alături de forţa lui fizică, îl scăpaseră pe tânărul cunoscut sub numele de Herne de o viaţă lipsită de perspective pe planeta lui natală, Kharemough, pentru a-l îndrepta către o carieră strălucită în comerţul cu vieţi umane şi alte bunuri de larg consum aducătoare de profit. Calităţi care se potriveau de minune cu actuala lui viaţă de Starbuck.

— Cine e Starbuck? întrebă el retoric spre carafa încrustată cu oglinzi de pe micul bufet de lângă pat, apoi izbucnind în râs, îşi turnă un pahar de vin indigen. (O, zei! cu ce lucruri îţi găseşti euforia pe împuţitele astea de

planete înapoiate, aproape că scuipă, şi cu ce lucruri se obişnuieşte un bărbat…). Chiar şi acum îşi petrecea o parte din timp în pielea vechii sale personalităţi, Herne, drogându-se, jucând jocuri de noroc cu cunoştinţe întâmplătoare extraplanetare şi gustând din distracţiile Labirintului. Iar deseori, aceste cunoştinţe se întorceau, i se uitau drept în faţă cu ochi ceţoşi, şi-i puneau aceeaşi întrebare: Cine e Starbuck?

Le-ar fi putut spune că Starbuck era un trădător, sfetnicul extraplanetar al Reginei acestei planete, care lucrează pentru a apăra interesele ei împotriva celor ale Hegemoniei. Le-ar fi putut spune că Starbuck era Vânătorul, care şi-a chemat Copoii străini, iar la ordinul Reginei şi-a dus haita să strângă fără milă recolta de mersi. Le-ar fi putut spune că Starbuck era amantul Reginei şi că va fi până când un concurent mai rapid şi mai viclean îl va doborî, devenind el noul Starbuck – pentru că Regina era după tradiţie încarnarea Mării Mamă; ea avea mulţi iubiţi, aşa cum marea avea multe insule. Toate aceste lucruri vor fi fost adevărate şi încă altele câteva.

Le-ar fi putut chiar spune că Starbuck aduna secretele de care avea nevoie pentru ca poziţia Reginei în cadrul negocierilor să rămână fermă – dar oricum ei ar fi râs.

Starbuck ar fi putut să fie oricare dintre ei şi tot aşa de bine nici unul. Trebuia doar să fie extraplanetar, şi mai trebuia să fie cel mai bun. Anonimatul lui Starbuck era asigurat de ritual şi de lege; el exista deasupra şi dincolo de toate autorităţile şi măsurile ce s-ar fi luat în legătură cu el, cu excepţia celor ale Reginei.

Bărbatul se întoarse, privind pe deasupra buzei paharului la îmbrăcămintea neobişnuită aflată pe un raft situat de-a lungul peretelui cu oglindă de lângă uşa cu oglindă: culoarea de un negru aparte a mătăsii şi a pielii veşmântului său oficial de curte, tradiţionala cască cu vizor ce-i ascundea adevărata identitate şi care îl făceau pe Herne să fie identic ca aspect cu o duzină de alţi indivizi

nemiloşi şi avizi de putere care îl precedaseră. Casca avea o creastă cu o serie de ghimpi oţeliţi, curbaţi precum coarnele unui cerb, simbolul arhaic al întregii puteri arogante pe care orice bărbat ar fi putut dori vreodată să o exercite, sau cel puţin aşa gândise el când şi-l aşezase prima dată pe cap. Abia mai târziu a ajuns să-şi dea seama că această cască aparţinea unei femei, care dispunea de adevărata putere, aşa cum dispunea şi de el.

Se aşează pe cuverturile strânse de pe patul lung; îşi privi reflecţiile fără de sfârşit din pereţi limitându-l la infinit. „Îşi vedea restul vieţii?" Se încruntă într-un gest de alungare a imaginii, trecându-şi o mână prin cârlionţii groşi, negri, ai părului. Era pe post de Starbuck de mai bine de zece ani şi hotărâse să rămână aşa… până la Schimbare. Îşi exercita puterea şi-i plăcea s-o facă, fără să fi contat vreodată în ce scop sau unde se afla adevărata ei sursă.

„Nu a contat?". Îşi cercetă forţa brută a braţelor, trupul încă solid şi tânăr, graţie privilegiilor şi macelariri mersilor… Nu, masacrul nu conta deloc, scopul său fiind doar un mijloc pentru un scop mai mare. Dar sursa, da, asta conta. Ea conta – Arienrhod. Toate cele ce puteau să-l mişte îi aparţineau ei: frumuseţe, bogăţie, control absolut… tinereţe veşnică. Din primul moment când o văzuse la o audienţă la palat, alături de fostul Starbuck, ştiuse că ar fi fost în stare să ucidă pentru ca s-o posede şi să fie posedat de ea. Îşi imaginase trupul ei lipindu-se de al lui, vălul ca de mireasă al părului femeii, giuvaerul roşu al gurii ei amare… gustând puterea şi privilegiul, şi pasiunea întruchipată.

De aceea nu i se păru nepotrivit că fără să gândească se lăsă în genunchi, atunci când uşa se deschise şi transformă viziunea în realitate.

— Vremea Schimbării a venit! Steaua Verii ne luminează calea salvării…

În lumina difuză a zorilor, Moon stătea în picioare pe debarcader, cu palmele vârâte la subsuori, tremurând din cauza unui fior de gheaţă provocat de ceaţa rece şi de

necaz. Răsuflarea pe care şi-o ţinuse dureros de mult răbufni într-o expiraţie albă ce se împrăştie în aburii mării ca un spirit, ca un suflet ce scapă din strânsoare. „N-am să plâng”. Se şterse pe obraz.

— Trebuie să ne pregătim pentru Sfârşit şi pentru noul Început!

Se întoarse, uitându-se înapoi, dincolo de bunică, în lungul tunelului învăluit în ceaţă al digului, în timp ce urletul bătrânului nebun se sparse ca un val peste castelul de nisip al autocontrolului ei.

— Of, taci, bătrân nebun… murmură ea ruga, cu vocea tremurându-i de frustrarea neajutorată care o făcea să vrea să strige. Bunica îi aruncă o privire fugară, cu o bruscă simpatie întipărită pe faţa-i tăbăcită de timp. Moon se uită într-o parte, ruşinată din cauza ranchiunei, ranchiunoasă pentru că trebuia să se simtă ruşinată. O sibilă nu spunea astfel de lucruri; o sibilă era înţeleaptă şi puternică şi plină de compasiune. Îşi încruntă sprâncenele. „Încă nu sunt sibilă”.

— Trebuie să-i alungăm dintre noi pe Cei Răi… trebuie să le aruncăm idolii în Mare. Daft Naimy îşi azvârli braţele în sus, scuturând pumnii către cerul înăbuşitor; fata văzu mânecile zdrenţuite ale robei lui pătate căzând în jos. În jurul său hămăiau nişte câini, ţinându-se precauţi la distanţă. Îşi spunea Profetul Verii şi cutreiera marea din insulă în insulă, predicând cuvântul Doamnei aşa cum, îl auzise, deformat de răsunetul divinei nebunii. Când Moon fusese copil, se temuse de el, până când mama îi spusese că n-are de ce să-i fie; râsese de el, până când bunica îi zise să nu mai râdă; şi se simţi-se stânjenită de el, până când propria-i înţelegere ce se dezvolta o învăţase să-l suporte. Doar azi răbdarea ei fusese deja încercată dincolo de orice raţiune…, şi încă nu sunt sibilă!”.

Auzise că Daft Naimy se născuse Iernatic. Auzise că el fusese cândva un credincios iubitor de tehnologie… şi că dispreţuise legea naturii vărsând sângele unei sibile.

Doamna îl adusese la nebunie în semn de pedeapsă, iar acela reprezenta modul în care îşi ispăşea el pedeapsa.

Simbolul trifoiului pe care îl purtau sibilii constituia un avertisment împotriva pângăririi şi împotriva încălcării datinilor pe pământul sfânt. Se spunea că a ucide o sibilă înseamnă moarte, şi tot moarte înseamnă să iubeşti o sibilă, moarte să fii sibilă… prin aceasta înţelegând o moarte vie. „Moarte dacă ucizi o sibilă…".

— Acolo este Păcătosul care se închină la zei falşi! Uitaţi-vă la el! Mâna noduroasă a lui Daft Naimy flutură ca o săgeată acuzatoare.

Faţa lui Sparks apăru de după capătul digului, din direcţia indicată de mână, pe măsură ce el urca treptele schelei. Figura i se înăspri de o hotărâre plină de ură în timp ce ochii îl fixară pe bătrânul îndepărtat, concentrându-se apoi asupra chipului fetei. „Moarte dacă iubeşti o sibilă…".

Moon clătină din cap, răspunzând negativ unei alte acuzaţii nerostite. Ochii tânărului o părăsiseră însă iarăşi privind în schimb la bunică şi arătându-i astfel tot ceea ce ea iubise şi pe care acum le pierdea. În cele din urmă, Moon înţelese ce însemna „moarte să fii sibilă".

— Dar eu încă nu sunt sibilă, şopti ea printre dinţi.

Cineva de jos îl chemă pe Sparks; răspunse peste umăr înainte de a se îndrepta spre femei, înalt şi palid şi hotărât. Era vremea refluxului; apa golfului coborâse mult sub dig. Din nava comerciantului Iernatic, cu care urma să plece Sparks, se distingea doar vârful catargului, mişcându-se ca un deget arătător.

— Păi, mi se pare, cam asta e. Toate lucrurile mele sunt la bord, iar ei sunt gata să ridice velele. Oprindu-se în faţa lor, îşi privi picioarele, simţindu-se brusc stânjenit. Vorbi doar către bunică. Adică… adică îmi iau rămas bun.

— Pregătiţi-vă pentru Sfârşit!

— Sparks… Bunica ridică o mână şi-i mângâie obrazul. Chiar trebuie să pleci acum? Aşteaptă măcar până când mătuşa Lelark se întoarce de pe mare.

— Nu pot. Îşi scutură capul sub atingerea mâinii ei. Nu pot! Trebuie să plec acum, Vreau să spun că nu pentru totdeauna… preciză el ca şi cum i-ar fi fost teamă că dacă mai aştepta, ziua de mâine ar fi. putut să devină prea uşor o veşnicie.

— Of, dragul meu… scumpul meu copil. Întinse încet şi cealaltă mână şi-l strânse în braţe aşa cum o făcea de nu mai ştia când. Ce-o să mă fac eu fără voi? Aţi fost toată mângâierea mea de când a murit bunicul vostru… Acuma trebuie să vă pierd, şi încă pe amândoi odată?! Ştiu, Moon trebuie să plece, dar…

— Căieşte-te, păcătosule!

Moon mai mult simţi decât văzu cum buzele lui Sparks se subţiară când înălţă capul şi-l privi feroce pe Daft Naimy.

— Destinul ei a chemat-o de la naştere… şi la fel mă cheamă şi al meu, bunico. N-am ştiut însă că destinele noastre ne vor conduce pe drumuri diferite.

Apăsă cu mâna pe medalia extraplanetară de parcă ar fi făcut un legământ, după care se retrase de lângă ele.

— Doar în Carbuncle! rosti bunica şi cuvintele ei erau mai degrabă un jurământ decât un protest. Clătină din cap.

— Este un loc la fel ca oricare altul, zâmbi el, încercând s-o liniştească şi-i strânse umărul înfăşurat cu un şal. Mama a fost acolo şi s-a întors cu mine. Cine ştie cu ce-o să mă întorc eu. Sau cu cine.

Moon se răsuci într-o parte, prinzându-şi mânecile canadienei de parcă ar fi sugrumat ceva. „Nu poţi să-mi faci una ca asta!”. Se apropie de marginea digului, privind pe deasupra balustradei şi în jos, de-a lungul peretelui masiv de piatră, al malului, acoperit cu alge, până la nava negustorului pe care o vedea legănându-se uşor, acolo jos, departe. Trase îndelung în piept aerul umed, apoi încă o dată, simţind mirosul de alge, de peşte şi de lemn îmbibat cu apă sărată ce dăinuia în port… ascultând murmurul vocilor de dedesubt ca şi scârţâitul, plesniturile şi fâsâitul ce

le făceau legăturile navei mişcate de apa nestatornică a refluxului. Aşa ca să nu audă…

— Lumea voastră se sfârşeşte!

— La revedere, bunico, se auzi vocea lui înăbuşită de o îmbrăţişare.

Deodată, peste tot ceea ce auzea fata şi care îi erau atât de cunoscute, se aşternu un văl ce le făcu să-i pară străine, cu şi cum le-ar fi văzut pentru prima oară… ştiind că nu aceasta era realitatea, ci doar propria-i percepţie ce se schimbase. Două lacrimi sărate i se prelinseră pe lângă nas şi căzură în apa golfului. Îl auzi pe tânăr trecând prin spatele ei către pasarelă, fără să încetinească.

— Sparks! Se întoarse, tăindu-i calea. Fără nici un cuvânt…?

Sparks se retrase puţin, parcă temându-se s-o atingă.

— E-n ordine. Moon îşi controlă expresia feţei şi reuşi să spună asta cu oarecare mândrie, de parcă lucrurile ar fi fost într-adevăr în ordine: Încă nu sunt sibilă.

— Nu. Ştiu. Nu de asta… Se întrerupse, dându-şi pe ceafă şapca tricotată.

— Dar tu de asta pleci. Nici ea nu putea spune dacă fusese o constatare sau o acuzaţie.

— Mda. Băiatul privi brusc în jos. Cred că asta-i.

— Sparks…

— Dar numai în parte! Înălţă capul. Ştii că-i adevărat, că întotdeauna am simţit că asta mă atrage, Moon. Se întoarse cu faţa spre nord, către Carbuncle. Trebuie să aflu ce-mi lipseşte.

— Sau cine? Fata îşi muşcă limba.

— Poate, ridică el din umeri.

Clătină disperată din cap.

— După ce mă voi întoarce de la iniţiere… nu va fi diferit, încă vom putea fi împreună! „Le pot avea pe amândouă, pot…”. Ar putea fi din nou aşa cum a fost întotdeauna. Aşa cum noi am vrut mereu să fie…

Dar nici ea nu credea ceea ce spunea.

— Hei, băiete! se auzi de jos o voce spărgându-se în ecouri de peretele digului. Vii odată? Refluxul nu ne-aşteaptă toată ziua.

— Într-un minut! Sparks se încruntă. Nu, n-o să fie aşa, Moon. Ştii doar: „Moarte dacă iubeşti o sibilă…”. Vocea i se pierdu.

— Asta-i o superstiţie!

Ochii li se întâlniră. Şi în acea clipă Moon ştiu că el înţelegea adevărul; aşa cum ştiuse, mereu şi împărţise totul, cu ea: nimic n-avea să mai fie niciodată la fel.

— Vei fi schimbată într-un fel în care eu nu mă pot schimba niciodată, acum. Degetele lui se albiră pe balustradă. Nu pot sta aici, să mă opresc din drumul pe care ara pornit. Trebuie să mă schimb şi eu. Trebuie să cresc şi să învăţ… Trebuie să aflu cine sunt în realitate. În tot acest timp, am crezut că ştiu. M-am gândit că… devenind sibil, voi avea răspuns la toate întrebările.

Ochii i se întunecară de noua emoţie pe care fata o văzuse pentru prima oară când se întorsese la el în peştera ascunsă din Insula Alegerii. Lucrul acela care o invidia, o acuza şi o excludea.

— Atunci du-te, dacă ăsta e adevăratul motiv pentru care pleci, înfruntă ea întunericul, fiindu-i teamă să se retragă. Dar n-o face din cauza amărăciunii, pentru că eşti rănit sau pentru că încerci să mă răneşti. Fiindcă atunci nu te vei mai întoarce niciodată. Curajul i se sfărâmă, şi adăugă: Şi nu cred că voi rezista la asta, Sparkie…

Mâinile lui se ridicară, dar îi căzură din nou când Moon se întinse spre el. Se întoarse clătinând din cap, fără să ierte, fără să înţeleagă ori măcar să-i pară rău. Începu să coboare treptele pasarelei.

Moon o simţi pe bunică alăturându-i-se şi se uitară amândouă la Sparks, care ajunsese pe puntea transversală a navei. Tânărul dispăru în cabina de pe platforma largă ce unea cele două corpuri şi nu mai apăru pe punte. Mateloţii desfăcură parâmele de amarare, iar velele în formă de

cleşte de crab se întinseră cu zgomot pe catarge, umflându-se în bătaia vântului umed.

Ceaţa se ridică pe măsură ce lumea se umplea de lumină. Moon putea să vadă până în depărtare, la canalul ce făcea legătura cu marea, şi privi cum catamaranul negustorului se micşora pe măsură ce străbătea golfuleţul şi se apropia de intrarea pe canal. Auzi pornindu-i motoarele îndată ce se îndepărtă destul de docurile Văratice. In cele din urmă, ajunse la canal şi se contopi cu zidul de ceaţă, dispărând instantaneu, precum o corabie fantomă. Fata îşi frecă ochii şi faţa, umezindu-şi degetele cu ceaţă şi lacrimi. Se întoarse ca o somnambulă spre bunică-sa, care stătea lângă ea, mică şi gârbovită de tristeţe. Privi dincolo de bătrân, către plasele şi macaralele întinse de-a lungul digului, către vechea dană roasă de vreme, aflată la piciorul uliţei abrupte. Undeva, mai departe, se afla căsuţa lor… şi canoea ei cu balansier aşteptând pe plajă ca s-o ducă departe de tot ceea ce lăsase pe lume.

— Buni?

Bunica o bătu uşor pe mână în semn de încurajare; fata văzu în ochii ei cenuşii adânci hotărârea nestrămutată de a-şi păstra speranţa şi credinţa.

— Da, fetiţo, s-a dus. Nu putem decât să ne rugăm să-şi regăsească drumul spre casă, la noi. Acum şi pe tine te aşteaptă Doamna. Cu cât pleci mai curând, cu atât o să te-ntorci mai repede la mine!

Luă braţul lui Moon şi porniră de-a lungul digului.

— Bine măcar că smintitul acela bătrân nu va fi pe-aici să te vadă plecând, Moon îşi ridică ochii, dându-şi seama cu oarecare uşurare că Daft Naimy plecase. Buni îşi aduse aminte să facă semnul triadei: „săracul de el”.

Gura lui Moon se strânse scurt, iar trăsăturile i se înăspriră pe măsură ce simţea revenindu-i puterile. Sparks plecase la Carbuncle ca să-i facă ei în ciudă… blestemată să fie dacă se va lăsa în voia valurilor. Avea propriul ei destin care se afla dincolo de apă şi pe care-l aşteptase jumătate

din viaţă; chemarea frumuseţii acestuia îi umplea din nou inima. Începu să meargă, mai repede, grăbind-o pe bunică.

Sparks stătea în picioare pe punte, apăsat de catarg de către forţa vântului glacial dindărăt, ascultând cum se opinteau motoarele navei împotriva mării agitate. Privind drept înainte, vedea Carbuncle întinzându-se pe ţărmul mării ca un incredibil fragment de vis. Se apropiau de oraş, parcă de-o veşnicie, după ce navigaseră la nesfârşit spre nord, urmând malurile acestei insule ce părea că nu se mai sfârşeşte. Văzuse oraşul crescând de la mărimea unui vârf de deget până când îi depăşise puterea de înţelegere. Acum se împrăştiase ca o pată de-a lungul şi de-a latul cerului, umplându-i conştiinţa până ce lumea nu mai conţinea nimic altceva.

— Hei, tu de colo, Văraticule! Vocea negustorului îl smulse brusc din reverie; o palmă înmănuşată îi lovi uşor umărul. Să fiu al naibii dacă am nevoie de încă un catarg. Dacă n-ai ce face pe punte, treci înăuntru înainte să-ngheţi de tot.

Sparks auzi râsul unui marinar de pe punte; întorcându-se, văzu zâmbetul de pe faţa aspră a negustorului încântat de cele spuse.

Se retrase de lângă catarg, auzind trosnetul mănuşilor care se desprindeau de pe pojghiţa de gheaţă.

— Mă iertaţi.

Răsuflarea i se înălţă ca un nor, pe jumătate orbindu-l. Era aşa de înfofolit în haine groase că abia mai putea să-şi îndoaie braţele, dar cu toate astea vântul nordic îi pătrundea până la oase. Carbuncle nu era complet prins în gheţuri doar graţie unui curent marin cald, care se deplasa de-a lungul coastei apusene. Pe faţa tânărului nu se mai citea nici un simţământ; n-ar fi putut spune dacă era sau nu în stare să zâmbească.

— Dar, pe numele Doamnei! Aici totu-i dintr-o bucată! Cum ar putea cineva măcar să-şi imagineze un astfel de lucru!

— Doamna ta n-a avut nimic de-a face cu asta, băiete. Şi n-are nimic de-a face cu oamenii care trăiesc în oraş

dintotdeauna. Ţine minte mereu asta cât timp o să te afli acolo. Negustorul clătină din cap uitându-se la oraş şi-şi strânse buzele crăpate de vânt. Nu… nimeni nu ştie cu adevărat cum a ajuns să existe Carbuncle. Sau de ce… Nici măcar extraplanetarii, cred… deşi nu ne-ar fi spus, chiar dacă ar fi ştiut.

— De ce nu? aruncă Sparks o privire în jur.

Negustorul ridică din umeri.

— De ce ne-ar spune secretele lor? Ei vin aici ca să-şi vândă maşinile pentru ceea ce avem noi. N-am fi avut nevoie de ele dacă am fi ştiut să ne facem singuri.

— Cred că nu.

Sparks ridică din umeri şi-şi flexă degetele în mănuşile cu un deget. Negustorul Iernatic şi echipajul său mâncau, vorbeau şi nu se prea omorau cu comerţul în drumurile lor din insulă în insulă, motiv pentru care volumul acestuia scăzuse foarte repede. Singurul lucru care îl impresionase pe tânăr pe durata interminabilei călătorii fusese faptul ca ei făceau afaceri cu Văraticii şi cu Iernaticii, ca şi cum diferenţele dintre cele două popoare ar fi fost lipsite de importanţă.

— Unde sunt navele stelare?

— Ce anume? Negustorul se scutură de râs. Nu… să nu-mi spui că te aşteptai să vezi cerul plin de ele! Pe toţi zeii! Credeai că există câte una pentru fiecare stea? Şi asta după toate poveştile tehnice pe care m-ai făcut să ţi le spun în decursul anilor. Voi, Văraticii, chiar că trebuie să fiţi grei de cap, aşa cum spune toată lumea.

— Nu! se încruntă Sparks, cu umilirea furnicându-i faţa amorţită. Dar… voiam doar să ştiu unde-i portul stelar, atâta tot.

— Bineînţeles că voiai, şuieră negustorul. Este în interior, şi e un teritoriu interzis nouă. Brusc, deveni serios: Sparks, eşti sigur că ştii ce faci mergând în Carbuncle? Eşti convins că-ţi dai seama în ce te bagi?

Sparks făcu feţe-feţe, privind departe peste ape. Chipul lui Moon îi apăru înaintea ochilor aşa cum era atunci, la despărţire, şi-i auzi vocea răsunând în aer odată cu ţipetele păsărilor de mare. „Moarte dacă iubeşti o sibilă”. O frică rece i se implântă dintr-o dată în piept, ca un pumnal de gheaţă. Închise ochii tremurând; vocea şi vedenia dispărură.

— Ştiu ce fac.

Negustorul ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie.

Nava lovi uşor digul plutitor pe care stătea Sparks, aidoma unui patinator pe apa calmă şi întunecată. Se simţea ca un pitic, înconjurat din toate părţile de bastimente mai mari, mai înalte şi mai lungi, dar care la rândul lor nu erau decât un smoc de alge pe lângă întinderea danelor. Dar toate acestea nu însemnau nimic faţă de oraşul propriu-zis, pe care îl vedea deasupra capului, ghemuit ca un animal gigantic. Piloni groşi cât să cuprindă o casă se ridicau din mare precum o pădure ciudată de cochilii peste care se întindea partea de jos a oraşului, înţesată cu ghirlande de lanţuri şi de scripeţi, ca şi alte instalaţii de neînţeles. Izul mării se combina cu altele, mai neobişnuite şi mai puţin îmbietoare; din subsolul oraşului picura şi se prelingea o scursoare de nedescris. O cale largă de acces, împănată cu alte forme stranii, se înălţa din docurile plutitoare ale portului artificial şi ajungea până în pântecele urbei… Lui Sparks îi sugera ideea foamei nestăvilite a unui animal uriaş.

— Să rămâi în nivelele inferioare, băiete! Negustorul trebuia să strige ca să se facă auzit peste sutele de ţipete, peste zăngănitul, geamătul şi foşnetul ce reverberau în această stranie lume de dedesubt, prinsă între uscat şi mare. Caut-o pe Gadderfy din fundătura Scoicii – ea o să-ţi închirieze o cameră!

Sparks încuviinţă cu gândul aiurea şi ridică mâna.

— Mulţam.

Îşi aruncă pe umăr sacul cu lucrurile personale şi se cutremură, învăluit de vântul rece venit de pe apă.

— Vom fi aici patru zile, dacă te răzgândeşti!

Tânărul clătină din cap. Întorcându-se, începu să meargă drept şi apoi să urce. Negustorul îl urmări cu privirea până când îl înghiţi oraşul.

— Hei, tu, dă-te la o parte din drum! Ce, eşti orb?

Sparks se aruncă într-o parte peste o grămadă de cutii în timp ce casa pe şenile se contură deasupra lui în vârful rampei şi apoi porni încet la vale pe drumul pe care venise el. Sus de tot, într-o cameră cu ferestre înguste, văzuse un chip prea mic ca să aparţină vocii care-l avertizase, cu ochi care nici măcar nu priviseră îndărăt să vadă dacă nu-l călcase. Se ridică anevoie spunându-şi în gând: „este adevărat... totul e adevărat!” Şi deodată se simţi bucuros doar pe jumătate.

Temându-se să se lase cuprins de gânduri, începu să meargă pe strada principală chiar din locul de unde aceasta îşi începea lunga ei spirală în pantă lină; acum însă umbla cu grijă pe marginea drumului. Strada înainta la nesfârşit, urcând domol, cotind domol, trecând ca un tunel printre zidurile de canion ale depozitelor şi magazinelor ale căror ferestre păreau nişte ochi larg deschişi, printre adevăraţi stupi de apartamente suspendaţi cu zăbrele. Nu se vedea cerul, ci numai partea de dedesubt a următoarei spirale, licărind, fără strălucire, cu un fel de fosforescenţă striată. Ramificaţiile fundăturilor precum picioarele unui centiped se înghesuiau spre lumina zilei – spre adevăratul cer al lumii pe care Sparks îl cunoscuse dintotdeauna, palid şi inaccesibil la capetele aleilor, aflate la adăpostul pereţilor de furtună.

Îşi alese drumul pe lângă stive de mărfuri şi mormane de nimicuri, pe lângă magazii goale şi chipuri goale din gloată, încercând să-şi păstreze inexpresivitatea. În mulţime, se aflau şi pescari în haine destul de asemănătoare cu ale sale; dar şi comercianţi, muncitori, şi alţii a căror îmbrăcăminte

se potrivea cu ocupaţiile lor, pe care tânărul nici măcar nu le putea imagina. Iar peste tot se aflau un fel de făpturi semiumane, asexuate, executând cu precizie mecanică munci pe care nu le-ar fi putut face nici măcar doi oameni laolaltă. Se apropiase timid de una din ele, întrebând prosteşte: „Cum faci asta?”, dar ea îşi văzuse de încărcatul lăzilor fără a-l onora cu vreun răspuns.

Începu să se simtă de parcă umblase o veşnicie de-a lungul Străzii Principale, deplasându-se numai în cercuri. Fiecare fundătură semăna cu celelalte, iar zgomotele, agitaţia mulţimii şi duhoarea gazelor îi îmbâcseau complet simţurile. Clădiri improvizate ticseau crăpăturile oraşului în formă de stup, cu plasticul şi tencuiala deformându-se şi cojindu-se, îmbătrânind grotesc şi dizgraţios peste construcţii mult mai vechi, la fel de veşnice ca marea însăşi. Aici, nimic nu avea caracter de unicat, ci se repeta în două, în trei, sau într-o duzină de exemplare până când orice impresie devenea un ropot. Greutatea zdrobitoare a oraşului se sprijinea pe plafonul şubred de deasupra capului băiatului, pe proprii săi umeri. Catacombele îl încolţiră, se înghesuiră în jurul lui, până când… „Ajutor!”. Se împletici şi căzu peste căldura nefirească a laturii unei clădiri. Se lăsă în jos, ghemuindu-se, într-un morman de ambalaje uzate şi-şi acoperi ochii.

— Hei, amice, ai păţit ceva? O mână îl înghionti uşor în coaste.

Tânărul înălţă capul, deschise ochii şi clipi de câteva ori. O femeie robustă în salopetă de muncitor stătea în picioare lângă el, clătinând din cap.

— După cum văd eu, n-arăţi prea bine. De fapt, te-ai cam înverzit. Ai rău de uscat, marinarule?

Sparks rânji abia perceptibil, simţind cum verdele se transformă în roşu pe faţa lui.

— Cred că da, mormăi el, bucuros că vocea nu-i tremură. Cred că asta a fost.

Femeia înclină capul, încruntându-se uşor.

— Eşti Văratic?

— De unde ştii? se trase înapoi Sparks.

Lucrătoarea se mulţumi să ridice din umeri.

— După accent. Şi nimeni altul decât un Văratic nu s-ar îmbrăca în piei pătate de grăsime. De-abia ai venit de la fermele de peşte, nu?

El îşi privi mantaua impermeabilă, brusc stânjenit din cauza ei.

— Mda…

— Bine, atunci e-n ordine. Nu lăsa însă oraşul ăsta mare să te înfrângă, copile. Ai să înveţi tu. Nu-i aşa, Polly?

— Cum spui tu, Tor.

Sparks se aplecă în faţă, uitându-se cu atenţie pe lângă femeie şi-şi dădu seama că nu erau singuri. În spatele ei stătea unul dintre acei semioameni metalici, al cărui înveliş mat reflecta slab lumina. Habar n-avea dacă fiinţa era mascul sau femelă. Observă că-şi coborâse un al treilea picior, aproape ca o coada, pe care se rezema acum, în repaus. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie faţa, un vizor transparent lăsa să se vadă panoul cu senzori din ţeastă.

Tor scoase dintr-un buzunar al salopetei o sticluţă plată şi-i desfăcu dopul.

— Ţine. Asta o să-ţi întărească şira spinării.

El luă sticla şi trase o duşcă bună… Simţi cum i se taie respiraţia şi cum lichidul de o dulceaţă deosebită face să-i ia gura foc. Înghiţi cu noduri şi-i dădură lacrimile.

Tor râse.

— Eşti un tip încrezător!

În mod deliberat Sparks luă încă o gură plină şi o înghiţi fără să se sufoce, după care spuse că „nu e rea”. Îi dădu apoi sticla înapoi. Femeia râse din nou.

— Este… hm… este…

Sparks se îndepărtă de zid în timp ce se uita la fiinţa metalică şi încerca să găsească o cale ca să întrebe fără să supere.

— Dacă-i un om îmbrăcat în costum de tablă?

Tor surâse, dându-şi cu degetul după ureche o şuviţă de păr maronie. Tânărul presupuse că ea putea să aibă o dată şi jumătate anii lui.

— Nu, dar el aşa crede. Nu-i aşa, Pollux?

— Cum spui tu, Tor.

— Este… ăă…

— Viu? Nu în felul în care înţelegem noi asta. Este un servo-mecanism – un automat, un robot, sau cum vrei să-i spui. Un dispozitiv servo-mecanic. Nu acţionează, doar reacţionează.

Sparks îşi dădu seama că se holba şi-şi mută privirea de colo-colo, nesigur.

— Nu-l…?

— Dacă-l deranjează că vorbim despre el? Nu, nu-l deranjează nimic, el e deasupra tuturor acestor lucruri. Un sfânt în toată regula. Aşa eşti, Polly?

— Cum spui tu, Tor.

Femeia îşi trecu braţul pe după umărul robotului, lovindu-l familiar cu şoldul.

— Îi fac singură întreţinerea şi pot garanta că nu are părţi lipsă. Totuşi, există pe undeva un scurt circuit… tinde să-i limiteze vocabularul. Poate c-ai observat,

— Păi, mda… Într-un fel. Sparks se mută de pe-un picior pe celălalt, întrebându-se dacă nu era molipsitor.

Tor râse.

— Măcar nu rămâne fixat pe „futu-i”. Dar ia spune, de unde ai luat asta? Întinse brusc mâna către medalia extraplanetară de pe pieptul tânărului.

— Era a… Sparks se trase înapoi pentru ca medalia să nu poată fi ajunsă. Eu… Îî… o am de la un negustor.

Tor îl privi şi Sparks avu dintr-o dată sentimentul că are craniul făcut din sticlă. Însă ea nu insistă şi lăsă braţul în jos.

— Păi, auzi, Văraticule… de ce nu rămâi cu mine şi cu Polly, până când te obişnuieşti cu felul în care se petrec lucrurile în Carbuncle? De altfel, tocmai am ieşit din schimb şi

coboram să-ncercăm o acţiune prin subteran. Să ne distrăm, cu un pic de emoţii, poate să şi agăţăm vreo persoană, două mai interesante… Ai ceva bani la tine?

Sparks dădu aprobator din cap.

— Bine, asta ar putea fi şansa ta să-i dublezi! Hai cu noi… Am impresia că va însemna o adevărată învăţătură pentru el, ce zici Pollux?

— Cum spui tu, Tor.

Sparks îi urmă în jos pe alee, către amurgul pălind dincolo de zidurile de furtună. La un moment dat, Tor se opri înaintea unei uşi banale situată în faţada vopsită grosolan a unui depozit de mărfuri şi bătu cu pumnul de două, apoi de trei ori. Uşa glisă în lateral cât să apară o crăpătură care apoi se lărgi, lăsându-i să intre într-o beznă de peşteră. Sparks rămase în urmă, dar la semnele nerăbdătoare ale femeii înaintă şi, auzind zgomote nedesluşite care creşteau în intensitate, îşi dădu seama că nu erau singuri.

— Cât pariezi? îi strigă Tor peste umăr în mijlocul vacarmului. Deja întindea un pumn de monede unui tip zbârcit, învăluit într-o mantie. Se aflau la marginea unei mulţimi de privitori, aşezaţi în genunchi, pe vine sau pe jos, care se uitau cu atenţie la mica arenă închisă din mijlocul lor. Sparks se alătură femeii şi încercă să distingă ceva prin vălul de fum ce plutea în aerul înăbuşitor şi i se lipea de gâtlej.

— Pe ce să pariez?

— Pe gâlma de sânge, bineînţeles! Numai un prost ar paria pe un starl contra unei gâlme de sânge. Hai, cât vrei să pariezi? În ochii ei strălucea energia înflăcărată pe care tânărul o simţea crescând peste tot în jur, precum mareea.

— Dacă-i aşa, înseamnă că o mulţime de oameni sunt proşti. Omul cu mantie rânji şi-şi zornăi jetoanele în pumn.

Tor scoase un sunet obscen. În spatele ei, murmurul mulţimii se înteţea şi se spărgea, iar ecourile zburau departe prin crăpături şi umbre; sala era în aşteptare. Două fiinţe – una umană, cealaltă nu – păşiră în spaţiul gol,

purtând cutii dreptunghiulare. Pielea străinului avea o strălucire uleioasă, iar braţele nu se terminau prin degete ci prin nişte tentacule lungi.

— Ăştia or să?… Sparks se întrerupse, rămas fără grai.

— Ei?! O, zeilor nu! Ei sunt doar dresorii. Hai, hai, pariază! Îl trase de mână Tor.

Scotocind prin sacul cu obiecte personale, el scoase afară două monede.

— Poftim, am aicea… ăăă, douăzeci.

— Douăzeci! Asta-i tot ce ai? privi descurajată femeia.

— Atâta pariez.

Omul zbârcit îi luă monedele fără o vorbă şi se pierdu în mulţime.

— Auzi, asta nu-i cumva ilegal sau ceva de genul ăsta? şovăi Sparks.

— Bineînţeles că e… Fă-ne drum printre persoanele astea simandicoase, Pollux. Vrem un loc în rândul din faţă pentru ultimul dintre marii cheltuitori de aici.

— Cum spui tu, Tor.

Pollux avansă decis. Sparks auzi înjurături şi ţipete de durere marcând înaintarea lui prin mulţime.

— Nu-ţi face griji, Văraticule, nu sportul morţii e cel ilegal. Tras de Tor, Sparks ajunsese deja pe la jumătatea drumului către ring. Ilegal este doar importul de animale supuse restricţiilor.

— Oh. Îmi pare rău… murmură el, călcând o mână împodobită cu pietre preţioase.

Cam jumătate dintre cei adunaţi acolo păreau să fie muncitori sau marinari, dar cealaltă jumătate scânteiau de giuvaeruri în lumina palidă, iar unii dintre ei aveau pielea pământie sau părul ca norii. Se întrebă dacă nu cumva se vopsiseră dinadins. La marginea ringului Tor îl smuci în jos, îşi încrucişă sub el picioarele lungi. Alături, Pollux se înclină pe spate pe piciorul lui de sprijin, ignorându-i pe cei care strigau „staţi jos în faţă”. Tor îşi scoase sticla şi bău, după care i-o trecu lui Sparks.

— Termin-o tu.

Aroma schimbătoare a fumului îi ţesea deja în jurul capului o gogoaşă fină ce-l despărţea de el însuşi şi de toţi ceilalţi. Duse sticla la gură şi bău în neştire; mai era destul până s-o termine. Îl duru gâtul, făcându-l să tuşească.

Femeia îl bătu cu palma pe genunchi.

— Asta îţi redă dispoziţia, nu-i aşa?

El rânji.

— Pentru orice, spuse cu glas răguşit.

— Mai târziu, mai târziu, îşi retrase ea mâna.

Înghiţind lacom, Sparks îi întoarse spatele pentru a privi în despărţitura de jos, mişcarea îl făcu să ameţească, de parcă ar fi căzut brusc între două valuri de hulă. Energia potenţială a locului răsuna acum în el, iar lungul oftat al mulţimii când trase aer în piept fu şi al lui în momentul în care dresorii deschiseră cutiile şi săriră în lături.

Dacă străinul cu degetele ca nişte bice îi impresionase ochii (deşi dintr-o dată nimic nu-l mai surprindea), acela nu constituise decât un preambul. Acum, peste buza containerului din faţa sa se revărsă o masă de tentacule cărnoase, biciuitoare; bâjbâind şi alunecând, ele trăgeau în urma lor punga buhăită a corpului pestriţ ca o vânătaie.

— Gâlma de sânge, şopti Tor.

Nu avea un cap distinct, în afară de cazul în care capul şi corpul nu erau totuna, dar nişte cleşti zimţuiţi clănţăneau printre tentacule. Îi auzea ţăcănitul în liniştea aşteptării. O mişcare bruscă la celălalt capăt al careului îi abătu privirea…

— Starlul, murmură Tor către o umbră lichidă de negru pe negru: pielea cu picăţele a unei creaturi sinuoase de lungimea antebraţului său.

Sparks observă suliţa de lumină reflectată de un colţ rânjit, atunci când starlul scheună din adâncul gâtlejului. Lumina şi toţi ochii se îndreptau acum spre careu. Starlul încercui gâlma de sânge, ignorând mulţimea, şi scheunând în continuare. Tentaculele gâlmei biciuiră aerul fără a

scoate vreun sunet, nici chiar atunci când starlul izbi, rupând o fâşie de piele din corpul greoi. Tentaculele plezniră frenetic, apoi prinseră şi înfăşurară capul îngust al starlului.

— Otrava, sâsâi bucuroasă Tor.

Starlul începu să zbiere şi ţipătul i se pierdu în murmurul flămând al mulţimii.

Sparks se aplecă înainte, tras ca de-o aţă, încercând o uşoară surprindere când strigătul de protest pe care-l aşteptase ţâşni din gâtlejul lui precum un îndemn de vânătoare. Starlul se eliberă, muşcând pe neaşteptate şi sfâşiind, turbat de durere, din tentacule şi din corpul moale, lipsit de fermitate. Gâlma de sânge se zbătu, tentaculele ei supurânde biciuiră din nou… şi exultând în propria-i inocenţă pierdută, tânărul îşi deschise simţurile încordate pentru a percepe total baletul morţii.

După un timp care păru o veşnicie, dar totuşi prea curând, starlul rămase gâfâind, pe când gâlma îl înfăşură în şuviţe de tentacule rupte şi se apropie pentru a-i da lovitura de graţie. Sparks văzu albeaţa ochiului sălbatic al starlului, gura încordată, cu stropi alb-roşii; îi auzi geamătul gâtuit în tăcerea subită în timp ce cleştii îi găsiră gâtlejul. Sângele ţâşni; picături îi împroşcară mantaua impermeabilă şi faţa transpirată.

Tresări violent, ştergându-şi, faţa, se holbă la mâinile proaspăt însângerate şi nu mai simţi nevoia, să se uite încă o dată acolo, să privească băşica plată cum se umple de roşu, sau purpuriul scurgându-se prin flancurile sfâşiate pe măsură ce gâlma îşi golea victima… Brusc nu mai avu nici voce, ca să se alăture vacarmului de blesteme şi urale. Îşi întoarse faţa într-o parte, dar nu găsi nici o ieşire din strălucitoarea nebunie a mulţimii.

— Tor, eu…

Întorcându-se, descoperi că femeia plecase, Pollux plecase… iar sacul cu lucrurile personale dispăruse odată cu ei.

— Băiete, îţi spun că nu avem nici o slujbă disponibilă pentru un Văratic… nu poţi mânui maşinării, nu cunoşti codurile sociale… nu ai experienţă.

Funcţionarul de la biroul de plasare se uită la Sparks peste pervazul ferestrei înguste a ghişeului ca şi cum ar fi privit un copil înapoiat mintal.

— Păi, cum pot să capăt experienţă dacă nimeni nu mă angajează? ridică Sparks vocea, şi se încruntă simţind durerea de cap.

— Bună întrebare. Funcţionarul îşi roase o unghie de la deget.

— Asta nu-i drept.

— Viaţa nu-i dreaptă, băiete. Dacă vrei să lucrezi aici, va trebui să-ţi schimbi afilierea la clan.

— Pe dracu!

— Atunci întoarce-te acolo unde ţi-e locul, cu hainele tale puţind a peşte şi nu mai pierde timpul oamenilor adevăraţi.

Bărbatul aflat înapoia sa la rând îl împinse deoparte; mâna înmănuşată era ţintuită cu metal.

Sparks se întoarse şi văzu mănuşa strângându-se într-un pumn de două ori mai mare ca al său. Se răsuci din nou, în mijlocul râsetelor, şi ieşi din oficiul de plasare. O nouă zi strălucea la capătul aleii, dincolo de zidurile de obturare, după o noapte în care nori de furtună înnegriseră stelele, dar întunericul nu căzuse niciodată pe străzile oraşului. N-avea cum să-şi ascundă furia, umilinţa, sau neplăcerea, pentru faptul că vomitase băutura pe care o turnase în el, precum şi pentru ceea ce văzuse şi făcuse. Dormise după aceea un somn de moarte pe un maldăr de cutii şi visase că Moon stătea în picioare privindu-l, ştiind totul, cu milă în ochii de culoarea agatului… milă! Sparks îşi apăsă o mână pe ochii ce-l dureau, ca să alunge faţa ei.

La capătul pantei lungi a străzii se afla portul de sub oraş, cu mica navă a negustorului aşteptându-l să-l ducă acasă. Stomacul îi zvâcni de furie şi de foame. În mai puţin de o zi azvârlise totul deoparte – averea, idealurile, respectul de

sine. Acum se putea furişa acasă către insule, cu visele pierdute, ca să trăiască cu mila lui Moon pentru tot restul vieţii. Gura i se strâmbă. Sau putea recunoaşte că învăţase adevărata lecţie: Carbuncle îi spulberase iluziile, îl învăţase că nu avea nimic, că era un nimic… şi că era singurul căruia îi păsa din acest oraş părăsit de mamă. Dacă asta avea să se schimbe vreodată sau nu depindea doar de el.

Rămăsese cu mâinile goale… Şi le mişcă fără rost, atingând uşor punga ce-i atârna la cingătoare, cu singurul lucru pe care i-l lăsaseră Tor şi Carbuncle: fluierul. Îl scoase la lumina cu blândeţe şi dragoste, îl duse la buze şi începu să meargă; lăsând cântecele din vremea ce apusese pentru el să-i aline pierderea tuturor celorlalte lucruri.

Umblă fără ţintă în susul străzii, nebăgând în seamă tumultul fără odihnă ce nu înceta niciodată, nici măcar în timpul nopţii. Străinii îl priveau, acum când el nu-i mai zărea. Merse în neştire până când, în cele din urmă. ceva răsună pe trotuar în faţa lui. Se opri, uitându-se în jos. La picioarele lui se afla o monedă. Se aplecă uşor, o luă şi o strânse mirat între degete.

— Ai câştiga mai mult dacă ai lucra în Labirint, să ştii. Ascultătorii de acolo au mai mult de aruncat… şi mai multă apreciere pentru un artist.

Surprins, Sparks ridică ochii; văzu o femeie cu păr întunecat, împletit, şi cu o bandă de-a curmezişul frunţii. Mulţimea îi ocolea şi se scurgea în jurul lor; avu sentimentul că stăteau împreună pe o insulă. Femeia era de vârsta mătuşii sale Lelark, sau mai bătrână cu câţiva ani, purtând o rochie lungă de catifea uzată şi benzi din pene drept colier. Ţinea un baston cu un vârf incandescent, ca de tăciune aprins. Vârful acestuia se ridică de-a lungul trupului băiatului către faţa lui; ea surâse. Nu-l privea. În jurul ochilor ei, ceva lipsea, de parcă fusese stinsă o lumină.

— Cine eşti? întrebă femeia.

„Oarbă”.

— Sparks… Dawntreader îi răspunse nefiind sigur unde să se uite. Privi la bastonul ei.

Ea părea că aşteaptă.

— Văratic, adăugă tânărul aproape sfidător.

— Aha. Îmi închipuiam eu. Dădu din cap, aprobator. Nimic din ceea ce-am auzit vreodată în Carbuncle n-a fost atât de sălbatic sau de nostalgic. Ascultă-mi sfatul, Sparks Dawntreader Văratic. Du-te în oraşul de sus; Căută în punga bătută cu mărgele ce-i atârna pe umăr şi scoase o mână de monede inelare. Îţi doresc succes în oraş.

— Mulţumesc.

Întinse mâna şi luă monedele cu sfială.

Ea încuviinţă din cap, coborându-şi bastonul când porni pe lângă băiat.

— Treci odată pe la magazinul meu din Aleea Lămâiului. Întreabă de fabricanta de măşti… oricine îţi poate spune unde este.

Sparks dădu şi el din cap aprobator; repetă adresa şi spuse repede:

— Ăă… sigur. Poate am să vin. Se uită după ea cum se îndepărtează.

Porni apoi către oraşul de sus. În Labirint, unde faţadele clădirilor erau zugrăvite cu lumini, în şiruri, spirale, şi morişti de curcubee; unde culorile, umbrele; şi costumele care se iţeau la ferestre sau se mişcau pe trupurile de pe stradă nu se repetau niciodată; unde scânteierea firmelor şi strigătele negustorilor ambulanţi promiteau cerul, iadul şi orice grad al degradării dintre ele. Găsind un colţ de stradă pe jumătate liniştit sub stindardele înflorate ce fluturau, se opri şi cântă ore întregi unei armonii zornăitoare furnizate de monedele trecătorilor, nu atât de multe cât sperase, dar mai multe decât nimicul cu care începuse.

În cele din urmă, mireasma a o sută de mirodenii şi ierburi diferite îl ademeni ca să cheltuiască câteva monede pentru a-şi umple stomacul cu o masă copioasă alcătuită din delicatese ciudate. Îşi lepădă apoi mantaua impermeabilă în

schimbul unei cămăşi din mătase roşie şi a unor şiruri de mărgele din sticlă şi cupru; vânzătorul de la magazin îi luă restul banilor. Dar în timp ce porni îndărăt pe aleile pe care se lăsa seara, pentru ca să ajungă în colţul său şi să încerce să-şi câştige şederea pe timpul nopţii, Sparks cântă o rugă tăcută de mulţumire către Doamnă, pentru harul muzicii pe care Ea i-l trimisese. Cu muzica putea să supravieţuiască, în timp ce avea să înveţe regulile noii sale vieţi…

Patru extraplanetari în salopete cosmice fără însemne, care îl urmăriseră pe alee, îl înconjurară brusc. Înainte ca tânărul să poată schiţa măcar un gest, îi prinseră braţele şi-i astupară, gura, trăgându-l cu forţa în crăpătura întunecată dintre două clădiri.

— Ce vreţi…?

Îşi răsuci capul şi-şi eliberă gura de palma cu iz de lubrifiant de maşină. Clipind frenetic în lumina slabă, îi zări pe ceilalţi trei, nu prea sigur că Vedea colţii rânjiţi ca în faţa vânatului prins, dar convins de scânteierea metalică a armei ucigătoare a unuia dintre ei, ca şi de faptul că braţele îi erau imobilizate în timp ce alte mâini se întindeau să-l apuce, iar gâtul îi fusese prins într-o strânsoare zdrobitoare.

Îşi repezi capul înapoi şi-l simţi lovind faţa omului din spatele său, care gemu de durere, după care îşi puse în funcţie cotul şi cizmele grele. Individul se retrase, bolborosind o înjurătură; Sparks se eliberă din strânsoare şi deschise gura ca să strige după ajutor.

Însă umbra ce ţinea obiectul cu scânteieri metalice apucă să-şi folosească arma. Fulgerul negru îl lovi pe Sparks care icni de durere. Căzu înainte cu faţa la pământ, ca o marionetă cu sforile tăiate, fără să-şi poată feri capul de trotuar. Totuşi nu simţi durere, ci doar o zdruncinătură zdravănă însoţită de zăngănitul sec al miilor de sinapse retezate într-un corp incapabil să mai reacţioneze. O legătură de oţel i se strânse în jurul gâtului şi auzi zgomotul hidos al propriei strangulări.

Cineva îl rostogoli cu piciorul. Umbrele se aplecară peste el, privindu-l de sus; de data aceasta le văzu clar: zâmbetele în timp ce-i citeau groaza întipărită pe faţă.

— Cât de tare l-ai lovit, degete-unsuroase? Parcă s-ar sufoca.

— Lasă-l să se sufoce, ticălosul viermănos! Leziunile de pe creier n-o să-i afecteze preţul pe piaţa extraplanetară. Omul pe care îl lovise peste faţă îşi şterse sângele de pe buza spartă.

Mda, e bine tipul, nu-i aşa? Ăsta nu-i un simplu salahor de mină, domnul meu! O să primim gras pe el, acolo pe Tsieh-pun.

Se porniră pe râs; un bocanc i se aşeză pe. stomac şi începu să-l apese.

— Răsuflă, frumosule. Aşa să faci.

Unul din ei se lăsă în genunchi şi-i prinse în cătuşe mâinile nefolositoare. Cel cu faţa însângerată se aplecă peste el, scoase ceva dintr-un buzunar şi atinse un întrerupător. O fâşie îngustă de lumină, ţâşni lungă cât mâna bărbatului; degetele de la cealaltă mână căutară prin gura lui Sparks şi-i găsiră limba.

— Care-ţi sunt ultimele cuvinte, drăgălaşule?

„Ajutor!” Dar strigătul lui era mut.

— Zeilor, cât urăsc serviciul ăsta!

Inspectoarea de Poliţie Geia Jerusha PalaThion îşi trase pulpana pelerinei purpurii din uşa vehiculului de patrulare. Maşina vibră uşor, săltând pe perna de aer, în curtea palatului din capătul de sus al Străzii Principale din Carbuncle.

Sergentul din subordine o privi cu un surâs ironic ce-i mişca pistruii palizi de pe faţa smeadă, cu oase delicate.

— Vreţi să spuneţi că nu vă plac vizitele la familia regală? întrebă el cu nevinovăţie.

— Ştii tu ce vreau să spun, Gundhalinu.

Îşi aruncă pelerina pe spate, cu despicătura pe un umăr, astfel încât să-i ascundă obişnuitul albastru-prăfuit al

uniformei de serviciu pe care-o purta pe dedesubt. Faldurile pelerinei erau prinse cu o agrafă având însemnul Hegemoniei.

— Vreau să spun stimate BZ – gesticulă ea – că nu-mi place să fiu nevoită să mă îmbrac cu ceva ca ieşit dintr-un stroboscop de costume pentru a juca pe omul spaţial cu Regina Zăpezii.

Gundhalinu îşi ciocăni vizorul protector al căştii sale răsfrânte. Casca inspectoarei fusese suflată cu aur; a lui era încă albă şi nu purta nici pelerină.

— Ar trebui să fiţi bucuroasă, că nu v-a pus comandantul un ghiveci acolo, pentru a vă face şi mai impresionantă… Trebuie să fii costumat conform rolului atunci când mergi să enunţi dreptul universal în faţa Iubitorilor Mamei, nu-i aşa?

— Aiurea.

Porniră la pas către uşile masive ale intrării de gală, de-a curmezişul modelelor spiralate complicate, din pietre palide încrustate. La marginea îndepărtată a curţii, doi servitori Iernatici frecau dalele cu perii cu cozi lungi. Se aflau întotdeauna acolo, frecând, păstrând totul fără cusur. „Albastru?” se întrebă Jerusha, privind atentă pietrele şi gândindu-se la nisip, arşiţă, şi cer. Nimic din toate acestea nu se găsea aici şi de fapt niciunde în acest oraş rece, clădit din piatră ţesută. Curtea marca începutul Străzii Principale, începutul oraşului şi a tot ce exista în Carbuncle. „Sau sfârşitul”. Văzu cerul friguros al latitudinilor superioare fulgerându-i ameninţător dinapoia zidurilor de furtună.

— Arienrhod nu este implicată cu nimic mai mult decât noi, vorbi Jerusha. Singurul lucru bun care ar putea ieşi din Şarada aceasta ar fi ca să ne creadă atât de proşti pe cât părem.

— Da, dar cum rămâne atunci cu toate ritualurile şi superstiţiile lor primitive? Vreau să zic, aceştia sunt oameni care continuă să creadă în sacrificiile umane. Ei se

împodobesc cu măşti şi fac orgii pe stradă, ori de câte ori Adunarea vine să viziteze…

— Dar voi nu sărbătoriţi atunci când Primul Ministru trece prin Kharemoungh, la fiecare câteva decenii, pentru a vă permite să-i sărutaţi picioarele?

— Nu-i tocmai acelaşi lucru. El este un Kharemoughi, se apără Gundhalinu, parcă ferindu-se de contaminare. Şi-apoi serbările noastre sunt pline de demnitate.

— Totul e o chestiune de măsură, zâmbi Jerusha. Oricum, Sergent, înainte de a te apuca să emiţi judecăţi de ordin cultural, pune mâna şi studiază etnografiile până vei ajunge să înţelegi cu adevărat tradiţiile acestei lumi.

Îşi încremeni apoi faţa într-o mască oficială, lăsându-l să i-o vadă în timp ce-o prezenta gărzilor Reginei. Străjerii stăteau rigizi în poziţie de drepţi, încercând să imite poliţia extraplanetară. Imensele uşi roase de vremuri se deschiseră fără ezitare.

— Da, doamnă, spuse Gundhalinu când cizmele lor lustruite răsunară pe coridorul ce ducea către Sala Vânturilor. Părea totuşi ofensat. Se afla pe Tiamat de mai puţin de un an standard şi aproape în tot acest timp fusese asistentul ei. Femeia îl plăcea şi-şi închipuia că sentimentul era reciproc, simţind de asemenea că putea deveni un ofiţer de carieră competent. Însă planeta lui natală era Kharemough, lumea ce domina Hegemonia, fiind dominată la rândul ei de tehnocraţia ce producea cel mai sofisticat hardware al Hegemoniei. Ea presupunea că Gundhalinu era mezinul unei familii de un oarecare rang, nevoit să îmbrăţişeze această carieră din cauza rigidelor legi de moştenire locale, fiind în realitate Tehnician până în vârful unghiilor. Probabil că nici o sută de vizionări a casetelor cu regulile de comportare nu aveau să-l înveţe toleranţa.

— Bine, glăsui ea mai amabilă, îţi voi numi un mascat care probabil corespunde tuturor prejudecăţilor tale, ca şi alor mele… şi ăsta-i Starbuck. Şi el e un extraplanetar, indiferent cine sau ce altceva mai este.

— Privi frescele cu scene de Iarnă rece înşiruite pe coridor şi încercă să se întrebe de câte ori fuseseră ele pictate şi repictate. Dar cu ochii minţii, îl vedea deja pe Starbuck stând la dreapta Reginei, purtând un surâs batjocoritor sub blestemata glugă de călău, în timp ce-i studia cu superioritate pe reprezentanţii paralizaţi ai Legii.

— El poartă mască din aceleaşi motive ca şi oricare alt hoţ sau ucigaş, comentă acru Gundhalinu.

— Asta cam aşa-i. Dovada vie că nici o lume nu deţine monopolul comportării regresive… şi că gunoiul tinde să iasă la suprafaţă.

Jerusha încetini, auzind oftatul unui uriaş dormind în străfundul măruntaielor planetei. Respiră şi ea adânc, contracarând Încercarea Prin Aer, care constituia o parte a ritualului fiecărei vizite la palat, şi se înfioră nu numai din cauza frigului ce sporea în aer, nu-şi înfrângea niciodată teama, tot aşa cum nu se putea smulge din uimirea faţă de ceea ce provoca aceste sentimente: locul pe care ei îl numeau Sala Vânturilor.

Văzu un nobil aşteptându-i la marginea abisului şi se bucură că, măcar o dată, Regina nu găsise nimerit să-i facă să aştepte. Cu cât se gândea mai puţin la asta, cu atât avea mai puţine necazuri în depăşirea situaţiei. Probabil că Arienrhod se găsea într-o dispoziţie bună… sau poate doar că era prea ocupată cu alte probleme pentru a se mai deda astăzi la hărţuieli meschine. Jerusha era perfect informată asupra sistemului de spionare pe care Regina îl instalase în tot oraşul şi mai ales aici, în palat. Reginei îi făcea plăcere să însceneze mici ispite pentru a-şi demoraliza opoziţia… şi Jerushei îi era clar că-i făcea plăcere să vadă cum transpiră victimele.

Nobilul care-i aştepta era Kirard Set, un Senior din familia Wayaways, unul dintre favoriţii reginei. Se zvonea despre el că ar fi asistat la patru vizite ale Adunării; totuşi sub răsucirea la modă a turbanului, faţa lui se zărea cu puţin mai matură decât a unui băiat.

— Seniore, îl salută scurt Jerusha, dureros de conştientă de ridurile de la colţurile propriilor ei ochi; mult mai conştientă de chemarea murmurândă a abisului ce suna precum râsul nesăţios al unui condamnat care nu regretă nimic.

— Cine ar fi putut construi aşa ceva?" Îşi pusese aceeaşi întrebare de fiecare dată când venise aici se întrebase dacă strigătul vântului nu era cu adevărat vocea creatorilor lui, strămoşii dispăruţi care visaseră şi construiseră acest oraş bântuit din nord. Nimeni dintre cei pe care-i cunoştea ea nu ştia ce fuseseră aceştia, sau ce făcuseră, aici, înainte de prăbuşirea imperiului interstelar pe lângă care prezenta Hegemonie părea nesemnificativă.

Dacă s-ar fi aflat oriunde în altă parte, ar fi putut căuta un sibil, pentru a încerca să obţină un răspuns, chiar dacă obscur şi neinteligibil. Până şi aici pe Tiamat, în insulele îndepărtate, sibilii hoinăreau precum ocultişti ambulanţi, gândind că ei vorbeau cu vocea Mării Mamă. Dar înţelepciunea era reală şi încă intactă chiar şi aici, deşi tiamatanii pierduseră adevărul de dincolo de ea, aşa cum pierduseră şi motivul pentru existenţa lui Carbuncle. În oraş nu existau sibili prin legea Hegemonică, sprijinită de dezgustul Iernaticilor pentru orice măcar pe departe „primitiv". Propaganda hegemonică, bine calculată şi încununată de succes, le menţinea credinţa că nu era decât o combinaţie de înşelătorie superstiţioasă şi nebunie înnăscută. Nici chiar Hegemonia n-ar fi îndrăznit să elimine sibilii dintr-o lume nelocuită… dar îi putea ascunde. Sibilii erau purtătorii înţelepciunii pierdute a Vechiului Imperiu, meniţi să dea noilor civilizaţii care se ridicau pe ruine o cheie de deschidere a secretelor adânc îngropate. Iar dacă exista ceva nedorit de bogăţia şi puterea Hegemoniei, aceasta îl constituia imaginea Tiamatului stând pe propriile picioare şi devenind destul de puternic pentru a le refuza apa vieţii.

Brusc Jerusha îşi aduse aminte, în toate detaliile, de singurul sibil pe care-l văzuse vreodată în Carbuncle cu zece ani în urmă la scurt timp după sosirea ei aici, la prima slujbă. Îl văzuse deoarece fusese trimisă să-i supravegheze exilarea din oraş; plecase împreună cu mulţimea batjocoritoare, care îl ducea pe omul speriat, ce protesta, până la docuri ca să-l lase în derivă într-o barcă. În jurul gâtului purta un prinzător-de-vrăjitoare, făcut din fier; îl împingeau de la distanţă, cu o prăjină, temându-se pe bună dreptate să nu se molipsească.

Apoi, coborând pe drumul abrupt către port, îl împinseseră prea brutal şi el căzuse. Cuiele Colanului îi intraseră în gât şi în obraji, transformându-i într-o rană deschisă. Sângele sibilului, pe care mulţimea se temuse să-l verse, ţâşnise şi i se prelingea pe bărbie precum un colier de giuvaeruri, căzându-i apoi pe cămaşă ca într-un soi de zugrăveală (Jerusha fusese frapată de frumuseţea contrastului pe care sângele îl făcea pe cămaşa de un albastru intens). Copleşită de teamă ca şi ceilalţi, femeia îl privise cum gemea, apăsându-şi mâinile pe gât, şi nu-l ajutase cu nimic.

Gundhalinu îi atinse cotul, şovăitor. Ea privi în sus, stânjenită, spre chipul uşor dispreţuitor al Seniorului de Wayaways.

— Când eşti gata putem începe, Inspectore.

— Jerusha încuviinţă din cap.

Seniorul ridică un fluieraş, atârnat pe un lănţişor în jurul gâtului şi păşi pe pod. Jerusha îl urmă, cu ochii aţintiţi înainte; ştia ce-ar fi văzut dacă s-ar fi uitat în jos, aşa că nu mai trebuia să privească: înspăimântătorul puţ ce permitea accesul pentru întreţinerea uzinei autonome de funcţionare a oraşului, întreţinere de care – după câte ştia ea – nu fusese niciodată nevoie în mileniul de când Hegemonia avea cunoştinţă de el. Existau cabine de ascensor, care permiteau mecanicilor un transport sigur spre nenumăratele sale niveluri: apoi o coloană de aer înălţându-

se prin puţ din miezul cav al spiralei lui Carbuncle, la fel cu tirajul ce se formează într-un horn deschis. Aceasta era singura parte din oraş incomplet etanşată prin zidurile de furtună: vânturile muşcătoare de sub cerul deschis suflau cu putere pe aici, absorbind răsuflarea cavernelor subterane. Aici, sus, se simţea întotdeauna izul puternic al mării şi se auzea şuieratul vântului ce explora cotloanele şi proeminenţele puţului de dedesubt.

Se aflau de asemenea acolo, suspendate în văzduh, nişte panouri uriaşe transparente făcute din material elastic, un fel de decoruri mobile multiforme ce pluteau şi se ridicau precum norii, creând curenţi înşelători şi contrari în vântul ce sufla neîncetat. Iar calea către nivelele de sus ale palatului era unică: în faţa Jerushei, coridorul devenise o punte, traversând hăul ca o bandă de lumină. Era destul de lată ca să se poată merge uşor pe ea când aerul era liniştit, dar devenea ucigaşă în bătaia flămândă a vânturilor.

Seniorul de Wayaways slobozi o notă din fluierul său şi păşi cu încredere înainte pe măsură ce spaţiul din jurul lui se calmă. Jerusha îl urmă, aproape călcându-l din nevoia de a se menţine pe sine şi pe Gundhalinu în sfera de repaus. Kirard Set continuă să meargă, cu paşi rari şi măsuraţi, emiţând încă o notă, apoi încă una, a treia. Globul de aer liniştit continua să-i protejeze; Jerusha îl auzi însă pe Gundhalinu luând în deşert, numele unor zei, când rămase puţin în urmă şi vântul îi atinse spinarea.

Asta-i o nebunie! Repetă în gând litania fricii şi a resentimentului, aşa cum făcea de câte ori traversa puntea. „Ce fel de maniac putuse construi circul ăsta pentru sadici…?”…ştiind că tehnologia ce o proiectase ar fi putut cu uşurinţă s-o dejoace dacă ar fi fost menită doar ca o măsură de securitate. La nivelul tehnic permis acum Iernaticilor pe Tiamat, era îndeajuns de eficace. Indiferent ce nebun bicisnic o instalase aici, ea bănuia că se potrivea perfect scopurilor actualei Regine.

Se aflau deja la jumătatea traversării. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe spinarea Seniorului, auzind notele atonale ale îmblânzitorului de vânt care opreau ţipetele de moarte deasupra hăului mugind. Nu era ţesătura unui descântec magic, ci activarea comenzilor automate ce deviau perdelele de vânt astfel încât cei de pe punte să fie protejaţi. Faptul că ştia asta nu reprezenta cine ştie ce alinare pentru femeie, când se gândea la posibilitatea unei erori umane sau a unei avarii neaşteptate în sistemul străvechi. Cândva existaseră cutii de comandă care acţionau similar cântăreţului din fluier; însă după câte cunoştea, singura asemenea cutie aflată încă în funcţiune atârna la cingătoarea lui Starbuck.

„În siguranţă”. Tălpile Jerushei simţiră siguranţa malului opus. Îşi înfrână dorinţa copleşitoare de a-şi lăsa picioarele să se topească sub ea şi să se aşeze pe jos. Faţa asudată a lui Gundhalinu îi rânji vitejeşte. Se întrebă dacă şi el încerca să nu se gândească la călătoria de întoarcere. Uitându-se din nou înainte, citi triumful în mersul Seniorului de Wayaways, în timp ce îl urmau în sala de audienţe.

Chiar şi aici, în apropierea vârfului lui Carbuncle, sala era copleşitoare prin măreţia ei; inspectoarea bănuia că putea adăposti cu uşurinţă o vilă de pe Newhaven, planeta ei natală. Draperii din ţesături având culori pastelate, reci, fluturau din boltirile plafonului susţinut de stâlpi, pâlpâind şi răsunând cu melodia exotică a mii de clopoţei din argint lucraţi manual.

Dincolo de întinderea covorului alb – importat de pe altă lume – pe tronul ei şedea, Regina Zăpezii, o zeiţă întruchipată, un şoim de zăpadă pintenat într-un cuib încastrat în gheaţă. Fără să-şi dea seama, Jerusha se înfăşură mai strâns în mantie.

— Mai rece decât Karoo, murmură Gundhalinu frecându-şi braţele.

Seniorul de Wayaways le făcu semn să rămână locului şi se duse să le anunţe prezenţa. Jerusha era convinsă că ochii

întunecaţi, distanţi, de sub coroana de păr alburiu, erau deja mai mult decât conştienţi de prezenţa lor, deşi Arienrhod nu le răspunsese la salut, dar îi cercetase îndelung. De obicei, ea era cea care îi atrăgea privirile Jerushei; dar acum, urmărind ochii Reginei, atenţia îi fu atrasă de o linie de lumină strălucitoare, urmată de trosnetul unui fascicul de energie nimerind în plin.

— Schact! şuieră Gundhalinu când se auziră ţipete şi văzură cum grupul de nobili se desfăcu în momentul în care fulgerul îl lovi pe unul trântindu-l pe covor. Duel…?

Vocea lui era neîncrezătoare. Mâna Jerushei se strânse pe crucea imperială de pe paftaua centurii, abia stăpânindu-şi neaşteptata jignire suferită. Oare Regina îşi bătea joc de autoritatea poliţiei până într-atât încât să pună la cale o crimă în prezenţa ei? Deschise gura ca să protesteze, ca să ceară… dar înainte de a-şi putea găsi cuvintele, victima se rostogoli şi se ridică, fără să fie băşicată sau pârlită, fără sânge care să păteze puritatea câmpului de nea al covorului. O femeie, observă Jerusha; uneori identificarea era greu de făcut datorită modelor vestimentare des schimbate de nobilime. Mişcându-se, femeia producea o uşoară distorsiune a aerului: purtase un ecran protector. Se scula graţioasă, făcu o reverenţă studiată către Regină, iar asistenţa îşi exprimă amuzamentul prin aplauze şi râsete. Gundhalinu înjură din nou, mai încet, cu dezgust. Când nobilii îşi schimbară poziţiile, Jerusha întrevăzu silueta neagră şi lucirea rece a metalului, şi pricepu că în rolul criminalului jucase Starbuck.

O, zei! Ce fel de cretini glumeţi ar încerca să-i mistuie prin foc pe ceilalţi doar pentru ca să se amuze? O armă ce putea mutila şi ucide… ei o tratau ca pe o jucărie, nu înţelegeau adevărata funcţie sau semnificaţie a tehnologiei mai bine decât un animal de casă răsfăţat ar fi înţeles o zgardă cu pietre preţioase. „Da… dar a cui este vina dacă nu a noastră?” Privirea insistentă a lui Arienrhod o surprinse în mijlocul gândurilor. Ochii ciudat coloraţi stăruiră asupra ei;

Regina zâmbi. Nu era o expresie plăcută. „Cine spune că animalul de casă nu-şi înţelege zgarda?” Jerusha susţinu cu încăpăţânare privirea insistentă. „Sau că sălbaticul nu vede dincolo de minciuna ce-l face să fie mai puţin decât uman?”

Seniorul de Wayaways îi anunţase şi se retrăgea de lângă Regină, când Starbuck veni lângă tronul acesteia. Faţa lui mascată se întoarse în direcţia noilor veniţi, parcă curios de efectul produs de rolul pe care-l jucase. „În fundul sufletului, suntem cu toţii sălbatici”.

— Te poţi apropia, Inspectore PalaThion. Regina ridică mâna cu indiferenţă.

Jerusha îşi scoase casca şi înaintă, cu Gundhalinu urmând-o îndeaproape. Era sigură că pe chipurile lor nu se putea distinge decât minimul respect cuvenit Nobilii se retraseră într-o latură a sălii, adoptând atitudini precum ale unor manechine hologramice comerciale, privind realmente cu dezinteres salutul femeii. Ea se întrebă în treacăt de ce îi amuza într-atât să se joace de-a şi cu moartea. Erau cu toţii favoriţi, cu feţe tinere –doar zeii ştiau cât de bătrâni erau în realitate. Auzise mereu că cei ce foloseau apa vieţii deveneau obsedaţi de protejarea tinereţii lor prelungite. Să fi fost oare faptul că la un moment dat vine o vreme când ai experimentat tot ceea ce posibil ţi-ai fi putut dori? Nu, aşa ceva nu se putea întâmpla nici măcar într-un secol şi jumătate. Sau că ei pur şi simplu nu ştiau, că Starbuck nu-i avertizase asupra pericolului?

— Maiestate…

Ridică privirea, pe jumătate la Starbuck, apoi iarăşi la Arienrhod aşezată în tronul de pe podium. Faţa dulce, de fetişcană, a Reginei era doar o mască precum a lui Starbuck, trădată numai de atotştiutoare a înţelepciune a ochilor.

Arienrhod ridică un deget, retezându-i vorba,

— Am hotărât ca de-acum înainte să îngenunchezi atunci când te prezinţi în faţa mea, Inspectore.

Gura Jerushei se închise brusc. Tăcu un moment, inspirând adânc.

— Maiestate, sunt ofiţer al Poliţiei Hegemonice. Am depus un jurământ de credinţă faţă de Hegemonie.

În mod deliberat privi lung către spătarul tronului Reginei, prin ea şi în jurul ei. Suprafeţele de sticlă suflate şi sudate, spiralele strălucitoare şi interstiţiile umbrite o ameţeau cu vraja hipnotică a Labirintului; arta bizară ce se cataliza din amestecul volatil de culturi al lui Carbuncle.

— Dar Hegemonia v-a stabilit aici ca să mă slujiţi pe mine. Vocea lui Arienrhod o făcu să tresară. Cer numai respectul datorat oricărui cârmuitor independent, continuă Regina accentuând uşor cuvântul independent, din partea reprezentanţilor altuia.

— Du-te naibii cu cererea ta!

Jerusha abia îl auzi pe Gundhalinu şoptind cuvintele înapoia ei şi văzu ochii Reginei fulgerându-l şi întipărindu-şi în memorie chipul lui. Starbuck cobori alene o treaptă, cu pistolul balansându-se în mâna înmănuşată în negru. Arienrhod ridică însă iarăşi braţul şi el se opri, aşteptând fără să scoată un cuvânt.

Jerusha ezită şi ea, simţind tranchilizatorul atârnându-i greu la şold şi clocotul de indignare al lui Gundhalinu în spatele ei. „Datoria mea este să menţin pacea”. Se întoarse uşor, ca să-l vadă atât pe Starbuck, cât şi pe Gundhalinu.

— Stai cuminte, BZ, vorbi ea aproape la fel de încet cum o făcuse bărbatul, dar nu deajuns de încet. Vom îngenunchia. Nu-i o cerere chiar atât de nerezonabilă.

Gundhalinu zise ceva într-o limbă pe care ea n-o ştia şi privirea i se întunecă. Pe podium, pumnul lui Starbuck se strânse pe armă.

Jerusha reveni către Regină, simţind cum privirile asistenţei, care acum nu mai era indiferentă, îi apăsau puternic umerii în timp ce se lăsă într-un genunchi şi-şi înclină capul. După o secundă, urmă un foşnet şi un scârţâit de piele, când Gundhalinu o imită, greoi.

— Maiestate…

— Te poţi ridica, Inspectore.

Jerusha se sculă în picioare.

— Nu şi tu! răsună vocea Reginei când Gundhalinu începu să se ridice. Vei rămâne în genunchi până când îţi voi da eu voie să te scoli, extraplanetarule.

În timp ce vorbea, Starbuck se deplasă ca o prelungire a voinţei ei şi, ajungând lângă sergent, îşi lăsă braţul greu, înveşmântat în negru fluid, peste umărul lui, forţându-l să îngenuncheze din nou. Starbuck mormăi ceva în limba necunoscută. Mâinile Jerushei se strânseră în pumni pe sub mantie, apoi se deschiseră din nou încet. Vorbi, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Ia-ţi mâinile de pe el, Starbuck, până nu te arestez pentru molestarea unui poliţist.

Starbuck zâmbi… femeia văzu cum ochii i se încruntă obraznic şi cum se schimbă la faţă pe sub masca netedă. Totuşi nu se clinti până nu-i făcu Regina semn.

— Ridică-te, BZ, spuse blând Jerusha, de abia reuşind să-şi păstreze calmul.

Îi întinse mâna ca să-l ajute să se scoale şi-l simţi cum tremură de furie. El n-o privi, cum pe pielea de culoare închisa pistruii îi ieşiră în evidenţă, împurpurându-se de umilinţă.

— Să fi fost omul meu, l-aş fi pedepsit pentru o asemenea aroganţă.

Acum Arienrhod îi privea inexpresivă.

„Gata cu pedeapsa”. Jerusha îşi luă ochii de la sergent şi înălţă capul.

— Este un cetăţean de pe Kharemough, Maiestate. Nu este. omul nimănui, îşi aparţine lui însuşi. Se uită cu subînţeles la Starbuck, care rămăsese lângă ea.

Regina zâmbi, de data aceasta cu o urmă de apreciere.

— Poate că, în definitiv, Comandantul Liouxked mi te-a trimis ca pe ceva mai mult decât o mostră de femelă.

„Asta dovedeşte că nu eşti atotştiutoare”. Gura Jerushei schiţă un zâmbet reţinut.

— Dacă îmi îngăduiţi, atunci aş dori sa subliniez că… (se mişcă fulgerător şi, cu o pişcătură ascunsă ce bloca nervii, smulse arma lui Starbuck)… aceste arme nu sunt jucării.

Cu mâna încleştată pe patul metalic teşit, îndreptă ţeava ca un deget ameninţător spre Starbuck în momentul când acesta porni spre ea; auzi freamătul excitat iscat în rândurile privitorilor.

— O armă energetică nu trebuie niciodată aţintită spre ceva decât dacă vrei să faci fărâme ţinta, adăugă ea. Starbuck încremeni la jumătatea mişcării şi ea văzu cum muşchii lui se încordează şi se contractă. Coborî pistolul şi adăugă: în unul din cinci cazuri, ecranul protector cedează la o lovitură directă. Nobilii voştri ar trebui să ţină minte asta.

Regina chicoti amuzată, iar capul lui Starbuck se răsuci către tron, lumina dansând prin ghimpii căştii sale.

— Mulţumesc, Inspectore, încuviinţă din cap Arienrhod făcând în acelaşi timp o mişcare curioasă din degete. Suntem perfect conştienţi de limitele şi de obligaţiile legate de echipamentul vostru extraplanetar.

Jerusha clipi neîncrezătoare şi, fără să scoată o vorbă, îi întinse lui Starbuck pistolul, cu mânerul înainte.

— O să regreţi asta, căţea, murmură el doar pentru urechile ei.

Îi smulse arma din mână răsucind-o şi rănindu-i palma, după care reveni pe podium. Ea se strâmbă fără voie.

— Atunci… cu permisiunea Maiestăţii Voastre, voi prezenta raportul lunar al Comandantului asupra stării criminalităţii din oraş.

Arienrhod îi făcu semn cu capul să înceapă şi lăsă o mână posesiv pe braţul lui Starbuck, aşa cum se mângâie un câine furios. Nobilii începură să se îndepărteze, retrăgându-se din preajma Reginei. Jerusha îşi înăbuşi un zâmbet de empatie îndurerată. Raportul ei nu era mai

însemnat decât o sută altele care îl precedaseră sau decât oricare dintre cele care vor urma; ea însăşi va fi în curând altundeva. Pornind casetofonul de la centură auzi vocea ofiţerului ei comandant care prezenta statistica molestărilor şi jafurilor, arestărilor şi condamnărilor, crimelor şi victimelor extraplanetare sau locale. Cuvintele i se învălmăşiră în minte într-o sporovăială monotonă fără sens, răscolindu-i toate neîmplinirile şi părerile de rău ce-i erau atât de cunoscute. Fără sens… totul era fără sens.

Poliţia Hegemonică constituia o forţă paramilitară staţionată pe toate planetele Hegemoniei, pentru a-i apăra interesele şi. cetăţenii… ceea ce de obicei însemna protejarea structurilor puterii locale. Pe Tiamat, cu tehnologia sa redusă şi populaţia risipita (din care jumătate abia dacă era luată în consideraţie de Hegemonie), efectivul poliţiei se ridica la un singur regiment, atenţia sa îndreptându-se în principal către astroport şi Carbuncle.

Activităţile poliţiei erau îngrădite, stânjenite, restrânse limitându-se la potolirea bătăilor dintre beţivi, arestarea hoţilor mărunţi; un şir nesfârşit de găinării şi urmăriri deşarte, în timp ce chiar sub nasul oamenilor legii se manifesta nestingherit unul dintre viciile cele mai strigătoare la cer din galaxia civilizată, iar perverşii desfrânaţi ai umanităţii din întreaga Hegemonie se întâlneau făţiş în tripourile plăcerii, unde se simţeau ca la ei acasă.

Primul Ministru simboliza Hegemonia, dar el n-o mai ţinea sub control, dacă o ţinuse vreodată. Aceasta era dirijată de către elementul economic; adevăratele ei rădăcini fuseseră dintotdeauna negustorii şi agenţii de schimb, al căror singur şi adevărat suveran era Profitul. Existau însă multe feluri de comerţ şi multe feluri de negustori… Jerusha privi spre Starbuck, care stătea arogant în dreapta Reginei: simbolul viu al înţelegerii lui Arienrhod cu puterile întunericului şi lumii şi al manipulării acestor puteri de

către Regină. El simboliza tot ce era putred, venal şi corupt în întreaga umanitate şi în Carbuncle.

Pe Tiamat – în speţă, în Carbuncle –, ca şi pe alte lumi Hegemonice, crima şi pedeapsa fuseseră separate între jurisdicţiile a două curţi: una prezidată de către o oficialitate locală aleasă de Iernatici şi acţionând pe baza legilor locale, şi cealaltă condusă de un Şef al Justiţiei extraplanetar, care pronunţa verdictele asupra extraplanetarilor în virtutea legilor Hegemoniei. Poliţia furniza grăunţele pentru ambele mori şi, după ştiinţa Jerushei, secerişul ar fi trebuit să fie îmbelşugat. Dar Arienrhod tolera, ba chiar încuraja prezenţa lumii interlope din Hegemonie, creând un fel de zonă a nimănui, un teren neutru confortabil în drumul către Porţi. Şi LiouxSked, imitaţia aceea pompoasă şi servilă de bărbat şi de comandant, nu avea îndrăzneala să se ridice împotriva stării de lucruri existente. Să fi avut ea gradul şi măcar un pic de şansă…

— Ai ceva de spus pe marginea raportului, Inspectore?

Jerusha tresări prosteşte de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Închise casetofonul, găsind o scuză pentru a-şi ţine privirea în jos.

— Nu, Maiestate. „Nimic din ceea ce ai vrea să auzi. Nimic din ceea ce ar conta câtuşi de puţin”.

— Neoficial, Geia Jerusha? Vocea Reginei se schimbase.

Poliţista ridică ochii spre faţa lui Arienrhod, deschisă şi irezistibilă, chipul unei femei adevărate şi nu masca unei regine.

Aproape că s-ar fi putut încrede în ea… aproape că ar fi putut jura că în spatele ritualului şi înşelăciunii se alia o fiinţă umană ce putea fi sensibilizată… aproape. Se uită din nou către Starbuck, aflat în picioare lângă Regină, omul de încredere şi amantul acesteia.

— Nu am nici o opinie neoficială, Maiestate, oftă Jerusha. Eu reprezint Hegemonia.

Starbuck spuse ceva în limba necunoscută; din tonul lui ea traduse cruzimea insultei.

Regina râse – un râs subţire, de o nevinovăţie grotescă – şi făcu un gest.

— Bine, atunci, eşti liberă. Dacă vreau să ascult o declaraţie de credinţă repetată papagaliceşte, o să-mi aduc un coppok din import. El are măcar un penaj ce reflectă mai multă imaginaţie.

Seniorul Wayaways apăru înclinându-se pentru a-i conduce afară din încăpere.

Jerusha se afla în sfârşit în curtea palatului, fixând cu privirea nava de patrulare. Pe parbriz în jurul punctului de impact crăpăturile se întindeau ca nişte raze produse de o explozie stelară. „S-a ajuns deci până aici?”

— Sunt sigură că există o mulţime de vorbe grele pe care le-aş putea spune despre asta. Mâna i se întinse către scena de vandalism, dar până la urmă coborî pe încuietoarea portierei:

— Dar să fiu a naibii dacă am de gând să mă dau în spectacol aici! Se strecură pe scaunul glisant în timp ce Gundhalinu se aşează pe locul şoferului. Şi-apoi…, continuă ea culisând portiera, tot ceea ce pot spune este că am obosit şi mă simt de parcă m-ar fi scuipat cineva. Uneori mă-ntreb dacă putem controla realmente ceva pe planeta asta.

Scotoci în buzunar după pachetul de iestas şi răsturnă două în palmă. Le puse în gură şi muşcă din pielea tare a păstăilor, simţind cum gustul acrişor începe să-i liniştească nervii.

— În sfârşit…, încheie ea. Vrei şi tu?

Gundhalinu şedea ţeapăn înaintea comenzilor, privind fix afară printre tentaculele sălbatice ale distrugerii. Tăcuse pe drumul de întoarcere şi trecuse prin Sala Vânturilor de parcă ar fi traversat o stradă pustie. Începu să tasteze codul de pornire, fără să răspundă la întrebare.

Femeia puse pachetul deoparte.

— Sergent, eşti în stare să conduci sau trebuie să preiau comenzile? Timbrul vocii ei devenit brusc oficial îl făcu să tresară.

— Da, Inspectare! Sunt în stare.

Dădu din cap, continuând să privească înainte. Jerusha văzu că îi stăteau mai multe vorbe pe limbă; înghiţi un nod, precum un copil supărat. Vehiculul începu să se rotească uşor înapoi, şi după un ocol se îndreptă spre oraş.

— Ce-a spus Starbuck înainte ca Regina să ne dea afară? întrebă Jerusha cu ton impersonal.

Putea recunoaşte câte ceva din scrierea ideografică a Kharemoughilor – instrucţiunile de funcţionare de pe echipamentele exportate de ei – dar nu se obosise niciodată să înveţe să vorbească Sandhi. Poliţia folosea limba din zona de staţionare drept un teren lingvistic comun.

Gundhalinu îşi drese glasul şi înghiţi din nou.

— Cu scuzele de rigoare, doamnă, ticălosul a zis că… „‚Dacă pe voi v-a trimis Hegemonia s-o reprezinte, înseamnă că-i cam lipsită de coaie zilele astea”.

— Asta-i tot? făcu Jerusha aproape râzând. Drace, dar ăsta-i un compliment… Mă surprinde că Regina l-a găsit amuzant. Mă-ntreb dac-o fi înţeles bine. Sau poate a crezut că-i vorba doar de noi.

— De altfel, mormăi răutăcios Gundhalinu, Regina le are pe-ale lui.

De data asta Jerusha râse de-a binelea.

— Daaa. Şi le primeşte cu plăcere. Deci Starbuck este din Kharemough.

Alt semn aprobator.

— Ce ţi-a zis ţie?

Sergentul clătină din cap.

— Orice ai spune, BZ, nu poate fi ceva de care eu să nu fi auzit deja.

— Ştiu, Inspectore. În cele din urma o privi şi pistruii lui palizi se înroşiră din nou. Problema e că nu pot să vă spun.

N-ar avea nici un înţeles, decât dacă aţi fi fost crescută pe Kharemough. Este o chestiune de Onoare.

— Înţeleg. Îl mai auzise vorbind de Onoare, cu O mare, ca o subliniere aparte.

— Eu… Vă mulţumesc că mi-aţi luat apărarea împotriva lui Starbuck. N-aş fi putut răspunde în felul meu la insultele lui fără o nouă pierdere de prestigiu.

Solemnitatea, cuvintelor şi brusca recunoştinţă din vocea lui o luară prin surprindere.

Când trecură peste vilele din oraşul de sus, Jerusha se uită afară prin parbrizul spart la nobilimea şi servitorii ce-i priveau cu uimire.

— Nu-ţi poţi pierde onoarea, dacă te insultă un om care n-a ştiut niciodată adevăratul înţeles al cuvântului.

— Mulţumesc. Făcu o mişcare laterală ascendentă pentru a evita un copil ce descria cercuri aurii în calea lor. Dar am luat-o asupra mea – ştiu asta. Şi v-am făcut necazuri dumneavoastră, creând complicaţii şi pentru forţele poliţieneşti. Dacă veţi dori să mă demiteţi din postul de asistent, vă voi înţelege decizia.

Ea se lăsă pe spate în locaşul capitonat al scaunului, flexând mâna pe care Starbuck i-o învineţise.

— Poate n-ar fi rău ca pe viitor să nu mă mai acompaniezi la Regină. Nu neapărat pentru că aş dezaproba ceea ce ai făcut. Starbuck însă are o armă pe care o poate utiliza acum împotriva ta, îngreunând misiunea ta şi implicit pe a mea. În felul acesta ne va fi deci mai greu să-i împiedicăm să terfelească bunul renume al Hegemoniei. Şi încă ceva… Îţi spun sincer, BZ, că îmi place de tine şi aş fi dezamăgită să ştiu că de-abia aştepţi să scapi de mine. „Deşi probabil că n-ai fi tu primul”.

Pe faţa lui se aşternu un zâmbet de uşurare.

— Nu, doamnă. Sunt mulţumit… mai mult decât mulţumit. Cât despre statul înapoia dumneavoastră atunci când o vizitaţi pe Regină… e-o adevărată încântare.

Zâmbetul i se lărgi, molipsitor. Ea aprobă din cap.

— Dacă m-aş putea eschiva, trimiţându-te pe tine în locul meu, să nu-ţi închipui că n-aş face-o.

Schiţă un zâmbet dar se posomorî din nou. Îşi deschise mantia grea şi şi-o dădu jos de pe umeri. Îşi scoase apoi casca, uitându-se la concavitatea pictată în auriu.

— S-ar cuveni s-o spânzure cineva într-un copac. Zeilor, m-am săturat de treaba asta! Aş da orice să fac un lucru cinstit, undeva unde-i nevoie de o forţă de poliţie adevărată, nu de un obiect de batjocură.

Gundhalinu îi aruncă o privire, dar de data aceasta nu mai zâmbea.

— De ce nu vă transferaţi în altă parte?

— Ai idee cât durează să-ţi iei transferul? Clătină din cap şi-şi puse casca pe genunchi în timp ce-şi desfăcea gulerul înalt al tunicii. Şi de altfel, am încercat. Fără succes… Mi-au spus că „e nevoie de mine aici”.

Amărăciunea din vocea ei ardea ca un acid.

— De ce nu demisionaţi?

— De ce nu taci?

Gundhalinu reveni cu privirea, conştiincios asupra comenzilor. Se aflau acum în Labirint, înaintând mult mai încet pe strada aglomerată. Înserarea păta deja cerul dinapoia zidurilor de furtună. Jerusha vedea gangurile cu cerşetori şi speluncile deocheate înşiruite de-a lungul străzii; toate îi treceau prin faţă în goana maşinii ca o parodie a propriilor ei visuri şi ambiţii… Oare ar fi fost în stare să dea chiar orice pentru a face o muncă mai bună? Ar fi riscat să-şi piardă gradul pe care ştia că Liouxked i-l conferise doar ca să facă impresie pe lângă Regină? Îşi trecu o buclă de păr castaniu pe după urechea stângă. În definitiv, peste alţi cinci ani oricum se va schimba totul. Hegemonia va părăsi Tiamatul şi o va trimite undeva la mai bine… oriunde era mai bine. Singurul lucru de care avea nevoie era răbdare şi iar răbdare. Zeii ştiau că era destul de greu pentru o femeie să se menţină fie pe treptele

inferioare ale unei cariere de Albastru, darămite să avanseze într-o funcţie de oarecare răspundere.

Privi în lungul altei alei atunci când trecură prin dreptul intrării acesteia. Avea zidurile, luminile, steagurile albastru-violete: Aleea Indigo… Era aproape sigură că fusese trimisă pe Tiamat, în primul rând, pentru că era femeie; la început, ideea îi plăcuse. Dar i se acrise destui de curând. Era o Albastră pentru că îi plăcea funcţia, iar funcţia nu se făcea…

O mişcare doar întrezărită îi declanşă o alarmă în subconştient.

— BZ, înapoi! Porneşte girofarul! Am văzut ceva pe jos în aleea aia! Îşi îndesă casca pe cap şi-şi prinse cureluşa sub bărbie în timp ce acţiona mecanismul de decuplare al portierei. Vino după mine!

Sări afară şi începu să alerge în vreme ce nava de patrulare se opri cu o smucitură la intrarea slab luminată a aleei. Mirosuri de mâncare gătită pluteau grele în aer; fundătura îngustă era compusă din birturi – nişe şi localuri pentru cină pustii. Câţiva indivizi aflaţi prin preajmă părură că se topesc pur şi simplu în pereţi la vederea luminii roşii şi a uniformei albastru prăfuit. Jumătatea drumului, fusese pe la jumătatea drumului…

Jerusha încetini, căutând butonul proiectorului de pe cască şi înaintând către crăpăturile negre ce brăzdau faţada clădirii cu trei etaje din stânga ei. Aprinse proiectorul, dar lumina nu-idezvălui în prima spărtură decât nişte bidoane metalice stivuite, iar în următoarea, nimic. Auzea paşii lui Gundhalinu care o urma pe trotuar… „Voci!”.

Proiectorul inundă cu lumină următoarea deschidere din zid, mai adâncă decât celelalte. Fixă trei figuri… ba nu, patru… cinci… una ghemuită deasupra unei victime culcate la pământ, ceva viu cu propria-i lumină în mână.

— Nu mişcaţi! strigă ea cu tranchilizatorul îndreptat spre ei.

— Albaştrii! într-o învălmăşeală ca de insecte orbite de lumină, o anume mişcare o făcu să observe ceva rău.

Trase şi văzu arma zburând din mâna bărbatului ce căzu.

— Am spus să nu mişcaţi! Hei, tu, ăla cu cuţitul, ridică-te, închide-l şi aruncă-l încoace. Fuga!

Îl simţi pe Gundhalinu oprindu-se lângă ea cu arma în mână, aşa că îşi concentră întreaga atenţie asupra celui de-al patrulea individ, care îi executa ordinul. Raza de lumină alunecă pe pavaj, atingând şi cizma ei.

— Aşa, acum întindeţi-vă pe jos cu burta la pământ. BZ, scoate-le colţii. Te acopăr eu.

Gundhalinu înaintă rapid, îngenunche pe rând lângă ei şi-i căută de arme. Aşteptând, privirea Jerushei lunecă spre victima ce zăcea întinsă pe-o parte; se încruntă şi se apropie ca să-i vadă faţa.

— Ooo, făcu ea zărind imaginea estompată a unui tânăr cu păr roşu.

Îi văzu groaza albindu-i ochii şi-i auzi horcăitul respiraţiei întretăiate. Se lăsă pe genunchi lângă el. Gundhalinu îl scotocea pe ultimul dintre negustorii de sclavi.

— BZ, caută cheia de la cătuşele pe care i le-au pus băiatului. A încasat-o rău de tot şi cred că are nevoie de ceva antiparalizant. Deschise trusa de prim ajutor de la centură şi scoase o seringă gata umplută cu un întăritor. Nu ştiu dacă-mi poţi vedea faţa, băiete, continuă ea dar imaginează-ţi un zâmbet de toată frumuseţea. O să fie totul bine.

Zâmbind, îi desfăcu băiatului cămaşa şi-l injectă direct în muşchii pieptului. El mormăi uşor, de durere sau în semn de protest. Ridicându-i capul, femeia i-l culcă pe genunchii ei în timp ce Gundhalinu se apropia cu cheia pentru a-i scoate cătuşele. Mâinile băiatului căzură fără vlagă pe lângă corp.

— Ştiu unde să le pun ca să stea bine, rânji sergentul arătând cătuşele.

— Bine. Aşa să faci, zise ea încuviinţând din cap. Îşi desprinse şi cătuşele pe care le păstra la brâu şi i le dădu.

Apucă-te de treabă. Îi tratăm la fel conform legii.

Gundhalinu se ridică din nou. Se uită la el cum le pune cătuşe celor trei negustori de sclavi. Un tremur trecu prin corpul băiatului; privindu-l, Jerusha văzu că începuse să tragă aer în piept cu o uşurare disperată. Pleoapele căzură iar peste ochii lui sălbatici de culoarea mării. Ea îi îndepărtă de pe faţă şuviţele umede de păr roşu.

— Mai bine ia legătura prin radio, BZ – n-o să-i putem înghesui pe toţi pe bancheta din spate. Cred că tânărul nostru prieten îşi revine foarte bine.

— Chiar aşa, Inspectore, aprobă sergentul.

Negustorul de sclavi pe care îl ţintuia la pământ îşi ridică faţa şi apoi scuipă.

— O femeie! O blestemată de muiere Albastră. Cum vă place! O femeie ne-a făcut praf!

Gundhalinu îl înghionti brutal cu cizma şi el protestă.

Jerusha se rezemă cu spatele de perete, punându-şi tranchilizatorul pe genunchi.

— Şi să nu uiţi asta niciodată, fiu de căţea ce eşti. Poate n-o să reuşim s-ajungem până-n inima putreziciunii din oraşul ăsta, dar câteva degete tot putem săi retezăm.

Gundhalinu ieşi în alee, întorcându-se la nava de patrulare. Nici unul dintre trecători nu se opri să întrebe ce se întâmplase. În mod sigur, cine avea într-adevăr interes ştia deja. Băiatul încercă să scoată un sunet care era pe jumătate geamăt şi mâinile i se ridicară pe piept. Deschise ochii, dar apoi îi miji, uitându-se printre gene din cauza luminii proiectorului.

— Crezi că te poţi ridica?

El dădu afirmativ din cap şi se împinse cu mâinile în timp ce Jerusha îl rezemă cu spatele de perete. Sângele i se prelingea din nas şi dintr-o zgârietură de pe bărbie; faţa şi cămaşa erau acoperite de pete unsuroase. Bâjbâi printre şiragurile de mărgele sparte, de proastă calitate, ce-i atârnau în jurul gâtului.

— Ia naiba! Of, la naiba… D-abia le cumpărasem!

Ochii îi erau sticloşi.

— Nu contează ambalajul dacă marfa e intac… Se întrerupse când văzu medalia de onoare, lipsită de strălucire, legănându-se printre mărgele. De unde-o ai?

Pumnul băiatului se închise protector peste medalie.

— Este a mea!

— Nimeni nu spune că nu… Stai!

Prinsese mişcarea cu coada ochiului; înălţă pistolul. Negustorul cel mai apropiat de intrarea în alee şovăi, pe jumătate ridicat în picioare, cu mâinile legate la spate.

— La pământ, vierme, dacă nu vrei să simţi pe pielea ta ce a păţit băiatul. Negustorul se trânti cu zgomot pe burtă în timp ce o privea cu neruşinare.

— El…, începu băiatul şi-şi apăsă o mână pe gură. Era… să mă taie. Voiau să mă vândă! Spuneau că… aş…

Îl cuprinse un tremur; Jerusha îl privea cum se luptă să şi-l înfrângă.

— Muţii nu spun poveşti… deşi cei de-acolo de unde te-ai fi dus oricum n-ar fi înţeles nici o vorbă din spusele tale. Şi desigur că nu le-ar fi păsat… Nu, nu-i un gând frumos, nu-i aşa? Îi strânse cu blândeţe braţul subţire. Dar asta se întâmplă mereu. Numai că mărinimoşii ăştia n-au s-o mai repete niciodată. Ia spune, eşti extraplanetar?

Mâna lui se strânse din nou. peste medalie şi miji ochii cu înverşunare.

— Mda… adică, nu. Mama nu era, doar tata.

Poliţista reuşi să nu-şi trădeze surprinderea.

— Medalia i-a aparţinut lui.

Luă de bună declaraţia băiatului, fără să-i pese de unde avea medalia, pentru că acum o interesa posibilitatea unor delicte mai importante.

— Dar tu ai fost crescut aici nu? Şi te consideri cetăţean al Tiamatului…

El se frecă la gură, clipind.

— Cred că da, răspunse cu o urmă de şovăială sau de bănuială.

Gundhalinu reapăru din alee; raza proiectorului său se suprapuse peste cea a Jerushei, alungând umbrele.

— Vor veni să-i ridice dintr-o clipă în alta.

Femeia încuviinţă din cap. Sergentul se opri lângă băiat.

— Cum te simţi?

Băiatul se uită la faţa smeadă şi pistruiată a lui Gundhalinu, aproape holbându-se, înainte să dea semne că-şi aminteşte de buna-cuviinţă.

— Bine, cred. Mulţumesc… mulţumesc… Se întoarse către Jerusha, îi întâlni ochii, privi în jos, într-o parte, iar în spate: Nu ştiu cum… eu doar… mulţumesc.

— Vrei să ne răsplăteşti? zâmbi ea şi el aprobă din cap. Fii mai atent pe unde mergi. Şi să fii dispus să juri în mod oficial că eşti cetăţean al Tiamatului. Făcu o grimasă către Gundhalinu: Nu numai răpire şi molestare, ci şi încercarea de a lua în afara lumii un cetăţean de pe o planetă proscrisă. Mă simt tot mai bine.

Sergentul râse.

— Iar altcineva se simte tot mai rău, arătă el ca capul către prizonieri.

— Ce înseamnă asta? Băiatul se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi de zid. Vreţi să spuneţi că nu voi putea merge niciodată pe altă lume, chiar dacă o doresc?

Gundhalinu întinse o mână, sprijinindu-l. Jerusha se uită în treacăt la ceas.

— În cazul tău, probabil că se poate. Dacă tatăl tău era extraplanetar, asta-i altceva… dacă o poţi dovedi. Bineînţeles, odată ce pleci de-aici nu te mai poţi întoarce niciodată… Ar trebui să te consulţi cu un avocat.

— De ce? întrebă Gundhalinu. Aveai de gând să pleci?

Băiatul începu să-i privească ostil.

— Poate o să doresc s-o fac vreodată. Dacă voi veniţi aici, de ce nu ne lăsaţi şi pe noi să plecăm?

— Deoarece culturile voastre nu au atins un grad adecvat de maturitate, recită sergentul.

Băiatul se uită semnificativ spre negustorii de sclavi extraplanetari, apoi întoarse ochii la Gundhalinu. Acesta se încruntă.

Jerusha îşi porni casetofonul.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, voi înregistra câteva date pentru evidenţă. Apoi te vom duce jos, la centrul medical, pentru…

— Nu-i nevoie. Mă simt bine. Băiatul se îndreptă, aranjându-şi hainele.

Probabil că nu eşti cel mai în măsură să judeci asta, îl privi pătrunzător Jerusha, întâlnind nişte ochi ce străluceau ca nişte tăciuni aprinşi. Însă asta depinde de tine. Mai bine du-te acasă şi trage un pui de somn. În orice caz, trebuie să ştim de unde să te luăm în caz că Vom avea nevoie de tine. Spune-ţi, te rog, numele.

— Sparks Dawntreader Văratic.

— Văratic? surprinsă, abia acum îi auzi graseierea. De când eşti în oraş, Sparks?

— Nu de prea mult timp, ridică el din umeri.

— Hm… „Asta explică multe”. De ce-ai venit în Carbuncle?

— Şi asta e interzis de legile voastre? întrebă sarcastic.

— Nu, după câte ştiu eu, răspunse Jerusha şi-l auzi pe Gundhalinu pufnind dezaprobator. Lucrezi undeva… cu ce te ocupi?

— Sunt cântăreţ ambulant. Mâinile lui începură deodată să caute, scotocind prin cămaşă, în centură, bâjbâind prin aer. Fluierul meu…

Jerusha lumină colţurile întunecate rotindu-şi casca.

— Asta e?

Băiatul se lăsă în patru labe lângă unul dintre negustorii de sclavi şi culese bucăţile.

— Nu… nu!

Faţa şi mâinile i se încordară de durere. Negustorul de sclavi râse şi pumnul băiatului îl lovi peste gură.

Jerusha înaintă şi-l trase pe Sparks în sus şi într-o parte.

— Ajunge, Văraticule… Ai trecut prin clipe grele aici, pentru că nimeni nu ţi-a spus care sunt regulile. Şi nimeni nu poate, asta-i problema. Du-te înapoi în insulele tale liniştite, unde vremea stă pe loc, cât mai eşti încă în stare s-o faci. Du-te acasă…, şi mai aşteaptă încă cinci ani. Vei aparţine acestui loc după Schimbare.

— Ştiu ce fac.

„Ştii” pe dracu'„, gândi ea, cercetându-i faţa învineţită şi fluierul rupt pe care continua să-l ţină strâns în mâini.

— În acest caz, dat fiind că îţi lipsesc mijloacele de a-ţi câştiga existenţa, am să te acuz de vagabondaj. Bineînţeles, doar dacă nu părăseşti oraşul până în cursul zilei următoare.

„Orice ca să te trimit înapoi pe o navă departe de aici, înainte ca oraşul să ruineze o altă viaţă”.

Băiatul părea neîncrezător. Apoi îi reveni mânia şi Jerusha îşi dădu seama că ea pierduse.

— Nu sunt vagabond! Stau… stau în casa fabricantei de măşti, din Aleea Lămâiului. Acolo stau.

Jerusha auzi zgomotul unei alte nave de patrulare care sosea şi bocănitul cizmelor în gang.

— E-n ordine, Sparks. Dacă ai un loc unde să stai, eşti liber să te duci acasă. „Numai că n-o să te duci acasă, prostule”. Dar tot am nevoie să înregistrez depoziţia ta de victimă, pentru a-i izgoni odată pentru totdeauna pe paraziţii ăştia. Treci mâine pe la sediul central al poliţiei… Îmi datorezi măcar atâta lucru.

Băiatul aprobă ursuz din cap şi ieşi în alee. Poliţia nu se aştepta să-l mai vadă vreodată.

— Ce vrei să spui, că nu ştii ce i s-a întâmplat, băiatului? Arienrhod se aplecă în faţă, privind aspru craniul pleşuv al negustorului. Degetele ei pătrunseră adânc, ca nişte gheare, în braţele moi ale fotoliului.

— Iertaţi-mă, Maiestate! Negustorul îi aruncă o privire fugară, cu ochii unui rozător înspăimântat. N-am crezut că vă interesează şi băiatul, ci numai fata. I-am spus să meargă

la localul lui Gadderfy din fundătura Scoicii, dar el nu s-a dus acolo. Dacă vreţi să caut în oraş… Vocea îi tremura.

— Nu, nu va fi nevoie. Reuşi să imprime vocii un ton împăciuitor, nedorind ca bătrânul să cadă mort de frică. Metodele mele sunt mult mai eficiente decât ale tale. Îl voi găsi singură, dacă voi hotărî că am nevoie de el. „Şi poate că am fost destinată să-l găsesc”. Spuneai că s-a hotărât să vină aici pentru că… Moon… a devenit sibilă, în timp ce el a fost respins? „Ce greu este să te chemi pe tine însăţi cu un alt nume”. Ce se aşteaptă să găsească: în Carbuncle?

— Nu ştiu, Maiestate. Negustorul răsuci în mâini capătul centurii sale ornamentate. Aşa cum v-am spus, ei erau făgăduiţi unul altuia… erau mereu împreună. Cred că asta i-a rănit lui mândria, că n-a putut să i se alăture în scamatoriile acelea. Taică-său e extraplanetar… băiatul poartă mereu medalia aia… Cred că e curios.

Regina aprobă din cap, fără să-l privească. De-a lungul anilor negustorul îi adusese veşti despre cei doi copii care creşteau împreună şi se iubeau din copilărie, uniţi fiind printr-o legătură invizibilă de fidelitate… care eventual putea fi folosită ca s-o atragă pe fată aici, în Carbuncle, şi s-o smulgă din obsesia superstiţioasă de sibilă. Nu o putea învinui că aspira la cea mai înaltă onoare din lumea ei limitată; aceasta nu dovedea decât că ele erau în mod sigur aceeaşi femeie. Totuşi obsesia lui Moon o făcuse să ignore încercările negustorului de a-i trezi interesul pentru tehnologia Iernaticilor, deşi băiatul se arătase interesat, poate datorită tatălui său extraplanetar. Măcar Moon nu-şi respinsese niciodată vărul fiindcă îi plăcea tehnica, aşa cum ar fi făcut orice Văratic veritabil. Asta o determinase pe Arienrhod să tolereze relaţia dintre ei, în speranţa că fie şi indirect, contactul cu tehnologia o va pregăti pe fată pentru destinul ei. Cer puţin ea nu rămăsese însărcinată… până şi Văraticii ştiau cum să folosească ierburile anticoncepţionale. Dacă băiatul ar fi fost aici în palat, aşteptând-o…

— Eşti sigur că Moon „studiază” acum cu sibilii pe insula lor? Va fi în siguranţă acolo?

— La fel de în siguranţă ca oriunde în Vară, Maiestate. Poate mai în siguranţă. Se poate chiar să se întoarcă în Neith până când eu voi ajunge din nou acolo.

— Şi spui că sibilii pe care i-ai văzut nu sunt de fapt nebuni…?

Vocea i se ascuţi. Sperase s-o aducă pe fată aici. Înainte de a risca să contracteze maladia sibilului; dar acum era prea târziu.

— Nu, Maiestate, clătină el din cap. Sibilii îşi controlează perfect crizele. N-am văzut niciodată pe vreunul să n-o facă.

Siguranţa bătrânului o linişti şi pe ea.

Studie fresca de pe zidul din spatele lui. Atâta timp cât fata era sănătoasă la minte, altceva nu conta; maladia putea fi chiar un lucru bun, o protecţie, dacă îi făcea pe Văratici să aibă încredere în ea. Reveni, cu privirea spre negustor.

— Atunci îi vei duce un mesaj de la vărul ei, mesaj pe care ţi-l voi da eu. Vreau ca ea să vină în Carbuncle.

Moon trebuia să vină prin propria ei voinţă, Văraticii n-ar fi permis niciodată răpirea unei sibile.

Negustorul rămase cu capul plecat, astfel încât expresia chipului nu-i era vizibilă, deşi se încordase puţin.

— Dar, Maiestate… dacă ea devine sibilă, poate o să-i fie teamă să vină în oraş.

— Va veni, zâmbi Arienrhod. O cunosc eu: va veni „Dacă; ea crede că iubitul îi este în pericol, va veni”. M-ai slujit bine… negustorule, continuă fără a-i pomeni numele pe care îşi dădu seama că-l uitase. Meriţi o recompensă bună.

„O zei am început să îmbătrânesc”. Surâsul i se şterse un pic. Apăsă o serie de taste luminoase de pe braţul fotoliului.

— Cred că vei descoperi că toate datoriile pentru ultimul tău transport de marfă au fost anulate.

— Vă mulţumesc. Maiestate! Pieile fleşcăite de pe chipul bătrânului se bălăngăniră când el făcu o plecăciune, şi Regina blestemă urâţenia pe care o pricinuia vârsta, chiar

dacă-i făcea plăcere să-şi cunoască propria-i invulnerabilitate.

Îi dădu permisiunea să plece, fără măcar să-i atragă atenţia să păstreze numai pentru el secretul acestei întâlniri. Era o rudă îndepărtată, dar loială; nu conta că ar fi putut să se mire de ciudata sa calitate de paznic sau de şi mai ciudatul obiectiv al supravegherii, căci n-ar fi pus niciodată întrebări şi nici n-ar fi trădat. Mai ales că era plătit aşa de bine. După plecarea lui se ridică şi merse la uşa de intrare, glisând tăbliile albe încrustate. În mod surprinzător, Starbuck o aştepta, în sala mai largă din spatele uşii. Cu el se aflau Dulăii – copoi amfibii de pe Tsieh-pun, perfect înzestraţi pentru a dibui şiretlicurile mersilor. Dulăii stăteau grupaţi în cealaltă parte a sălii, unduind din braţele tentaculare în timp ce mârâiau între ei, purtând o conversaţie sporadică.

Starbuck însă cu obişnuita lui insolenţă publică se sprijinea de o masă samathană, aflată foarte aproape în stânga Reginei… şi foarte aproape de uşă. Se întrebă dacă nu cumva el ascultase convorbirea; admiţând că probabil o făcuse, pesemne că n-avea importanţă.

Bărbatul avea gluga pe cap, fiind înveşmântat tot în negru, dar în locul costumului de curte purta o salopetă termică prevăzută cu echipament de vânătoare. Când se îndreptă, o rază de lumină se reflectă din cuţitul ucigaş aflat în teacă. Făcu o reverenţă, cu o decenţă rigidă, dar nu înainte ca ea să-i vadă privirea cercetătoare şi întrebările din ochii întunecaţi.

— Pleci deja? întrebă Arienrhod pe un ton nepăsător.

— Da, Maiestate. Dacă asta vă e dorinţa.

Ea sesiză uşoara aroganţă a unui ritual repetat între egali.

— Exact, este dorinţa mea cea mare. „Da, tresari, vânătorul meu mult prea încrezător! Nu eşti primul dintre mulţi alţii şi ai putea să nu fi nici ultimul”. Cu cât te duci mai curând, cu atât mai bine. Vânezi în rezervaţia familiei Wayaways?

— Da, Maiestate. Vremea e senină acolo şi ar trebui să dureze. După o şovăială, se apropie de ea: Ai să-mi urezi noroc la vânătoare?… Mâna lui îi dezmierdă braţul prin pânza subţire.

Îşi ridică masca şi femeia îi trase faţa către a ei, dându-i un sărut ce promitea recompense mult mai însemnate.

— Vânătoare bună!

Starbuck încuviinţă din cap şi-i întoarse spatele. Ea il privi adunându-şi Dulăii şi plecând să caute viaţa şi moartea.

— Introducere de date…”

Un ocean de aer… un ocean de piatră. Zbura. Moon se holbă prin ochi străini la pereţii boltiţi ai stâncii striate care o scoase afară, în ţara canioanelor, o întindere nemăsurată de piatră tocită, arătând ca o dantelă colorată în violet, verde, purpuriu şi gri. Era prinsă în guşa unei păsări transparente, o aeronavă în zbor; monitoare grafice şi alfanumerice afişau simboluri ciudate în timp ce clipeau şi ţăcăneau pe bordul din faţa ei. Transa o ţinea însă în stază şi nu le putea atinge, iar creasta stâncii purpurii se ridica precum un zid în calea zborului ei năvalnic.

Nava se înclină brusc de la sine, evitând culmea şi plonjând într-o prăpastie adâncă, ameţind-o pe fată. Pe bord, un beculeţ clipi roşu, piuind un avertisment înainte ca altitudinea navei să se stabilizeze. De unde venea? Încotro se ducea? unde se afla această mare pietrificată? erau taine la care n-avea să poată răspunde niciodată: alături de „cine”, „cum”, şi „de ce”… Deasupra, cerul era un indigo fără nori, înnegrindu-se către zenit, luminat doar de un singur soare mititel, argintiu. Nicăieri nu putea zări apă…

— Introducere de date…”

Un ocean de nisip. O plajă nesfârşită, o mare de dune fără ţărmuri, cu fluxuri şi refluxuri ce curgeau neîncetat sub vântul veşnic… Nava ei se deplasa pe deasupra nisipului într-o legănare neregulată şi fata nu era sigură, din poziţia în care se afla – purtând cască pe cap împotriva cuptorului

de lumină, sus pe fuselajul blindat – dacă totul era aievea sau nu…

— Introducere de date…”

Un ocean de omenire. Mulţimea se îmbulzea în jurul ei la întretăierea a două străzi, împingând-o şi târând-o precum un curent marin înşelător. Maşini treceau pe lângă ea vâjâind şi huruind, aglomerând partea carosabilă, umplându-i nările cu fum amar şi asurzind-o… Un străin cu faţa oacheşă îmbrăcat complet în maro, cu pălărie ascuţită şi cizme strălucitoare, o prinse de braţ; îşi înălţă vocea într-o limbă necunoscută, punând întrebări. Moon îi văzu faţa schimbându-i-se deodată, şi el o lăsă să plece…

— Introducere de date…”

Un ocean de noapte. O completă absenţă a luminii, şi a vieţii… un sentiment de vârstă macrocosmică… o conştiinţă de activitate microcosmică… Înţelegerea faptului că ea nu va pătrunde niciodată în inima secretă a acestei realităţi, indiferent cât de des revenea, mereu în acest miez de noapte complet lipsit de orice, în care nu exista absolut nimic…

— Încetarea analizei! Auzi cuvintele răsunând, îşi simţi capul căzându-i moale în faţă, şi-şi trase suflarea când sfârşitul unei alte transe o îmbrânci înapoi în propria-i lume. Stătea cu şezutul pe călcâi, relaxându-şi în mod conştient muşchii trupului, într-un val crescător… răsuflând adânc şi fiind conştientă de orice răspuns furnicător al corpului;

Deschise în sfârşit ochii, către prezenţa liniştitoare a lui Danaquil Lu ce-i zâmbea din scaunul ei grosolan de lemn, aşezat în colţul opus al încăperii. Acum îşi putea controla trupul în. timpul Transferului; nu mai trebuia să fie ţinută şi readusă cu forţa în lumea reală. Îi surâse şi ea cu o mândrie obosită, apoi se aşează turceşte pe covoraşul ţesut.

Clavally apăru brusc în uşă, acoperind pe moment dreptunghiul de lumină solară ce încălzea spinarea fetei. Aceasta se răsuci ca s-o vadă cum traversează cel de-al

doilea dreptunghi luminos de sub rama spartă a ferestrei. Clavally îşi lăsă mâna să netezească absentă părul moale, castaniu, mereu zbârlit, al lui Danaquil Lu. Bărbatul era un individ tăcut, aproape timid, dar toanele permanente ale lui Clavally îl făceau să râdă cu uşurinţă.

Îi lăsa lui Moon impresia că se simţea cumva stingherit sau nelalocul lui pe această insulă, în camerele cioplite în roca poroasă. Nu putea ghici de unde provenea; dar vedea uneori în ochii lui dorul după locurile natale. Câteodată îl surprindea privind-o cu o expresie pe care nu o putea preciza – de parcă ar mai fi văzut-o undeva mai înainte. Pe gât şi pe jumătate de faţă avea nişte cicatrici urâte, ca şi cum l-ar fi zgâriat un animal.

— Ce-ai văzut?

Întrebarea lui Clavally era ea însăşi aproape un ritual. Pentru a o ajuta să înveţe să controleze Transferul, să stăpânească ritualurile trupului şi ale minţii ce conduceau o sibilă, fetei i se puneau întrebări cu răspunsuri previzibile – întrebări ce fuseseră puse tuturor în cadrul educaţiei. Moon constatase că niciodată nu ştia ce-i va răspunde unui căutător. In schimb, era purtată într-o viziune: într-un hău întunecat, la fel de imens ca şi moartea… Într-o vibrantă lume de vis, undeva în mijlocul unei alte realităţi. Un fir mistic lega fiecare întrebare de vis separat şi astfel Clavally, ori Danaquil Lu. Îi puteau ghida experienţa Transferului, reducând teribila înstrăinare cu preziceri ale lucrurilor pe care ea urma să le vadă.

— Am fost iarăşi în Niciunde.

Moon îşi scutură capul, alungând ecourile înnebunitoare ale visului, umbrele ce continuau să-i răsune în memorie. Primele lucruri învăţate după iniţiere fuseseră barierele mentale şi concentrarea disciplinată, care aveau să-i păstreze mintea sănătoasă, împiedicând-o să audă fără să vrea miile de gânduri ascunse ale minţii atotvăzătoare a Doamnei, sau să fie afundată în extazul Doamnei ori de câte ori cineva din jurul ei punea o întrebare.

— De ce mergem acolo mai des decât în orice alt loc? Parcă m-aş îneca.

— Nu ştiu, zise Clavally. Poate că ne înecăm… se spune că cei care se îneacă au şi ei viziuni.

Moon se foi stânjenită.

— Sper că nu.

Râsetele lor răsunară în încăperea micuţă. Clavally se aşeză lângă Danaquil Lu, frecându-l pe umeri cu o tandreţe absentă; colierul său din cochilii de scoici zornăia muzical. Nopţile friguroase şi umede din camerele de piatră îl anchilozau, totuşi nu se plângea niciodată. „Poate că. ăsta-i motivul pentru care…” Palmele fetei îi strânseră genunchii, când îi privi pe cei doi laolaltă.

— Controlul tău este bun, Moon, surâse Danaquil Lu jumătate înspre ea, jumătate înspre mâinile lui Clavally. Cu fiecare Transfer devii tot mai bună… ai o voinţă foarte puternică.

Moon se ridică brusc în picioare:

— Cred că am nevoie de puţin aer.

Vocea îi sună, chiar şi ei, stinsă şi subţire. Merse repede spre uşă, ştiind că de fapt nu aerul îi lipsea.

Porni la fugă pe cărarea ce ducea către golfuleţul unde se aflau bărcile lor; urmă poteca ce suia promontoriul verde-albăstrui, bătut de vânturi, ce se întindea deasupra mării verzi-albastre. Răsuflând cu greutate, se lăsă să cadă în iarba înaltă încâlcită de sare, şi-şi aruncă ochii înapoi către faleza îndreptată spre sud, unde în lunile trecute trăise ca o pasăre în cuib. Privea înspre mare, zărind în depărtarea albastră, pătată de nori, creasta zimţuită a Insulei Alegerii, sora mai mare a insulei unde se afla acum… amintindu-şi cu toată însufleţirea unui vis de Transfer momentul deciziei Doamnei care despărţise viaţa ei de a lui Sparks. „Nu-mi pare rău!”. Pumnul ei lovi cu putere iarba jilavă; se deschise apoi, fără vlagă.

Îşi înălţă braţul ca să se uite la linia subţire albă de pe încheietura mâinii pe care i-o crestase Clavally, când şi-o

crestase şi pe-a ei, cu o seceră, acum multe luni. Danaquil Lu le apăsase încheieturile una peste alta iar sângele lor se amestecase şi picurase pe jos, în timp ce bărbatul cântase un imn pentru Marea Mamă, exact în acest loc. Aici, privind Marea de sus, Moon fusese sfinţită şi îi atârnaseră de gât trifoiul ţepos; întâmpinând-o cu bucurie în noua viaţă, sorbiseră cu toţii pe rând dintr-o cupă cu apă de mare; prin legătura de sânge fusese iniţiată în această breaslă sfântă. Tremurând de teamă, se simţise simultan fierbinte, îngheţată şi ameţită, percepând prezenţa Doamnei coborând asupra ei… se prăbuşise leşinată în mijlocul lor, trezindu-se în a doua zi, încă slăbită şi cu febră, dar plină de veneraţie. Devenise unul dintre puţinii aleşi; după cicatricile de pe încheieturile lor, era clar că Clavally şi Danaquil Lu iniţiaseră doar alţi şase sibili înaintea ei. Amintindu-şi-l pe Sparks cum ţinea în mână propriu simbol al depărtării dintre ei, fata îşi strânse trifoiul în palmă cu prudenţă, din cauza vârfurilor ascuţite. „Moarte dacă iubeşti o sibilă… dacă eşti o sibilă…”.

Dar nu să iubeşti, şi să fii, o sibilă; se uită cu gelozie la faleză, imaginându-şi pe Clavally şi Danaquil Lu făcând dragoste în absenţa ei. Cuvintele amare rostite de Sparks la despărţire rămăseseră doar o urmă subţire şi albă pe suprafaţa minţii aidoma liniei albe aflate în jurul încheieturii mâinii ei. Timpul şi amintirile de-o viaţă. Întreagă îndepărtaseră durerea fetei, tot aşa cum un val şterge urmele de paşi de pe nisip, lăsând o suprafaţă netedă şi strălucitoare, o reflecţie de dragoste şi necesitate. Îl iubise mereu şi totdeauna să aibă nevoie de el. Nu-l putea părăsi niciodată.

Clavally şi Danaquil Lu erau făgăduiţi unul altuia şi cunoaşterea acestui lucru constituia un mic demon întemniţat în pieptul lui Moon. Pentru insulari, actul sexual reprezenta ceva la fel de natural ca şi trecerea de la copilărie la adolescenţă, totuşi erau reţinuţi în legătură cu vieţile lor particulare; aşa că fata petrecuse multe ore în

meditaţii conştiincioase, solitare, care se transformau prea uşor în vise de invidie şi de dor trăite la lumina zilei. Unul dintre lucrurile pe care le aflase despre sibili era că aceştia nu se aflau mai presus de oamenii simpli: supărarea, mânia şi toate măruntele frustrări ale vieţii continuau să crească din seminţele studiului, iar bunele intenţii se încheiau deseori prin greşeli.

Încă râdea, plângea şi suferea gândindu-se la atingerea băiatului…

— Moon?

Se întoarse cu vinovăţie înspre vocea lui Clavally ce răsună înapoia ei.

— Te simţi bine? Clavally se aşează lângă ea, punându-i o mână pe braţ.

Dincolo de valul de energie pe care orice întrebare îl elibera acum în mintea ei, Moon simţi cum o cuprinde emoţia – jalea de a nu fi singură. Abia reuşi să se stăpânească.

— Da, murmură ea, înghiţind un nod, dar uneori… mi-e dor de Sparks.

— Sparks? Vărul tău, încuviinţă, Clavally. Acum îmi amintesc. V-am văzut împreună. Ziceai că vreţi să fiţi laolaltă pentru totdeauna. N-a venit cu tine?

— Ba da! Dar Doamna… l-a trimis înapoi. Toată viaţa am plănuit s-o facem împreună… şi pe urmă Ea l-a alungat.

— Totuşi tu ai venit aici.

— Trebuia. Am aşteptat jumătate din viaţă ca să fiu sibilă. Să fiu şi eu ceva pe lumea asta. Moon se foi, strângându-şi genunchii la piept, când un nor întunecă deodată soarele. Dedesubtul lor, marea căpătă un plumburiu sumbru. El însă n-a putut înţelege, continuă fata. A spus lucruri prosteşti, odioase. A… a plecat, în Carbuncle! A plecat mânios. Nu ştiu dacă se va mai întoarce vreodată.

Se uită în sus, întâlnind ochii lui Clavally, văzând simpatia din ei, înţelegând că se ascunsese prea mult timp şi dându-

şi seama că greşise ascunzându-se… pentru a duce singură povara.

— De ce nu ne-a ales Doamna pe amândoi? Noi am fost mereu împreună! Ea nu ştie că noi suntem la fel?

Clavally clătină din cap.

— Ştie că nu sunteţi, Moon. De asta te-a ales numai pe tine. În Sparks exista ceva ce tu nu deţineai – sau invers – aşa că atunci când Ea v-a atins inimile, acolo, în peşteră, dintr-a lui a auzit o notă falsă.

— Nu! Moon privi peste întinderea apei către Insula Alegerii. Cerul se acoperea de nori, pregătind o altă aversă de ploaie. Vreau să spun… nu e nimic în neregulă cu Sparks. S-a întâmplat aşa pentru că tatăl lui nu-era Văratic? Pentru că-i place tehnologia? Poate că Doamna şi-a închipuit că el nu e cu adevărat credincios. Ea nu-i ia pe Iernatici ca să-i facă sibili.

Fata îşi trecu degetele prin iarba rară, căutând o explicaţie în firele încâlcite.

— Ba da, îi ia.

— Adevărat?

— Danaquil Lu este Iernatic.

— Zău? ridică fruntea Moon. Dar… cum? De ce? Mereu am auzit… toţi spun că ei nu sunt credincioşi. Şi că nu sunt… ca noi.

— Doamna lucrează pe căi ciudate, spuse Clavally. Când Dana era tânăr, familia lui deţinea terenuri la marginea Verii. Odată, într-un act de bravură, a vizitat un loc de alegere a sibililor şi Doamna l-a chemat. A devenit sibil… n-o putea refuza, aşa cum nici tu n-ai putut.

Moon se uită peste mare şi înapoi la Clavally, neştiind ce să spună.

Femeia surâse cu tristeţe.

— Oamenii sunt amestecaţi, fructe dulci şi acre deopotrivă, oriunde i-ai găsi. Doamna-i alege pe cei care corespund cel mai bine gusturilor. Ei şi nu pare să ţină seama dacă i se închină Ei, sau altcuiva. Ochii îi deveniră deodată reci;

aruncă o privire în sus la faleză. Dar sunt puţini Iernatici care încearcă să devină sibili, deoarece li se spune că este o nebunie, sau o escrocherie superstiţioasă. Ei ajung rareori să-i vadă pe sibili, căci acestora nu li se permite accesul în Carbuncle. Extraplanetarii îi urăsc din motive necunoscute şi Iernaticii îi imită în toate pe extraplanetari. Totuşi, ei cred în puterea judecăţii Doamnei. (Cutele de pe faţă i se adânciră). Au o prăjină terminată printr-un colan cu ţepi, astfel încât nimeni să nu fie „molipsit” de sângele unui sibil…

Moon se gândi la Daft Naimy… şi la Danaquil Lu. Atinse cu mâna trifoiul tatuat la ceafă, sub lâna ivorie a puloverului.

— Danaquil Lu…

—.a fost pedepsit, alungat din Carbuncle. Nu se mai poate întoarce niciodată – cel puţin atâta timp cât domneşte Regina Zăpezii. L-am întâlnit pe când întreprindeam o călătorie prin insule. Cred că de când suntem împreună, este fericit… sau măcar mulţumit. Şi m-a învăţat multe lucruri. Plecă ochii… aducând pe neaşteptate, cu o fetişcană. Ştiu că probabil nu-i corect din partea mea, dar mă bucur că l-au exilat.

— În cazul ăsta, ştii ce simt eu.

Clavally încuviinţă, zâmbind. Îşi ridică mâneca de la canadiană, şi-i arătă cicatricele de mult vindecate, din jurul încheieturii.

— Nu am habar de ce am fost alese… dar în nici un caz pentru că am fi perfecte.

— Ştiu. Gura lui Moon zvâcni uşor. Totuşi dacă interesul lui în tehnologie nu constituie motivul, cum poate fi Sparks mai puţin perfect decât mine…

—.când îţi închipui că nu poate exista nimic mai bun decât iubitul pe care ţi-l aminteşti?

Fata încuviinţă sfios din cap.

— Gând v-am văzut prima dată împreună, am simţit – după o vreme ajungi să percepi unele lucruri – că, dacă vii aici,

vei fi aleasă. Mi-ai părut potrivită. Sparks însă… avea în el ceva nehotărât.

— Nu-nţeleg.

— Ai spus că a plecat furios. Tu crezi că s-a pripit, dar că a avut şi motive întemeiate… că a făcut-o ca să te rănească? Că te-a acuzat pentru succesul tău şi eşecul lui.

— Dar şi eu aş fi simţit la fel, dacă ar fi fost ales în locul…

— Chiar aşa? o privi Clavally. Poate că oricare dintre noi ar fi simţit… dar toată bunăvoinţa din lume nu ne poate opri să înghiţim cârligul cu momeala invidiei. Însă Sparks te-a învinuit pe tine pentru tot ce s-a întâmplat. Tu te-ai fi acuzat doar pe tine însăţi.

Moon clipi şi se încruntă; rememoră copilăria lor şi-şi aminti cât de rar încercase băiatul s-o contrazică. Atunci când se certau, el fugea departe şi-o lăsa singură. Stătea supărat ore întregi, chiar zile. Iar în spaţiul pustiu pe care îl lăsa în urmă, fata îşi revărsa mânia către ea însăşi. De fiecare dată se ducea după el şi-şi cerea scuze, chiar şi atunci când ştia că el greşise.

— Cred că aşa aş fi făcut, chiar dacă nu era vina nimănui. Deşi nu-i bine.

— Da… cu excepţia faptului că nu răneşte pe nimeni decât pe tine. Eu consider că asta-i diferenţa.

Doi stropi do ploaie picură pe neaşteptate pe capul descoperit al lui Moon; privi în sus, dezorientată şi surprinsă. Îşi trase gluga, în timp ce Clavally se ridică în picioare şi-i arătă un loc ferit.

Se adăpostiră sub un pâlc de ferigi tinere. Câteva minute ploaia înăbuşi toate celelalte sunete. Rămaseră tăcute, orbite de perdeaua sură şi lichidă, până când aversa de ploaie se deplasă peste mare purtată de vânt. Moon se depărtă de trunchiul întunecat, viguros al ferigii; examină micile picături împletite ca nişte perle în dantelăria delicată a coroanei şi le privi cum cad. Întinse o mână.

— S-a oprit deja… Supărarea faţă de Sparks îi trecuse la fel de repede ca şi ploaia, având un efect la fel de

neînsemnat asupra întregului vieţii ei. Totuşi când aveau să se întâlnească din nou, atât de multe vor fi diferite în relaţia dintre ei… Ştiu că oamenii trebuie să se schimbe, glăsui ea. Dar mă întreb dacă toţi ştiu când trebuie să se oprească.

Clavally clătină din cap; porniră înapoi pe lângă cărarea ce se transformase într-un torent.

— Nici măcar Doamna nu poate răspunde la aşa ceva. Când îl vei revedea pe Sparks, sper că vei descoperi că şi-a dat singur un răspuns la această întrebare.

Moon se întoarse, mergând câţiva paşi de-a-ndaratelea, în timp ce se uita înspre marea fără odihnă.

— Atunci o parte din beneficiile ultimului Festival au fost depuse într-un nou fond pentru mine, aşa încât am putut să încep să lucrez la măştile pentru acest Festival… cu aproape optsprezece ani în urmă. Cum trece timpul, mascat în ritmul zilelor! Acesta-i ritmul creaţiei pentru tine… creaţia individuală, creaţia universală. Pene roşu-oranj, te rog.

Fabricanta de măşti întinse mâna.

Sparks se aplecă pe verandă, căută într-una din tăvile împrăştiate în faţa uşii şi-i dădu un pămătuf. Malkin, motanul sur cu labe lungi, îşi vârî pe furiş o labă printre penele aflate în suport. Sparks îl dădu deoparte şi reveni la separarea mărgelelor, lăsându-le să cadă în recipientele cuvenite. Se tot uită în sus şi în jos până când îl apucă ameţeala, încercând să urmărească atât munca bătrânei cât şi propriul său lucru.

— Nu ştiu cum reuşeşti… Cum poţi crea atâtea măşti complet diferite între ele, când de abia poţi… Se opri, încă nesigur pe vorbele sale.

—.deosebi o pană roşie de una verde? Ea zâmbi, înălţându-şi capul ca să-l fixeze cu ferestrele întunecate ale ochilor şi cu senzorul optic de pe banda ce-i încercuia fruntea. Păi, ştii, la început n-a fost uşor. Dar am vrut să învăţ… am simţit nevoia să creez eu însămi ceva frumos. Nu puteam să pictez sau să desenez, însă conceperea măştilor

se aseamănă mai degrabă cu sculptura, fiindcă obţii ceva care se poate pipăi. Iar îndeletnicirea este ereditară în familia Ravenglass, să ştii, ca şi orbirea. Fiind născută oarbă, apoi redându-mi-se vederea pe jumătate… uneori mă gândesc că această combinaţie a dus la sporirea imaginaţiei. Toate formele sunt vagi şi minunate… vezi în ele ceea ce vrei tu să vezi. Am două surori care şi ele sunt oarbe şi care îşi au propriile magazine aici, în oraş. Multe alte asemenea rude procedează la fel, deşi nu sunt toate oarbe. E nevoie de multă energie creatoare ca să te asiguri că va exista o mască pentru fiecare chefliu ce va dansa pe străzi în timpul următorului Festival. Şi ştii ceva? surâse ea, cu mândria strălucindu-i pe buze. Ale mele sunt cele mai bune dintre toate. Eu, Fate{2} Ravenglass Iernatica, voi realiza masca Reginei Verii… O bucată de catifea roşie, te rog!

Sparks i-o întinse, lăsând-o să i se strecoare, senzuală printre degete.

— Dar toată munca asta – o muncă de o jumătate de viaţă – este doar pentru o singură noapte. Şi apoi e pierdută! Cum poţi suporta aşa ceva?

— Pentru că este foarte importantă pentru identitatea Tiamatului ca planetă autonomă – moştenirea noastră. Ritualurile Schimbării constituie o tradiţie ce se întinde în trecut până în vremurile întunecate de dinainte ca Hegemonia şi conducătorii ei să fi pus vreodată piciorul pe lumea noastră… unele din ele provin din timpurile când noi înşine eram extraplanetari aici…

— Cum de ştii asta? o întrerupse el. Cum de ştii ce a făcut cineva înainte ca primele nave să fi coborât din Marea Furtună?

Fără să-şi dea seama, alunecase în limbajul mitului.

— Tot ce ştiu este ceea ce aud la tri-dim, zâmbi ea. Extraplanetarii au arheologi care studiază mărturiile şi ruinele Vechiului Imperiu. Ei susţin că noi am ajuns aici ca refugiaţi de pe o planetă numită Trista, după un război

interstelar, petrecut spre sfârşitul Vechiului Imperiu. Chipurile acestea fantastice pe care le fac eu erau la început fiinţe reale. Ele au existat cândva în familiile de pe primele nave, care sunt strămoşii Văraticilor şi Iernaticilor. Probabil că pe unele din ele le recunoşti… În Vară continuă să-şi păstreze semnificaţia. Numele navei tale. Dawntreader, este unul din duzina iniţială de denumiri… ştiai asta? (Sparks clătină din cap). Hegemonia însă ne-a făcut să ne ruşinăm de tradiţiile noastre „primitive” aşa încât acum le scoatem la lumină doar la Festival. De fapt nu sărbătorim vizita Primului Ministru, ci propria noastră moştenire.

— Aha.

Băiatul se simţea încă derutat şi tulburat de viziunea istorică a Iernaticilor, în care Doamna nu figura, deşi n-ar fi recunoscut asta nici măcar faţă de el însuşi.

— Oricum, unele lucruri sunt mai frumoase pentru că pur şi simplu sunt efemere. Gândeşte-te la o floare care se deschide, sau la cântecul pe care-l fredonezi, sau la un curcubeu… gândeşte-te la momentul când faci dragoste.

— Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubee… Sparks se gândi la toate acele lucruri şi-şi muşcă buza. În cazul ăsta, cred că-i o prostie să priveşti înapoi şi să-ţi pară rău pentru ce-a trecut.

— Este omeneşte. Bătrâna înclină întrebător capul de parcă i-ar fi ascultat gândurile. Dar pentru un artist, adevărata bucurie se află în crearea obiectului. Când îl simţi crescând de sub mâinile tale, creşti şi tu odată cu el. Eşti viu energia curge. Când lucrul e terminat, încetezi să mai creşti. Încetezi să mai trăieşti. Nu trăieşti decât pentru următorul act de creaţie. Nu simţi asta când îţi cânţi muzica?

— Ba da.

Îşi ridică fluierul, mişcându-şi rapid degetele peste lipiturile fine ca firul de păr rămase ca nişte cicatrici pe scoica răsucită. Fabricanta de măşti îi reparase într-atât de

bine instrumentul, încât sunetul însuşi de-abia dacă fusese puţin alterat.

— Cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cred că simt.

— Aripa de gândac albastru-violet, te rog… Mulţumesc. Nu ştiu cum o scoteam la capăt înainte să fi venit tu.

Malkin păşi sfios pe lângă şoldul lui Fate şi i se căţără în poală, frământând apoi cu ghearele stofa fustei largi.

Sparks râse; un sunet reţinut, de autodezaprobare, ce-i spunea bătrânei că adevărul curgea împotriva curentului. În ciuda prezicerii pe care i-o făcuse Fate la prima lor întâlnire, concurenţa nenumăratelor plăceri ale Labirintului fusese prea mare pentru delicata lui muzică insulară; cu cântecele de la colţul străzii abia dacă reuşea să câştige atât cât să se poată hrăni. Inspiră adânc combinaţia de arome exotice care veneau de la botaneria cu plante specifice de pe planeta Portul Nou, aflată alături, şi de la restaurantul samathan de peste drum. Dacă Fate nu i-ar fi oferit adăpost în camera din spate, atunci el, în loc să doarmă sub supravegherea atentă a spiritelor celor o mie de măşti, s-ar fi odihnit în vreo rigolă… sau mai rău.

O privi iarăşi, recunoscător în cele din urmă pentru că-l silise să meargă la poliţia extraplanetară ca să depună acuzaţie împotriva negustorilor de sclavi. Îşi aminti surprinderea de pe chipul Albastrei ce-i salvase viaţa când îl revăzuse şi de vinovăţia care se citise pe propria lui faţă. Oftă.

— Oare într-adevăr toţi extraplanetarii îşi vor face bagajele şi vor părăsi Tiamatul după următorul Festival? Vor abandona tot ceea ce au aici? E greu de crezut…

— Da, aproape toţi vor pleca. Fate răsuci un ciucure din şnur auriu. Pregătirile lor au început deja, la fel ca şi ale noastre. Ai putea simţi schimbările dacă ai fi crescut aici. Te întristează lucrul ăsta?

El ridică privirea, întrucât nu fusese întrebarea pe care o aştepta.

— Eu… nu ştiu. Toată lumea din Vară spunea întruna că e ziua pe care o aşteaptă cu nerăbdare: Schimbarea – că atunci vom dobândi ceea ce ne aparţine. Şi eu urăsc felul în care extraplanetarii i-au orbit pe Iernatici cu o atmosferă de mare glorie, în timp ce-au luat tot ce-au poftit, iar acum cred că ne pot abandona pur şi simplu. Mâna i se strânse peste medalia de la gât; îşi răsuci degetele printre găuri. Dar…

— Dar ai fost orbit de glorie ca şi noi toţi, Iernaticii. Întrerupând legarea nodurilor, Fate mângâie spinarea argintie a motanului adormit.

— Eu…

Bătrâna zâmbi, cercetându-l cu al treilea ochi.

— Şi ce-i rău în asta? Nimic! M-ai întrebat odată dacă nu regret că n-am fost în stare să părăsesc lumea noastră, ca să-mi vindec orbirea în altă parte. Te gândeai că ar trebui să detest faptul că mi s-au dat aceşti senzori, în loc… trebuind să mă împac cu doar jumătate de vedere. Dacă priveam lucrurile cu ochi perfecţi, tot asta aş fi văzut. Eu însă le-am privit cu ochi orbi… şi mi se par minunate.

— Grozav… Sparks se sprijini cu spatele de peretele prăvăliei, privind pe alee. Dar după Festival totul se sfârşeşte.

— Da. E ultimul Festival. După aceea, extraplanetarii ne vor părăsi, Văraticii se vor muta din nou în nord, iar viaţa aşa cum am trăit-o dintotdeauna va înceta. De data asta, alegerea Reginei pentru o Zi se va face cum trebuie… masca Reginei Verii va fi ultima şi cea mai bună creaţie a mea.

— Ce vei face după terminarea Festivalului? întrebă Sparks, simţind brusc tonul mai mult decât retoric.

— Voi începe o viaţă nouă. (Strânse un ultim nod). La fel ca şi toţi ceilalţi din Carbuncle. Ştii, de-asta e numită Schimbarea.

Ridică masca terminată ca pe o ofrandă pentru oamenii ce treceau pe alee. Sparks văzu pe câţiva dintre aceştia făcând

ochii mari şi zâmbind.
— De ce te cheamă Fate? Vreau să spun, de ce te-au botezat aşa părinţii tăi?
— Mama a făcut-o. N-ai ghicit? Pentru acelaşi motiv pentru care ţie ţi-au spus Sparks. Cei procreaţi la Festival au nume speciale.
— Vrei să zici că acum două Festivaluri…?
Ea aprobă din cap.
— Nu-i uşor să porţi cu tine un asemenea nume toată viaţa. Fii bucuros că n-ai aşa o povară.
Băiatul râse.
— Îmi ajunge că trebuie să-l car pe „Văratic” prin Carbuncle. E ca o ancoră, mă ţine priponit în loc. Luă din nou fluierul şi-l duse la buze; îl lăsă în jos, uitându-se către intrarea în alee, când un murmur de surprindere trecu din om în om ajungând până la ei.
— Ce este? Fate puse masca deoparte, iar fruntea i se încreţi într-un efort inconştient de a-şi concentra privirea.
— Vine cineva. Cineva bogat.
Văzu fineţea straielor înainte de a putea distinge feţele, pe măsură ce străinii urcau pe aleea îngustă. Erau vreo şase femei şi bărbaţi, dar privirea sa insistentă se opri la cea aflată în fruntea lor. Bogăţia îmbrăcăminţii ei exotice nu însemnă deodată nimic, când îi zări cu claritate figura…
— Sparks? Mâna lui Fate îi găsi braţul şi se strânse în jurul lui.
El nu răspunse. Se ridică încet în picioare, simţind cum lumea se retrage până când rămase singur într-un spaţiu intim doar cu…
— Moon!
Fata se opri, zâmbindu-i în semn de recunoştinţă şi aşteptă să vină la ea.
— Moon, ce-i cu tine?… Însoţitorii ei se strânseră în jurul lui, prinzându-i braţele şi oprindu-l.
— Ce se întâmplă cu tine, băiete? Îndrăzneşti să te apropii de Regină?

Ea însă ridică mâna, făcându-le semn să-i dea drumul.

— E în ordine. Îi aduc aminte de altcineva, asta-i tot… Nu-i aşa, Sparks Dawntreader Văratic?

Se holbară cu toţii la ea, dar nici unul mai uluit decât Sparks. Ea era Moon…, adică era şi totuşi nu era clătină el din cap. „Nu Moon. Regina…”. Deci aceasta era Regina Zăpezii, Regina Iernii, care stătea acum în picioare în faţa lui. Încurcat, pe jumătate speriat, se lăsă să cadă în genunchi.

Arienrhod se aplecă, îi luă mâna şi-l trase în picioare.

— Nu-i nevoie! Băiatul înălţă capul şi o văzu privindu-l cu o insistenţă care-l făcu să roşească şi să se uite în altă parte. Rar întâlneşti un Văratic care să dea dovadă de respect, continuă Regina. Cine este cea de care îţi amintesc atât de bine?

Chiar şi vocea îi era la fel; şi totuşi ceva din fiinţa ei îl sfida.

— Veri… Verişoara mea, Maiestate. Verişoara mea Moon, înghiţi el un nod. De… de unde ştiţi cine sunt?

Ea râse.

— Dacă erai Iernatic, n-ai fi întrebat asta. Nimic din acest oraş nu scapă atenţiei mele. Am auzit, de pildă despre un muzician neobişnuit de talentat. De fapt, am venit azi aici doar ca să te cunosc. Să-ţi cer să vii la palat şi să cânţi pentru mine.

— Eu? Sparks se frecă la ochi, îndoindu-se dintr-o dată că era treaz. Dar mie nu-mi ascultă nimeni muzica… Simţi cum cele câteva monede câştigate în ziua aceea zornăie în buzunarul aproape gol.

— Cine trebuie, te-ascultă!

— Nu ţi-am spus eu? auzi din spate vocea lui Fate.

Regina urmări privirea pe care el o aruncă peste umăr.

— Aha, fabricanta de măşti, spuse ea. Cum merge treaba? Ai început deja masca Reginei Verii?

— Maiestate, înclină solemn capul Fate, Munca mea merge mai bine ca de obicei, mulţumită lui Sparks. Dar încă nu e

vremea pentru Regina Verii. Iarna continuă să domnească. Aveţi grijă de muzicianul meu. O să-i duc lipsa.

— Cea mai bună grijă imaginabilă, zise cu blândeţe Regina.

Sparks se duse pe verandă, îşi luă fluierul şi-l lăsă să alunece în punga de la cingătoare. Apoi, pe negândite, apucă mâinile lui Fate, se aplecă peste tăvi şi o sărută pe obraz.

— Voi veni să te văd.

— Ştiu, încuviinţă bătrâna, dar acum nu-ţi lăsa viitorul să aştepte.

El se sculă în picioare şi se întoarse spre Regină, clipind, în timp ce prin faţa ochilor i se perindau imagini în care realitatea se împletea cu închipuirea. Însoţitorii lui Arienrhod se strânseră în jurul lui precum petalele unei flori de pe alte tărâmuri şi ea îl luă cu sine.

— Am să-l rog să mă ia cu el. Nu mai pot aştepta aici. A trecut deja prea mult timp.

Moon stătea în picioare la fereastra căsuţei bunicii, uitându-se către oraş prin sticla vălurită. Mama ei era aşezată la masa grea de lemn unde bunica începuse să cureţe peşte; fata rămăsese cu spatele la ele, ruşinată că avea nevoie de un asemenea argument pentru a-şi susţine hotărârea.

— Negustorul acela nu se va mai întoarce decât peste câteva luni. Mă gândesc cât a trecut de când Sparks a trimis după mine.

Ea se întorsese acasă cu întârziere de o lună; negustorul care îi adusese mesajul plecase deja pe drumul lui. Mâinile i se albiră pe pervazul din lemn, printre scoicile pe care ea şi Sparks le strânseseră de pe plajă în copilărie. Avea să dureze prea mult până când o altă navă din Carbuncle să vină în acele insule îndepărtate; cel mai apropiat loc unde putea nădăjdui să găsească una era Golful Îndepărtat, la marginea teritoriului Iernatic, dar aceasta presupunea o

călătorie pe mare mult prea lungă pentru ca s-o facă de una singură.

Însă pe câmpul de la marginea satului, un străin se străduia să repare o navă zburătoare, o aeronavă la fel cu cea văzută de Moon într-una din transele sale. Străinul nu era Iernatic, ci un extraplanetar adevărat, primul pe care-l zărise vreodată punând piciorul în Neith; un bărbat cu pielea de culoarea bronzului şi cu ochi ciudaţi, afundaţi în orbite. Nava lui asolizase forţat; Moon o zărise apărând din cer, în timp ce se afla într-un grup de săteni ce-i puneau tot felul de întrebări. Se simţise uşurată şi chiar un pic mândră să le spună din propria ei experienţă ce reprezenta obiectul acela şi că nu aveau de ce să se teamă.

La rândul său extraplanetarul păru uşurat să constate că sătenii ştiu destule despre tehnologie pentru a nu intra în panică. Ascultându-l, Moon îşi dăduse seama că era la fel de stingherit ca şi sătenii de prezenţa lui acolo. La îndemnul lui, plecaseră cu toţii, lăsându-l să lucreze în linişte, sperând că dacă ei nu-i dau atenţie, va dispărea din nou.

Acum, ea trebuia să acţioneze înainte ca extraplanetarul să dispară. Probabil că se afla în drum spre Carbuncle; toţi extraplanetarii erau de acolo. Dacă ar fi luat-o şi pe ea…

— Dar tu eşti o sibilă, spuse mama ei.

Furioasă pe sentimentul ei de vinovăţie, fata se întoarse de la fereastră.

— N-am să renunţ la obligaţiile mele! Sibilii sunt necesari peste tot.

— Dar nu în Carbuncle, se înăspri vocea mamei. Eu nu mă îndoiesc de credinţa ta, Moon, ci de siguranţa ta. Acum eşti fiica Mării. Ştiu că nu-ţi pot interzice să-ţi urmezi propria-ţi viaţă. Dar ei nu vor sibili în Carbuncle. Dacă ar afla ce eşti…

— Ştiu. (Îşi muşcă buza, amintindu-şi de Danaquil Lu). Ştiu asta. Îmi voi ţine trifoiul ascuns cât timp voi fi acolo. Îl ridică pe lanţ, ţinându-l în palmele făcute căuş. Doar până-l găsesc pe Sparks.

— E rău din partea lui că ţi-a cerut să te duci acolo. Mama se ridică în picioare, umblând agitată în jurul mesei. Trebuia să ştie că te pune în pericol. Nu trebuia să-ţi ceară asta, dacă se gândea la tine. Aşteaptă-l să vină, să mai crească şi să înceteze să se gândească doar la el.

Moon clătină din cap.

— Mamă, noi despre Sparks vorbim acum! N-ar fi spus că nu poate veni acasă, dacă n-ar fi avut probleme. Nu mi-ar fi cerut să merg acolo, dacă n-ar fi avut nevoie de mine. „Şi deja l-am trădat odată”. Se uită din nou pe geam. Îl cunosc eu. Culese o scoică. „Îl iubesc”.

Maică-sa veni lângă ea; îi simţi ezitarea care o îndepărta acum de propria ei fiică.

— Da, îl cunoşti, rosti mama uitându-se peste umăr către Buni, care şedea la masă, preocupată de curăţatul solzilor. Îl cunoşti mai bine decât mine. Îl cunoşti chiar mai bine decât te cunosc eu pe tine. Îi atinse umărul şi o întoarse, privind-o în ochi; fata zări acolo o străfulgerare de uimire şi de regret. Fiica mea este sibilă. Deşi eşti copilul inimii şi trupului meu, uneori simt că de fapt nu te-aş cunoaşte deloc.

— Mamă… Moon îşi înclină capul, şi-şi apăsă obrazul pe mâna bătătorită a mamei. Nu spune asta.

Femeia zâmbi, de parcă s-ar fi răspuns la o întrebare nerostită.

Moon îi prinse mâna între palmele ei.

— Ştiu că de abia m-am întors acasă. Şi voiam atât de mult să-mi petrec acest timp cu tine… Degetele i se încleştară şi plecă privirea. Trebuie măcar să vorbesc cu extraplanetarul.

— Ştiu, aprobă din cap Mama zâmbind. Luă mantaua impermeabilă, aşezată la piciorul patului lui Moon şi i-o întinse. Acum ştiu cel puţin că Doamna merge cu tine, chiar dacă eu nu pot.

Fata îşi trase mantaua peste cap şi ieşi din casă. Urmă poteca pietruită ce ducea către câmpurile terasate ale

satului, pe jumătate alergând de teama că ar putea să vadă nava extraplanetarului ridicându-se pe cerul cenuşiu din care cădeau picături fine, înainte ca ea să ajungă acolo. Pe când escaladă parapetul terasei unde era aşezată nava, un geamăt strident umplu văzduhul umed; sunetul nepământean al unei instalaţii de forţă care e ambalată.

— Aşteaptă!

Începu să fugă, văzând grupul de copii curioşi care se zgâiau la marginea câmpului arătând spre ea şi făcându-i cu mâna, crezând că semnele ei le fuseseră adresate lor. Pilotul scoase şi el capul prin deschizătura uşii ca să o vadă şi vuietul amuţi.

Bărbatul coborî din navă şi se îndreptă de spate. Era îmbrăcat ca un insular, însă avea hainele făcute dintr-un material aşa cum ea nu mai văzuse niciodată. Moon încetini mersul când îşi dădu seama că n-avea de gând să plece deocamdată. Extraplanetarul îşi puse mâinile în şolduri privind-o cu asprime şi ea văzu că era atât de înalt încât de abia i-ar fi ajuns până la umeri.

— Ei bine, care-i baiul, duduiţă?

Moon se opri; tonul vocii lui îi redusese problema la supărarea unui copil de pe un maidan murdar, dintr-o insulă stâncoasă uitată de zei.

— Cr… Credeam că vă luaţi zborul…

— Chiar aşa, imediat ce-mi adun sculele. Dar de ce-ntrebi?

— Aşa curând… Moon îşi privi mantaua, în timp ce-şi aduna gândurile ca să ia o hotărâre. Dacă a fost să fie acum înseamnă că aşa trebuia. Aş vrea să vă rog ceva înainte să plecaţi.

Fără s-o bage în seamă, bărbatul închise compartimentul de sub curbura geamului din faţă al aeronavei şi-l ciocăni cu încheieturile degetelor.

— Dacă vrei să-ţi explic cum zboară nava fermecată, mă tem că n-am timp deloc. Am întârziat deja la o întâlnire.

— Ştiu cum zboară. Mi-a spus vărul meu, replică ea iritată. Vreau doar să mă luaţi până în Carbuncle.

De data aceasta, pilotul ridică ochii, uşor surprins. Ea se strădui să afişeze surâsul acela care spunea că are toate drepturile să ceară. Înghiţindu-şi primele răspunsuri ce-i veniră pe buze, extraplanetarul se aplecă să ia trusa cu scule.

— Îmi pare rău, dar nu merg în Carbuncle.

— Însă… Ea făcu un pas, interpunându-se între el şi uşă. Unde mergeţi?

— Merg la Golful Îndepărtat, dacă te interesează cumva. Şi acum te rog să…

— Asta-i foarte bine. De fapt, îmi convine. Vreţi să mă duceţi acolo, în loc de Carbuncle?

Cu mâna murdară, bărbatul îşi dădu pe spate părul negru, drept ca trestia, lăsând prin el o dâră de noroi; nu purta barbă, dar o mustaţă neagră îi împodobea gura arcuită în jos.

— Dar de ce, în numele a mii de zei, aş face-o?

— Păi… Moon aproape că se încruntă în faţa lipsei lui de generozitate. Aş fi bucuroasă să fac orice-mi cereţi pentru a vă răsplăti. Am… impresia c-am făcut o greşeală, nu-i aşa? adăugă repede când căutătura lui se înăspri.

El izbucni în râs.

— E-n ordine, duduiţă. Azvârli trusa cu scule pe lângă ea, în spaţiul dinapoia scaunelor. Totuşi n-ar trebui să fii gata să fugi cu primul străin pe care-l vezi. Te-ai putea pomeni într-o situaţie mai rea decât cea în care crezi că te afli acum.

— Oh… Moon îşi simţi obrajii arzându-i în aerul rece. Îşi ridică o mână, acoperindu-şi faţa. Oh, nu, nu asta am vrut să spun! Aici în insule, când cineva doreşte să meargă acolo unde mergi şi tu, pur şi simplu… Îl iei cu tine… Vocea ei se stinse. Îmi pare rău.

Plecă de lângă el, se împiedică într-o adâncitură a terenului, simţindu-se dintr-o dată precum copila prostuţă pe care o văzuse în ochii lui.

— Hei, stai puţin! Supărarea i se mai simţea încă în voce dar nu la fel de intensă. De ce vrei să mergi acolo?

Ea se întoarse iarăşi, încercând să-şi amintească de trifoiul ascuns sub manta şi de faptul că avea dreptul la demnitatea unei sibile.

— Vreau să găsesc o navă care să mă ducă în Carbuncle. Este foarte important pentru mine.

— Trebuie să fie, din moment ce-l face pe un Văratic să dorească să intre într-o navă zburătoare împreună cu un extraplanetar.

Moon strânse buzele.

— Simplul fapt că nu utilizăm tehnologia extraplanetară nu înseamnă că rămânem cu gura căscată în faţa ei.

Pilotul râse din nou, apreciativ, de parcă i-ar fi plăcut să fie plătit cu aceeaşi monedă.

— E-n ordine, atunci. Dacă tot ce vrei mata, duduiţă, este o călătorie, o vei avea.

— Moon mă cheamă. Îi întinse mâna, Moon Dawntreader Văratica.

— Ngenet ran Ahase Miroe. Îi luă mâna şi i-o scutură, fără însă a-i prinde încheietura aşa cum era ea obişnuită. Apoi, după o clipă de gândire, adăugă, primul este numele. Suie la bord şi prinde-ţi centura de siguranţă.

Moon urcă hotărâtă, fără să se gândească mai departe de clipa actuală, şi se chinui să-şi prindă centura. Interiorul aeronavei diferea de cel pe care-l văzuse în transă; părea mai simplu. Se agăţă de curele şi de falsa lor familiaritate. Ngenet ran Ahase Miroe se instală în faţa comenzilor şi închise uşile; geamătul motorului începu să crească în jurul lor, dar în interior se auzea în surdină, nu mai tare decât zvâcnitul sângelui din urechile fetei.

Nici nu simţi când se ridicară de la sol, dar văzând cum Neithul şi satul ei se prăbuşesc în jos, pe faţă o apucă o durere nedefinită, de parcă ceva s-ar fi rupt din ea. Îşi apăsă mâinile pe piept, pipăind trifoiul de sub haine, şi îngână o rugăciune.

Aeroglisorul se înclină pe o parte şi se îndreptă spre largul mării.

Jerusha PalaThion privea fix afară, la albastrul ce se oglindea la infinit, presărat cu insule ca nişte căpiţe verzi. Şi-l închipui curgând pe sub nava de patrulare precum apele subterane şi se văzu pe ea însăşi prinsă într-o buclă temporală, departe de deşertăciunea înăbuşitoare a rutinelor muncii… Clipind din ochi, reveni la realitate şi-i aruncă o privire lui Gundhalinu care citea înapoia comenzilor racordate la pilotul automat.

— Cât mai avem până ajungem la Golful Îndepărtat?

Sergentul ridică ochii, apoi îi coborî către cronometrul de pe bord.

— Câteva ore, Inspectore.

Ea oftă şi schimbă poziţia picioarelor.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să citiţi una din cărţile mele, Inspectore?

Îi arătă una dintre terfelitele poveşti fantastice ale Imperiului Vechi, în care se afunda jumătate din timpul său liber. Era în limba tiamatană; femeia citi titlul: Poveşti despre viitorul trecut.

— Nu, mulţumesc. E mult mai interesant să mă plictisesc. Azvârli discret o păstaie de iesta în containerul de gunoi. Cum de poate un tehnocrat cinstit ca tine, BZ, să stea şi să citească porcăria aia? Mă surprinde că nu te face s-o iei razna.

Bărbatul păru indignat.

— Se bazează pe date arheologice ferme şi pe analize ale transferurilor sibililor. Ele reprezintă…, surâse şi expresia de beatitudine îi reveni pe chip,… singurul înlocuitor pentru ceea ce a fost.

— Singurul înlocuitor este Carbuncle. Şi dacă aşa era şi originalul, atunci bine c-am scăpat de frumoasele zile de-altădată.

El mârâi a dezgust.

— Tocmai de-asta-ncerc eu să scap când citesc. Adevăratul Carbuncle era…

Probabil la fel de rău. În plus, nimeni nu dădea atunci doi bani pe schimbarea lucrurilor, aşa cum nu dă nici acum. Se lăsă pe spate în scaun, încruntându-se spre apa albastră de afară. Uneori mă simt ca o sticlă azvârlită-n mare, purtată la nesfârşit de valuri, fără a ajunge vreodată la ţărm. Mesajul pe care-l port, înţelesul pe care încerc să-l dau vieţii mele, nu sunt descifrate nicicând… fiindcă nimeni nu e niciodată interesat.

Gundhalinu puse cartea jos şi vorbi cu blândeţe:

— Comandantul ştie cu adevărat cum să vă pună la încercare strămoşii sanctificaţi, nu-i aşa?

Jerusha îl privi tăcută.

— Am auzit fiecare cuvinţel pe care l-aţi spus ieri în camera de gardă, rânji sergentul. Aveţi mai mult tupeu decât mine.

— Poate doar un fitil mai scurt după atâţia ani. Trase cu un aer distrat de închizătoarea hainei ei grele. Dar asta n-are nici o importanţă. (Se aflau pe drumul către Golful Îndepărtat de la marginea Văraticului, atât de aproape de antipozii universului lui LiouxSked pe cât putuse el aranja la iuţeală). Un sfert de planetă înconjurat într-o navă de patrulare, după un raport despre un „posibil” contrabandist!

— În timp ce adevăraţii criminali acţionează deschis în Carbuncle şi ne râd în faţă”. Gundhalinu cită sfârşitul frazei de ieri cu un zâmbet plin de amărăciune. Da, doamnă, nu miroase a bine. Mâinile i se încleştară pe volan. Doar dacă am putea prinde cu adevărat pe cineva care aduce localnicilor mărfuri supuse embargoului… În ultimul timp am avut multă bătaie de cap pe tema asta.

— Din partea Reginei. Gura Jerushei se strânse când îşi aminti de demonstraţia regală de ipocrizie pe care o suportase la ultima audienţă oficială.

— Nu pot înţelege asta Inspectore, scutură bărbatul din cap. Credeam că ea doreşte pentru Tiamat toată tehnologia de vârf pe care poate să pună mâna. Face mereu caz de

independenţa tehnologică. Nu-i pasă dacă este sau nu ilegal. La naiba, din câte văd ea preferă calea ilegală.

— Ei nu-i pasă de Tiamat, tehnologie sau de orice altceva decât în măsura în care îi afectează propriile interese. Iar în ultima vreme, unele dintre mărfurile de contrabandă îi cam încurcă socotelile.

— Greu de imaginat cum anume.

— Nu toţi clienţii comercianţilor sunt nişte excentrici inofensivi.

Jerusha studiase cu interes şi cu mai mult decât o uşoară simpatie rapoartele despre contrabanda din regiunile periferice; cele câteva nave ale contrabandiştilor independenţi care izbuteau să străpungă reţeaua supravegherii planetare a Hegemoniei puteau face o mică avere cu o încărcătură de benzi cu informaţii şi manuale tehnice, acumulatoare energetice şi componente greu de obţinut. Existau întotdeauna nobili Iernatici bogaţi, obsedaţi de sclipirea lucrurilor, şi laboratoare ascunse pe proprietăţile lor de pe insule; nebuni care se considerau oameni de ştiinţă şi încercau să pătrundă secretele atomului şi ale universului. Existau şi alţii care depozitau tehnologie în secret, în vederea apropiatei plecări a extraplanetarilor; plănuind să-şi înfiinţeze propriile mici domenii feudale, ei nu-şi dădeau seama, că Hegemonia deţinea o metodă de a-i împiedica s-o facă. Mai erau chiar şi câţiva extraplanetari ce adoptaseră modul de viaţă băştinaş din această sălbăticie de apă, şi nu tuturor le plăceau restricţiile pe care Hegemonia le impuneau căminului lor adoptiv.

— Cineva îi hărţuieşte pe Starbuck şi pe Dulăi atunci când merg la vânătoare de mersi şi bănuiesc că au avut prea mult succes de-o bucată de vreme. Efectivele de mersi trebuie să fie deja foarte scăzute şi asta se pare că are drept rezultat reducerea profiturilor Reginei… şi a mijloacelor ei de a ne ţine sub control. Amestecul în treburile altora implică o aparatură de bruiaj şi

transmisiuni foarte complexă, care însă nu poate proveni decât dintr-un singur loc.

— Hm… Deci dacă arestăm câţiva contrabandişti, am putea prinde un fir care să ne ducă la cei care realizează hărţuirea? Sergentul se foi cuprins de nelinişte.

— Poate. Nu garantez nimic. După câte-mi dau eu seama, toată această călătorie e pierdere de energie. „Exact ceea ce şi-a propus Liouxked să fie”. Sper sincer să nu găsim nimic. Te şochează asta, BZ? Îi zâmbi scurt. Ştii, nu-mi place s-o recunosc, dar uneori am probleme în a mă convinge pe mine însămi că aceşti contrabandişti fac ceva rău. Sau că cineva care se opune scurtării vieţii unei specii doar ca o altă specie, să şi-o poată prelungi pe-a sa peste limitele normale ar face un lucru rău. Uneori mă gândesc că tot ceea ce mă dezgustă în legătură cu Carbuncle este legat de apa vieţii. Oraşul atrage putreziciunea şi corupţia pentru ca supravieţuirea iui depinde de un act de corupţie.

— Tot aşa aţi simţi şi dacă v-aţi putea permite nemurirea, Inspectore?

Ea înălţă privirea şi ezită.

— Mi-ar plăcea să cred că n-aş simţi altfel. Dar nu ştiu… Efectiv nu ştiu.

Gundhalinu încuviinţă din cap şi strânse din umeri.

— Nu cred că vreunul dintre noi va ajunge vreodată să afle. Modificându-şi din nou poziţia, aruncă în treacăt o privire către cronometru.

— E vreo problemă?

— Nimic, doamnă. Se uită peste întinderea mării cu o stoică decenţă Kharemoughi. Trebuia să fi făcut ceva înainte de a părăsi oraşul.

Oftă şi luă iar cartea.

— Călătoreşti cu foarte puţine bagaje. Eşti sigură că poţi face tot drumul de aici până în Carbuncle fără alte haine decât cele de pe tine?

Ngenet apăsă închizătoarea uşii aeroglisorului în timp ce Moon privea portul. Parcurseseră distanţa de la Neith până

aici în câteva orc în loc de câteva zile. Genunchii fetei se muiaseră în faţa incredibilei ei prezenţe aici, în acest loc îndepărtat.

— Ce?… Oh, mă descurc eu. O să intru în echipajul vreunui negustor de-aici… trebuie să fie o sută de nave în golful ăsta!

Golful Îndepărtat ar fi înghiţit fără nici o problemă portul din Neith, satul şi jumătate din insulă. La asfinţit. Sorii ieşeau printre nori, împrăştiind flăcări peste suprafaţa mării; nave de toate mărimile se legănau la cota înaltă a fluxului. Unele aveau forme stranii, cărora nu putea să le dea vreun nume. Altele erau fără catarge; ea se întrebă dacă fuseseră cumva prinse într-o furtună.

— Ştii, o mulţime de nave Iernatice folosesc motoare. Multe dintre ele nu utilizează deloc velele. Oare te vor lua la bord?

Faptul că Ngenet începuse să-i pună întrebări o atenţionă din nou, în timp ce pricepu brusc de ce nu existau catarge. Pe când zburau ca săgeata peste mare, nu aflase prea multe despre bărbat, decât că nu-i plăcea să vorbească despre sine însuşi. Totuşi, întrebările sale concise de informaţii despre călătoria ei îi dezvăluiseră mai multe decât îşi dăduse el seama.

— Nu mi-e teamă de motoare. Şi munca va fi aceeaşi – îndatoririle de pe orice navă sunt cam aceleaşi.

Zâmbi, sperând că avea dreptate. Îşi plimbă mâna peste învelişul metalic rece al aeroglisorului, luptându-se cu convingerea că ar fi putut s-o ducă la Sparks în mai puţin de o zi… Surâsul se şterse.

— Da, numai că trebuie să-ţi găseşti o navă condusă de femei. Unii dintre bărbaţii Iernatici au căpătat obiceiuri proaste de la lepădăturile din portul stelar.

— Eu nu… Oh… Moon încuviinţă din cap, amintindu-şi că bunica îi spusese să se ferească de navele negustorilor. Aşa voi face.

Chiar dacă era sigură că Ngenet era extraplanetar, el vorbea ca şi cum poporul lui nu însemna mai mult decât Văraticii sau Iernaticii. Ea nu-l întrebase asupra motivului; nu se mai temea de proasta lui dispoziţie, dar încă nu era pregătită să i se strecoare în suflet.

— Şi aş vrea să-ţi mulţu…

Pilotul privi încruntat peste portul scăldat în lumina asfinţitului.

— Nu-i timp pentru aşa ceva. Am întârziat deja o jumătate de zi la întâlnirea aia. Aşa că tu ai…

— Hei, dulceaţă, dă-l încolo pe moşu' ăla şi hai cu noi să-ţi arătăm o distracţie pe cinste!

Unul dintre cei doi Iernatici care le făcuseră semne din mână trecând pe cheu se apropie de ei rânjind a satisfacţie şi cu braţele întinse. Dar tocmai când se pregătea să le dea o replică usturătoare, Moon îl văzu pe individ schimbându-se la faţă. Îşi smuci tovarăşul după el într-o retragere dezordonată, şoptindu-i ceva la ureche, apoi, o luară la fugă, privind peste umăr.

— Cu… Cum de-au ştiut? Mâinile lui Moon apăsară pieptul mantalei.

— Ce să ştie? Încruntarea se menţinu şi spori pe faţa lui Ngenet în timp ce se uita după huligani.

— Că sunt sibilă. Îşi băgă mâna sub haină şi scoase trifoiul aflat pe lănţişor.

— Ce eşti? El se întoarse către fată, îi luă trifoiul în mâini şi-l studie de parcă ar fi trebuit să-i dovedească autenticitatea. I-l înapoie repede. De ce nu mi-ai spus şi mie?

— E clar. (N-o mai asculta acum). N-o să rămâi singură aici peste noapte. Poţi să vii cu mine – Elsie va-nţelege.

O luă de braţ şi-o trase după el pe faleză, spre oraş.

— Unde mergem? Stai puţin!

Moon se împletici cu o furie neputincioasă în timp ce bărbatul mergea cu paşi mari către intrarea celei mai apropiate străzi. Văzu o lumină înflorind în vârful unui stâlp

subţire, apoi alta şi încă una în faţa lor, imense lumânări fără flacără.

— Nu-nţeleg! Coborî vocea: Dumneata crezi în Doamnă?

— Nu, dar cred în tine. O conduse pe trotuar.

— Eşti extraplanetar!

— Da. Aşa este.

— Dar credeam…

— Nu pune întrebări şi vezi-ţi de drum. Nu este nimic ciudat în asta. O eliberă din strânsoarea braţului şi ea se ţinu după el.

— Înseamnă că nu ţi-e frică de mine?

Ngenet clătină din cap.

— Mai bine vezi să nu cazi şi să-ţi juleşti genunchiul, căci atunci m-aş putea îngrijora. Ea îl privi inexpresiv.

Înapoia lor, un alt aeroglisor, purtând însemnele Poliţiei Hegemonice, lunecă lin către platforma de asolizare de pe cheu. Ngenet însă nu se uită înapoi, aşa că nu văzu cum vehiculul se aşază lângă al lui.

— Unde mergem? Moon se strecură pe lângă un grup de marinari care râdeau.

— Să ne întâlnim cu o prietenă.

— O prietenă? Şi n-o să aibă nimic împotrivă…

— Este vorba de afaceri, nu de distracţii. Când o s-ajungem acolo, ai grijă să-ţi vezi de treburile tale.

Fata ridică din umeri şi-şi înfundă mâinile amorţite de frig în buzunarele pantalonilor. Putea vedea acum aburii răsuflării lor pe măsură ce temperatura scădea odată cu apusul sorilor. Cercetă curioasă varietatea faţadelor clădirilor cu unul sau două etaje, mai multe case decât văzuse ea vreodată la un loc, deşi ca formă nu reprezentau ceva deosebit. Pereţii de piatră şi scânduri îmbinate cu mortar păreau că se sprijină unii de alţii, iar printre ei mai distingea şi ziduri făcute dintr-un soi de chirpici. La urechi îi ajungeau tot felul de zgomote exotice, pe măsură ce treceau pe lângă o mulţime de taverne.

— Cum se face, Ngenet, că şi-au dat seama ce sunt eu, în timp ce tu habar n-aveai?

— Spune-mi Miroe. Nu cred că ei ştiu cine eşti. Probabil au observat pur şi simplu că eram mult mai mare şi încă mult mai treaz decât cei doi.

Moon se linişti şi se destinse puţin când îşi dădu seama că ochii trecătorilor nu stăruiau prea des, sau prea mult asupra ei.

Ngenet coti pe o stradă laterală îngustă; în cele din urmă se opriră înaintea unei taverne mici şi izolate. Prin sticla colorată, lumina se reflecta precum un curcubeu pe pietrele pavajului; pe firma cu vopseaua cojită se putea citi: Hanul Faptelor Negre.

— Elsie a avut întotdeauna un simţ al umorului puţin cam trăznit, mormăi bărbatul.

Moon observă o a doua inscripţie care anunţa că localul este Închis, dar Ngenet apăsă pe clanţă; uşa se deschise şi ei pătrunseră înăuntru.

— Hei, e-nchis! se răsti la ei dinapoia barului o grăsană care aducea cu un balon uriaş ce turna bere într-o halbă unui client invizibil.

— O caut pe Elsevier, păşi în lumină Ngenet.

„Chiar aşa?”

Femeia puse jos halba şi-l privi chiorâş. Cred că era şi timpul. De ce-a durat aşa de mult?

— Pană de motor. Nu m-a aşteptat?

— E încă în oraş, dacă la asta te referi. Dar a ieşit să caute… alte aranjamente, pentru cazul în care te-ai fi hotărât să nu te-arăţi. Ochii adânciţi în orbite ai femeii o descoperiră pe Moon; se încruntă.

Ngenet scăpă o înjurătură.

— Ce naiba, doar ştie că sunt legat de ea!

— Nu ştiu dacă n-ai fost cumva reţinut permanent, cred că-nţelegi ce vreau să spun. Asta cine-i?

— O autostopistă. Simţind din nou mâna lui Ngenet pe braţul ei şi înţelegând îndemnul, fata păşi în faţă, deşi fără tragere de inimă. N-o să ne facă necazuri, continuă el potolind indignarea femeii. Nu-i aşa, Moon?

— Eu? se miră Moon. Clătină din cap şi întrevăzu o umbră de zâmbet pe faţă.

— Eu ies s-o caut pe prietena mea. Poţi aştepta aici până mă-ntorc. Arătă cu bărbia către camera plină cu mese. Pe urmă, poate vom vorbi despre Carbuncle.

— Bine.

Alese o masă lângă şemineu, se apropie de ea şi luă loc. Ngenet porni către uşă.

— Ştii pe unde să cauţi? îi strigă femeia cea grasă. Întreabă pe lângă Club.

— Aşa am să fac, încuviinţă el şi ieşi.

Moon rămase într-o tăcere stânjenitoare sub privirea aspră, insistentă a hangiţei, plimbându-şi degetele pe

scrijeliturile din tăblia de lemn a mesei. În cele din urmă, grăsana ridică din umeri şi-şi şterse mâinile pe şorţ. Luă halba şi o aduse pe masă. Sibila se crispă puţin când i-o puse în faţă, cu spuma împrăştiindu-se peste lemnul marcat cu inele. Femeia se îndepărtă iarăşi legănându-se fără să scoată o vorbă, făcându-şi apoi de lucru în spatele barului cu o cutie neagră, simplă. Deodată cineva începu să cânte, luând melodia de la mijloc şi de la jumătatea unui cuvânt, cu acelaşi zgomot ritmic, strident, pe care Moon îl auzise pe străzi ca acompaniament.

Fata tresări şi, aruncându-şi o privire peste umăr, găsi camera la fel de pustie ca mai înainte. Mai pustie… se uită la hangiţă care dispărea în sus pe scări, ducând cu ea altă halbă plină. Ochii lui Moon reveniră la cutia neagră. Brusc, zâmbi imaginându-şi-o umplută până la refuz cu sunete, precum un butoiaş sau un sac cu făină. Sorbi o înghiţitură de bere, strâmbându-se; era făcută din alge, acră şi prost fermentată. Puse halba jos, apoi îşi scoase mantaua. În cămin, o bucată stingheră de metal strălucea înroşită, fierbinte, precum un drug de fier în cuptorul unui potcovar. Se răsuci pe scaun, pipăind cu degetele figurile de animale încrustate pe spătar pe măsură ce se încălzea în sunetul muzicii. Începu să bată tactul cu piciorul, în timp ce un fel de constrângere plăcută îi mişcă trupul. Armoniile erau complicate, sunetul tare şi vibrant, iar vocea emitea triluri lipsite de sens. Efectul nu era cu nimic asemănător muzicii pe care o scotea Sparks din fluierul lui… totuşi avea în el ceva irezistibil, aducând pe departe cu cântecul secret al locului alegerii.

Moon închise ochii, sorbind puţin câte puţin din bere; îşi lăsă mintea să despartă amintirea a tot ceea ce mersese prost de tot ceea ce fusese bun între ea şi Sparks, în vreme ce asculta muzica pe care el o auzise întotdeauna cu altă ureche. „Vor vorbi despre Carbuncle”, spusese Ngenet. Are oare de gând s-o ducă acolo? Sau va încerca doar să-i schimbe intenţia? Nimeni nu-i va schimba intenţia… dar se

gândi că ar fi putut să i-o schimbe ea pe a pilotului. Putea folosi grija lui faţă de ea ca să-l facă s-o ducă acolo – era sigură de asta. Ar putea fi acolo mâine… Începu să zâmbească.

Dar oare era corect? O parte a minţii ei se agită neliniştită, „În ce fel era greşit?”. Ngenet voia s-o ajute; o ştia cu precizie.

Nu ştia însă nici măcar de ce avea Sparks nevoie de ea: şi-l imagină bolnav sau flămând, fără bani şi fără prieteni, poate chiar muritor de foame. O zi, o oră, puteau să conteze… Fiecare minut de tristeţe sau durere de care ea ar fi putut să-l scutească era important, mai important decât orice altceva.

Un zgomot în fundul încăperii o făcu să deschidă ochii. Se uită către intrarea din spatele camerei şi îşi, simţi ochii lărgindu-se întruna, în timp ce mintea refuza să accepte ceea ce vedea: Era o creatură vie, care se mişca. Stătea pe două picioare ca oamenii dar labele picioarelor erau late şi membranate, iar mişcările aduceau cu cele ale smocurilor de iarbă de mare într-o hulă submarină. Corpul verde-cenuşiu, lipsit de sex, cu o peliculă uleioasă sclipind pe el, era gol, cu excepţia unei curele ţesute de care atârnau forme de neidentificat; braţele fiinţei se ramificau în vreo şase lujeri asemenea unor bice. Ochi sidefii, fără pupile, se fixară asupra ei precum ochii unui spirit al mării.

Moon se ridică în picioare, cu gura prea uscată pentru sunetele pe care încerca să le scoată; puse scaunul între ea şi făptura de coşmar în timp ce-şi căută cuţitul. Dar la mişcarea ei, creatura scoase o tuse guturală şi ţâşni în spate prin uşă, dispărând din vedere înainte de a putea să creadă cu adevărat că fusese acolo.

În locul ei stătea acum un bărbat pe care fata nu-l mai văzuse niciodată; probabil că avea vreo zece ani mai mult decât ea iar o creastă de păr blond, ţeapăn îi cădea peste un ochi. Purta o canadiană de pescar, dar pantalonii îi erau de un verde întunecat în strălucirea fără flacără a camerei.

— Să nu faci asta, domniţă, că te-am marcat. Întinse braţul şi ea văzu că are în mână ceva de nerecunoscut. Aruncă-l jos pe podea hai, uşurel.

Moon trase complet cuţitul, fără să ştie cu siguranţă ce pericol o paşte. La gestul nerăbdător al necunoscutului aruncă pe podea cuţitul cu lama curbată. El înaintă atât cât să-l poată lua de pe jos.

— Ce vrei? întrebă fata strident, dându-şi seama din propria-i voce cât de teamă îi era într-adevăr.

— Vino-ncoace, Silky{3}!

În loc să-i răspundă bărbatul aruncă o privire spre intrare. Nu primi drept răspuns decât nişte sunete şuierate neinteligibile. Zâmbi fără chef.

— Da, zise el, la fel de încântată să te întâlnească pe cât ai fost şi tu s-o găseşti aici. Hai, vino şi uită-te mai bine la ea.

Creatura trecu pragul precaută, revenind în cameră; mâinile lui Moon se strânseră peste capetele de animale de pe spătarul scaunului. Fiinţa o făcea să se gândească la un blazon de familie care căpătase viaţă.

— N-am… n-am nici un ban.

Necunoscutul o privi impasibil şi râse.

— Oh, înţeleg! Deci în clipa de faţă suntem cu toţii la fel. Dar nu din acelaşi motiv. Aşa că stai liniştită şi nu vei păţi nimic.

— Cress! Ce naiba se petrece aici? Un al treilea străin intră în încăpere în spatele lui, tot o fiinţă umană, dar la fel de surprinzătoare. (Moon văzu o femeie mică şi bondoacă, având pielea neagră-albăstruie şi părul argintiu, care se opri, cu mâinile strânse a surpriză). Dragul meu, n-o să obţii niciodată o întâlnire cu o fată dacă o ameninţi cu pistolul, zise ea cu blândeţe, deşi fără să zâmbească, în timp ce-o studia pe Moon.

De data asta blondul nu mai râse.

— Habar n-am ce ştie ea, dar n-ar trebui să se afle aici, Elsie.

— Evident. Cine eşti, fetiţo? Ce cauţi aici? Cuvintele îi cereau să răspundă în semn de politeţe, dar vocea îi era ca de oţel.

— O prietenă… Sunt o prietenă a lui Ngenet Miroe Dumneata eşti Elsevier, pe dumneata a venit să te vadă? Văzând că se pregăteşte un răspuns, Moon luă iniţiativa: A plecat să te caute. Pot să mă duc după el… Aruncă o privire către uşă.

— Nu-i nevoie. Femeia făcu un semn cu mâna; bărbatul strecură arma în buzunarul în care dispăruse şi cuţitul lui Moon. Feţele amândurora se liniştiră puţin. Vom aştepta împreună cu tine. Fiinţa-spirit şuieră o întrebare ce suna aproape omeneşte. Silky ar vrea să ştie ce l-a reţinut.

— O pană de motor, repetă mecanic fata. Îşi mută greutatea pe celălalt picior, ţinând încă scaunul între ei.

— Aha. Asta explică întârzierea. Totuşi vocea bătrânei o făcu pe Moon să înţeleagă că nu era pe deplin mulţumită. Păi, nu e nevoie să stăm în picioare cât timp aşteptăm, nu-i aşa? Oasele mele scârţâie numai când mă gândesc la asta. Aşază-te, drăguţă, să stăm cu toţii lângă foc şi să ne cunoaştem mai bine până se întoarce el. Cress, vrei să ne aduci nişte bere?

Moon privi cu groază cum femeia şi coşmarul vin spre masă. Însă creatura se ghemui pe vatră, cât putu mai aproape fără să se frigă, uitându-se în jos în timp ce corpul îi. sclipea sub căldura radiatorului. Tentaculele ei plate urmăreau cu mişcări ritmice, hipnotice, forma pietrelor din cămin; unele dintre tentacule erau mutilate, deformate de vechi cicatrici. Femeia îşi trase un scaun şi se aşează alături de Moon cu un zâmbet ce părea a fi de încurajare. Îşi descheie mantaua, mai largă cu câteva mărimi, lăsând să se vadă o salopetă simplă, de o culoare portocalie la fel de intensă ca şi verdele pantalonilor bărbatului.

— Iartă-l pe Silky că nu stă cu noi la masă – mă tem că nu-i prea îndrăgeşte pe străini.

Fata ocoli precaută propriul ei scaun şi luă loc. Bărbatul reveni cu trei halbe şi puse una pe vatră. Moon îl privi pe demonul mării cum dezmiardă recipientul cu tentaculele, cum îl ridică şi bea. Sorbi şi ea câteva înghiţituri lungi. Bărbatul se aşeză de cealaltă parte a ei surâzând.

— Văd că bei bere, domniţă.

Bătrâna cloncăni dezaprobator şi trase o duşcă.

— Nu face nimic. Povesteşte-ne despre tine, dragă. Nu cred că ne-ai spus cum te cheamă. Eu sunt Elsevier, bineînţeles, iar ăsta e Cress. Şi acela e Silky, partenerul de… afaceri al răposatului meu soţ. Evident, Silky nu-i numele lui adevărat. Pe acela noi nu-l putem pronunţa. Silky este un dillyp din Tsieh-pun, adică de pe altă planetă, aşa cum suntem şi noi, adăugă ea liniştitor. Tu faci parte dintre… colegii lui Miroe?

— Pe mine mă cheamă Moon. Eu… Şovăi, conştientă de ezitările lor; încă nu era sigură de ei, nu ştia precis dacă o minciună sau adevărul ar fi reprezentat o alternativă mai rea. Abia l-am cunoscut. M-a adus cu nava lui.

— Şi pe urmă ai venit cu el aici? Cress se aplecă în faţă, încruntându-se. Va să zică, aşa… Şi ce ţi-a zis?

— Nimic. Moon se îndepărtă de el, apropiindu-se de bătrână. De fapt, nici nu-mi pasă. Eu nu vreau decât să ajung la Carbuncle. El… a spus c-o să-nţelegeţi.

Se întoarse către Elsevier şi întâlni privirea severă a ochilor ei albaştri-violeţi prinşi într-o ţesătură de riduri.

— Ce anume să înţelegem?

Fata inspiră adânc şi scoase de sub pulover semnul de sibilă.

— Asta, răspunse ea.

Elsevier tresări vizibil; Cress se retrase în scaunul său. Fiinţa din vatră şuieră o întrebare şi Cress răspunse:

— E sibilă!

— Ei poftim!… murmură Elsevier. Cuvintele fură mai mult un oftat. Suntem onoraţi. Aruncă o privire spre ceilalţi şi Cress încuviinţă din cap. Înţeleg că această jumătate din

Tiamat nu este cel mai bun loc pentru o sibilă. Ana ar fi ca şi cum Miroe s-ar lăsa implicat. Surâse pe neaşteptate, din toată inima, dar dând semne de mare oboseală. Nu, nu-i nimic… numai că văzându-te pe tine care eşti aşa de tânără şi de înţeleaptă, m-am simţit deodată bătrână şi ridicolă.

Moon îşi privi degetele răsucindu-se pe masă.

— Eu nu sunt decât purtătoarea înţelepciunii Doamnei.

Conştientă de sine repetă cuvintele tradiţionale. Aceştia erau extraplanetari şi totuşi reacţia lor, ca şi a lui Miroe, era cea de respect vecin cu veneraţia pe care ar fi avut-o un Văratic.

— Eu… credeam că nici un extraplanetar nu crede în puterea Doamnei. Toţi spun că voi i-aţi făcut pe Iernatici să urască sibilii. Voi de ce nu mă urâţi?

— Nu ştii? spuse Cress neîncrezător. Privi către Elsevier apoi spre făptura de linga vatră. Ea nu ştie ce este!

— Bineînţeles că nu ştie, Cress. Hegemonia vrea ca această planetă să fie ţinută în beznă din punct de vedere tehnologic, iar sibilii sunt nişte balize luminoase ale cunoaşterii. Dar numai daca ştie cineva cum să le folosească lumina. Elsevier sorbi gânditoare din bere. Noi am putea aduce acestei lumi un mic Mileniu al nostru, propria epocă de aur. Ştii, Cress, noi am putea chiar să fim cei mai periculoşi oameni care au vizitat vreodată Tiamatul…

Moon se încruntă pe jumătate.

— Ce vrei să spui, că nu ştiu ce sunt? Sunt o sibilă. Răspund la întrebări.

Bătrâna aprobă din cap.

— Dar nu la cele care trebuie. De ce te duci în Carbuncle, dacă te-aştepţi ca acolo să fii întâmpinată cu ură?

— Eu… trebuie să-l găsesc pe vărul meu.

— Ăsta-i singurul motiv?

— Este singurul lucru care contează. Coborî privirea spre trifoi.

— Deci nu e doar o rudă pe care-o cauţi, nu-i aşa?

— Nu.

— Un iubit? întrebă cu blândeţe Elsevier.

Fata încuviinţă din cap şi înghiţi pentru a scăpa de nodul ce i se pusese brusc în gât.

— Singurul pe care-l voi iubi vreodată. Chiar dacă nu-l voi găsi niciodată…

Elsevier întinse o mână înăspritǎ de ani şi bătu uşor palma fetei.

— Da, draga mea, ştiu. Uneori găseşti pe cineva pentru care ai merge în picioarele goale prin focurile iadului. Mă întreb însă ce-l face pe acesta atât de diferit faţă de ceilalţi?… Cress se holba la ea; privi în altă parte.

Moon scutură din cap. „Şi ce l-a făcut diferit de mine?”

— Eşti din Carbuncle? întrebă ea. Poate l-ai văzut acolo. Are părul roşu…

— Vai, nu, răspunse Elsevier. Noi nu suntem din oraş. Suntem doar… în vizită, temporar. Aruncă o privire către uşă, ca şi cum şi-ar fi amintit deodată de ce aşteptau acolo.

— Ah… Ce-ai vrut să spui despre faptul că nu-mi sunt puse întrebările care ar tre…

Uşa hanului se deschise brusc cu destulă putere ca să fie trântită de perete. Moon se uită într-acolo împreună cu ceilalţi, întrebarea rămânând suspendată în văzduh.

Din întunericul de-afară păşiră înăuntru două persoane; un bărbat zvelt de statură mijlocie şi o femeie robustă, înaltă, ambii extraplanetari. Erau îmbrăcaţi gros în haine asortate şi purtau căşti. Aveau arme.

— Albaştri! murmură Cress, abia mişcând gura.

Mâna lui Elsevier se ridică spre gât, trăgându-şi mantaua peste haina portocalie de dedesubt. Privi culoarea închisă a pielii sale şi lăsă mâna să cadă.

— Ce-i asta? Moon îşi înfrână dorinţa să sară cât colo când Silky se refugie lângă ea. Cine sunt ei?

— În nici un caz nişte persoane pe care ar trebui să le cunoşti mai bine, spuse calmă Elsevier. Ridică halba, apoi îi examină iarăşi pe oaspeţii nepoftiţi. Eh, Inspectore! E o

vizită neaşteptată. Sunteţi tare departe de casă în seara asta.

— Îmi închipui că nu-i nici pe jumătate din distanţa la care vă aflaţi voi faţă de casă. Femeia avansă şi-i cercetă din ochi, continuând să ţină arma la vedere, în mână.

— Mă tem dă nu ştiu ce vreţi să spuneţi. Privirea insistentă a lui Elsevier sclipi de o indignare reţinută. Asta e întrunirea particulară a unor cetăţeni ai Hegemoniei răspunzători de faptele lor şi consider năvălirea voastră aici cât se poate de...

— Scuteşte-mă, contrabandiste! Poliţista gesticulă cu pistolul, strângând din dinţi. Nava v-a fost observată venind aici, iar voi vă aflaţi ilegal pe această planetă. În plus, sunteţi acuzaţi de a fi introdus articole de contrabandă. Ridicaţi-vă în picioare şi puneţi mâinile pe creştetul capului.

Moon îngheţase, uitându-se de la Elsevier la Cress şi înapoi, dar ei nu aveau ochi decât pentru străini. Trifoiul îi intra în carne în palma strânsă. Înţelegând doar atât cât să-i fie frică, şi-l îndesă sub pulover.

Poliţista îi zări mişcarea şi înaintă; pe măsură ce se apropia, Moon văzu încruntarea de pe faţa ei transformându-se în aceeaşi neîncredere care apăru şi pe chipurile celor doi Iernatici de pe cheu. Bărbatul care o seconda începu să se mişte cu atenţie într-o parte, când Elsevier şi Cress se sculară în picioare. Moon o simţi pe bătrână atingându-i cotul şi se ridică stângaci, hârşâind scaunul pe podea.

— Acum, Silky! murmură Elsevier, smucind-o pe Moon îndărăt în timp ce creatura ţâşni ca o săgeată de lângă masă, îndreptându-se către intrare.

Fata se pomeni lângă peretele şemineului, pe când poliţiştii nu ştiau încotro s-o apuce. Cress înhăţă o halbă de pe masă şi o azvârli în dispozitivul de iluminare atârnat de grinzi, care se sparse. O aversă de scântei electrice şi spumă căzu în întunericul ce se lăsase brusc.

— Fugi după el!

— BZ! Înhaţă-l!

— Moon, nu te băga!

Sibila o simţi pe Elsevier îmbrâncind-o într-o parte, se împiedică orbeşte de propriul scaun şi căzu peste masă. În spatele ei se auzi un zgomot şi un ţipăt; o văzu nedesluşit pe poliţistă cum sare s-o prindă pe bătrână de manta. Mâna lui Moon apucă o altă halbă de pe masă. Se răsuci şi izbi cu toată puterea în braţul poliţistei, auzind un icnet de durere. Elsevier se eliberă şi o împinse pe Moon înainte pe drumul spre ieşire.

— Niciodată, niciodată să nu loveşti un Albastru, draga mea…, spuse Elsevier gâfâindu-i la ureche. Dar îţi mulţumesc. Acum, fugi!

Moon ţâşni prin uşă cu mintea invadată de albeaţa nedefinită oarecum a camerei puternic iluminate lăsată în urmă, apoi printr-o altă uşă ajunse într-o alee întunecoasă.

— Pe-aici! Cress apăru brusc lângă ea, arătând spre stânga. Acolo-i o fundătură. Elsie?

— Aici. Uşa se trânti în spatele lor. Nu vorbi despre asta, ia-o către LB!

Porniră în fugă; Moon prinse mâna bătrânei, împrumutându-i putere şi viteză. În faţa lor îl văzu pe Silky într-o aură de lumină stelară aurie-roşiatică, dispărând într-o spărtură de beznă; înapoia ei auzi uşa deschizându-se şi pe cineva strigând că i-a văzut. Mâna liberă îi înţepeni dintr-o dată până la încheietură; panica îi dădu aripi.

Cress se opri în locul unde ea văzuse dispărând pe Silky. Acolo se găsea un gard de lemn decorat pentru noapte; bărbatul se strecură printr-o spărtură dintre două scânduri putrede. Îl urmă, trăgând-o şi pe Elsevier după ea, şi aproape căzu pe un maldăr de lemne îngrămădite de cealaltă parte.

— Du-te la LB! Cress gesticula frenetic, făcându-le semn să se îndepărteze. Astup eu gaura.

— Pe-aici.

Elsevier o trase de braţ şi se îndepărtă printre stivele şi mormanele de obiecte recuperate sau aduse de apă. Moon merse cu ea, uitându-se înapoi cum Cress blocă spărtura cu trunchiul ţepos al unui arboret. Când dădu să plece, canadiana i se agăţă într-o creangă şi îl văzu luptându-se să se elibereze, până ce vederea îi fu acoperită de o grămadă de vele mucegăite. Elsevier se împiedică de un obstacol aflat în umbră şi fata o ajută să-şi recapete echilibrul.

Printre umbre şi lumina aurie a stelelor, ea văzu acum în faţa lor un elipsoid de metal uzat. O trapă stătea deschisă pe o latură şi o rampă se întindea până la sol.

— Ce-i asta?

— Sanctuarul, gâfâi Elsevier. Ajunseră la rampă şi o urcară împreună, găsindu-l sus pe Silky care-i aştepta. Ai cuplat?

Făptura mormăi afirmativ, gesticulând cu un tentacul.

— Atunci, pune-ţi centura că plecăm de-aici. Elsevier se sprijini de un batardou, cu o mână apăsată, pe inimă. Cress? chemă ea şi privi spre trapă, prin care nu se vedeau însă decât vechituri şi un petec de cer mohorât.

Moon se întoarse şi se aplecă în afară pentru a se uita în josul rampei. Cress venea alergând, dar la un moment dat îl văzu împiedicându-se şi căzând, rămânând nemişcat la pământ preţ de câteva clipe. Când se ridică în sfârşit şi-şi continuă deplasarea, îi aminti un om care aleargă pe sub apă şi întâmpină rezistenţă la fiecare mişcare.

— Vine!

Bărbatul atinse piciorul rampei, se opri şi, înainte să urce, privi în sus cu braţele apăsate peste stomac. În spatele lui, fata îl văzu pe unul dintre urmăritori ocolind grămada de vele.

— Cress, grăbeşte-te!

El însă încetini, la jumătatea rampei cu ochii sticlind de disperare.

— Hai, vino!

El scutură din cap, clătinându-se în loc.

De partea cealaltă a terenului îi văzu acum pe ambii poliţişti, unul dintre ei ochindu-l cu arma pe Cress în timp ce se auzi o voce care strigă:

— Stai!

Moon coborî pe rampă, înşfăcă mâneca fluturânde a canadienei lui Cress şi-l trase după ea prin deschizătură. Rampa telescopă înapoia lor, iar uşa se închise şuierând; modificarea presiunii provocă dureri în urechile fetei. Cress se prinse cu mâna de rama uşii interioare iar Moon îi dădu drumul, regăsindu-şi propriul echilibru. Mâna continua să-i fie paralizată de o stranie amorţeală; se uită la ea şi ţipă surprinsă când o văzu plină de sânge.

— Cress, treci în faţă şi…

Elsevier se opri când bărbatul se lăsă în genunchi şi se prăbuşi lângă ea. Moon observă pata de culoare intensă de pe haina lui şi ştiu că sângele de pe mână nu era al ei.

— Oh, zei, Cress!

— Ce s-a-ntâmplat? Se lăsă în genunchi, ţinându-i mâna.

El îi îndepărtă mâna înroşită de sânge.

— Nu! Fata văzu mânerul propriului ei cuţit de curăţat peşte ieşind afară din buzunarul aflat în mijlocul petei ce se întindea pe haină. Nu-l atinge… O să mi se reverse… Moon se trase înapoi şi-şi încrucişă mâinile. Elsevier? strigă Cress, privind pe lângă ea.

— Cress, cum s-a întâmplat asta?

Bătrâna îngenunche şi ea cu greutate de cealaltă parte a lui, şi îi puse o mână pe obraz. În pragul uşii din spatele ei apăru Silky.

Cress râse printre buzele palide.

— Trebuia s-o las pe domniţă să-şi păstreze pumnalul… alergând, am căzut în blestemăţia asta. Pune-mă la congelator, Elsie, mă doa…doare…

Se strădui să se ridice singur şi gemu printre dinţii încleştaţi când femeile îl traseră în picioare.

— Silky, treci la comenzi!

Silky o luă înainte, iar ele îl introduseră pe Cress în compartimentul alăturat şi-l aşează pe canapeaua aflată în spaţiul îngust.

— Să-ţi pui cuţitul ei în buzunar?! Băiete dragă, ai făcut o prostie mai mare decât tine, să ştii. Elsevier îşi sărută degetele şi i le puse uşor peste ochi.

— Eu sunt arstrogator, nu… nu ucigaş plătit. Ce să… ştiu eu despre asta? Bărbatul tuşi şi o dâră de sânge îi apăru în colţul gurii, de unde îi alunecă în jos pe obraz către ureche.

Elsevier se retrase şi un con translucid, fumuriu coborî peste canapea, ascunzându-l pe Cress privirii lor.

— Somn uşor. Urarea sună ca o binecuvântare; dar ea clătină din cap când văzu întrebarea nerostită de pe faţa lui Moon. Nu… Asta îl va ţine în viaţă până când vom putea ajunge într-un loc unde să primească ajutor. Dacă vom putea măcar ieşi din atmosferă înainte ca Albaştrii să cheme asupra noastră furia cerului, adăugă ea, schimbându-se la faţă. Prinde-ţi centura, draga mea, fiind la primul zbor, acceleraţia s-ar putea să-ţi creeze probleme.

Trecu pe lângă ea şi se aşează pe un scaun capitonat, situat în faţa unui tablou cu comenzi. Silky şedea în scaunul alăturat, cu tentaculele suspendate deasupra unui panou de lumini. În faţa lor, un hublou larg cu sticlă groasă înfăţişă altă vedere a maidanului. Moon ocupă cel de-al treilea scaun şi-şi strânse nesigură centurile de siguranţă. Silky întrebă ceva pe un ton gutural.

— Păi, ce altceva o să fac? replică ea Elsevier. N-o putem lăsa aici pe mâna poliţiei – nu putem face aşa ceva unei sibile. După ce ea s-a luptat să mă salveze… ştij ce i-ar face… Decolează!

Fata care se aplecase în faţă, ascultând, fu împinsă înapoi în scaun de creasta unui val nevăzut. Icni luată prin surprindere, apoi gemu din nou când presiunea crescu tot mai mult, scoţându-i aerul afară din plămâni. Căută să se împotrivească, aidoma unui care se îneacă, dar în zadar; se prăbuşi pe perne scoţând un scâncet de neîncredere.

Printre scaunele din faţă nu mai vedeai nici maidanul şi nici măcar solul, ci numai stelele. În timp ce privea, luna căzu ca o piatră prin dreptul hubloului şi dispăru. Închise ochii şi se simţi absorbită într-un vârtej de coşmar, într-o prăpastie neagră fără fund.

Totuşi printre apele revărsate ale panicii regăsi amintirea unei alte întunecări, mai groaznice, mai absolute decât cunoscuse vreodată – inima neagră a Transferului…" senzaţia asta era asemănătoare Transferului. Se agăţă de acea ancoră şi simţi greutatea solidă a familiarităţii încetinindu-i spirala fricii. Îşi concentră atenţia asupra ritmurilor disciplinate ale minţii şi trupului care menţinea firul subţire al conştiinţei legat de realitate şi, încet-încet, se potoli, răbdătoare. Redeschise ochii şi văzu că stelele continuau să sclipească; îşi roti capul şi privi monitoarele strălucitoare de lângă propriu-i scaun. Nu încearcă să le atingă. Distinse vecea lui Elsevier, încordată, abia auzindu-se ca şi răspunsurile lui Silky; dialogul lor era absolut neinteligibil.

— Verificăm. Încă nu s-a declanşat vreo alarmă de urmărire. Sper să nu aibă staţii de retransmisie… până să intre ei în legătură, noi putem scăpa… Au fost activate scuturile?

Silky răspunse în graiul lui neînţeles.

— Şi eu sper asta… dar fii gata să faci schimbul de putere.

(Răspuns).

— Confirm, suntem în afara zonei lor de căutare. Oricum, ei caută contrabandişti care încearcă să pătrundă… nu se uită îndeajuns în spatele lor… Mă rog cerului să n-o facă.

(Răspuns).

Un chicot înfundat.

— Bineînţeles… Timpul scurs?

Moon închise din nou ochii, tihnită, lăsând cuvintele să treacă pe lângă ea. Zburau, cumva, în această cabină din metal; dar nu aducea deloc cu zborul alături de Ngenet. Se întrebă de ce, şi cum, se întrebă într-o doară dacă semăna

zborului cu o navă stelară extraplanetară… Ochii se deschiseră brusc.

— Elsevier!

— Da… Te simţi bine, Moon?

— Ce facem?… Unde mergem? Respiră cu greu; parcă n-avea aer.

— Plecăm… Timpul scurs?

(Răspuns).

— Am ieşit din puţ! Un râs de triumf. Reducem energia… e mai bine să păstrăm ceea ce ne-a mai rămas pentru joncţiune.

Strânsoarea de menghină se risipi în jurul lui Moon la fel de brusc precum venise. Fata întinse braţele. Acum, când trupul nu-i mai era apăsat de greutate, i se părea că nu avea deloc substanţă, ridicându-se precum o bulă de aer prin apele mării…înălţându-se din scaunul capitonat şi întâmpinând rezistenţa centurilor de siguranţă. Se privi disperată, prinzându-se cu mâinile de curele.

— Oof, Silky! Sunt prea bătrână pentru aşa ceva. Asta nu-i viaţă pentru o persoană civilizată.

(Răspuns).

— Sigur că-i o problemă de principiu. Doar nu-ţi închipui că aş fi continuat munca lui TJ doar pentru bani? Şi cu siguranţă nu pentru senzaţiile tari pe care le presupune, murmură, Elsevier. Oricum, nu vor mai fi alte călătorii. N-o să facem o tragedie din asta de-acum, încă avem toate mărfurile la bord… Săracul Miroe! Zeii ştiu ce-o să se întâmple cu el.

Se auzi zgomotul unei catarame care se desface şi Moon văzu capul argintiu al bătrânei ridicându-se deasupra spătarului scaunului.

— De-acuma însă noi n-o să ştim niciodată. Elsevier se întoarse şi se uită către ea: Moon, eşti…

— Nu-ţi fie teamă! Fata înălţă ochii extaziaţi. Este prezenţa Doamnei. Camera plină de Mare, de-aceea plutim… E o minune!

Elsevier îi zâmbi, puţin tristă.

— Nu, draga mea… nu este nici o Doamnă. Suntem deasupra atingerii zeiţei tale, dincolo de atracţia planetei de care aparţii. La depărtarea aste, pur şi simplu nu se mai simte gravitaţia care să te ţină jos. Vino aici, ca să vezi ce vreau să-ţi spun.

Moon îşi desfăcu nesigură centura şi se împinse în sus. Elsevier sări şi-o prinse de picior ca să nu se lovească de conul suspendat, aidoma celui ce-l proteja pe Cress, deasupra scaunului ei rabatabil.

— Uşurel!

O trase către hublou şi arătă în jos. Sub ei se întindea curba sferei Tiamatului, un val înspumat de albastru translucid spărgându-se de zidul stelelor.

În inima ei, fata ştia ce-avea să găsească acolo; dar pe măsură ce plutea spre hublou, panorama depăşea tot ceea ce-şi închipuise, abia putând să mai îngaime:

— Minunat., minunat… Îşi apăsă mâinile pe suprafaţa rece, transparentă.

— Aşteaptă până vei trece prin Poarta Neagră şi vei vedea ce se întinde de partea cealaltă.

— Oh, da… O sămânţă întunecată de îndoială îi încolţi în minte. Întoarse capul: Poarta Neagră? Dar aşa călătoresc extraplanetare către alte lumi… Se uită îndărăt, afară, la planeta ei care păruse atât de imensă şi de variată, întinsă dedesubt ca o plută de pescuit din sticlă albastră. Nu… nu, nu pot trece cu voi prin poartă. Trebuie să merg la Carbuncle. Trebuie să-l găsesc pe Sparks. Se desprinse cu hotărâre de la fereastră şi se prinse de spătarul scaunului lui Silky. Vreţi să mă duceţi jos, acum? Puteţi, vreţi să mă… debarcaţi în portul stelar?

— Să te ducem jos, înapoi? Între ochii albaştri-violeţi ai lui Elsevier apăru o cută de încruntare; îşi apăsă mâinile pe buze. Oh, Moon, draga mea… Mi-e teamă că n-ai înţeles. Vezi, nu te putem duce înapoi. Ne vor urmări, şi apoi suntem cu combustibilul pe sfârşite… În nici un caz nu

acum ne putem întoarce. Mă tem că atunci când ţi-am vorbit despre Poartă, nu ţi-am oferit o alternativă.

— Dumneata eşti proprietarul acestui vehicul?

Jerusha stătea lângă aeroglisorul de pe cheu, cu răsuflarea aburind în aerul extrem de rece al nopţii. Se încruntă fără chef de glumă către bărbatul rezemat de vehicul, care arbora acelaşi aer fals de individ stăpân pe situaţie ca şi contrabandiştii de tehnologie din bar. Gundhalinu se afla alături legănându-se pe călcâie cu o ciudă abia stăpânită.

— Sunt, de vreme ce am tot dreptul să fiu.

Vocea lui scrâşnea precum pietrişul călcat în picioare. Făcu un gest brusc spre propria-i faţă; în ciuda luminii slabe, se vedea clar că era extraplanetar – de pe Tsieh-pun, presupuse poliţista, sau poate de pe Numărul Patru.

— Aţi bătut atâta drum din Carbuncle până aici, Inspectore, doar ca să mă amendaţi pentru parcare incorectă?

Jerusha se strâmbă, profitând de enervare ca să-şi ascundă încurcătura. Ţinea braţele strâns încrucişate pe haina groasă, protejându-l pe cel care fusese lovit cu halba. Antebraţul ei drept părea o stea alb de fierbinte, arzându-i cu furie în centrul universului tremurând al trupului; durerea îi producea greaţă, şi doar intensitatea furiei îi mai ţinea mintea clară. O bătrână şi o mână de neisprăviţi îşi bătuseră joc de ea şi o rodea bănuiala că asta se întâmplase din cauză că ea însăşi o dorise. La naiba, rolul ei era să aplice legea, nu s-o răstălmăcească după cum îi convenea. Cel puţin bărbatul ăsta n-o ştersese.

— Nu, cetăţene Ngenet, am venit să te acuzăm de tentativă de cumpărare a unor mărfuri aflate sub embargou.

Faţa lui exprima surprindere şi indignare. „O zei, ce n-aş da ca măcar o dată să văd pe unul din ei ridicându-şi mâinile şi zicând „Recunosc!”

— Aş vrea să ştiu pe ce bază faceţi această acuzaţie. N-o să găsiţi…

— Ştiu că nu. N-ai avut timp să închei afacerea. Dar ai fost văzut în prezenţa unuia dintre extraplanetarii care ne-au scăpat.

— Despre ce vorbiţi?

Jerusha l-ar fi putut crede că nu ştia despre ce era vorba.

— O persoană de sex feminin, de aproximativ şaptesprezece ani standard, cu părul şi pielea albicioase.

— Ea nu-i contrabandistă! Ngenet se smulse de lângă aeroglisorul lui, fulgerând-o cu privirea.

— Îi însoţea când am intrat să facem arestările, interveni Gundhalinu. A lovit-o pe Inspectoare şi a fugit cu ceilalţi.

— Este o Văratică din zona Windwards, se numeşte Moon Dawntreader. Am dus-o cu aeroglisorul şi am lăsat-o la han pentru că… Se întrerupse, iar Jerusha se întrebă care putea fi lucrul pe caro se temuse să-l spună: Ea nu ştia nimic despre contrabandă.

— Atunci de ce i-a ajutat să fugă?

— Dar dumneata ce dracu' ai fi făcut dacă ai fi fost proaspăt venită din Vară şi doi extraplanetari s-ar fi năpustit cu pistoalele asupra dumitale? Făcu agitat doi paşi între poliţişti. În numele a o mie de zei, ce-ai fi crezut dacă ai fi fost în locul ei? Voi n-aţi rănit-o…?

Jerusha făcu din nou o grimasă, pe care însă o transformă în zâmbet.

— Mai bine-ai pune întrebarea invers.

În sinea ei era şi mai curioasă de ce oare încerca s-o protejeze pe fată. „I-o fi amantă?”

— Ziceţi că au scăpat cu toţii?

Gundhalinu râse acru.

— Pentru cineva care nu ştie nimic, eşti al naibii de preocupat de ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Ngenet nu-l luă în seamă, aşteptând.

— Da. Nava lor a ieşit din spaţiul Tiamatului fără stricăciuni.

Expresia de pe faţa bărbatului se transformă în ceva care nu era uşurare.

— Toţi? Adică şi ea s-a dus cu ei? Pronunţă cuvintele de parcă fiecare din ele îi era străin pe limbă.

— Chiar aşa, aprobă femeia, strângându-şi mâna teafără peste celălalt cot şi apăsând traseele nervilor. Au luat-o şi pe ea. Vrei să-mi spui că în realitate era o spectatoare nevinovată, o localnică?

Ngenet se întoarse şi lovi cu pumnul înmănuşat parbrizul acoperit cu brumă al aeroglisorului.

— Greşeala mea…

„Şi-a mea. Dacă ne-am fi ţinut de ei, ea ar fi fost bine acum. Aşa se-ntâmplă când încerci să schimbi regulile.” Jerusha blestemă printre dinţi.

— Ce reprezenta pentru tine, cetăţene Ngenet? întrebă Gundhalinu după care adăugă o remarcă fără ton interogativ: Mai mult decât o străină în trecere.

— Ea e sibilă, răspunse el privindu-i. Acum nu mai contează dacă o ştiţi.

Jerusha ridică din sprâncene.

— Sibilă? Vântul care sufla peste golf o prinse în gheare de gheaţă. Şi… ce-are asta a face cu noi?

— Să fim serioşi, Inspectore. Vocea lui se înăspri, precum vântul.

— Suntem oameni ai legii. Noi aplicăm legea – „mincinoaso” – iar legea îi apără pe sibili, chiar şi pe Tiamat. '

— Tot aşa cum îi apără şi pe mersi? La fel cum protejează planeta împotriva progresului?

Îl văzu pe Gundhalinu încordându-se ca un vânător ce-şi adulmecă prada.

— De când trăieşti în regiunile periferice, cetăţene Ngenet?

— De când mă ştiu, răspunse el cu un fel de mândrie. La fel ca tatăl meu şi ca tatăl lui… Asta-i lumea mea natală.

— Şi nu-ţi place cum o conducem? îl provocă Gundhalinu.

— Să fiu al naibii dacă-mi place! Încercaţi să-năbuşiţi viitorul planetei, lăsaţi un vierme ca Starbuck să-şi şteargă cizmele de voi în timp ce măcelăreşte fiinţe nevinovate pentru mulţumirea câtorva ticăloşi, putred de bogaţi caro vor să trăiască o veşnicie. Voi batjocoriţi şi „legea” şi „dreptatea”…

— La fel şt tu, cetăţene. Gundhalinu păşi în faţă şi Jerusha putu citi în el ca într-o carte deschisă. Inspectore, după toate probabilităţile se pare că acest individ este implicat în delicte mai grave decât simpla contrabandă. Consider ca ar fi cazul să-l luăm cu noi înapoi în oraş…

— Şi ce acuzaţie să-i aducem? Că s-a purtat ca un prost arogant? Clătină din cap. Nu avem nici o dovadă care ar justifica asta.

— Dar el… gesticulă Gundhalinu, lovind-o fără să vrea peste mână.

— La naiba, sergent, am spus că-l lăsăm în pace! Explozia stelară de durere izbucnită înaintea ochilor săi, acoperi chipul poliţistului. Clipind, femeia căută să se concentreze asupra pilotului. Dar asta nu înseamnă, Ngenet, că ai scăpat de tot. Prezenţa ta aici şi atitudinea adoptată ridică destule semne de întrebare care să-mi justifice ridicarea permisului de conducere. Îţi sechestrez glisorul şi-l ducem înapoi în oraş.

O dâră de transpiraţie i se prelinse rece pe obraz.

— Nu puteţi face asta! Ngenet se îndreptă de spate lângă uşa vehiculului, acoperind-o. Sunt cetăţean al Hegemoniei…

— Şi eşti obligat să-mi dai ascultare. Înălţă capul, fixându-l ameninţător. Eşti cetăţean al Tiamatului prin propria-ţi alegere. Dacă asta doreşti, atunci poţi trăi ca unul de-aici.

— Şi cum credeţi că-mi voi conduce plantaţia?

— Precum oricare alt Iernatic. Foloseşte-ţi navele, fă afaceri cu negustorii. O s-o duci bine, dacă într-adevăr doar de asta îţi trebuie… Sau preferi să mergi cu noi la Carbuncle şi să-ţi scotocim electronic plantaţia, căutând bunurile de contrabandă?

Îl văzu cum se luptă să-şi ţină gura şi fu mulţumită.

— E-n ordine. Luaţi vehiculul. Lăsaţi-mă doar să-mi strâng lucrurile.

— Nu-i nevoie. Te voi lăsa pe plantaţie înainte să duc glisorul la Carbuncle… BZ, tu vei pilota nava de patrulare.

Gundhalinu aproba din cap; un semn afirmativ; în gestul lui, Jerusha îi simţi dezamăgirea.

— Vreţi să vin în urma dumneavoastră, Inspectore?

— Nu. Nu cred că cetăţeanul Ngenet are de gând să facă vreo prostie. Nu-mi face impresia unui individ prost.

Ngenet scoase un sunet care nu era tocmai un râs.

— Putem să-i dăm drumul.

Îşi îndreptă capul eu o căutătură severă spre nava de patrulare. „Va fi o călătorie lungă”.

— Da, doamnă. Ne vedem în Carbuncle. Gundhalinu salută şi se îndepărtă.

Ea îl urmări intrând în nava de patrulare şi-o privi cum se înalţă de pe terasa de piatră a cheului. Cerul se înnora din nou; femeia tremura tot mai tare. „Măcar Carbuncle are încălzire centrală”… I se făcu deodată dor de adierea caldă a vântului încărcat cu miresme de sillipha, de nesfârşitele după-amiezi de vară ale copilăriei ei petrecute pe planeta portul Nou.

— Şi-acum între noi doi, cetăţene Ngenet…

Ngenet întinse mâna către, Jerusha şi o apucă uşor dar hotărât de braţul care o durea. Ea icni, înţepenită de uimire şi cuprinsă dintr-o dată de teamă.

— Au!

Bărbatul ridică cealaltă mână într-un gest de înţelegere. Îi dădu drumul şi spuse:

— Voiam doar să fiu sigur. Văratica v-a rănit, Inspectore. Poate c-ar fi mai bine să mă lăsaţi să văd cât de rău.

— Nu-i nimic. Urcă înăuntru.

Îşi mută privirea în altă parte, cu fălcile încleştate. El ridică din umeri.

— Dacă vreţi o martiră, n-aveţi decât. Dar pe mine asta nu mă impresionează. Aşa cum spuneaţi, nu sunt prost.

— Prefer s-aştept până când voi putea fi văzută de un medic în astroport.

— Sunt medic autorizat.

Întorcându-se, apăsa cu mâna o încuietoare aflată în partea laterală a aeroglisorului. Se deschise un compartiment interior, dar lumina era prea slabă să se distingă ce se afla înăuntru. Ngenet scoase o geantă de culoare închisă, o puse jos şi o deschise.

— Bineînţeles, surâse el sardonic, probabil consideraţi că sunt veterinar. Dar instrumentele de diagnosticare sunt aceleaşi.

Fără să înţeleagă, Jerusha se încruntă puţin, totuşi îl lăsă să-i ia mâna şi să plimbe scanerul de-a lungul braţului.

— Hm… „Fractura radiusului. O să-i pun o atelă temporară şi o să vă dau ceva contra durerii.

Femeia rămase tăcută în timp ce el strânse şi fixă tubul rigid al atelei în jurul braţului. Apoi îi apăsă în palma lipsită de mănuşă un mic tampon spongios; ea simţi o alinare binecuvântată ce începu să-i stingă durerea din braţ şi oftă uşor. Mulţumindu-i, îl privi punând geanta la loc şi se, întrebă deodată dacă nu cumva o considera drept o femeie pe care o poţi prosti cu uşurinţă.

— Să ştii că asta nu mă va face să-mi schimb hotărârile anterioare.

El închise compartimentul de bagaje şi replică prompt:

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva. Atât doar că mă simt indirect răspunzător de rănirea dumneavoastră, lucru care nu mi-a plăcut. De altfel, cred că vă sunt dator cu ceva.

— Ce vrei să spui?

— Va sunt dator pentru faptul că m-aţi lăsaţi ca din două rele să-l aleg pe cel mai mic. După sergentul dumneavoastră cuprins de exces de zel, puteam să fiu deportat.

Jerusha schiţă un zâmbet.

— Dacă n-ai nimic de-ascuns, n-ai de ce să te temi. Cine oare dintre noi nu are cu adevărat nimic de ascuns, Inspectore PalaThion? Deschizând portiera aeroglisorului, surâse şi o privi. Dumneavoastră n-aveţi?

Ea dădu ocol navei, aşteptă să-i deschidă portiera din partea opusă şi se instală cu grijă în scaun.

— Oricum, tu ai fi ultimul care să afle acest lucru.

Îşi prinse centura folosindu-se de o singură mână.

Ngenet nu spuse nimic, dar continuă să zâmbească în timp ce porni motorul. Şi, dintr-o dată, femeia nu mai fu atât de sigură că el avea să fie chiar ultimul.

— Aşa că prezenţa lui acolo ne dă motive să credem că ar putea fi implicat în intervenţiile din vânătorile de mersi. Totuşi, eu personal i-am confiscat aeroglisorul şi fără el nu cred că le va mai da bătăi de cap vânătorilor dumneavoastră.

Arienrhod îşi rezemă capul pe perna cu aromă de floare care o proteja de spătarul rece al tronului; o asculta, cu mai mult interes decât îşi permitea să arate, pe inspectoarea care raporta încruntată. Citi privirea pe care femeia i-o aruncă lui Starbuck când termină şi mai mult simţi decât văzu reacţia lui. Cu câtva timp în urmă, îl repezise pe ţărănoiul obraznic care o seconda pe PalaThion şi o făcuse mai mult pentru propriul lui amuzament; Reginei îi plăcuseră aluziile străvezii cu privire la ceea ce i-ar face el femeii dacă ar avea ocazia. Trecutul lui Starbuck n-o interesa în mod deosebit, dar revenea în prezent într-un mod care uneori o surprindea… deşi el rareori o mai surprindea în vreun fel.

— Cine este individul, Inspectore? De ce nu l-ai arestat, dacă ştii că-i vinovat? Vocea ei trăda nevoia de a descoperi taina ce înconjura Golful Îndepărtat.

— Nu aveam destule dovezi, spuse PalaThion ca într-un ritual pe care îl repetase de nenumărate ori. De vreme ce este extraplanetar, el se află oricum sub jurisdicţia

Hegemoniei şi deci identitatea lui nu v-ar fi de nici un folos, maiestate.

— Bineînţeles, Inspectore. „Şi pot s-o descopăr destul de uşor, extraplanetare!”.

Aruncă o privire spre baza podiumului, la capul luminos, strălucitor al lui Sparks Dawntreader; care stătea stânjenit pe trepte. La sosirea inspectoarei, Regina evacuase mulţimea de nobili palavragii, dar din aceleaşi motive îi ordonase băiatului să rămână. PalaThion se uitase lung la el, fără să-şi ascundă uimirea. Arienrhod văzuse cum ţinuta lui Sparks devine mai ţanţoşă de mândrie, când poliţista îşi înclinase capul într-un gest scurt de recunoaştere a noului său rang.

— Ai văzut-o şi pe Văratica adusă de acest extraplanetar?

PalaThion tresări vizibil; ea nu menţionase fata.

— Da, am văzut-o… Maiestate. Mâna stângă i se apăsă uşor, inconştient, pe stratul subţire de ghips de pe braţul drept. Dar n-a stat să fie interogată. A fugit cu contrabandiştii. Ei… ne-au scăpat, după cum ştiţi… (îşi coborî privirea)… şi-au luat-o cu ei când au fugit de pe planetă.

— Nu!

Arienrhod se aplecă înainte şi, cuvântul îi scăpă fără să se poată stăpâni, „S-a dus, s-a dus…?” Descleştă pumnii şi se lăsă din nou pe spate într-un gest elegant, simţind cum trei perechi de ochi se fixează asupra ei. Ochii căprui şi adânci ai inspectoarei se mijiră, gânditori; Arienrhod îşi dădu seama că ea trebuie să fi observat remarcabila asemănare. Dar PalaThion se mulţumi să-şi plece iar fruntea, de parcă n-ar fi putut să tragă o concluzie logică din bănuieli.

— Ştii numele fetei? Am motiv să cred că ar putea fi o… rudă.

Poliţista n-avea decât să-şi bată capul.

— Se numeşte Moon Dawntreader, Maiestate.

De data aceasta, aşteptându-se la răspuns, Regina reuşi să se controleze, simţind însă cum un val de emoţie îi cuprinde

trupul. Însă băiatul de la picioarele ei, auzind numele şi înţelegând în sfârşit despre ce era vorba, scăpă fluierul, care alunecă fără zgomot de pe treaptă pe covor până la picioarele lui PalaThion, fără să tulbure liniştea încăperii. Inspectoarea se uită lung la băiat înainte de a-şi ridica privirea.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Maiestate. Îi aruncă din nou băiatului o căutătură, de parcă îşi dăduse seama că exista o anume legătură între ei şi continuă: Eu… nu cred că a dorit cineva să se întâmple astfel.

„Nici pe jumătate cât de râu îmi pare mie”. Arienrhod îşi răsuci un inel cu degetul mare. „Şi nici pe jumătate pe cât îţi va părea rău ţie, extraplanetare!”

— Eşti liberă, Inspectore.

PalaThion salută şi porni grăbită către Sala Vânturilor, cu pelerina roşie pâlpâind ca o flacără înapoia ei. Mâinile lui Arienrhod se încleştară din nou, tremurând. Sparks se sculă în picioare şi-şi ridică fluierul, luptându-se cu supărarea şi consternarea.

— Maiestate, eu… pot să plec?… Ţinu plecaţi ochii verzi ca frunza; vocea lui era abia ca o şoaptă.

— Da, du-te. O să te chem eu când voi avea nevoie de tine spuse Regina ridicind o mână. Băiatul părăsi podiumul fără să facă plecăciunea cuvenită. Ea îl privi, părul precum sângele proaspăt pe albul de zăpadă al covorului, un trup rănit care dorea un ungher în care să se ascundă, lovit, părăsit, vulnerabil… frumos.

Încă de la sosirea lui aici, Arienrhod simţise cum se trezeşte în ea ceva ce fusese adormit. O împrospătare, o renaştere, o dorinţă… Nu însă dorinţa aşa cum o simţea pentru! Starbuck, ori pentru oricare dintre cei o sută de foşti sau actuali amanţi… pentru acea carne fără suflet, însetată să răspundă nevoilor nesătule ale puterii. Când îl privea pe Sparks Dawntreader, ei bine, tânjea să-i aibă trupul zvelt şi suplu, în pat lângă ea, tânjea să-l atingă şi să-l simtă atingând-o. Când se uita la el, îi vedea şi faţa,

prospeţimea mirării sale, inocenţa recunoştinţei… acele lucruri pe care ea învăţase să le dispreţuiască la alţii şi să le înfrâneze în sine în decursul lungii ei domnii în Iernatic. Tânărul era iubitul lui Moon – cealaltă întrupare a ei, fiica minţii ei – şi jumătate – bărbat, jumătate-băiat, prezenţa lui sufla în tăciunii mocniţi ai copilăriei ei de mult uitate, încălzindu-i cotloanele reci ale sufletului.

Totuşi Sparks nu răspunsese atunci când ea îi dăduse de înţeles în mod subtil, apoi mai puţin subtil, că îl doreşte. Se retrăsese murmurând, părând pe jumătate speriat, îndărătul pavezei legăturii sale cu celălalt eu al Reginei şi rămăsese acolo, neînduplecat ca o stâncă în faţa tuturor ispitelor, în timp ce neîmplinirea la care Arienrhod nu se aştepta ii înteţea focul ce-o mistuia pe dinăuntru.

Însă acum, când amândoi îşi pierduseră viitorul… işi dorea din tot sufletul ca tânărul să se întoarcă, să o privească măcar o dată.

El se opri, o figură solitară pe un câmp de zăpadă, şi se uită înapoi. Iar când căutătura ei îl ţintui în loc, pe faţa lui se aşternu, ca un fel de obsesie, înţelegerea unui fapt: „Amândoi am pierdut-o…”

În cele din urmă, se întoarse din nou şi merse mai departe către scara în spirală ce ducea înspre nivelele superioare.

— Acum c-ai pierdut peştele, poate-o s-azvârli momeala înapoi.

Femeia se răsuci către Starbuck, simţind tăişul de brici al invidiei ce se simţea permanent în vocea lui când vorbea despre băiat.

— Descotoroseşte-te de Văraticul ăsta slăbănog şi de fluierul lui blestemat, Arienrhod. Când îl văd şi-l aud îmi vine să vomit. Aruncă-l înapoi în Stradă unde l-ai găsit, până n-apuc eu să-l…

— Până n-apuci să ce, Starbuck? Mă comanzi tu pe mine acum? Se aplecă înspre el, ridicându-şi sceptrul.

El se trase puţin înapoi, plecându-şi ochii.

— Nu. Doar te rugam, Arienrhod. Doar te rugam… să scapi de el. Nu-ţi mai trebuie acum că fata a…

Regina coborî violent sceptrul peste mâna ce se sprijinea pe braţul tronului; luat prin surprindere, Starbuck ţipă de durere.

— Ţi-am spus să nu vorbeşti niciodată de asta.

Îşi duse mâna la ochi, ca să nu-l mai vadă. Pierduse jocul! Planul ei, viitorul ei, totul era pierdut acum, la această ultimă aruncare a zarurilor sorţii. Din cele nouă seminţe pe care reuşise să le planteze, o singură floare crescuse fără cusur… şi-acum tocmai aceea se pierduse datorită intervenţiei incompetente a aceloraşi extraplanetari al căror ciclu de tiranie sperase să-l sfarme. Nici chiar dacă ar fi ştiut ce-avea de gând, ei nu i-ar fi putut zădărnici mai bine planurile. Iar acum… ce putea să mai facă acum? Să înceapă din nou, cu alt plan, unul mai puţin subtil, mai puţin fragil… şi deci mai periculos potenţial pentru propria ei poziţie. Însă cercetarea posibilităţilor avea să dureze…

Între timp, se putea răzbuna pe cei răspunzători. Da, putea!

— Vreau ca Liouxked să plătească pentru asta, iar Albaştrii să sufere. Vreau să se ocupe cineva de el… să dispară.

— Pentru chestia asta vrei să fie omorât Comandantul Poliţiei? Vocea lui Starbuck trăda o uşoară surprindere.

— Nu, Clătină ea din cap, mutându-şi inelele de pe un deget pe altul. Asta ar fi prea simplu. Îl vreau ruinat, umilit, vreau să piardă tot ce are: poziţia, respectul prietenilor, respectul pentru el însuşi. Vreau ca poliţia să fie dispreţuită. Cunoşti genul de oameni care pot face să i se întâmple aşa ceva… du-te în Labirint şi aranjează treaba.

Ochii întunecaţi ai lui Starbuck umplură fantele măştii sale negre cu o curiozitate încă şi mai sumbră.

— De ce, Arienrhod? De ce toate astea pentru o puştoaică Văratică pe care nici măcar n-ai văzut-o vreodată? Întâi băiatul, ca s-o aduci pe ea aici, acum asta pentru că ea s-a

dus… Pe toate cele şapte învelişuri ale iadului, ce-nseamnă ea pentru tine?

— Pentru mine… (trase aer în piept şi-l reţinu), a însemnat ceva, ceva ce n-aş putea începe să-ţi explic, chiar dacă aş vrea.

Îi dăduse lui Starbuck doar liniile generale ale problemei, văzând că gelozia lui pe prezenţa băiatului începuse să-l facă necontrolabil. Atâta timp cât avea siguranţa că alţi iubiţi n-o interesau decât în mod superficial, el era mulţumit; totuşi Sparks însemna ceva mai mult şi Arienrhod nu era singură care îşi dăduse seama de asta. Îi displăcea atitudinea posesivă a lui Starbuck faţă de ea, dar, ca şi alte slăbiciuni ale bărbatului avea rostul său. Îi spusese de existenţa fetei, dar nu suflase o vorbă despre motivele dinapoia acestei existenţe…

— De vreme ce ea a plecat acum, continuă Arienrhod, nu mai există nici un motiv pentru care să fie nevoie să ştii ce a fost. Uit-o! „Cum trebuie şi eu…”

— Şi băiatul? întrebă el cu ranchiună.

— Uită-l şi pe el, dacă asta te face să te simţi mai bine. Îl văzu cum se încruntă. „Cu cât cineva se retrage mai mult, cu atât e urmărit mai cu înverşunare” se gândi ea la Sparks şi rosti cu glas tare: Concentrează-te asupra lui Liouxked şi-ai să mă faci să mă simt mult, mult mai bine.

Întinse mâna şi-i atinse uşor braţul.

El aprobă din cap, calmându-se sub mâna ei.

— Cu PalaThion cum rămâne? La urma urmei, din vina ei au putut să scape contrabandiştii. Vrei să… aranjez ceva şi pentru ea?

— Nu. Regina îşi aruncă privirea către Sala Vânturilor. Cu ea am alte planuri. Îşi va plăti datoria… crede-mă, n-o să-mi scape. Acum însă du-te. Vreau ca asta să se întâmple cât de curând.

Bărbatul făcu o plecăciune şi părăsi sala. Arienrhod rămase singura în vasta tăcere albă.

În apartamentul său personal Sparks stătea întins pe pat, răşchirat, urmărind cu degetele cârceii unei viţe necunoscute de pe tăblia cu cioplituri măiestrite de la capul patului. „S-a dus. E dusă…” Îşi repeta el ori de câte ori repeta modelul. Nu avea însă putere să creadă, să reacţioneze, să se mişte, să simtă. Nu avea nici lacrimi. Cum a putut ea să plece… să părăsească planeta într-un mod atât de definitiv, încât parcă murise? Aceea nu fusese Moon, dare reprezentase o parte din viaţa lui din ziua în care se născuse. Nu fusese Moon, cea care jurase să fie veşnic o parte din el…

Moon, care îşi încălcase legământul şi devenise sibilă. De ce? De ce-i făcuse lui asta? De ce-i făcuse lui asta acum? Crezuse că Sparks n-o să se mai întoarcă niciodată? Atunci de ce nu revenise el în Neith cu mult timp înainte? Dacă ar fi fost acolo când ea revenise acasă, atunci nu s-ar mai fi întâmplat aşa.

Dar el nu se întorsese. La început, din cauza tuturor lucrurilor care merseseră prost, apoi, după ce-l descoperise Regina – din pricina tuturor lucrurilor ce merseseră bine. Şi mereu din cauza lui Carbuncle. Acum, Neith şi întreaga lume a Verii păreau la fel de îndepărtatei şi de cenuşii ca un văl de ceaţă; singura realitate o constituia caleidoscopul de imagini ale oraşului ce îi extinseseră simţurile şi conştiinţa în asemenea măsură încât el nu mai putea fi fericit în lumea limitată a insulelor şi a mării. Marea… Pentru locuitorii oraşului, marea nu era decât o peliculă de apă întinsă pe un glob de piatră. Ei blestemau folosind numele a mii de zei şi rar le adresau rugi – iar răspunsurile pe care le voiau într-adevăr le primeau de la maşinile lor.

Pe o masă din camera alăturată, Sparks avea un terminal legat la una din acele maşini. Băiatul umpluse volumul absurd de spaţiu pe care i-l repartizase Regina cu instrumente care vorbeau, cântau ba chiar ascultau, care înregistrau şi reproduceau imagini, care îl anunţau timpul sau distanţa până la cele mai apropiate stele. Uneori

încercase să le demonteze, doar ca să descopere că mecanismele se transformau în pulbere sub mâna lui, sau că erau goale (cu excepţia fulgilor de metal pictaţi cu traiecte insectiforme şi acoperiţi cu filamente). Însă Regina îl încurajase, îl lăsase să cerceteze dispozitivele tehnice ale palatului; îl trimisese chiar şi în Labirint, ca să-şi aleagă altele de prin magazinele dispuse într-o reţea complicată.

Sparks se întreba încă de ce-l alesese tocmai pe el şi de ce-l răsplătise într-un mod atât de generos pentru puţinul pe care-l avea de oferit. Deşi nu se mai minuna la fel de mult cum o făcuse la început… Chiar de-atunci devenise conştient de felul cum îl privea Regina în momentele când cânta pentru ea – ardoarea din ochii ei care nu avea nimic de-a face cu muzica, făcându-i degetele să se poticnească şi făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost în pielea goală. Urmaseră o atingere, un cuvânt şoptit, un sărut, o întâlnire întâmplătoare într-un loc tainic… Arienrhod semăna atât de mult cu Moon încât îi venea tot mai greu, să-şi desprindă ochii de la ea, să nu-i întâlnească privirea insistentă, să nu încerce aceleaşi sentimente şi să nu răspundă cererii de pe chipul femeii.

Însă ea nu era Moon, ci Regina fără de vârstă a Iernaticului; iar când privea negocierile ei cu extraplanetarii şi cu nobilii ce i se înfăţişau la curte, acest adevăr îi devenea tot mai limpede. Arienrhod deţinea însuşiri pe care Moon nu le putea poseda pentru că era prea tânără – înţelepciunea, judecata calculată, profunzimea experienţei dinapoia zâmbetului ei cunoscător. Apoi însuşiri pe care Moon nu le va avea niciodată, însuşiri pe care îi venea greu să le numească… existau pe de altă parte însuşirile fără nume ale lui Moon, pe care nu le văzuse niciodată la Regină. Ea n-ar fi putut niciodată să devină amintire, să fie cea cu care Sparks împărţise totul.

Cu toate astea, ele semănau atât de mult şi trecuse atâta vreme… Încât uneori, precum oraşul din jur, Arienrhod devenea realitatea, iar Moon doar o imagine din amintire.

Iar asta îl făcea să se teamă; spaima că-şi va pierde propria realitate îi oprise limba atunci când ar fi dorit să accepte invitaţia Reginei.

Dar acum aţa care-l ţinea legat de jumătatea din Vară a vieţii sale fusese tăiată. Moon plecase. Plecase! Pentru tânăr nu mai exista nici un motiv ca să se întoarcă acasă… ei nu mai puteau descurca vreodată harababura pe care o făcuseră în viitorul lor. N-avea s-o mai revadă; n-avea să mai stea niciodată întins lângă ea, aşa cum stătuse prima dată, pe covorul din faţa căminului, în timp ce vântul răbufnea şi se tânguia prin bezna miezului de noapte dincolo de ziduri, iar bunica dormea liniştită în camera alăturată… Lacrimile îi veniră în sfârşit în ochi, se rostogoli pe-o parte şi le-ascunse în întunecimea moale a pernei.

Mai mult simţi decât auzi pe cineva intrând în odaie, îl atinse curentul rece pătruns prin uşa care se deschise, apoi se închise silenţioasă. Se ridică în capul oaselor, ştergându-şi faţa, iar când o recunoscu pe Regină, dădu să se scoale în picioare.

Arienrhod însă îi puse o mână pe umăr şi-l sili, cu blândeţe, să se-ntindă iarăşi pe pat.

— Nu. În seara asta nu suntem supus şi regină, ci doar doi oameni care au pierdut pe cineva drag.

Când se aşează lângă el, veşmântul din material moale, plisat, alunecă de pe-un umăr, dezvelindu-i.

Era îmbrăcată, simplu, fără bijuterii, în afara unui colier făcut din frunze metalice, bătute, înşirate pe un şnur de mătase.

Sparks îşi şterse din nou faţa, îndreptând oarecum stânjeneala dar nu şi confuzia ce-l cuprinsese.

— Eu… nu-nţeleg… Maiestate. Văzând-o aici, lângă el, îi trecu în sfârşit prin minte s-o-ntrebe: Cum de-aţi ştiut despre Moon? Despre Moon şi mine?

— Încă mă întrebi cum de le ştiu eu pe toate, după atâta vreme de când te afli aici? surâse ea.

Tânărul îşi plecă privirea, la mâinile pe care şi le apăsa pe genunchi.

— Dar… de ce noi? Dintre toţi de pe lumea asta… suntem doar nişte Văratici…

— Sparks, chiar n-ai ghicit, nici măcar un pic? Uită-te la mine. El îşi ridică ochii. Îţi amintesc de cineva… Îţi amintesc de Moon, nu-i aşa? Sparks încuviinţă. Tu credeai că n-am înţeles. Îi atinse braţul şi continuă, ba da, am înţeles. Ştiu că asta… te nelinişteşte. Ea este neamul meu, din aceeaşi carne şi acelaşi sânge cu mine. Îmi este mai apropiată mie decât ţie.

— Sunteţi?… El încercă să-şi imagineze ce relaţie de rudenie putea fi între ele, de semănau atât de mult la fiecare trăsătură. Mătuşa lui Moon? Sora tatălui…

Arienrhod clătină din cap; o şuviţă de păr de culoarea laptelui i se desprinse din coafură, descolăcindu-se în lungul gâtului.

— Moon nu are tată… nu mai are. Nici noi, tu şi cu mine, n-o mai avem pe Moon. N-am avut nici măcar şansa s-o-ntâlnesc vreodată, dar ea era la fel de importantă, la fel de scumpă pentru mine cât a fost şi pentru line. Poate chiar mai mult decât atât. O vreme am sperat că o vom avea alături de noi, aici în oraş.

Îşi mută ochii de la el, plimbându-i agitaţi pe deasupra mesei ornamentate şi ticsită de fleacuri de lângă perete.

— Ea n-ar fi venit, şopti tânărul. Mai ales după ce a devenit sibilă.

— Crezi că nu? Nici măcar pentru tine? Mâna Reginei continua să se sprijine, plină de înţelegere pe braţul iui.

— N-am fost niciodată atât de important pentru ea pe cât era dorinţa de-a deveni sibilă, oftă Sparks. Dar de ce nu mi-aţi spus despre… ea, şi dumneavoastră, şi… şi noi?

Cumva, nu-i mai vorbea Reginei, ci singurei persoane care înţelegea ce pierduse.

— Ţi-aş fi spus. Îţi spun acum. Voiam să ştiu ce fel de iubit ar alege… neamul meu dintre toţi ceilalţi. Voiam să te

cunosc eu mai întâi. Şi i-am aprobat alegerea, foarte mult.

Înainte de a-i părăsi braţul, mâna femeii i-l strânse uşor; nervoasă îşi înlătură şuviţa rebelă, eliberând-o însă şi mai mult. Băiatul n-o mai văzuse niciodată – epuizată, neatentă şi dezamăgită. Atât de umană, atât de asemănătoare lui… şi lui Moon.

— Eu n-am s-o mai cunosc niciodată pe Moon. Te am doar pe tine ca să-mi povesteşti despre ea, să-mi aminteşti de ea. Spune-mi ce-ţi aduci aminte cel mai bine şi ce simţi cel mai puternic. Ce lucruri iubea… ce insuşiri ale ei î-ţi plăceau mai mult decât toate celelalte? Spune-mi cât de mult o iubeai…

Îi reveni în minte noaptea cu vântul puternic, cu lumina focului, laolaltă de alte mii de imagini ale lui Moon; copila rotindu-se pe o plajă strălucitoare, cu braţele întinse în lături ca pentru zbor; fata înfofolită, târând o plasă plină cu peşti arămii, alături de el pe o punte îngheţată; şi din nou iubita, şoptind cuvinte dulci, fierbinte aproape de inima lui.

— Nu pot. Nu pot să vă povestesc despre ea… Vocea i se stinse. Nu dacă ea a plecat.

— A plecat, Sparks. Arienrhod îşi trase-diadema din păr şi-şi scutură pletele eliberate ca o revărsare de cascadă peste umeri şi spate, peste pastelurile ca de nori ale veşmântului simplu. Dar n-ai pierdut-o. Numai dacă nu vrei s-o pierzi. Ea se aplecă în faţă: Suntem foarte asemănătoare, nu-i aşa… noi două?

Tânărul se uită la cascada părului auriu, la trupul zvelt de fetişcană şi la materialul moale al rochiei, bine întins de sânii mici şi aroganţi… la buzele ei, la ochii de culoarea agatului, verzi ca muşchiul de copac, care puneau întrebarea, la faţa ei pe care se citea răspunsul:

— Da.

— Atunci lasă-mă să fiu Moon pentru tine.

Ridică cu vârfurile degetelor o şuviţă din părul lui, cu un gest ce i se păru obsedant de familiar şi Sparks simţi cum pulsul începe să-i bată puternic în tâmple. În cap auzi vocea

Mării; dar nu ştia, sau nu-i mai păsa, dacă îl binecuvânta sau blestema. Era înfierbântat, şi nici măcar Marea nu-i mai putea stinge flacăra nevoii. Întinse mâna, atingând-o pentru prima dată; şi-o lăsă să alunece de-a lungul umărului ei dezgolit în jos, pe suprafeţele reci, curbate, ale braţului.

Ea se lăsă doritoare spre dezmierdarea lui, şi-l trase în jos pe pat, conducându-i palmele.

— Arată-mi cât de mult o iubeai…

Sparks şedea întins cu ochii închişi, absorbind mesajele care ajungeau la el prin celelalte simţuri, amplificate de greutatea recunoscătoare a trupului său epuizat. Inhală parfumul cald, de mosc, al lui Arienrhod, simţind uşoara apăsare a corpului lipit de al lui. Femeia nu avea aromele mării, ci emana o mireasmă de parfumuri exotice. Cu toate acestea, intuia în ea prezenţa Mării: ea era încarnarea Doamnei, înveşmântată în spumă, cu păsări de mare zburându-i din păr, cu buze precum răsăritul soarelui, precum sângele… ea îl aşteptase acolo, de secole. Ascultă ritmul răsuflării liniştite a femeii şi deschise ochii ca să-i examineze faţa; cum stătea întinsă lângă el, zâmbind pe jumătate adormită, putea să fie chiar cea pe care o strigase în momentul când îşi pierduse controlul…

Uimirea îl atinse cu o mână nelinişti tă când îşi dădu iarăşi seama că stătea întins lângă Regina Iernii. Îl copleşi însă o tandreţe profundă; dori să-i dea ei dragostea, loialitatea, viaţa, pe care le făgăduise celeilalte întrupări a femeii.

— Arienrhod…, şopti el numele neobişnuit, Arienrhod… Vreau să fiu singurul tău iubit.

Ea deschise atunci ochii şi-l privi cu blândă dojană.

— Nu. Nu, dragostea mea.

— De ce nu? O strânse protector în braţe. Pentru Moon, eu am fost singurul. Lasă-mă să fiu singurul şi pentru tine. Nu sunt doar un alt peşte în plasă, nu vreau să te-mpart cu alţii o sută.

— Dar trebuie să mă-mparţi, Sparks. Eu sunt Regina, puterea. Mie nu-mi pune nimeni limite, pe mine nu mă

comandă nimeni… N-aş permite aşa ceva, pentru că mi-ar ştirbi controlul. Nu va exista niciodată o persoană unică, bărbat sau femeie. Pentru că eu sunt Unica. Nimeni însă nu va mai fi ca tine… Îl sărută uşor pe frunte, strângând în palmă medalia extraplanetară de la pieptul lui: Copilul meu stelar.

El se cutremură.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Ea obişnuia să-mi spună aşa… Sparks se ridică într-un cot, privind-o pe femeia care stătea pe spate, zâmbind, cu gândul dus în afara timpului. Dacă nu pot să fiu singurul, atunci vreau să fiu unicul care contează, adăugă, văzând în minte silueta batjocoritoare îmbrăcată în negru, aflată întotdeauna la dreapta Reginei, care nu scăpa nici un prilej ca să-l sâcâie şi să-l umilească, cu o bucurie drăcească izvorâtă dintr-o gelozie cruntă. Vreau să-l înfrunt pe Starbuck!

— Pe Starbuck? Arienrhod făcu ochii mari şi se uită la el sincer surprinsă, înainte de a izbucni în râs. Scumpul meu, eşti prea nou aici ca să-ţi dai seama ce spui… şi eşti mult prea tânăr şi plin de viaţă ca să pierzi totul. Pentru că asta se va întâmpla dacă-l provoci pe Starbuck. Sunt măgulită de gestul tău, dar îl interzic. Crede-mă, când îţi spun că el n-are nici o importanţă în inima mea încă din noaptea primului Festival, de când mi-am pus masca de Regină a Iernii… cu atât de mult timp în urmă… (ochii ei se schimbară şi nu-l mai vedeau), în patul meu sau în viaţa mea, n-a mai existat nimeni care să mă facă să doresc din tot sufletul vremea când eram doar Arienrhod şi trăiam, într-o lume ignorantă dar liberă. Când dorinţele şi visele însemnau ceva, pentru că ele nu se realizau niciodată. Mă faci să visez la inocenţa pierdută… mă faci să visez. Zâmbi din nou, de parcă nu-i venea să creadă. Nu-i nevoie să faci sau să fii mai mult decât eşti pentru ca să te iubesc… şi să doresc să te ţin la adăpost de primejdii. Starbuck te poate ucide într-un duel, indiferent ce armă ai alege, fie chiar şi

numai cu mâinile goale. Şi-apoi, un Starbuck trebuie să fie extraplanetar, să posede anumite cunoştinţe şi să aibă printre ai lui relaţiile care să m-ajute să-i ţin în şah.

— Sunt destul de extraplanetar. Întinse medalia şi-o lăsă să se răsucească pe lănţişor în aer deasupra ei. Şi-aparţin destul de lumea asta pentru ca să-i urăsc pe extraplanetari aşa cum îi urăşti şi tu. Am ascultat şi-am privit – am aflat multe despre curte, şi despre oraş, despre felul cum îl folosesc extraplanetarii. Iar ceea ce nu ştiu, ai putea să mă-nveţi tu… Surâse, într-un fel pe care Moon nu l-ar fi înţeles. În plus, cunosc singurul lucru cu adevărat important, chiar dacă nu crezi… ştiu cum îl pot provoca pe Starbuck şi să câştig.

Încetă să mai zâmbească.

Arienrhod îl studie în tăcere; tânărul simţea cum îl cântăreşte şi-l măsoară din ochi. I se păru că o umbră trece peste faţa ei înainte să aprobe din cap:

— Provoacă-l, atunci! Dar dacă o faci şi dai greş, voi spune că eşti un mic fanfaron încrezut şi voi face dragoste cu el pe mormântul tău.

Apucă pandantivul sclipitor şi-l trase pe Sparks peste ea.

— Nu voi da greş, se repezi el din nou flămând, la buzele femeii. Şi dacă nu pot să fiu singurul tău iubit, atunci voi fi cel mai bun.

Era chiar dimineaţa zilei cu pricina. Starbuck se pregătea încet tacticos, în camera cea mai tainică a apartamentului său particular; cu fiecare mişcare precisă şi fiece hotărâre, cât de mică, se autoliniştea, repetându-şi că este absolut stăpân pe situaţie. Ca să se simtă comod şi să se poată mişca mai uşor, purta salopeta utilitară a costumului de vânătoare în locul scliviselii funebre a straielor de la curtea regală. Îşi trase mănuşile negre de piele şi-şi aşează pe cap casca. Îl străfulgeră gândul că aceea putea fi ultima oară când purta masca sau îndeplinea ritualul şi muşchii i se încordară. Alungă gândul, cu dispreţ, ca şi cum l-ar fi măturat din cale pe Sparks Dawntreader.

Va să zică răsfăţatul Mamei, cel cu caş la gură, îşi închipuie că ar putea să fie Starbuck, ba mai avusese şi neobrăzarea să lanseze o provocare… pe care Arienrhod o acceptase. L-ar fi durut să ştie că Regina îi putuse face una ca asta, numai că înfruntarea era atât de dezechilibrată încât nu putea crede că ea o luase în serios. N-ar fi lăsat un jegos neştiutor de provincial, cu o medalie luata de la amanet, să pretindă că e extraplanetar, dacă n-ar fi fost sigură că puştiul nu avea nici o şansă să câştige întrecerea.

Nu, dorise doar să se distreze; era în firea ei s-o facă. De la primirea veştii despre verişoara lui Dawntreader, parcă-şi ieşise din fire, mofturoasă şi arţăgoasă, era chiar mai greu de trăit cu ea decât de obicei. N-ar fi crezut că pe această planetă exista ceva care putea să-i străpungă armura supremului egocentrism sau să-i clatine aroganţa de nezdruncinat. Oare ce reprezenta fata pentru ea ca să o supravegheze în toţi aceşti ani? Ar fi dorit mult să ştie care erau punctele vulnerabile ale lui Arienrhod…

Ştia deja ce însemna băiatul pentru ea – satisfacţia faptului că, după cea mai lungă urmărire de care avusese ea vreodată nevoie, reuşise să aducă în pat un vânat ce nu se lăsa prins. Fie că puştiul era fraier, fie c-o făcea înadins pe inocentul şi se lăsa rugat, fie că era şi una şi alta, treaba mersese foarte bine. Privirea galeşă cu care îl fixa Arienrhod pe Sparks îl scoase din minţi pe Starbuck, trezindu-i o gelozie pe care n-o simţise niciodată faţă de foştii ei amanţi.

Acum însă nimic din toate astea nu mai conta. Pur şi simplu, pierduse timpul făcându-şi atâtea griji, deja, regina se plictisise de Sparks. Odată ce emoţia vânătorii pierise iar obiectul râvnit nu mai constituia decât o simplă piesă din colecţie, era de presupus că Arienrhod avea să decidă să scape de el, aşa cum o făcuse cu toţi ceilalţi. Lucrurile deveneau astfel de înţeles şi se potriveau cu firea ei pe care o ştiuse dintotdeauna. Regina urma să fie din nou a lui,

revenind la el ca întotdeauna; fiindcă Starbuck ştia ce voia ea, în toate privinţele, şi-i putea satisface poftele.

În plus avea să fie de-a dreptul o plăcere să se ocupe de această trebuşoară de rutină, ucigându-l pe netrebnicul acela incomod. Arienrhod îi acordase băiatului şansa alegerii armelor, ceea ce pe Starbuck nu-l deranjase deloc, căci el mânuia perfect orice armă, iar puştiul nu era decât un umil cântăreţ din fluier. Ba chiar aproape sub demnitatea lui… dar îşi pusese în gând să se bucure totuşi de situaţie.

Starbuck se studie în oglinda înaltă şi fu mulţumit de efect. Îşi puse centura cu arme şi se îndreptă către Sala Vânturilor, acolo unde le ordonase Arienrhod să se întâlnească. Deşi hotărârea îl cam surprinsese, nu o pusese sub semnul întrebării. Nobilii şi servitorii pe lângă care trecea pe coridoare se ţineau la distanţă, aruncându-i în fugă priviri nervoase. (Chiar şi nobilii îl tratau întotdeauna cu respect, căci nu erau decât nişte aristocraţi plăpânzi şi răsfăţaţi). Toţi ştiau că se lansase o provocare şi că aceasta era ziua înfruntării, dar nimeni nu va afla niciodată cine aruncase mănuşa sau care va fi deznodământul, deşi oricine putea ghici.

Ce armă va încerca puştiul? se întrebă Starbuck. Un fior electric îi străbătu degetele şi făcu vreo câteva mişcări de dezmorţire. Provocările reprezentau ceva ce nici unui Iernatic respectabil nu-i plăcea să admită că existau încă undeva în jumătatea lor de planetă, ceva rămas din negura vremurilor întunecate de dinainte ca Hegemonia să fi readus lumina pe această lume pierdută, dintr-o vreme în care Regina era adevărata Mare Mamă în ochii supuşilor şi bărbaţii luptau pentru favorurile ei divine… aşa cum făceau acum cei doi. Nu-l deranja faptul că era un atavism provenit dintr-o eră necivilizată. Îi făcea plăcere să-şi măsoare forţele cu alţi bărbaţi, dovedind lumii – lui Arienrhod, sie însuşi – de fiecare dată când câştiga că e un bărbat mai bun decât cei care încercaseră să-l doboare. Nu numai cel mai

puternic, dar şi cel mai isteţ. De aceea câştigase întotdeauna şi avea să câştige mereu. Chiar dacă se născuse Neclasificat pe Kkaremough, cu întreaga lume în spatele lui făcându-l să mănânce rahat, îşi croise o ieşire din cloaca aceea, ajungând prin propria-i străduinţă într-o poziţie influentă pentru care nici cel mai şcolit tehnocrat de pe Kharemough n-ar fi fost mai potrivit. El avea tot ce deţineau ei şi încă ceva pe deasupra – apa vieţii. Câţi dintre ei îşi cheltuiau averile strânsei într-o viaţă pentru a şterge o zi din fiecare săptămână, sau lună cu care îmbătrâneau? El bea zilnic din fântâna vieţii – şi asta datorită funcţiei. Atâta timp cât îi dădea lui Arienrhod ce voia ea, el urma să aibă tot ce-i poftea inima şi nu trebuia să îmbătrânească niciodată. Atâta timp cât urma să rămână în floarea vârstei, nici un provocator nu-i putea lua toate astea.

Ajunse în sala de audienţe. Era pustie acum, vastă şi liniştită, de parcă îşi ţinea răsuflarea. O traversă şi trecerea lud nu-i deranjă cu nimic tăcerea. Se întrebă cum ar fi fost să deţină puterea timp de o sută cincizeci de ani, aşa cum făcea Arienrhod? Cum ar fi fost să rămână în viaţă atât de mult, să vadă întoarcerea extraplanetarilor şi renaşterea Iernii… să vadă civilizaţia reînviind şi să-şi aleagă în voie distracţiile ei? I-ar fi plăcut să ştie cum s-ar fi simţit un bărbat sau o femeie după toate astea şi se întrebă dacă, după ce-ar fi trăit atât de mult, n-ar fi putut înţelege toate convoluţiile minţii lui Arienrhod.

Pierduse de multă vreme şirul femeilor pe care le cunoscuse, de la tehniciene aristocrate până la sclave, le urâse pe unele şi se folosise de cele mai multe, respectând una sau două, dar fără să fi iubit măcar vreodată pe una dintre ele. Nimic nu-i dovedise niciodată că iubirea ar fi reprezentat ceva mai mult decât un cuvânt referitor la actul sexual. Doar fiinţele plăpânde şi învinşii mai credeau în iubire şi în zei…

Totuşi nu avusese niciodată o experienţă asemănătoare celei trăite ou Arienrhod. Ea nu era atât femeie, cât o forţă

a naturii; magnetismul ei fusese alcătuit din toate lucrurile pe care Starbuck le găsea demne de dorit. Fără voia lui, îl făcuse să creadă în propria lui vulnerabilitate şi din cauza asta nu era decât pe jumătate dispus să mai creadă în puterea unor zei… sau a unor zeiţe stranii. Iar el nu urma să aibă la dispoziţie o sută cincizeci de ani de tinereţe şi plăceri, o sută cincizeci de ani ca să lucreze la descâlcirea misterelor ei, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Peste doar cinci ani trebuia să părăsească această lume pentru totdeauna… sau să moară. Peste cinci ani la Schimbare totul lua sfârşit: Arienrhod avea să moară… şi el împreună cu ea, doar dacă nu va fi alungat între timp. Acum o iubea, deşi niciodată în viaţă nu mai iubise pe altcineva în afară de sine însuşi. Totuşi nu credea că o iubeşte mai mult decât iubea viaţa.

Când intră în Sala Vânturilor, o găsi pe Regină aşteptându-l pe platformă; în spatele ei, groapa gemu şi oftă un înflăcărat salut de bun venit. Turbioane de vânt rătăcite îi ridicau părul alb ca laptele, fluturându-l apoi peste albeaţa cuprinzătoare a mantiei de ceremonie. Făcută din penajul şi pielea de pe burta unor păsări arctice, mantia era împodobită cu argint şi avea moliciunea norilor… bărbatul îşi aminti de senzaţia pe care i-o provocase atingându-i pielea. Arienrhod o purtase de şase ori, la fiecare din precedentele lui dueluri; o purtase şi prima dată când el fusese cel care azvârlise mănuşa.

Dulăii stăteau în stânga, cu pieile strălucind, cu pleoapele interioare întinse peste ochii sidefii, lipsiţi de expresie. Fuseseră aduşi aici pentru a-l sluji pe învingător… şi a se debarasa în linişte de cadavrul învinsului. În zece ani, Starbuck nu înţelesese niciodată nesfârşitele lor dialoguri zumzăite, dar nici nu-i păsase de ele. Nu ştia dacă aveau viaţă sexuală şi nici măcar dacă erau sexuaţi. Se presupunea că inteligenţa lor era subumană, dar cum naiba puteai judeca mintea unei fiinţe de pe alte tărâmuri? Pe unele planete, erau folosiţi ca sclavi, dar aceeaşi soartă o împărtăşeau şi fiinţele umane. Se întrebă în treacăt la ce s-

or fi gândit Dulăii când se întoarseră să-l privească şi dacă ei se gândeau vreodată la orice ar putea avea vreo legătură cu omul, în afară de subiectul uciderii.

Starbuck se înclină protocolar în faţa lui Arienrhod şi a băiatului.

— Am venit. Spune ce armă ai ales.

Era pentru prima dată când alegerea nu-i aparţinea lui. Ochii Reginei îl fixară când rosti cuvintele pe care le prevedea ritualul; dar în căutătura lor nu se vedea nimic liniştitor, ci doar o reafirmare a răcelii ce sporise în ea după sosirea băiatului. Însemna oare că ea continua să fie impresionată de ticălosul de Văratic? Credea oare cu adevărat că. el avea o şansă?

Prins pe picior greşit, Starbuck îşi strânse pumnii unul în celălalt. S-o ia dracu', doar n-o avea de gând s-o ţină tot aşa! Era hotărât să-l ucidă pe băiat, şi-atunci urma să intre din nou în patul ei, indiferent dacă femeia îl dorea sau nu. Se străduí să-şi îndrepte mânia, ucigaşă, ce-i creştea mereu, pe făgaşul concentrării atenţiei.

— Ei, ce-ai ales?

— Vântul. Sparks Dawntreader schiţă un zâmbet şi roti braţul, indicând: Vom sta pe pod şi acela care va stăpâni mai bine vânturile va rămâne acolo când totul se va sfârşi.

Scoase încet fluierul din punga de la cingătoare şi-l ridică.

Starbuck chicoti scurt a surprindere. Deci puştiul mai avea şi imaginaţie pe măsura tupeului… şi prostiei lui. Nobilii cu fluierele lor puteau să-şi asigure împrejur un spaţiu liniştit pe timpul traversării abisului, însă n-aveau cum să manevreze două spaţii simultan. Cu ajutorul cutiei de control, Starbuck putea produce notele şi acordurile care să-i asigure protecţia şi totodată capacitatea de a ataca. Dacă puştiul, cu fluierul ala din scoică, îşi închipuia că era mai bine echipat decât un nobil, atunci va avea cea mai mare surpriză a vieţii sale… şi ultima.

Arienrhod se retrase, cu mantia unduindu-se ca un văl de ceaţă, precum panourile de vânt translucide de deasupra

punţii. Îi lăsă singuri pe cei doi, faţă în faţă.

— Cel mai bun să învingă.

Vocea ei nu avea nici o intonaţie.

Fără să aştepte ca Sparks să facă prima mişcare, Starbuck trecu pe lângă el şi păşi pe punte. O traversă aproape fără grijă, cu degetele apăsând secvenţa muzicală a butoanelor de la centură. O dată îl lovi vântul şi i se tăie răsuflarea, dar fu sigur că nu observase nimeni. Se opri în sfârşit dincolo de jumătatea lungimii podului şi se întoarse; rămase în picioare, aşteptând cu o mână în şold şi cu cealaltă la cingătoare. Până acum, nu stătuse niciodată nemişcat deasupra abisului; măruntaiele gemânde ale maşinăriei oraşului coborau parcă la infinit dedesubtul lui, iar puntea pe care stătea i se părea mult prea fragilă. Apăsă automat butoanele de tonuri ascuţite, simţind fluctuaţiile celulei de presiune din jurul său, foarte conştient că nu trebuia să se uite în jos.

Sparks: ridică fluierul la buze şi păşi pe podeţ; puritatea fluidă a notelor ajunse cu claritate la Starbuck. Cu oarecare surprindere văzu că, în ciuda aşteptărilor, şmecheria funcţiona – muzica îl învăluia pe puşti ca o vrajă, iar el se mişca în văzduhul liniştit, cu văpaia părului şi mătasea verde a cămăşii netulburate de vânt. Pesemne petrecuse o mulţime de timp analizând acest loc. Numai că asta n-avea să-l ajute cu nimic.

În clipa în care băiatul abia trecuse puţin de margine. Starbuck apăsă un al doilea buton. Panourile translucide şi bombate se deplasară brusc; vântul se năpusti în sus dintr-o direcţie neaşteptată şi lovi ca un şarpe în spatele băiatului. Acesta se clătină şi căzu într-un genunchi la marginea fără balustradă a potecii de peste hău; dar degetele lui nu dădură drumul fluierului, şi contracară cu abilitate curentul transversal, sculându-se în picioare pe mijlocul punţii. Înaintă iarăşi cu o furie nemiloasă întipărită pe faţă; un iureş de note stridente dansă în faţa lui, păzindu-i mersul estompând sunetele fentei şi atacului celuilalt.

Starbuck se poticni, abia reuşind să se ţină pe picioare când vântul îl lovi puternic în faţă. Ochii îi lăcrimară; clipi frenetic încercând să vadă, când de fapt ar fi trebuit să asculte. Vântul îl prinse din spate şi-l doborî. Rămas în patru labe, îşi regăsi însă stăpânirea de sine, stabilizându-şi spaţiul de aer liniştit cu o îndemânare disperată. Panourile de vânt trosniră şi zornăiră când Sparks atacă din nou, rânjind acum cu o concentrare care nu avea nimic vesel în ea. Starbuck se clătină, dar reuşi sa pareze lovitura notele răsunând în văzduh; îşi dădu seama în sfârşit că duelul nu avea să fie dezechilibrat… cel puţin nu în felul în care îşi imaginase el. Nu dăduse niciodată destulă atenţie muzicii băiatului ca să sesizeze virtuozitatea cu care folosea bucata aia blestemată de scoică. Putea scoate din ea acorduri foarte înalte şi-şi mişca degetele atât de repede încât notele realizau o armonie aproape perfectă… aproape. Iar Sparks o făcea de parcă s-ar fi pregătit pentru înfruntare cu toata iscusinţa urechii lui muzicale şi a minţii sale de viitor tehnician.

Era totuşi un joc al morţii şi dintre toate deprinderile pe care el, Starbuck, le avea şi pe care băiatul ar fi putut să le aleagă, manipularea vânturilor era cea mai puţin exersată. Începu să transpire, pentru prima dată dintr-o lungă perioada de timp pe care şi-o putea aminti, simţi cum încet-încet îl cuprinde teama pentru propria-i viaţă. Vântul îl trânti din nou tocmai când credea că se află în siguranţă. Plin de ciudă, întoarse lovitura şi trimiţând vântul din trei direcţii diferite, auzi strigătul de surprindere al băiatului care, pocnit pe neaşteptate de o rafală, se rostogoli de-a berbeleacul în faţă. Rămase însă pe punte şi-şi recăpătă echilibrul înainte ca altă pală să-l poată mătura de tot.

Starbuck înjură, abia trăgându-şi răsuflarea. Existau prea multe opţiuni şi nu era nici o cale de a prezice ce efect va avea suprapunerea comenzilor lor separate, chiar dacă şi-ar fi putut ghici corect intenţiile. Se ghemui, apoi se repezi către Sparks, preocupat mai mult de propria-i siguranţă

decât de atac. Cu cât se aflau mai aproape unul de celălalt, cu atât mai puţin îşi putea permite puştiul să-şi pericliteze stabilitatea prin schimbarea vânturilor din jur. Dacă ar fi putut pune mâna pe fluierul ăla şi să-l spargă, atunci ar fii fost în măsură să termine această…

O puternică rafală rece îl trântii pe jos cât era de lung; se răşchiră de-a curmezişul punţii, zbătându-se deznădăjduit cu picioarele într-o parte, iar capul şi umerii atârnând peste cealaltă margine. Timp de o clipă care i se păru o veşnicie, privi în jos în abisul cu pereţi negri unde rotocoalele înceţoşate ale luminilor maşinii sclipeau precum focul pierdut şi fără de sfârşit al inimii Porţii Negre, iar mirosul mării îi pătrundea adânc în nări în timp ce bocetul ei înăbuşit îi răsuna puternic în tâmple. Zăcu nemişcat, aşteptând, cu mâinile agăţate de marginea îngustă a punţii arcuite, hipnotizat de iminenţa morţii.

Totuşi necunoscuta lovitură finală nu se abătu spre a-l rostogoli peste marginea punţii; paralizia îi trecu şi când înălţă capul, îl văzu pe Sparks, înlemnit ca şi el, incapabil să-l ucidă.

Se ridică iar pe puntea lată de numai un metru, reacţionând acum în mod instinctiv; înălţându-se în picioare, se adăposti într-o bulă de aer calm. Se repezi în faţă şi aproape îl ajunse pe băiat când acesta reacţionă în cele din urmă, biciuindu-i cu o rafală dublă. O respinse însă cu uşurinţă şi în acelaşi timp îl lovi cu toate puterile pe băiat în burtă.

Sparks se prăbuşi cu un ţipăt de animal în agonie. Fluierul îi rămase în pumn, dar inutil acum, fără să mai constituie un pericol pentru rivalul lui… Starbuck se retrase încet, savurându-şi triumful, părându-i rău doar că puştiul era prea rănit ca să-i mai pese de ce urma să i se întâmple în continuare. Înălţă capul ca s-o privească pe Arienrhod, privindu-i de pe margine, departe, ca un vis de neatins. În următorul moment, drumul către ea va fi din nou liber.

Mâna i se deplasă înspre comenzile de la cingătoare; Arienrhod se mişcă uşor.

Două note discordante se ciocniră în aer. Uluit, Starbuck îşi simţi picioarele fugindu-i de sub el în clipa în care îl doborî vântul. Nu, nu-l dobora pe băiat… ci pe el însuşi! Iar acum cădea…

— Arienrhod! îi strigă el numele ca pe-un blestem, ca pe-o rugăciune, ca pe-o acuzaţie, în timp ce cădea, şi strigătul îl urmă în jos, în întuneric.

Poarta Neagră umplea ecranul protejat ce acoperea centrul peretelui, precum o spirală înflăcărată pe întunericul de chihlimbar al îndepărtatului fond stelar. În inima acestui roi stelar existase odată o abundenţă de epave cosmice plutitoare, care hrăneau foamea unei găuri negre; de-a lungul eonilor, cele mai multe dintre ele fuseseră consumate iar excrementul ucigaş al radiaţiei gravitaţionale a găurii se redusese. Gaura captase însă şi steaua pe care tiamatanii o numeau Steaua Verii, o ţinea prizonieră printr-un cordon îngust, absorbindu-i cromosfera. Praful şi moleculele izbucneau în vâlvătăi, degajând energia potenţială atunci când erau absorbite către distrugere, la fel cum nava lor era acum atrasă în jos…

Elsevier simţi cum o mistuia foamea Porţii Negre, încercă prima furnicătură a senzaţiei fizice, mişcarea lentă, coercitivă, a trupului ei lipsit de greutate către imaginea de pe zid… o simţi şi în adâncurile minţii, unde îi testă groaza tainică de dezmembrare. Perna flexibilă, dar fermă a coconului transparent care o învăluia o ţinu cu o blândă liniştire.

În treacăt se uită în jos, pe lângă picioarele ei, către centrul de greutate al navei, acolo unde Moon atârna într-o altă crisalidă captatoare de lumină. Fata se foia neliniştită, precum o pasăre în laţ, combinezonul ei roz închis prindea reflecţiile din consola suspendată în jurul ei. O coroană de plasă argintie atârna inutilă deasupra părului ei poleit de

argint – coroana pe care Cress ar fi trebuit s-o poarte, casca simbiotică a unui astrogator. Moon privi în sus şi o descoperi pe Elsevier, iar aceasta îi citi emoţiile de pe faţă.

— Moon, eşti gata?

— Nu…

Elsevier încremeni gândindu-se cu teamă la ce le putea face o izbucnire de rebeliune din partea fetei. Credea că o convinsese că această călătorie nu reprezenta decât un simplu ocol în drumul spre găsirea vărului ei. Dar dacă acum refuza să înceapă un Transfer…

— Nu ştiu ce să fac. Nu-nţeleg nimic, nu-nţeleg cum…

Bătrâna simţi cum îi înfloreşte un zâmbet când îşi dădu seama că pe faţa lui Moon exista doar îndoială, nu refuz. Îşi citise acolo propria-i conştiinţă vinovată.

— Nici nu trebuie să înţelegi. Lasă asta în seama mea Ai încredere, încă nu sunt pregătită să-l întâlnesc pe Plătitor. Tu doar să introduci toate datele, aşa, cum ţi-am arătat.

Fără să spună nimic, fata se uită iarăşi la ecran cu uimirea temperată de înţelegerea parţială a puterii teribile a Porţii. Se aflau deasupra polului ei de rotaţie, prinşi deja în vârtejul miezului său gravitaţional, acea forţă atât de inexorabilă, încât nici chiar lumina nu putea evada dinăuntru. Gaura, având douăzeci de mii de mase solare, era destul de întinsă ca o navă special proiectată să cadă prin orizontul evenimenţial înainte să poată fi ruptă în bucăţi de forţele de maree ce acţionau asupra ei. Totuşi, numai un astrogator pregătit în fizica singularităţilor şi aflat în conexiune simbiotică cu calculatoarele navei putea menţine echilibrul critic al stabilizatoarelor. Doar el le putea asigura intrarea în Poartă, exact prin punctul care să le permită înscrierea pe canalul către destinaţia aleasă. Doar un astrogator… sau o fată neştiutoare de pe o planetă înapoiată a cărei minte se găsea deja în simbioză cu cea mai mare bancă de date din spaţiul şi timpul cunoscute.

— Vrei să încep Transferul?

Moon o privi din nou, palidă la faţă.

Elsevier respiră adânc, amânând momentul inevitabil. Acesta trecuse deja şi acum trebuia s-o spună.

— Da, Moon. Ţine-ţi ochii pe ecran şi începe Transferul.

„Şi zeii să mă ierte, iar pe tine să te ocrotească, copila mea. Pentru că nu-ţi vei mai vedea casa niciodată”. Ochii lui Moon se închiseră pentru câteva clipe, ca într-o rugă către propria-i zeiţă şi apoi se concentrară pe vârtejul strălucitor aflat în faţa lor.

— Introducere de date.

Elsevier apăsă un buton de pe telecomanda de la centură în timp ce trupul zvelt al fetei fremătă în transă; datele privind intrarea lor se luminară brusc pe imaginea de pe ecran şi dispărură din nou. Dacă ea avea dreptate şi nu-şi putea permite să greşească – ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a porni conexiunea inversă cu informaţia necesară în sistemul de conducere al navei. Fără implanturile unui astrogator, nici o fiinţă umană nu putea realiza o utilizare completă a circuitelor simbiotice ale calculatorului navei, dar Transferul sibil putea furniza informaţia pe care n-o puteau da calculatoarele.

— Gata, anunţă Silky vorbind într-o Sandhi stâlcită şi vocea lui ajunse la Elsevier ca un şuier în tăcerea cabinei de comandă. Doare la fată?

— De unde vrei să ştiu? răspunse bătrâna, cu vocea ascuţită de fiorul propriei îndoieli.

Se încruntă către el. Corpul său amfibiu, mătăsos sub acţiunea uleiurilor care nu-l lăsau să se deshidrateze strălucea prin propriul lui cocon. Vocea îi suna ciudat de neliniştit; femeii îi trecu prin minte că se transpusese în situaţia lui Moon, nevinovată şi neajutorată, ruptă de lumea pe care o ştia şi lăsată la cheremul unor străini trădători.

— Poate ea muri?

— Termină naibii Silky! Elsevier îşi muşcă buza şi privi iarăşi imaginea tot mai sumbră a Porţii. Ştii doar că nu-ţi pot răspunde… şi mai ştii că n-aş fi făcut treaba asta dacă aş fi crezut că ar putea să moară. Tu ştii asta, Silky… Ce

altceva îi mai rămâne de făcut oricăruia dintre noi decât să-ncerce? I-am spus fetei că o să fie o transă lungă şi ea a acceptat.

— Ea prea tânăr. Ea ştie nu. Tu minţit la ea, zise Silky cu o nuanţă de reproş pe care n-o mai manifestase niciodată.

Elsevier închise ochii.

— Am s-o las să facă ce vrea ea. Voi veghea să aibă tot ce-i trebuie pentru a fi fericită pe Kharemough.

Deschise din nou ochii, privind-o pe Moon. Îmbrăcat în costumul roz, corpul fetei era acum fără vlagă, apăsat uşor de pereţii coconului. Trecuseră oare numai patru zile tau de când făcuseră acea asolizare nenorocită pe Tiamat şi fugiseră înapoi pe navă fără alt rezultat decât starea gravă a lui Cress, înlocuit acum de o străină derutată?

În plus, timpul nu curgea în favoarea lor: poliţia îi căuta deja în spaţiul Tiamatului şi nu-şi puteau permite să fie prinşi având la bord o cetăţeancă răpită de pe planetă. Fata dorise să meargă acasă… dar n-aveau cum s-o trimită înapoi. Cress trebuia spitalizat… şi singurii care-l puteau salva se aflau pe Kharemough, dincolo de Poartă.

Dar numai Cress îi putea conduce prin ea. Apoi bătrâna îşi amintise că Moon e sibilă şi că TJ îi spusese odată că văzuse un sibil intrând în transă şi acţionând un polarizator de câmp pentru a salva cinci oameni în timpul unui accident industrial. Sibilul respectiv nu fusese instruit pe sofisticata maşinărie; nu conta că sibila de aici abia dacă ştia despre ce fel de aparatură este vorba. Fata constituia numai un receptacul, aşa cum spusese chiar ea era datoria ei să-i servească pe toţi cei care aveau nevoie de ea, căci îi putea trece în siguranţă prin Poartă.

Totuşi când încercase să-i explice asta lui Moon, se lovise de un obstacol la fel de netrecut ca şi Poarta însăşi. Moon şedea nemişcată, strânsă cu centura de siguranţă în scaunul din LB, şi nu voia cu nici un chip să pună piciorul în interiorul navei mai mari: „Du-mă înapoi! Trebuie să ajung la Carbuncle!”. Faţa îi era încordată ca un pumn strâns şi la

orice argument răspundea cu aceleaşi două propoziţii, neschimbate şi de neschimbat.

— Dar Moon, extraplanetarii nu te vor lăsa niciodată să te întorci dacă te găsesc cu noi. Planeta ta este proscrisă. Ne vor condamna pe toţi la ocna de cenuşă de pe Marele Albastru şi crede-mă, draga mea, că-i mai bine moartă decât s-ajungi acolo.

— Nu contează, dacă nu mă pot întoarce. Nimic nu are importanţă fără el.

„Of, copilă, ce norocoasă eşti să crezi că totul e atât de simplu… şi ce naivă". Cu toate acestea, o părticică din inima ei îi spunea că era adevărat; că de la moartea lui TJ, îşi trăise viaţa doar pe jumătate…

— Ştiu foarte bine. Ştiu că aşa ţi se pare acum. Dar dacă nu te gândeşti la tine, atunci gândeşte-te la Cress. Mâna i se mişcase de-a lungul cochiliei reci, translucide. În care abia mai pâlpâia un licăr de viaţă. Va muri, Moon. Dacă nu ajungem pe Kharemough, se va sfârşi. Eşti sibilă – este de datoria ta.

— Nu pot să fac ce-mi ceri! scuturase Moon din cap, fluturându-şi cosiţele. Nu pot, nu ştiu cum să fac asta. Nu pot pilota o navă stelară…, ridică ea vocea. Şi nu-l pot părăsi pe Sparks!

— Doar pentru câteva săptămâni!

Cuvintele ţâşniseră din Elsevier într-o izbucnire de exasperare; dar înainte de a putea să şi le retragă, văzu cum fata îşi înalţă capul, fixând-o:

— C… Cât?!

— Cam a lună, dus.

„Măsurată după ceasul de la bordul navei". Dar între timp, pe Tiamat vor fi trecut mai mult de doi ani. Însă Elsevier nu rostise aceste vorbe cu glas tare; nevoia îi stimulă imaginaţia.

— Doar o lună în fiecare direcţie, zise ea. Dacă ai fi luat o navă de comerţ, din Golful Îndepărtat până la Carbuncle ai fi făcut cam tot atât. Ajută-ne să trecem prin Poartă, ajută-i

pe Cress… şi dacă după ce vom ajunge pe Kharemough, vei mai dori să te întorci te voi duce eu înapoi. Îţi promit!

— Dar cum să vă ajut? Nu ştiu să pilotez o astronavă.

— Poţi să faci orice, poţi să fii orice, poţi să răspunzi la orice întrebare, mai puţin una. Eşti sibilă şi a sosit timpul să afli ce înseamnă asta, draga mea. Ai încredere în mine.

Vorbele o sufocaseră când se întinsese să desfacă centura fetei.

Un trosnet puternic răsună prin navă, readucând-o pe Elsevier în prezent.

— Silky! Ce-a fost asta? S-a desfăcut ceva…

Contragreutăţile protectoare ale coconului o imobilizaseră. Nu-şi putea elibera nici măcar un deget sau să-şi mişte capul cu un milimetru; nu era nimic de făcut decât să stea şi să privească drept în faţă către urgia strălucitoare care se împrăştia peste ecranul dinaintea lor.

— Ceasul…

Scoase un mic oftat de iritare şi uşurare văzându-l prins ca o stea dublă în jumătatea de jos a ecranului.

— Abia-l cumpărasem!

Imaginile stelelor se scurgeau spre interior către centrul ecranului; gaura neagră purta o coroană înstelată, simbolul puterii sale asupra luminii însăşi… Fusese neatentă! Un obiect mai mare decât ceasul ei de mână, lăsat neasigurat, ar fi putut produce o gaură în corpul navei pe traiectoria lui spre sinucidere.

— Am suportat de prea multe ori această călătorie. Singură, nu-mi mai pot duce anii cu uşurinţă. TJ era forţa mea, Silky… şi el s-a dus. Simţurile ei percepură un tremur vag printre fibrele navei; ridicând din nou privirea, nu mai văzu acum un câmp stelar în faţă, ci doar pelicula strălucirii de iad din ce în ce mai roşie, luminându-le calea destinului. Silky, ea stăpâneşte stabilizatoarele de câmp – altfel ne-am fi rostogolit până acum. Ştiam eu că ne poate conduce!

„Dar dacă asta îi va distruge fetei mintea?” Dacă Moon ar fi păţit ceva din cauza asta, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Niciodată! În cele numai câteva zile pe oare fata le petrecuse în navă, reafirmase prin doar simpla ei prezenţă lucrurile în care TJ crezuse întotdeauna. Maleabilă şi independentă, ea începuse să-şi revină după şocul transplantului brusc, începuse să întindă mâna posibilităţilor pe care i le ofereau ei pentru împăcare. Îmbrăcată într-o salopetă simplă, plăcută la vedere, în locul straielor maron-gălbui croite de mână, nu exista nici o şansă ca vreun străin s-o ia drept un cetăţean de categoria a doua al Hegemoniei, unul care să fie considerat că nu merită să aibă acces deplin la cunoştinţele Hegemoniei. Iar maşinăria-sibilă a unei civilizaţii mult mai cunoscătoare decât a lor o analizase şi o găsise corespunzătoare.

Visul lui TJ fusese acela ca toate fiinţele inteligente să aibă într-o bună zi şanse egale de a-şi realiza potenţialul. De aceea începuse el să efectueze transporturi de contrabandă în Tiamat, în ciuda protestelor zadarnice ale lui Elsevier, care încerca să-l convingă că devenise un contrabandist ordinar. „Sunt contrabandişti şi contrabandişti, inimioara mea”, spusese el râzând şi de atunci ea a ştiut că nici un protest omenesc nu putea amuţi vocea interioară care-l conducea pe el… nici măcar al ei.

Hegemonia ţinea Tiamatul departe de dezvoltarea unei baze tehnologice proprii, prin restricţii şi embargouri (bătrâna îşi mai amintea şi acum cum sunau prelegerile lui TJ prin apartamentul lor strâmt); locuitorii Tiamatului erau menţinuţi la un nivel unde nu erau decât nişte copii dădăciţi, cărora li se dau anumite jucării pe care părinţii-stăpâni le pot face apoi inofensive. Şi toate acestea de dragul acelei preţioase obscenităţi, apa vieţii, care îi ademenea pe privilegiaţii şi potentaţii Hegemoniei cu speranţa tinereţii veşnice.

Dacă Tiamatul şi-ar fi format o societate planetară proprie bazată pe tehnologie, dacă ar fi fost lăsat să se maturizeze nesupravegheat în veacul în care urma să fie desprins de Hegemonie, tine ştie ce aveau să găsească potentaţii când

se vor întoarce? O lume capabilă să stea dreaptă în faţa lor, care să nu mai râvnească la jucăriile lor tehnice pentru că şi le putea face pe-ale ei… o lume care hotărâse că preferă să-şi ţină nemurirea pentru ea însăşi şi că se săturase de exploatare? Sau o planetă care decisese că exploatarea mersilor de către ea însăşi este era sau şl mai râu, una care se transformase singură într-un morman de zgură radioactivă, aşa cum o făcuse Caedw. Tiamatul avea ceva ce nici o altă lume nu putea oferi, iar acel ceva era mai mult un blestem decât o binecuvântare. TJ găsise intolerabilă situaţia respectivă. Ştiind că nu-l putea opri, Elsevier plecase din nou cu el, aşa cum o făcea mereu, nefiind niciodată în stare să-i refuze vreo dorinţă şi ca întotdeauna, în cele din urmă fusese prinsă de pasiunea lui… aşa că după decesul soţului, ea şi Silky îi continuaseră cruciada, singurul lucru din viaţa ei, după dispariţia omului drag, care părea să mai aibă sens.

Acum norocul i-o scosese în cale pe Moon, parcă pentru a dovedi că totul meritase osteneala… imaginea copilului pe care ea şi TJ nu-l avuseseră niciodată. „El ar fi fost mândru”. Pentru ea n-ar fi însemnat o povară ca să-i poarte de grijă lui Moon în noua sa viaţă; ci dimpotrivă, un privilegiu…

Pe Elsevier o cuprinse greaţa şi ameţeala când forţa irezistibilă a efectului de maree îi trase de trupul imobil.

Nici chiar cu toate câmpurile de protecţie puse în funcţie, nava nu-i putea proteja în întregime. Mai privi o dată inima incandescentă a întunericului. „O cerule nu sunt gata; se întâmplă prea repede şi durează prea mult”. Cel puţin Moon scăpase de arşiţă şi durere, mintea ei fiind ţintuită pe undeva la jumătatea drumului peste galaxie… „N-aş fi făcut asta dacă nu era vorba de Cress… Nu s-ar fi întâmplat aşa dacă nu era Cress la mijloc… Oh, zei, făceţi-l bine!” Cress zăcea încă în prisma de urgenţă, nu îndrăzniseră să-l mute într-un loc mai sigur. Dar nava întreagă şi tot echipamentul aferent fuseseră proiectate să reziste la această trecere, cu

siguranţa deci că va rezista şi el… În cazul în care va rezista cineva…

Bătrâna simţi din nou cum i se înmoaie şi se mişcă încheieturile oaselor, senzaţia de neplăcere fiind mai puţin intensă acum, dar în creştere pe măsură ce temperatura din interiorul navei se ridica. Îşi imagină suprafaţa exterioară a fuselajului ajunsă la incandescenţă din cauza tensiunilor la care era supusă în timp ce gonea spre orizontul găurii negre şi parcă auzea semnalul de alarmă de incendiu transmis la nesfârşit în timp ce condamnaţii erau strânşi pentru ultima lor confruntare. Nava fusese construită din cele mai rezistente şi cele mai elastice materiale cunoscute de umanitate, fiind echipată cu contracâmpuri de protecţie şi stabilizare a coborârii în marele vârtej. Avea forma unei monede cu dimensiunile cele mai mici ce se puteau realiza; în timpul prăbuşirii, stabilizatoarele îşi menţineau suprafeţele circulare permanent aliniate cu gradienţii gravitaţionali. Deoarece în spaţiu pereţii puţului gravitaţional al găurii negre erau atât de abrupţi, dacă nava şi-ar fi pierdut cumva stabilitatea şi ar fi început să se rostogolească, forţele de maree ar fi rupt-o în bucăţi în câteva secunde. Moartea ar fi venit peste ei toţi într-o agonie ca o vâlvătaie de-o clipă şi ţipătul lor de moarte ar fi răsunat veşnic în interiorul puţului. Trecerea prin Poarta Neagră punea la încercare rezistenţa umană şi mecanică, dar şi limitele tehnicii de pe Kharemough. Doar simbioza dintre calculator şi creierul uman al unui astrogator îi putea ţine împreună, conducându-i în jos, către punctul precis al intrării în orizont.

Şi dacă Moon îi ţinea pe toţi la un loc, dar ratau deschiderea îngustă către canalul hiperspaţiului care avea să-i scuipe la doi ani lumină de Kharemough? Kharemough reinventase principiul călătoriei prin Poarta Neagră cu aproape un mileniu în urmă, lucrând după informaţiile despre Vechiul Imperiu furnizate de sibili. Vechiul Imperiu deţinuse propulsia stelară superluminică ce-i permisese să-

şi extindă controlul la distanţe încă imposibile pentru Hegemonie, dar până şi el folosise Porţile Negre. Scurtăturile cosmice oferiseră Hegemoniei posibilitatea de a restabili această mică parte a reţelei de planete a Imperiului şi ei utilizaseră înţelepciunea lor fosilă pentru a le traversa în siguranţă. Totuşi încă nu înţelegeau cu adevărat forţele pe care le manipulau… Dacă+ această navă nu trecea prin orizont la coordonatele potrivite, putea ieşi la suprafaţă într-un sector de spaţiu complet neexplorat, fără nici un sistem în apropiere şi fără nici un fel de coordonate pentru întoarcere… sau chiar puteau să nu mai apară niciodată în universul cunoscut. Nave se pierduseră şi înainte şi pierdute rămăseseră pentru totdeauna.

Elsevier îşi simţi ochii umflându-i-se sub pleoapele închise, deja incapabilă să privească focul strălucitor al suprafeţei găurii negre ce-i înghiţea universul. Auzi cum geme nava şi-şi auzi propriul geamăt, atunci când simţi că ea însăşi se rupe în bucăţi din toate încheieturile. Întunericul îi pătrundea în trup în valuri poleite cu lumină şi punea stăpânire pe ea în timp ce starea de veghe o părăsea puţin câte puţin; îşi lăsă toate îndoielile şi toate spaimele să zboare în sus ca o ploaie de scântei şi se abandonă în sfârşit, cu bucurie, pradă anulării.

Poarta Neagră se deschise.

„Nu se întâmplă chiar aşa”. Jerusha stătea în picioare, cu mâinile la spate, în eleganta ei locuinţă aflată în oraşul de sus, privind fix afară prin fereastra împodobită cu modele romboidale. Nişte copii dansau printre cercurile mâzgălite pe pavajul ros de vreme, prinşi într-un fel de fantezie copilărească de nepătruns – copii ai Iernaticilor bogaţi şi ai extraplanetarilor bogaţi, cu toţii laolaltă, uitând de distanţele spaţio-temporale şi de vederile diferite care-i separau pe părinţii lor. Femeia încearcă să nu se gândească la distanţe, la deosebiri, la teribilul… „Nu se întâmplă chiar aşa!'

Cu toată strădania, nu-şi putea scoate din minte, nu putea să nu retrăiască inexplicabilele chemări care o făcuseră să plece din biroul serviciului de noapte din sediul poliţiei şi să urce pe coridoarele întunecate ale nivelului al doilea. Nu se putea abţine să nu-şi amintească sunetele care o atrăseseră – nu sunete umane, ci scoase de o creatură torturată – să deschidă uşa din capăt şi să aprindă lumina.

În ultima jumătate a vieţii ei nu mai ţipase, dar în noaptea aceea o făcuse. Un ţipăt primitiv, de respingere, nu-şi putea crede ochilor văzând animalul care urla plin de sânge, întins pe duşumea, rupându-şi carnea de pe el în camera împuţită… epava murdară în delir a ceea ce odată fusese o fiinţă umană. Nu doar o fiinţă omenească oarecare, ci Comandantul Poliţiei de pe întregul Tiamat, care-şi arsese creierul cu o supradoză de k'spag. O, zei, nici chiar dacă ar trăi să vadă Noul Mileniu şi tot n-ar putea uita vreodată priveliştea aceea! Clipi cu putere când imaginile de pe stradă părură că se înceţoşează. Oricât încerca să-şi alunge din minte scena respectivă se ţinea de ea ca duhoarea morţii, răvăşindu-i toate emoţiile, toate gândurile. În meseria ei, văzuse destulă hidoşenie ca s-o călească chiar şi pe cea mai slabă dintre femei; dar când se întâmplă aşa ceva unuia dintre ai tăi… Nu-i plăcuse prea mult de Liouxked, dar nici un om nu merita să sufere o asemenea degradare în faţa ochilor unei planete întregi. Deşi probabil că nimănui nu avea să-i pese vreodată de el.

Rămânea însă familia Iui. Prin dispoziţia lui Mantagnes, comandantul provizoriu, Jerusha trebuise s-o ajute pe soţia lui Liouxked la pregătirile pentru plecarea familiei de pe Tiamat. „Într-un moment ca ăsta, Marika are nevoie de prezenţa altei femei”, spusese Mantagnes cu toată sinceritatea. Ea îşi muşcase limba, „Bine, la naiba, poate că are!”.

Jerusha se întrebase cum se va putea uita în ochii doamnei Lesu Marika Liouxked şi ai celor două fetiţe când cele văzute în noaptea aceea îi erau încă proaspete în mintie.

Dar îşi stăpânise emoţiile cu o artă născută dintr-o practică îndelungată şi asta păruse să aibă un efect favorabil asupra femeii dezorientate şi îndurerate.

Lesu Marika fusese distantă şi nemulţumită în decursul întâlnirilor lor precedente – atunci când Liouxked o făcuse să joace rolul bonei perfecte în deplasările efectuate cu familia în Labirint. Precum majoritatea poliţiştilor staţionaţi aici, Liouxked şi familia lui veniseră de pe planeta Portul Nou, şi acum Jerusha şi Marika vorbeau între ele pe limba lor natală, aşa cum fac concetăţenii când se întâlnesc pe un teritoriu străin. Marika şi copiii urmau să se întoarcă acasă la familie şi la prieteni (Comandantul avea să plece şi el pentru a-şi petrece restul vieţii într-un sanatoriu, dar nu discutară despre asta. Jerusha încuraja aducerile-aminte sigure, de ordin general, despre planeta pe care tânjeau s-o revadă, zilele călduroase şi însorite, oamenii plini de viaţă, iuţi ca argintul viu, metropola astroport şi centrul comercial Miertoles Io Faux, unde văzuse ea pentru prima oară măreţia vizitei Primului Ministru şi fusese copleşită de splendoarea acesteia, unde-şi ţesuse propriile visuri despre alte lumi…

Simţind pe cineva venind să i se alăture, aruncă o privire în jur, apoi în jos şi o zări pe Lesu Andradi, cea mai mică dintre cele două fiice ale lui Liouxked. Avea zece ani şi era o fetiţă isteaţă energică, foarte diferită de sora ei măi mare, afectată, iar Jerusha ajunsese s-o îndrăgească. Treptata înţelegere a faptului că acest copil agăţat de mâna ei îi privea uniforma cu aproape aceeaşi veneraţie pe care ea o simţise întotdeauna pentru tatăl şi fratele ei, care ambii erau poliţişti, făcuse suportabilă umilinţa datoriei de dădacă.

Acum Andradi îi imita inconştient modul în care stătea la fereastră – o siluetă măruntă, oropsită, într-o rochie sură fără formă, cu fruntea mânjită de cenuşă. Familia ei se îmbrăca de doliu, de parcă Liouxked ar fi murit cu adevărat. Dar zeii nu erau atât de îngăduitori… „Zei, la naiba!”

Jerusha strânse buzele. Zeii n-aveau nimic de-a face cu asta, episodul duhnea în mod clar a trădare omenească.

Andradi îşi şterse ochii pe furiş, văzând copiii care se jucau – o parte a lumii de care ea fusese brusc despărţită.

— Aş fi vrut să le spun la revedere lui Scelly şi Minook. Dar Mama nu ne-a lăsat, din cauza… din cauza lui Papà.

Jerusha se întrebă dacă maică-sa considera jocul nepotrivit cu doliul sau pentru dă îi era teamă de ceea ce ar fi putut spune ceilalţi copii.

— Vor înţelege ele, rosti ea împăciuitoare.

— Dar nu vreau să plec şi să nu le mai văd niciodată! Urăsc Portul Nou! Andradi se născuse pe Tiamat şi părinţii ei, preocupaţi de imaginea familiei, ţinuseră la un pretenţios stil de viaţă Kharemoughi; planeta natală a părinţilor nu reprezenta pentru ea, decât un simplu nume, un simbol a tot ceea ce, deodată, îi înrăutăţise viaţa.

Jerusha întinse un braţ, încercui umerii înguşti ai fetei şi aruncă o privire spre rafinamentul searbăd al camerei din spatele lor. Auzi sunete înăbuşite de la etajele de sus, unde Marika şi servitorii strângeau ultimele bunuri ale familiei. Lăsau pe loc majoritatea mobilierului, nu atât din cauza cheltuielilor de transport, bănuia ea, cât din pricina amintirilor dureroase ce le stârnea.

— Ştiu, Andradi. Acum urăşti Portul Nou. Dar când vei fi acolo, îţi vei găsi noi prieteni şi ei te vor învăţa cum să te urci în pomii ţepoşi şi cum să faci pălării din scoarţă de copac. Vei merge cu o lanternă, căutând florile ce înfloresc doar noaptea, iar în anotimpul ploios apa curge din cer ca un duş cald, acoperind viţele din curte cu bobiţe dulci. O să poţi prinde wogii strălucitori din bălţi…

Deşi se îndoia că Marika avea să-şi lase fetele să prindă wogi.

— Ce… ce sunt ăia? fornăi Andradi.

— Un fel de peştişori care trăiesc în bălţile de ploaie ce se formează iarna! Vara, ei se îngroapă în noroi şi dorm acolo până reîncep ploile.

— Dorm o sută de ani? căscă Andradi ochii. Asta-i mult!

Jerusha râse când înţelese la ce se referea fetiţa.

— Nu, nu o sută… doar câţiva. Acolo iarna şi vara nu durează aşa mult ca aici.

— Ah, ce noroc! aplaudă fetiţa. Asta va fi ca şi cum ai trăi veşnic. La fel ca Regina Zăpezii!

Femeia se crispă, îşi alungă gândul şi făcu un semn de încurajare.

— Chiar aşa. O să-ţi placă să creşti mare pe Portul Nou. Ştiu pentru că şi mie mi-a plăcut. (Era conştientă că pe atunci nu cunoştea lucrurile pe care avea să le urască odată ajunsă la majorat). Şi eu aş vrea să mă întorc înapoi, scăpă ea fără să vrea.

Pe neaşteptate, Andradi se agăţă de ea ca un scai, îngropându-şi faţa micuţă în tunica Jerushei.

— O, da… Sigur că da, Jerusha… te rog, vino! Poţi să-mi arăţi orice, tu le ştii pe toate, vreau să vii cu. mine. Tu eşti o Albastră bună…

Jerusha dezmierdă căpşorul brunet, cu părul creţ, înţelegând brusc ce însemna ea pentru acest copil, al cărui simbol îndreptăţit de stabilitate fermă şi încredere se autodistrusese. Îşi îngădui în sfârşit să-şi dea seama ce adânc îi pătrunseseră în suflet durerea şi consternarea Andradiei şi cum îşi întăreau strânsoarea în jurul propriei inimi.

Desprinse braţele fotei când ele o îmbrăţişară deasupra centurii şi-i cuprinse mâinile mici şi calde, între palmele ei.

— Mulţumesc, Andradi. Îţi mulţumesc că m-ai invitat. Aş vrea să pot merge cu tine, dar încă nu mi-am terminat treaba aici. Tatăl tău… tatăl tău nu şi-a făcut-o singur, Andradi. Indiferent ce ai auzi, să nu crezi niciodată! Altcineva i-a făcut-o. Nu ştiu cine a fost dar o să aflu. Voi face totul ca vinovatul să plătească. Şi când voi reuşi, vei primi un mesaj de la mine, astfel încât să ştii că el… sau ea, a fost pedepsit. Poate după aceea voi fi gata să merg şi eu acasă.

— Bine… Capul creţ se lipi din nou de ea, apoi ochii oblici şi gravi o priviră drept în faţă: Când am să fiu mare, am să mă fac şi eu Albastră.

Jerusha surâse, fără ironie sau superioritate.

— Da, cred că s-ar putea să te faci.

Amândouă înălţară capetele când Marika intră în cameră înveşmântată în cenuşiu; îi făcu un semn fiicei să i se alăture şi Andradi se îndepărtă fără tragere de inimă.

— Totul este gata, Jerusha. Vocea îi era la fel de mohorâtă ca şi straiele. Ne poţi conduce la astroport.

— Da, Doamnă Liouxked. Încuviinţând din cap, Jerusha fu fericită să părăsească odaia.

Poliţista lăsă aeroglisorul în seama unui slujitor a cărui prezenţă abia o înregistrase şi se îndreptă spre uşile masive, cu ferestre, care separau garajul de sediul central al poliţiei. Întreaga alee era ocupată de birouri şi celule de detenţie, precum şi de clădiri destinate curţii, o pată sobră de corectitudine morală pe nebunescul mozaic multicolor al Labirintului. Oficial, se numea Aleea Olivină; dar toţi, inclusiv locuitorii ei, o ştiau de Aleea Albastră.

În ultimul moment, Jerusha îşi aduse aminte să respecte pauza de o secundă necesară uşilor leneşe să se deschidă şi s-o lase să treacă în coridorul anonim dinapoia lor. Mintea îi stăruia încă la călătoria pe care abia o făcuse, la motivul acesteia, cu totul incredibil, la oribilul lanţ de evenimente care îl zdruncinase pe fiecare…

— Scuzaţi-mă, doamnă poliţist! Scuzaţi-mă, doamnă poliţist! Scuzaţi-mă, doamnă poliţist!

Ceva i se agăţase de mâneca uniformei în timp ce-şi croia drum în aglomeraţia camerei de gardă. Privi distrată la plasticul inexpresiv ce proteja creierul mecanic – un polrob, care îi bloca drumul cu o insistenţă ce nu ţinea seama de nimic.

— Sunt inspector, vorbi ea imitând monotonia robotului. Cineva o înghionti din spate.

— Scuzaţi-mă, Inspectore. Trebuie să-mi fac raportul şi să mă întorc la muncă. Vă rog să-mi acordaţi permisiunea. (Inflexiunile metalice ale vocii robotului păreau disperate). Un bărbat de pe Numărul Patru a făcut aprecieri subversive în legătură cu Hegemonia în Barul Docului Stelar. Le-a spus localnicilor că sibilii au acces la cunoştinţe interzise. Părea să fie sub influenţa drogurilor.

— Mda, bine, autorizaţia 77A. Emite un ordin şi-l vom ridica pe individ.

„Droguri… Nu te gândi la droguri”. Trecu mai departe, încercând să nu privească spre locul unde, până acum o lună, fusese biroul lui Liouxked.

— Scuzaţi-mă, Inspectore!

De data aceasta scuzele veneau de la un poliţist cu braţul plin de fişiere holografice care se lovise cu spatele de ea.

— Greşeala mea: nu mă uitam.

Avalanşa de date care marca sfârşitul şederii lor pe Tiamat începuse să crească. Negustorii şi rezidenţii străini de pe alte planete se îngrijorau deja pentru viitorul lor, sau pentru lipsa acestuia; sâcâiau organele administrative cu întrebări despre sutele de tipuri de autorizaţii, formulare şi reglementări necesare înaintea plecării definitive. Şi dacă ea îşi închipuia că acum sunt ocupaţi, n-avea decât s-aştepte încă patru ani… „Da, ocupată, ocupată, trebuie să fiu mereu ocupată, prea ocupată ca să mă mai gândesc la asta…”.

Totuşi nimic nu-i bloca mintea cu interferenţe destul de tari ca să-i acopere prea mult timp imaginile de oroare şi durere. Nu minţise când îi spusese fetiţei că tatăl ei nu se transformase singur într-o legumă imbecilă. Nu avea sens… Îl cunoştea şi orice ar fi fost sau făcut, nu era un individ care să se joace cu drogurile. La naiba, nu s-ar fi atins nici măcar de un pachet de iestas! Însă în Carbuncle existau vreo cincizeci de distribuitori care îi puteau strecura o supradoză de drog într-o cană de ceai, sau într-un castron cu supă.

Iar una dintre persoanele care ar fi dorit acest lucru era… Arienrhod. Jerusha îi remarcase expresia la auzirea veştii despre răpirea lui Moon – plină de furie şi disperare. Atunci pricepuse brusc de ce avusese impresia că Moon Dawntreader se uitase la ea dinapoia chipului unei femei, al Reginei Iernii. Exista o singură modalitate ca o persoană perfect străină să poată fi dublura Reginei – respectiva era clonă Reginei. Arienrhod avusese anumite planuri cu fata aceea, planuri legate probabil de Schimbarea ce se apropia, de momentul în care extraplanetarii plecau, predând iarăşi planeta Văraticilor. Evidenţele lor arătau că toate fostele Regine ale Zăpezii încercaseră să facă ceva pentru a-şi menţine intacte puterea şi domnia asupra Iernii atunci când venea Schimbarea. Cumva fata aceea se potrivise în planul actualei regine; era sigură de asta. Ea însă distrusese acel plan în mod necugetat, iar Arienrhod nu era femeia care să lase un afront nepedepsit. Se răzbunase pe poliţie, pe Liouxked; Jerusha era absolut convinsă şi în această privinţă aşa cum ştia că nu va fi niciodată în stare s-o dovedească. Dar putea fi capabilă să descopere cine făcuse actuala ispravă…

Dacă până atunci Regina nu se va răzbuna pe ea… Jerusha înghiţi obişnuitul nod ce i se pusese în gât din cauza încordării. De fapt, ea era singura vinovată; dacă Arienrhod voia să pedepsească pe cineva, acela se cuvenea să fie chiar poliţista. Timp de o săptămână, abia dacă fusese în stare să mănânce şi să bea, speriată că ceea ce i se întâmplase lui Liouxked urma să i se întâmple şi ei. Şi poate că asta făcea parte din pedeapsă: aşteptarea. O, zei, nu putea ţine piept unei asemenea încordări, nu putea să sfârşească în halul ăsta…

— Inspectore!

Şocul revenirii în lumea reală o făcu să tresară; scrutând coridorul ce ducea la biroul ei, zări faţa alarmată a lui Gundhalinu.

— Ah… BZ, ce faci aici?

— Vă aşteptam. Aruncă o privire peste umăr în direcţia biroului ei, apoi către Jerusha, şi îngrijorarea i se citi pe faţă. Inspectore, Comandantul stă pe scaun în biroul dumneavoastră… şi de asemenea Şeful Justiţiei. Nu ştiu ce dracu' vor, dar mi-am zis că e cazul să fiţi oarecum prevenită.

— Şeful Justiţiei? întrebă ea neîncrezătoare. Rahat! Închise ochii. Se pare că aşteptarea s-a terminat.

Gundhalinu ridică din sprâncene.

— Ştiţi despre ce-i vorba?

— Nu chiar.

Clătină din cap, simţind cum disperarea rece i se instalează în golul stomacului. Şeful Justiţiei se afla în vârful sistemului judiciar extraplanetar de pe Tiamat, fiind singurul om care îi putea da ordine Comandantului Poliţiei. Nu exista nici un motiv imaginabil pentru prezenţa sa în biroul ei… nici un motiv valabil. Asta era răzbunarea lui Arienrhod. Era dată afara, arestată, deportată; acuzată de corupţie abuz de putere, perversiune sexuală? O mie de coşmaruri ale unei persecuţii nedrepte umpleau coridorul tăcut ca nişte furci caudine, aşteptând-o să treacă. „Poate că la urma urmei trebuia să fi rămas pe nava aceea azi dimineaţă”.

— Mulţumesc că m-ai prevenit, BZ. Vocea ei se auzi slab, ca. de departe.

— Inspectore… Gundhalinu ezită, dar în ochi i se citea întrebarea pe care n-avea curajul s-o pună cu glas tare.

— Mai târziu. Femeia inspiră adânc şi adăugă: Să mă-ntrebi mai încolo, când voi şti ce să-ţi răspund.

Îşi continuă drumul pe coridor ştiind, cu fiecare pas, că acesta era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată.

Îi văzu prin panoul transparent al uşii înainte ca ei s-o observe. Mantagnes, fost Inspector Şef, iar acum Comandant Provizoriu, şedea ciocănind uşor în terminalul ei, cu o stinghereală prost disimulată, mai vârstnicul Şef al Justiţiei stătea pe scaun, sfrijit dar demn în roba sa oficială

strânsă la gât. Jerusha simţi cum îi alunecă mâna când răsuci mânerul sferic de alamă, lipsit de luciu, al uşii.

La intrarea ei, amândoi se ridicară brusc în picioare. Gestul neaşteptat o făcu să se holbeze la ei, îşi reveni însă la timp pentru a-i saluta (cu o fracţiune de secundă înaintea lui Mantagnes), adresându-i-se fiecăruia cu denumirea funcţiei pe care o avea.

— Domnule Comandant… Domnule Judecător.

Şeful Justiţiei răspunse la salut, ambii bărbaţi rămânând în picioare. Ea se întrebă dacă nu cumva cei doi o aşteaptă să se aşeze, dintr-un fel de cavalerism judecătoresc lipsit de sens. Aruncă o privire către spaţiul gol din spatele ei, probabil că se aşteptau să se aşeze pe duşumea.

— Vă rog… nu staţi în picioare din cauza mea. Tonul ei curtenitor sună teribil de fals în spaţiu] strâmt. Nici măcar nu încercase să adauge vreun zâmbet.

Mantagnes ieşi dinapoia biroului şi, fără să scoată o vorbă, îi arătă propriul ei scaun pe care să stea. Mânia pe care i-o citea în ochi îi înfioră pielea. El era Kharemoughi, ca şi Şeful Justiţiei… Kharemoughii aveau grijă să ajungă în vârful ierarhiei diplomaţilor; nu era de mirare, din moment ce planeta lor natală domina. Poliţista ştia că pe Kharemough femeile se bucurau de o relativă egalitate socială, societatea lor preţuind îndemânarea şi statutul de clasă mai mult decât forţa fizică brută. Serviciul diplomatic, care cuprindea o largă diversitate de recruţi de pe planete mai puţin sofisticate, părea să-i atragă însă până şi pe Kharemoughii cei mai regresivi şi autocraţi – inclusiv pe Mantagnes. Nu ştia nimic despre Hovanesse, Şeful Justiţiei, dar nu putea descifra nimic încurajator în expresia de pe faţa lui. Se aşeză, senzaţia teritoriului familiar uşurându-i puţin teama. Aruncă o privire de la un perete la altul, dorindu-şi mai mult ca de obicei ca odaia să fie avut o fereastră. Ei continuau să stea în picioare.

— Vă întrebaţi probabil de ce suntem aici, Inspectore PalaThion, începu Hovanesse cu o necruţătoare banalitate.

Femeia îşi înăbuşi un brusc şi monstruos impuls de a izbucni în râs. „Asta-i cea mai tare afirmaţie a mileniului!”.

— Da, bineînţeles că mă întreb, domnule Judecător.

Îşi încrucişă mâinile pe tastatura cu clape gri a terminalului şi-şi privi articulaţiile albindu-i-se pe măsură ce degetele i se strângeau într-un gest deznădăjduit de rugăciune. Observă pe colţul biroului un colet deteriorat pe care-şi citi numele; constată absentă că nu recunoştea scrisul de mână. Numele îi era greşit ortografiat. „Sper că-i o bombă”.

— Înţeleg că… fostul Comandant Lioux,ked şi familia sa au părăsit azi Tiamatul. I-aţi condus la plecare?

— Da, domnule Judecător. Au plecat conform programului.

— Zeii să-i aibă în pază! Se încruntă spre plăcile de gresie pătate, ale podelei. Cum a putut face aşa ceva familiei şi bunului lui renume!

— Domnule Judecător, nu pot să cred…

Ea simţi cum o sfredeleşte căutătura apăsată şi duşmănoasă a lui Mantagnes şi şovăi. „Aşa vor ei să creadă: el nu fusese Kharemoughi”.

Şeful Justiţiei îşi trase cu putere de piepţii tunicii. Pe furiş, Jerusha slăbi gulerul propriei ei haine. Fără să ştie de ce, era surprinsă să-l vadă atât de stingherit. Kharemoughii erau făcuţi să poarte uniformă; cei din Portul Nou se simţeau mai degrabă încorsetaţi de rigorile vestimentare.

— După cum ştiţi, Inspectore, ăă… plecarea Comandantului Liouxked ne lasă fără un conducător oficial al forţei de poliţie de ne Tiamat. Fireşte, din motive legate de moralul colectivului, trebuie să numim cât mai curând posibil pe cineva în acest post. Răspunderea numirii îmi revine mie. Dar, bineînţeles, politica Hegemoniei a fost întotdeauna de a permite conducătorilor locali să-şi spună cuvântul în legătură cu alegerea persoanelor oficiale care vor lucra mai îndeaproape cu ei.

Jerusha se lăsă pe spate în scaun, în timp ce expresia feţei lui Mantagnes se întunecă şi mai tare.

— Regina Zăpezii a solicitat… a cerut… ca să vă numesc pe dumneavoastră drept noul Comandant.

— Pe mine? Se prinse de marginea biroului. Asta e… asta-i o glumă?

— O glumă nemaipomenită, comentă cu acreală Mantagnes. Iar noi suntem ţinta ei.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi de acord cu propunerea? Doriţi ca eu să accept această funcţie? Nici nu-i venea să creadă în vorbele pe care le rostea.

— Bineînţeles că veţi accepta funcţia, spuse Hovanesse inexpresiv. Dacă asta doreşte ea de la cei care îi protejează poporul, atunci asta va primi, încheie el lăsând să se înţeleagă că, după părerea lui, Arienrhod îşi alesese singură propria-i pedeapsă.

Jerusha se ridică încet din scaun, aplecându-se peste birou.

— Atunci, îmi ordonaţi să devin Comandant. Nu am de ales.

Mantagnes îşi duse mâinile la spate.

— Pentru a o mulţumi pe Regină, nu aţi avut nici o obiecţie să fiţi făcută inspector înaintea bărbaţilor care meritau asta, rosti el, recunoscând pentru prima dată pe faţă acest lucru. M-am gândit că o să vă repeziţi să acceptaţi postul de Comandant al Poliţiei, pentru simplul motiv că sunteţi femeie.

— Este mai bine aşa, decât să nu fiu promovată deloc pentru că sunt femeie. Simţea o greutate atât de mare în piept, încât crezu că i se va opri inima. Însă eu nu vreau aşa ceva! La naiba, nu-mi place Regina cu nimic mai mult decât vă place dumneavoastră, iar dacă asta nu înseamnă altceva decât să fiu o marionetă… atunci nu vreau să fiu Comandant! „O capcană, asta-i o capcană…”.

— Nu aveţi alternativă, Comandante PalaThion… doar dacă, bineînţeles, nu demisionaţi, preciză Hovanesse. Voi avea totuşi grijă ca îndoielile dumneavoastră asupra

capacităţii de a îndeplini funcţia în mod satisfăcător să fie înregistrate cum se cuvine.

Jerusha tăcu, incapabilă să se gândească la măcar un singur răspuns potrivit.

Mantagnes îşi duse mâinile la guler şi-şi desfăcu însemnele pe care sperase să le poarte pentru totdeauna. Le azvârli pe biroul ei, femeia întinse la timp mâna ca să oprească una din ele să alunece peste margine.

— Felicitări, îngăimă el şi salută cu o precizie desăvârşită.

— Eşti liber… Inspectore Mantagnes, răspunse ea înclinându-şi capul cu o mişcare mecanică.

Cei doi bărbaţi părăsiră încăperea fără un cuvânt.

Jerusha se aşează din nou pe scaun. Luă în mâini emblemele în formă de aripi care desemnau Comandantul şi simţi cum îi pătrund în palme. Asta era lucrătura lui Arienrhod, răzbunarea ei… „Comandanta PalaThion…”. Regina o lăsase în bătaia vânturilor, azvârlind-o într-o postură care spera să-i distrugă cariera.

Dar, pe Ticălosul de Luntraş, ea nu ajunsese Albastră fiind slabă de înger sau defetistă. Acum era Comandanta PalaThion… şi-n cazul ăsta, ce naiba, o să profite din plin! Tacticos, îşi prinse însemnele pe guler.

— Dacă-ţi închipui c-o să mă distrugi, dacă-ţi trece cumva prin minte c-o să mă poticnesc, află atunci că asta-i cea de-a doua greşeală a ta, spuse ea cu glas tare către Regina Văzduhului.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurau. „Voi reuşi! Sunt la fel de bună ca orice bărbat!” îşi zise, simţind durerea vechilor răni adânci care-i slăbea încrederea în ea însăşi.

Deschise un sertar şi căută pachetul de iestas. Imaginea agoniei lui Liouxked îi apăru însă înaintea ochilor şi palma i se închise fără să apuce pachetul. Împinse la loc sertarul. Nu se mai atinsese de iestas în întreaga perioadă scursă de la accidentul fostului Comandant.

Dădu din nou cu ochii de coletul misterios şi-l trase spre ea, ca să dea de lucru mâinilor şi minţii. Deznodă sfoara şi

desfăşură pânza cafenie şi aspră care acoperea o cutie grosolană. Părea adus din regiunile periferice pe nava unui negustor; iar acolo nu exista nimeni pe care să şi-l poată imagina trimiţând un pachet unui inspector de poliţie.

Deschise cutia şi scoase cu grijă conţinutul: o scoică mare cât palmele ei deschise, având unul dintre degete ţepoase rupt de pe creasta fragilă. Scoica avea culoarea răsăritului de soare, iar suprafaţa îi fusese şlefuită cu răbdare până căpătase strălucirea cerului în zori. Ultima oară o văzuse, şi o admirase, pe tăblia şemineului din casa de pe plantaţia lui Ngenet ran Ahase Miroe… când stătuse în picioare, ascultând trosnetul flăcărilor în tăcerea tihnită, sorbind ceaiul negru, tare, pe care Ngenet o îndemnase să-l bea înainte să-şi continue drumul către Carbuncle. Momentul acela, surprinzător de paşnic, îi reveni acum în minte cu claritate, liniştind-o. Ce ironie: singura vizită mondenă plăcută pe care şi-o putea aminti de când venise pe această planetă, cu zece ani în urmă, consta în cele cincisprezece minute petrecute în compania unui bărbat care probabil încălcase legea…

Scotoci în interiorul scoicii şi desfăcu tot ambalajul de pe cutie; dar nu găsi nici un mesaj. Oftă… nu prea sigură la ce se aşteptase, doar dezamăgită că nu exista.

— Felicitări pentru promovare, Geia Jerusha, spuse ea plictisită. Luă din nou scoica şi închise ochii; o ţinu la ureche aşa cum îi arătase Ngenet, ascultând glasul Mării.

HEI SPARKS, NU PLECA ACUMA CÂND CÂŞTIGI. DĂ-NE ŞI NOUĂ ŞANSA SĂ EGALAM.

Bustul holografic de deasupra oraşului distrus de pe masa de joc protestă în momentul în care îşi scoase căştile miniaturale. Fără să-l bage în seamă, le agăţă de terminal, retrăgându-se în mod oficial.

— Îmi pare rău. Rânji cu îngâmfare nonşalantă, răspunzând mai mult privirilor fixe, ostile ale celorlalţi judecători decât calculatorului ce-l comanda pe crupierul fantomă. Deveni plictisitor.

Introduse cartea de credit în fantă şi o văzu sărind afară cu noua sumă înscrisă pe ea – mai mulţi bani decât îşi imaginase cu câteva luni în urmă că existau pe lume. Acum, ideea că toţi îi aparţineau aproape încetase să-l mai impresioneze, în momentul de faţă, ştia ce multă bogăţie circulă de-a lungul Străzii spiralate din Carbuncle. Începea chiar să simtă câţi bani trebuie să se scurgă prin Porţile Negre către celelalte planete ale Hegemoniei… Învăţa repede. Dar nu destul de repede.

O şterse de la masă, ameţit de vinul samathan, totuşi nu aşa de beat decât să nu poată pleca atunci când câştiga. Se gândi că ăsta era unul din lucrurile la care se pricepea, cunoscându-şi şansele de izbândă şi propriile limite – de aceea câştiga tot mai des la joc. Arienrhod îi furniza întruna bani şi el îşi petrecea timpul (când nu juca rolul oficial al lui Starbuck) cheltuindu-i prin cârciumi şi jucând în tripourile Străzii; înhăitându-se cu atâţia tovarăşi de petrecere cât putea cuprinde; ascultând, întrebând, urmărind mişcările subterane, încercând să afle de unde vin şi încotro se scurg informaţiile.

Se căznea să iasă dintr-o groapă de ignoranţă abisală, iar când vinul şi parfumul drogat al prea multor încăperi ca aceasta începeau să-i îmbâcsească simţurile, frustrarea creştea în el până când îi producea durere. În oraş nu mai exista nimic care să-i poată face vreo plăcere, poate că lucrurile care-l încântau pe flăcăul din Vară continuau să se găsească aici în măruntaiele vibrante ale Labirintului, dar el nu le mai vedea. Cu cât trăia mai mult în Carbuncle, cu atât îi dispreţuia mai mult pe oamenii care făceau parte din viaţa lui.

Fără să ştie de ce, începuse să deteste vederea a toate şi a tuturor; întunericul îi păta trecutul şi viitorul ba chiar şi imaginea propriei sale feţe. Totul, cu excepţia lui Arienrhod. Ea înţelegea bezna care se întindea aidoma unor bălţi otrăvite în cele mai tainice locuri ale minţii lui, ştia cum să-i înfrângă ostilitatea; îl asigura că fiecare suflet este negru la

inimă. Arienrhod îl alina, Arienrhod îi aducea liniştea, Arienrhod îi îndeplinea orice dorinţă… Arienrhod îl iubea. Iar teama că putea pierde dragostea ei, că putea s-o facă să regrete că-l lăsase să devină Starbuck – s-o vadă aruncându-l, aşa cum procedase cu rivalul lui – constituia un nor ce se întindea permanent la orizontul acelei mări liniştite.

Regina folosea propriul ei sistem vast de spioni electronici şi de nobili de încredere pentru verificarea şi completarea informaţiilor fragmentate şi disparate pe care i le aducea Sparks. Ou toate acestea, extraplanetarii care aveau într-adevăr ceva de ascuns îşi luaseră contramăsuri eficace şi tânărul ştia că ea duce lipsă de informaţii de primă mână, culese direct de la sursă de către un Starbuck autentic, adică de un bărbat care şi-ar fi petrecut viaţa printre ei. Avea să vină şi ziua când Reginei va începe să-i displacă ignoranţa lui de Văratic. Poate că, ameţit de situaţie, el îşi pierduse din vedere propriile limite, doar o dată…

Sparks îndesă cartea de credit în căptuşeala centurii şi plecă de la masă, simţind cum îi dispare entuziasmul. Pentru o clipă se întrebă nemulţumit dacă era cu adevărat cât de cât priceput la jocurile acelea; sau dacă Arienrhod îl supraveghea în secret chiar şi aici, aranjând lucrurile în aşa fel încât să fie lăsat să câştige.

Îşi alungă din minte acest gând şi-şi vârî mâinile în curea, aruncă o privire peste marea de capete descoperite sau cu turbane, bonete, căşti, coafuri împodobite cu pietre preţioase, aplecate într-o prosternare deloc sacră în jurul meselor cu lumini pâlpâinde unde se desfăşurau jocurile de noroc pe care şi le aleseseră. Acesta era unul dintre tripourile de înaltă clasă, mai rafinat, mai puţin sumbru decât speluncile din Labirintul de jos, care asigurau distracţiile unei mulţimi formate în mare măsură din muncitori Iernatici. Totuşi nici chiar aici bucuria nu era cinstită. Jucătorii râdeau şi înjurau cu aceeaşi sete de răzbunare, neluând în seamă muzica stridentă care

estompa conversaţia şi acoperea zgomotele din camera alăturată. Acolo se aflau maşinile de vise, unde te puteai pierde în aventuri teribile în alte lumi, unde puteai comite orice crimă şi puteai trăi orice experienţă, până şi momentul propriei tale morţi, dacă aveai curajul să-l înduri. Sparks le folosea tot mai des, dar ele îi dăruiau din ce în ce mai puţin.

Porni să se strecoare printre mese către intrare, mişcându-se cu alura şi siguranţa de sine ce aparţineau altui bărbat; unuia care purta mască şi avea pe piept o medalie extraplanetară. Sparks Dawntreader purta o tunică de import cu benzi lucitoare, iar în picioare era încălţat cu cizme înalte; părul îi era tuns scurt ca al unui Iernatic, însă ceea ce-i făcea pe ceilalţi clienţi să se ferească din calea lui era aroganţa nesimţitoare a lui Starbuck.

— Arăţi ca un bărbat care ştie ce vrea!

Singura ce nu se dăduse la o parte i se propti în cale, cu îndrăzneală, etalându-şi despicătura argintie a rochiei lungi de scară ce nu tăinuia nimic.

El o privi dar apoi întoarse capul, continuând să nu fie prea încântat de caracterul public al avansurilor sexuale care se obişnuiau în oraş.

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să ies de-aici.

Argintiul rochiei ei îl făcu să se gândească pentru o clipă la părul alb ca argintul… Trecu hotărât pe lângă femeie, încercând să n-o atingă. În afară de Arienrhod, nu mai dorea acum cu adevărat pe nimeni alta, Arienrhod era cea care îl învăţa să dorească lucruri la care el nici măcar nu visase vreodată. Iar ideea unui act sexual făcut pentru bani i se părea grotescă şi perversă, chiar dacă ştia că jumătate din femeile şi bărbaţii care-şi ofereau trupurile în aceste locuri erau Iernaticii. Din plictiseală ori avizi de bani, ei îşi adaptaseră dispoziţia firească pentru raporturi sexuale la poftele mercenarilor extraplanetari.

Se aflau aici şi prostituate extraplanetare, dirijate de alţi extraplanetari situaţi în păturile înalte ale păienjenişului

puterii ascunse care cuprindea Labirintul. În Hegemonie existau lumi unde sclavia constituia un fapt acceptat făţiş sau tacit – iar Arienrhod nu se amesteca în obiceiurile clienţilor ei. Unii nu difereau cu nimic de vânzătorii de trupuri locali (păreau doar, mai exotici), dar existau şi zombii, victime în carne-şi-oase care satisfăceau genul de clienţi nemulţumiţi de maşinile de vise. Aceştia se mişcau aproape dezbrăcaţi prin mulţime, etalându-şi cicatricile – nu, nu e bine spus „etalând”. Ei erau nişte morţi vii ce se mişcau, privind cu ochi lipsiţi de expresie, ca somnambulii; al lor era şi visul şi coşmarul. Erau drogaţi, i se spusese tânărului, sau drogurile le distruseseră deja creierele. Arienrhod îi explicase că nu mai simţeau nimic. Odată, când propria-i stare sufletească devenise teribil de deprimantă, el însuşi fusese gata să…

Totuşi amintirea momentului în care zăcuse neajutorat într-o alee, în timp ce patru negustori de sclavi îl numeau „drăguţ” risipise deprimarea, având acelaşi efect cu felul în care fluierul său de scoică se spărsese în acea noapte; se întrebase dacă îi dispreţuia cu adevărat pe toţi extraplanetarii, sau doar pe extraplanetarul din el.

Arienrhod îi alinase însă din nou conştiinţa, ştersese cu buretele întrebările, râsese cu blândeţe şi-i spusese că mereu va exista răul, pe orice lume, în orice fiinţă, fiindcă fără el nu ar mai fi existat măsură pentru bine… Sparks inspiră adânc, în timp ce uşile cazinoului se închiseră în spatele lui, rămase locului pe lespedea din minereu metalic rar ce servea drept prag şi-şi lăsă plămânii să se cureţe. O pisică brun-roşcată alunecă pe lângă picioarele sale şi dispăru într-o spărtură ascunsă în zid, mergând la vânătoare.

— Hai, s'eing, dă-mi un răgaz. (Vocea familiară, totuşi ciudată îl făcu să se-ntoarcă şi să se uite în lungul faţadei clădirii). Voi face totul, pentru numele zeilor, orice ca să ies din gaura asta de iad şi să mă-ntorc în vreun loc unde ei mă pot ajuta! Angajează-mă…

Vorbitorul era extraplanetar, cu păr întunecat la culoare şi năclăit, cu piele maronie şi o barbă rară. Stătea asezat pe o cutie, sprijinit de perete, şi purta o salopetă de marinar pătată, lipsită de însemne. Era străin, arăta a fi un bărbat puternic, într-o stare de inaniţie care-l ducea încet la moarte, şi Sparks dădu să se îndepărteze ca să nu-l mai vadă. Dar vocea…

— Mi-o datorezi, lua-te-ar naiba, S'eing!

Sparks îl privi pe străin cum se smulge de lângă perete cu o stângace răsucire a torsului şi cum îl apucă pe interlocutorul său de cracul costumului de zbor.

Al doilea bărbat părea să fie căpitan de cargobot, sau să aibă alt rang mai puţin oficial, era o matahală de om cu faţa brăzdată de cicatrici. Se retrase brusc, dezechilibrându-l pe cel aşezat. Acesta se răşchiră neajutorat pe stradă şi Sparks înţelese şocat că picioarele îi erau paralizate. Ofiţerul cu cicatrici hohoti cu genul de râs pe care n-ar fi dorit să-l mai audă vreodată.

— Nu-ţi datorez nici un sfanţ, Herne, dacă nu eşti în stare să iei paralele.

Blestemele ologului îl urmăriră pe alee.

Herne îşi aranjă cu efort picioarele-i inutile, ignorând privirile mai mult sau mai puţin delicate ale trecătorilor. Sparks rămase în picioare holbându-se ca şi ceilalţi, prins în capcana unui voyeurism al milei. În cele din urmă mai înaintă puţin, şovăitor, când îl văzu pe schilod încercând să se târască înapoi la locul său. Bărbatul îi aruncă o căutătură şi alunecă iarăşi pe pavaj.

— Tu! Duşmănia urmă recunoaşterii, precum noaptea zilei. Ea te-a trimis aici? Ea ţi-a zis unde să mă găseşti?… Mda, uită-te bine, băiete! Umple-ţi ochii, umple-ţi creierul şi-apoi să nu uiţi niciodată că într-o zi îţi va face şi ţie acelaşi lucru.

Palma lui se strânse într-un pumn de praf, pe care îl aruncă apoi departe.

— Starbuck! Sparks nu-şi dădea seama dacă vorbise sau nu cu glas tare, dar ştia că acesta era adevărul. Ea… ea a spus c-ai murit.

Crezuse că Regina voise să spună că Starbuck ar fi căzut în mare de la o înălţime de câteva mii de metri. Dar din pereţii puţului ieşeau în afară tot felul de platforme şi instalaţii. Una din ele îi întrerupsese probabil căderea… şi-i rupsese spinarea. Acum putea la fel de bine să fie mort… dar trăia. Sparks simţi deodată cum scăpă de apăsarea nedefinită pe care o avea undeva în piept, lucru de care deveni conştient doar în lipsa lui.

— Mă bucur…

Herne se răsuci cu o furie zadarnică; braţul i se repezi către piciorul lui Sparks.

— Pui de lele din Vară! Dacă aş putea pune mâna pe tine, aş termina ce-am început! Se prăbuşi din nou pe spate, lăsându-şi mâna să-i cadă. Dă-i bătaie, bucură-te de asta, puştiule! Chiar şi aşa, tot sunt de două ori mai bărbat decât tine, iar asta o ştie şi Arienrhod.

Sparks rămase în afara razei de acţiune a schilodului; faţa îi ardea. Amintirea a ceea ce-i făcuse Herne, şi a ceea ce nu reuşise să-i facă, acolo în Sala Vânturilor, îi înecă mila, precum o picătură de miere într-un cazan cu fiere.

— Nu mai eşti deloc bărbat, Herne, şi Arienrhod este numai a mea.

Se răsuci pe călcâie şi porni pe alee.

— Prostule! Râsetul furios al lui Herne îl izbi în spate. Arienrhod nu este a nici unui bărbat! Tu-i aparţii şi te va folosi până când te va termina…

Sparks continuă drumul fără să privească înapoi, până ce ajunse la colţul Străzii. Acolo însă nu porni în sus pe pantă, către palat; stătu locului până când furia i se scurse încetul cu încetul din inimă şi numai avu nici un sens, după care se hotărî s-o ia în direcţia opusă Merse mult timp la întâmplare, pătrunzând în inima Labirintului. Trecu de barurile şi cazinourile care îi deveniseră o a doua casă;

aruncă priviri neinteresate către vitrinele magazinelor, pline de mirodenii şi plante medicinale de import, bijuterii, picturi, caftane, terminale… şi sute de jucării tehnice diferite: fleacuri scumpe, sofisticate, puse în circulaţie pentru comerţul înfloritor din portul liber ca şi pentru ochii uimiţi ai băştinaşilor. Cândva se oprea la fiecare vitrină pe care o întâlnea în drum şi o plimbare prin Labirint părea o plimbare prin rai. Acum abia de-i mai reţineau privirea. Oricum, fără ca el să fie conştient de asta, timpul îi acoperise conştiinţa cu o coajă de dezamăgire şi vinul încântării se transformase în oţet.

Chiar şi aleile multicolore, terenul întâlnirii rodnice unde artizanii acestei planete şi ai altor şapte îşi lăsau creativitatea să înflorească, deveniseră rupte de realitatea sa. Nu-l mai atrăgeau prezentarea, parfumurile sau muzica, atunci când trecea pe lângă ei, iar acum vânătaia profundă lăsată pe conştiinţa lui de imaginea lui Herne îl apăsa dureros, cu acuitate, prin zidurile de sticlă care-l închideau între ele. Încercuit de inima pulsândă a oraşului pe care venise să-l descopere, el constata că, într-un fel sau altul, lucrul după care se întinsese îi lunecase din nou printre degete. La fel ca tot ceea ce iubise vreodată, sau pe care contase…

Mâna i se încleştă violent peste suportul unei sculpturi cinetice din standul de prezentare pe lângă care trecea; note stridente răsunară dintre ţepii ei, sărind precum nişte pisici. Cu toate acestea muzica disonantă, izotonică, se oprise la nivelul pielii sale, iar suportul de metal rece se legăna într-o altă dimensiune. Sau poate doar îşi imagina nefirescul lor; deşi tot nu trecea… „De ce? Ce nu-i în ordine cu mine? Ce-i greşit?”

Îi dădu drumul cu dezgust, când sculptorul ieşi indignat în uşa magazinului. Plecă mai departe, dându-şi seama abia acum unde se afla: era în Aleea Lămâiului, iar în faţa lui putea deja s-o vadă pe Fate Ravenglass, aşezată ca de obicei cu tăvile şi ornamentele în pragul uşii. Locul unde

venise, odată, de mult, pentru adăpost şi unde fusese acceptat fără să i se pună întrebări sau condiţii. Locul în care putea reveni oricând, un liman de linişte şi creaţie într-un univers al indiferenţei şi al dezbinării.

Observă că Fate nu e singură şi-l văzu pe vizitator ridicându-se de pe treaptă într-un nor de văluri albastre ca noaptea, brodate cu curcubee. O recunoscu pe prietena ei, Tiewe – după văluri, căci niciodată nu-i zărise altceva decât mâinile de abanos. Auzi cântecul dulce al colierului ei de clopoţei ascuns sub veşmânt. O întrebase pe Fate de ce Tiewe nu-şi arată niciodată faţa, gândindu-se că poate era desfigurată, dar bătrâna îi răspunsese că aşa se obişnuia pe planeta ei natală. De atunci el mai văzuse doar una sau două femei asemănătoare, păzite cu grijă de către însoţitoare. Tiewe se simţea stânjenită în prezenţa bărbaţilor şi Sparks încercă o mulţumire amestecată cu gelozie când îşi dădu seama că acum pleca fiindcă îl văzuse pe el. Fata avea mulţi prieteni, dar nici unul nu părea să-i fie mai mult decât atât. Tânărul chiar se întrebase uneori despre motivele celibatului ei.

Pe când Tiewe se îndrepta ducând cu ea clinchetul clopoţeilor, Sparks se apropie de Fate, care întoarse chipul spre el pe jumătate zâmbitor şi pe jumătate încruntat de încordare.

— Sparks… tu eşti acolo?

Malkin mieună afirmativ din locul unde stătea ghemuit în prag.

— Eu sunt. Bună, Fate. Sparks se opri în faţa ei, simţindu-se dintr-o dată cuprins de –nesiguranţă.

— Ia te uită, ce surpriză plăcută! Ia loc, doar nu eşti un străin. Deşi cam aşa te-ai comportat în ultimele luni.

Pe faţa lui apăru o expresie de vinovăţie, când se aşeză grijuliu printre tăvile de pe verandă.

— Ştiu. Îmi pare rău, eu…

— Nu, nu, nu te scuza, îşi agită ea braţele, iertându-l cu mărinimie. In definitiv, cât de des am venit eu la palat să te

vizitez?

— Niciodată, râse el.

— Atunci eu ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare că ai venit. Pipăi după masca pe care o lăsase pe jos. Povesteşte-mi bârfele de la curte – ce se mai poartă pe-acolo, cum se mai distrează, ce năzdrăvănii miraculoase mai pun la cale. Am nevoie să mă-nveselesc puţin. Tiewe este inspirată când ţine în mână un ac şi-un fir de mătase, dar e o persoană atât de tristă. Privi într-o parte, încruntându-se la ceva nevăzut şi, întinzând brusc mâna după o tavă cu mărgele, o răsturnă. La naiba!

Malkin sări din uşă şi dispăru în magazin.

— Ascultă, lasă-mă pe mine…

Sparks se aplecă, abia reuşind să prindă o cascadă de verde lucitor care se revărsa peste marginea treptei. Îndreptă tava şi o umplu la loc cu răbdare, operaţiunea meticuloasă având asupra lui un efect liniştitor.

— Uite-aici! Îi înmână alte trei mărgele, revenind recunoscător la obiceiurile sale şi la relaxarea pe care o avusese cât stătuse aici.

— Vezi cât de mult ţi-am simţit lipsa, zâmbi Fate primind mărgelele în palmă. Dar nu doar pentru mâinile tale neobosite… ci şi pentru cântecele tale legănate de Văratic, ca şi pentru prospeţimea uimirii tale.

Sparks îşi înfipse degetele în genunchi, fără să spună nimic.

— Mai rămâi un pic să-mi cânţi şi mie ceva? A trecut destulă vreme de când nu s-au mai auzit cântece pe aleea asta.

— Eu… Îşi înghiţi nodul din gât. Nu mi-am adus fluierul cu mine.

— Nu? rosti ea, cu un ton mai neîncrezător decât dacă i-ar fi spus că este gol-puşcă. De ce?

— Eu… de-o vreme nu prea am chef de cântat.

Oarba şedea aplecată deasupra formei de mască, aşteptându-l să continue.

— Sunt prea ocupat, se apără Sparks.

— Credeam că asta faci tu pentru Regină… Îţi cânţi muzica.

— Nu mai cânt. Acuma… ăă… fac altele. Se foi pe suprafaţa dură a treptei. Alte… lucruri.

Fate aprobă din cap, tânărul uitase cât de tulburătoare putea fi privirea celui de-al treilea ochi al ei.

— Cum ar fi jocurile de noroc şi băutul în „Vederea Paralakă”.

Remarca ei suna ca o simplă constatare.

— Cum de ştii… pe unde umblu? se miră Sparks, nu prea încântat să recunoască şi restul afirmaţiei.

— Te cunosc după miros. Tămâia folosită la ei este importată din Tsieh-pun. Fiecare loc are propria lui identitate şi la fel se întâmplă şi cu drogurile. Iar vorba îţi e puţin împleticită.

— Spune-mi dac-am pierdut sau am câştigat.

— Ai câştigat. Dac-ai fi pierdut, n-ai mai fi vorbit aşa de îngâmfat despre asta.

El râse cam mânzeşte.

— Ai fi fost bună de Albastră.

— Nu, clătină ea din cap în timp ce căuta cu acul găurica unei mărgele. Ca să fii Albastru trebuie să ai un anumit simţ al superiorităţii morale, iar eu nu-i pot judeca pe semenii mei care sunt la fel de păcătoşi ca şi mine. Aşa…, făcu încântată când mărgeaua lunecă la locul ei. Nişte pene verzi, te rog.

— Ştia, zise tânărul dându-i penele.

— De asta ai venit azi aici? Îşi înmuie degetele în clei şi unse codiţele penelor. Atâta timp cât îţi închei jocul când eşti în câştig, Regina n-are de ce să se opună felului în care-ţi petreci timpul liber sau îţi cheltui banii, nu-i aşa?

— Ea vrea să joc. Îmi dă şi bani.

Vorbele îi scăpară fără să vrea, simţise că secretul atât de bine ascuns îi vine pe limbă şi ştiuse că era numai o chestiune de timp.

— Chiar aşa? Eşti atât de bun? întrebă Fate de parcă s-ar fi îndoit.

— Nu. Mă folosesc de joc ca să aflu câte ceva despre modul cum gândesc extraplanetarii, ce planuri au, şi pe urmă să-i spun Reginei…

— Credeam că pentru asta îl are pe Starbuck.

— Aşa e. Zidul invizibil al anomiei, sale păru să-l închidă într-un spaţiu al tăcerii absolute, iar vocea care trebuia să fi fost mândră, abia trecu dincolo de acest zid: Eu sunt Starbuck.

Femeia oftă uşor când trase aerul în piept şi acesta fu primul ei răspuns.

— Auzisem eu că există un nou Starbuck. E adevărat, Sparks? Tu, un Văratic, un… „Un băiat”, voise să spună, dar se abţinu.

— Pe jumătate Văratic, preciză el dând din cap. Da. E adevărat.

— Cum? De ce? Mâinile ei rămaseră nemişcate peste gura căscată a măştii.

— Pentru că ea se aseamănă atât de mult cu Moon… Şi Moon a plecat (Arienrhod era singura fiinţă care nu se schimbase, singura întreagă şi reală, mai adevărată pentru el decât propria lui carne). Ea ştia totul despre Moon, despre ce înseamnă pentru mine. Era singura care putea înţelege… Cuvintele ieşeau cu greu, spunându-i lui Fate ce se petrecuse (dar nu chiar tot) între Arienrhod şi el după aflarea veştii despre răpirea lui Moon… Aşa încât, a trebuit să-l provoc la luptă pe Starbuck – pentru că o iubesc. Ea m-a lăsat să-l provoc, pentru că mă iubeşte. Şi am învins.

— Cum ai izbutit să ucizi un bărbat ca acela?

— L-am omorât cu fluierul meu…în Sala Vânturilor. „Numai că n-a murit”.

— Şi de-atunci n-ai mai cântat. Fate clătină din cap, şi coada ei groasă împletită i se rostogoli pe umăr. Dar spune-mi… a meritat oare să faci asta?

— Da! Tresări surprins de propria-i voce.

— Oare de ce mi se pare că am auzit „nu”?

Degetele lui se strânseră peste o tavă cu mărgele, muşchii i se contractară; bătrâna nu văzu acest lucru.

— Trebuia să fiu Starbuck. Trebuia să fiu cel mai bun, altfel n-aş fi fost… vrednic de ea. Trebuia să fiu singurul care să conteze. Dar am crezut că odată ce am câştigat întrecerea, restul o să fie uşor – şi nu e. Am crezut că asta va fi tot ceea ce mi-am dorit vreodată.

— Şi nu e.

El clătină din cap:

— Nu ştiu ce naiba o fi cu mine! Prea îmi ies toate mereu pe dos… tot ce fac.

— Atunci poate că tu n-ai fost destinat sa faci asta. Încă te mai poţi întoarce în Vară… nu te opreşte nimic.

— Înapoi la ce? izbucni Sparks. Nu! Nu mă pot duce înapoi. Îşi pusese deja această întrebare şi-şi dăduse răspunsul. Nimeni nu se-ntoarce, ştiu asta acum. Noi mergem mereu tot înainte, asta-i, şi nu există absolut nici un motiv… N-o voi părăsi pe Arienrhod, nu pot. Dar dacă nu pot să ajung ceea ce vrea ea să fiu, oricum o voi pierde. „Herne ştia; Herne ştie totul…”.

— Vei găsi tu o cale să iei pulsul extraplanetarilor. Dacă ai fost îndeajuns de isteţ ca să-l păcăleşti pe Starbuck, vei fi destul de deştept să-i iei şi locul. O să te-nveţi să fii ca el, ai început deja s-o faci.

Ceva îl surprinse în cuvintele oarbei, un fel de mâhnire. Încleştă un pumn şi-l cuprinse în palma cealaltă.

— Trebuie s-o fac. Trebuie să cred în asta… Înainte să vină iar Vânătoarea.

— Vânătoarea care aduce apa vieţii? Vânătoarea de mersi?

— Da.

Privi în jos, prin pavaj, prin inima oraşului şi a planetei, către întinderile maritime stăpânite de nobilii Iernatici. În mintea lui putea să vadă din nou Vânătoarea, şiragul de stânci golaşe risipite în largul mării; putea să simtă ritmul valurilor oceanului, cântând prin coastele navei, cântecul

lumii pe care o lăsase în urmă. Îşi aminti cum cercetase zările, prins deodată de dor… Dar dacă Doamna îl chema acasă, el nu îi mai putea auzi glasul. Poate pentru că el venise ca să vâneze mersi, sau poate fiindcă Marea era doar mare, un volum de apă, o soluţie chimică.

Privise ţărmul celei mai apropiate insule, unde colonia tot mai redusă a mersilor se întinsese de-a lungul plajei cu prundiş negru… până când Dulăii îi împinseseră înapoi în mare, în plasele ce aşteptau să-i tragă în adânc şi să-i înece. Ei mureau dacă nu puteau ieşi la suprafaţă de două ori pe oră, ca să respire.

Nici un Văratic n-ar fi omorât un mers, aceştia erau copiii Doamnei, născuţi de Ea după ce stelele căzuseră în mare şi deveniseră insule, consorţii ei, Uscatul. Se spunea că marinarul care întâmplător ucide un mers nu mai are noroc din ziua aceea… iar cel care ucide unul în mod intenţionat este înecat de către restul echipajului. Auzise sute de poveşti despre mersi care salvează mateloţi căzuţi peste bord, ba chiar echipaje întregi ale navelor eşuate; îl văzuse pe mersul care trăia în portul Insulei Porţii şi care brăzda drumul pe suprafaţa unduitoare a mării, călăuzind navele în siguranţă printre stâncile periculoase ale Recifului Porţii. Îşi aminti de mersii care le ieşiseră în întâmpinare când ajunseseră pe insula sibililor. N-auzise niciodată de vreun mers care să facă rău sau să rănească pe cineva.

Însă pentru binele ce-l puteau face fiinţelor umane – binele fundamental al tinereţii veşnice – ei trebuiau să moară. Sparks crezuse întotdeauna că mitul mersilor nemuritori care dăruiau imortalitatea oamenilor nu era decât o poveste din bătrâni… Însă asta nu durase decât până când venise în Carbuncle. Apoi o întâlnise pe Regină, care domnea de o sută cincizeci de ani… şi Arienrhod îi pusese în mâini sticluţa cu lichid argintiu, vâscos, iar el lăsase stropii să-i picure în gât şi înţelesese că şi el putea fi veşnic tânăr.

De aceea rămăsese pe loc, plătind pentru nemurire cu prezenţa sa, trădând toate lucrurile în care crezuse

vreodată sau în care mai credea, în timp ce Dulăii prindeau în plasă şi înecau undeva dedesubtul apei victimele neajutorate.

După aceea trăseseră cadavrele la bordul navei şi, împingându-l pe el la o parte ca pe o fiinţă nefolositoare ce era, se aplecaseră deasupra lor cu cuţitele, pentru a le despica beregăţile pestriţe. Scurseseră apoi preţiosul sânge de mers, în timp ce tentaculele li se înroşeau iar puntea devenea alunecoasă sub picioarele lui Sparks.

Roşul se scurgea înapoi în mare, urmat de cadavrele mutilate, cu ochii întunecaţi încă uimiţi de sosirea morţii. „Pierduţi… pierduţi cu toţii!”. Îşi întorsese capul, cu inima grea, cu mult înainte de încheierea masacrului, încercând să se piardă în zarea nesfârşită a oceanului şi a cerului. Dar nu putuse scăpa de pleoscăitul leşurilor aruncate în mare „prea târziu, prea târziu”, sau de biciuirea sălbatică a apei de către vietăţile ce se hrăneau cu stârvuri şi care pângăreau puritatea verde-albastră, înfulecând hămesite. Marea Mamă, în înţelepciunea ei nemiloasă, nu irosea nimic şi blestema destrăbălarea celor care făceau acest lucru…

— Sparks!

Vocea lui Fate îl rechemă Ia realitate; oraşul se închise în jurul lui, adăpostindu-l de blestemele Doamnei, negând până şi simpla lor existenţă.

— A fost atât de groaznic… şi s-a distrus totul! N-am putut… Scutură din cap. Dar de data asta, am s-o fac aşa cum trebuie. Pot scoate măruntaiele unui mers mort, nu mai sunt un superstiţios Iubitor al Mamei.

Îşi aminti de dispreţul Dulăilor care fusese extrem de evident chiar şi fără cuvinte, îşi aminti de bunăvoinţa mângâietoare a lui Arienrhod când îi alungase demonii îndoielii şi dezgustului de sine pe care-i adusese cu el în Carbuncle. Tot atunci ea îi dăduse, fără comentarii, sticluţa poleită ce conţinea apa vieţii.

— Nu, presupun că nu eşti, nu-i aşa? Vorbise iar cu regret. Moartea: nu e niciodată un lucru pe care să-l înfrunţi cu

uşurinţă. De-asta jinduim toţi să gustăm apa vieţii. Şi o luăm pentru noi înşine, fiindcă propria noastră moarte este cel mai dur lucru dintre toate… Facem ceea ce credem că trebuie să facem.

Întinse mâna, bâjbâind după braţul lui.

— Nu vreau să vă întrerup…, se auzi o voce străină dinapoia tânărului. Avem o livrare aici.

Sparks se întoarse, privind odată cu Fate spre cele două siluete de pe alee: o femeie şleampătă şi o făptură neumană…

— Tu!

Chipul fără de faţă al lui Pollux îl privea cu o platitudine neschimbată, dar ochii cenuşii ai lui Tor înregistrară toată gama de sentimente, de la stupefacţie la o întristare profundă.

— Dawntreader? se foi ea de pe un picior pe celălalt. Hei, ăă… Cum ai dus-o, puştiule? Se pare că te-ai descurcat. Cu greu te-am recunoscut.

— Nu mulţumită ţie am reuşit să fac ceva.

— Mda, păi… Îşi feri stingherită căutătura. Bună, Fate. Ţi-am adus, în sfârşit, toate furniturile. Vrei să ţi le stivuiască Pollux?

Fate începu să împingă tăvile, deschizând o cărare către uşă.

— Îi arăt eu unde să le pună. Nu ştiam că eşti prietenă cu Sparks.

— Nici nu este.

Sparks se ridică în picioare şi se feri, când Pollux trecu indiferent, manevrând platforma plutitoare pe care se aflau containerele. Privi după Fate cum dispare înăuntru, strecurându-se cu uşurinţă printre lucrurile cunoscute, şi după Pollux care o urma. O opri însă pe Tor, blocând cu mâna deschizătura uşii.

— Nu, nu. O lipi cu spatele de peretele clădirii. Ia să discutăm noi puţin. Despre ceea ce mi-ai făcut la

spectacolul cu omorârea starlului. Despre ceea ce ai făcut cu toate bunurile melc, după ce m-ai curăţat de ele.

Tor se apăsă cu spatele de vopseaua cojită, ferindu-şi în continuare privirea.

— Uite ce-i, Sparks, să ştii că-mi pare cu adevărat rău de cele întâmplate. Zău că nu mi-a plăcut să-ţi fac aşa ceva, dar erai aşa de încrezător… şi atât de prost… Iar eu eram datoare vândută lui Hardknot, aia de la „Marea şi Stelele”. Pierdusem o parte din încasările zilnice ale cazinoului. Dacă nu-i duceam banii înapoi, mi-ar fi luat şi pielea de pe mine, ştii tu ce-nseamnă asta? Sinceră să fiu, a fost care pe care, ori tu ori eu. Şi-n plus, mi-am închipuit că o să te-nvăţ ceva minte, oricum aveai nevoie…

Ridică din umeri, începând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Ce-ai făcut cu lucrurile mele?

— Le-am amanetat, doar ce credeai?

— Cât ai căpătat pe ele? întrebă tânărul aproape într-o doară.

— Praful de pe tobă, ce-ţi închi… Vocea ei amuţi când braţul lui o apucă strâns de gât şi-o izbi din nou de perete. O, zeilor! Se zbătu, încercând să nu mai vadă ceea ce zărea în ochii lui Sparks. Ce te-a apucat, puştiule?

— Am învăţat de la tine. O strânse şi mai tare, bucurându-se de expresia întipărită pe faţa ei. Acum, Tor, îmi eşti datoare mie şi-aş putea să-ţi iau imediat pielea de pe tine.

— Tu… doar n-o să faci aşa ceva? O simţi cum înghite în sec, brusc înfricoşată, mâinile ei se ridicară, strângându-se peste braţul lui. Ce faci…

— Sparks, ce faci acolo! se auzi vocea surprinsă a lui Fate.

El clipi şi ceaţa mândriei sale rănite se risipi treptat, îi dădu drumul lui Tor.

— Nu meriţi atâta osteneală.

Femeia suspină zgomotos, pipăindu-şi gâtul cu mâinile.

— Doar… doar o simplă neînţelegere, Fate. Am să-ţi dau banii, puştiule. Vreau să spun, vine ziua de plată şi…

— Las-o baltă.

Se întoarse pe călcâie, cu faţa arzându-i de mânie şi stânjeneală, întrebându-se cât de mult din scena anterioară putuse Fate să priceapă. Totuşi ceva care îi scăpase lui Tor în şuvoiul acela de scuze îi răsări iar în minte, undeva la rădăcina proastei dispoziţii care-l cuprinsese; se răsuci iarăşi către ea, cu răzbunarea calculată întipărită pe chip.

— Pe de altă parte, nu… să n-o lăsăm chiar baltă. Îmi eşti datoare, şi-am să-ţi spun cum poţi să-mi înapoiezi datoria. Dac-o să joci corect, s-ar putea să-ţi iasă şi ţie ceva. Îşi scoase cartea de credit şi i-o puse înaintea ochilor.

Tor o privi nedumerită.

— Ce spui? Şovăind, întinse mâna s-o apuce; el o feri.

— Spuneai adineaori că eşti curier la „Marea şi Stelele”. Probabil că ştii multe despre cine şi ce controlează aici în Labirint şi-auzi o mulţime de bârfe interesante prin zonă…?

— O, nu… eu nu ştiu nimic, puştiule, îmi ţin urechile astupate. Scutură din cap, închizând ochii împotriva tentaţiei. Eu doar stau pe margine şi adun comisioane de la mese, pentru câţiva bănuţi în plus, asta-i tot.

— Nu mai spune! se încruntă Sparks. Dar poate că-ntr-adevăr nu ştii destule ca să afli lucrurile care mă interesează pe mine. Ii veni deodată o idee care-l încântă. Cunosc pe cineva care ştie ce vreau eu, aşa că nu contează! Tu poţi obţine informaţii de la el, dar eu nu pot. Aşa că o să te ocupi tu de treaba asta pentru mine, o să ai tu grijă de el, înţelegi?

— Nu clătină ea din cap. Dar în ce naiba ai intrat, ia spune? În ce vrei să mă bagi şi pe mine?

— Lucrez şi eu pentru cineva, o persoană… suspusă. Cineva care vrea să ştie ce face opoziţia. Există un tip, unul zis Herne, care le ştie pe toate, numai că-i cu norocul la pământ. Tu ai să-l agăţi şi ai să-l ajuţi să iasă din necaz, iar el o să-ţi fie atât de recunoscător încât îţi va spune tot ceea ce vrei să ştii.

— Ha! Cunosc eu un Herne un mare cheltuitor, şi dacă acum e la ananghie poate să şi putrezească. El şi unii dintre amicii lui făceau urât când se drogau şi odată a încercat să… Nu pronunţă cuvântul, dar mâinile i se strânseră peste închizătoarea salopetei. Mi-a făcut vânătăi în locuri pe care nu le-aş arăta nici propriei mele mame şi noroc cu Pollux care l-a smuls de pe mine şi l-a făcut să se răzgândească. Aruncă o privire, pe lângă prezenţa de martor tăcut a lui Fate, către fiinţa metalică, indiferentă, din uşă. Poate că e o maşină mută, dar e o prezenţă mult mai a dracului de bărbătească decât cei care-l programează.

Sparks rânji, imaginându-şi descumpănirea lui Herne.

— Probabil că era criţă de drogat, dacă-şi pierduse minţile ca să se ia de o…

Tor se înroşi la faţă şi ridică pumnii.

— Ascultă, Văraticule, să nu glumeşti despre un lucru ca ăsta c-o Iernatică!

Rânjetul lui căzu brusc.

— Pe Do… pe toţi zeii, nu asta am vrut să spun! Dacă-i acelaşi Herne, nu mai ai de ce să te îngrijorezi. Nu te va mai supăra cu nimic de data asta. O să-l găseşti lângă „Vederea Paralakă”. Îţi voi plăti cheltuielile şi am s-o fac astfel încât să-ţi merite osteneala. Ai însă grijă să fii sigură că el n-o să ştie niciodată de ce faci asta. Să nu pomeneşti deloc de mine. Coborî glasul, întorcându-se cu spatele la Fat. Dacă n-o să obţin ceea ce vreau, o să te căieşti, şi nici chiar Pollux n-o să fie de ajuns ca să te ţină în siguranţă.

Faţa palidă a lui Tor se făcu şi mai albă, iar Sparks se simţi puţin surprins când îşi dădu seama că îl credea.

— Ne întâlnim tot aici, la aceeaşi oră, peste… o săptămână.

— Bine, încuviinţă ea fără vlagă şi se strecură pe lângă trupul lui. Hai Pollux, să plecăm.

— Cum spui tu, Tor.

Robotul coborî de pe verandă şi porni după ea.

Tor îl lovi cu ciudă în piept şi-şi continuă drumul pe alee, frecându-şi încheieturile degetelor.

— Ţine-ţi gura, grămadă blestemată de fiare vechi ce eşti! O să te schimb pe-un câine.

Fate se aşezase la loc şi continua să împodobească forma de mască, de parcă aceasta constituia singura realitate din univers. Nu-i spuse nimic lui Sparks şi nici măcar nu se uită la el cu vreunul din ochii săi.

Tânărul simţi cum i destramă buna dispoziţie, văzând-o cum se retrage din faţa lui… ca şi cum era pe punctul de a se despărţi de el, sau de parcă făcuse asta pentru ea.

— Spuneai că voi găsi o cale să rezolv problema. Am găsit-o.

— Da, presupun c-ai găsit-o, încuviinţă ea şi luă o bucată de satin.

— Credeam că tu nu faci judecăţi morale.

— Încerc să nu fac. Toţi ne alegem propriile drumuri către iad. Dar unele alegeri sunt mai uşor de privit decât altele… Nu-mi place să văd cum prietenii mei sunt răniţi.

— Ţi-am spus, nu i-aş fi făcut nici un rău.

Ştia însă că pentru o clipă fusese cât pe ce s-o facă. Aceea fusese clipa când aflase Fate.

— Cuvântul de azi e fapta de mâine”, cită ea calmă. Şi pe tine te consider tot prietenul meu.

— Încă?

— Da, încă. Îl privi fără să zâmbească: Fii atent, Sparks. Să ştii că viaţa nu-i ţesută dintr-un singur fir.

— Bine, ridică el din umeri, neînţelegând prea bine. Ne mai vedem, Fate.

Femeia zâmbi în sfârşit, dar nu era zâmbetul pe care îl aşteptase de la ea.

— Peste o săptămână, la aceeaşi oră”.

— S… scuză-mă, amice, l-ai văzut cumva pe unu' H… Herne?

Tor se întrerupse când faţa epavei umane se întoarse către ea, aprinsă de ura fără rost a unui animal înlănţuit, şi îşi

dădu seama că o mai văzuse cândva. Scofâlcit şi acoperit de barbă, rămânea acelaşi chip: un chip smead de extraplanetar, cu ochi fermecători, împodobiţi cu gene lungi, dar la fel de reci ca şi moartea. Rămase o clipă privindu-l, ţintuită între prezent şi trecut ca în strânsoarea unei menghine. Acesta era Herne, acelaşi Herne, ai cărui ochi o cercetaseră odată, văzând nu o fiinţă umană, ci un obiect.

El însă nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o, nu confirmă prin nimic ironia cu care îi trata soarta, făcându-i să se reîntâlnească. Tor se retrase puţin în faţa duhorii răspândite de Herne şi de salopeta lui murdară, şi-şi aminti de îmbrăcămintea bogată purtată de bărbat la anterioara lor întâlnire. Probabil că drogurile fuseseră cele care râseseră la urmă… Tor surâse uşor. Pe ladă, lângă Herne zăceau o sticlă golită pe jumătate şi o cutie de conserve în care se zăreau câteva monede. Mergând pe alee, femeia văzuse un locotenent Albastru cu pielea oacheşă, cu pistrui absurd de roz, amendându-l pentru cerşetorie. Totuşi aşteptarea sfidătoare îi păli de pe faţă când pricepu în sfârşit întrebarea lui Tor, îi cercetă, pe ea şi pe Pollux, cu o privire fugară lipsită de expresie.

— Poate cunosc vreun Herne. Nu prea-mi amintesc. Mâna i se închise semnificativ în jurul conservei. De ce?

Ea scotoci într-un buzunar şi azvârli nişte mărunţiş.

— Am auzit că l-a părăsit norocul. Poate că vreau să i-l schimb.

— Tu? Trase o duşcă din sticlă şi se şterse cu mâna la gură. Te mai întreb o dată, de ce?

— Asta ne priveşte pe noi doi, replică Tor şi-şi încrucişă braţele; jocul aproape începea să-i placă. Deci unde e?

— Eu sunt Herne, zise el în silă.

— Tu? se prefăcu ea neîncrezătoare şi hohoti cu dispreţ. Dovedeşte-o!

— Căţea ce eşti!

Tor sări înapoi, amintindu-şi de puterea lui brutală; însă bărbatul doar se clătină pe ladă şi ar fi căzut, dacă Pollux n-ar fi întins o mână rigidă pentru a-l împinge la loc. Tor rămase locului şi-l privi atentă, în afara razei lui de acţiune, încercând să evalueze cele văzute.

— Deci asta a vrut să spună. Eşti olog!

Gura lui se strâmbă.

— Cine? Cine te-a trimis aici?

— Nimeni important. Ridică din umeri, încurcată. Eu doresc să te văd, Herne. Eu sunt cea de care ai face bine să fii îngrijorat. Se sprijini de Pollux şi, zâmbind, îşi plimbă o mână peste metalul rece al umărului acestuia. Ce-ţi imaginezi că mi-ai face, dacă poziţiile noastre ar fi inversate…?

O îndoială surprinsă îi contractă muşchii obrazului. O studie din nou, apoi îl examină pe Pollux. Pentru moment, Tor creau că vede recunoaşterea în ochii lui; sau poate că vinovată era doar teama de a fi fost recunoscută. Cât de mulţi duşmani avea un asemenea om într-un asemenea loc… câţi prieteni adevăraţi avea el în întregul univers? Herne se rezemă de perete, resemnat.

— Fă ce vrei, pe mine mă doare-n cot. Mai trase o duşcă din sticlă.

— Nu, clătină ea din cap, amintindu-şi de Dawntreader şi de necazurile ei cu un sentiment ce se apropia de empatie. Doar te-am întrebat. Cum îţi merge?

Se uită cu atenţie în cutia de conserve.

— Cam greu. Îl simţi că nu voia s-o întrebe despre propriile-i afaceri, o încordare subtilă străbătu acea jumătate a corpului său care încă mai reacţionă. Clienţi de la „Vederea Paralakă” treceau pe lângă ei ferindu-şi privirile.

— Ai coborât mult de ultima dată când ne-am întâlnit.

El nu-şi amintea, Tor era sigură acum, totuşi nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău.

— Am mai cerşit şi înainte – n-am murit din asta.

Ea se rezemă de Pollux, cercetându-l fără grabă, pe schilod

— Cred că s-ar putea, acum.

Herne o privi, apoi coborî ochii fără să-i răspundă.

— Am auzit că ştiai bine treburile prin Labirint înainte să fi avut… ăă, accidentul. (Se întrebă ce, sau cine îl ologise). Am auzit că ştii cu adevărat pe ce cale se scurge puterea, în afara planetei şi mai departe. Ei bine, asta valorează ceva pentru mine.

— De ce? spuse el tăios.

— Ce te interesează? contracară ea, nefiind sigură ce motiv putea să invoce. Pui cam multe întrebări pentru un cerşetor.

— Vreau să ştiu de ce o poate interesa pe o Iernatică. Există o singură Iernatică… Se încruntă.

— Există mii de-ai noştri la fel de interesaţi ca şi voi s-o facem mare, străine. Deschise un buzunar şi-şi scoase cartea de credit, ridicând-o aşa cum îi făcuse Sparks ei, poate că nu vreau să fiu veşnic hamal. Poate că vreau să-mi iau porţia înainte ca voi toţi să plecaţi de pe planetă şi să luaţi tortul cu voi.

Cu o uşoară surprindere, simţi că aceste cuvinte aveau un sens pentru ea.

Bărbatul dădu aprobator din cap, de parcă vorbele acelea ar fi însemnat într-adevăr ceva şi pentru dânsul.

— Spuneai că asta valorează ceva. Cât? Miji ochii spre cartea de credit.

— N-am mult… oricum mai mult decât tine. Măcar ai un loc unde să stai?

El se mulţumi să clatine din capul slinos şi ciufulit.

— Exact cum mi-am închipuit, murmură Tor adăugând o înjurătură. Poţi să stai la mine deocamdată. Ai oricum nevoie de cineva prin preajmă ca să te hrănească şi să te spele.

— Am nevoie de bani, nu de cineva care să-mi şteargă nasul meu blestemat! Nu-mi irosi timpul.

Se întinse peste umăr şi se scărpină, strâmbându-se.

— E o minune că se mai apropie cineva într-atât cât să-ţi arunce ceva, arătă femeia spre cutie. Ce-o să te faci când o să se rupă hainele de pe tine?

— N-ai vrea să mi le scoţi tu diseară, iubito? replică el privind-o pofticios.

Tor strânse buzele, dar se strădui să zâmbească.

— Nu eşti genul meu, schilodule. Pollux, aici de faţă, face toate muncile murdare pentru mine. E obişnuit să care greutăţi inerte.

— Cum spui tu, Tor, rosti Pollux monoton, cu blândeţe.

În vocea lui inexpresivă exista o sugestie aprobatoare, imposibil de definit. Tor se îndepărtase din nou, puţin stânjenită. Uneori îi venea greu să-şi aducă aminte faptul că Polly nu era nimic altceva decât un dispozitiv programat de încărcare cu acţiuni perfect previzibile.

— Atâta timp cât îmi eşti de folos, poţi avea masă şi casă, Herne. Dacă vrei, bine, dacă nu, iar bine. „Zi da sau nu, ticălosule. Eu sunt oricum la mijloc, şi-ntr-un caz, şi-n altul”.

— Nu pot fi la curent cu ceea ce se-ntâmplă decât dacă circul. Şi pentru asta îmi trebuie bani, am nevoie de ceva care să…

— O să ai tot ce-ţi trebuie… atâta timp cât am şi eu. „Cât timp. Dawntreader îşi menţine târgul cu noi”.

El se lăsă pe spate, cu un zâmbet care îi urâţea faţa.

— Te-ai făcut, deci, cu un consilier, scumpo. Îşi întinse mâinile, cu atenţie.

— M-am ales c-o bătaie de cap. Luă cutia ştirbă şi-şi răsturnă monedele în palmă. Aşa, Polly, acum cară-l acasă.

Absenţa desăvârşită a luminii şi a vieţii înfăşura simţurile lui Moon într-un giulgiu înăbuşitor, lipsind-o de orice senzaţie. Căzând într-un puţ fără fund, se recunoscu pe sine cu cea din urmă scânteie slabă de viaţă într-un univers unde Moartea domnea necontestată… consoarta Morţii, a cărei îmbrăţişare de neatins o slăbea de putere şi de sănătatea minţii. Ea venise în acest loc situat în afara vieţii

ca să-şi caute dragostea pierdută şi intrase pe o poartă prin care trecuse de mai multe ori; dar de data asta îşi pierduse drumul şi nu era nimeni care să răspundă la strigătele ei, nici o ureche să le-audă, nici-o voce să le transmită mai departe… „Lasă-mă să mă duc, acasă…”

— Lasă-mă să mă duc acasă! se ridică Moon în capul oaselor în pat; vocea îi ricoşă şi se întoarse la ea din pereţii cămăruţei.

— Moon, Moon… e doar un coşmar. Eşti în siguranţă acum cu noi. În siguranţă… Braţele lui Elsevier erau în jurul ei dezmierdând-o aşa cum, cu mult timp în urmă, Buni o alina, noaptea.

Lumina de zi artificială îi izbi ochii, făcând-o să lăcrimeze, imaginea tridimensională fixată în perete emana zgomot şi mişcare – întocmai cum se întâmplase înainte ca ea să alunece în somnul nesigur. De la greaua încercare a Porţii Negre, nu mai putea sta într-o cameră întunecată. Înghiţi un nod de mâhnire dureroasă, rezemându-şi capul pe umărul lui Elsevier şi simţi suflarea ca de gheaţă a aerului pe spinarea propriei cămăşi de noapte, rece şi umedă. Lumea se închegă încet în jurul ei, confirmându-i locul său; inima i se opri încercând să se smulgă afară din piept. Se pomeni ascultând zgomotul mării.

— E în regulă. Mă simt mai bine acum.

Vocea continuă să-i sune subţire şi neconvingătoare… devenise un lucru obişnuit ca la trezirea dintr-un coşmar să se simtă lipsită de putere şi control. Se ridică din nou în capul oaselor, departe de prezenţa liniştitoare a bătrânei, dându-şi după urechi şuviţe de păr jilave.

— Îmi pare rău că iar te-am trezit, Elsie. Pur şi simplu nu pot…

Se întrerupse, ruşinată de neputinţa ei şi îşi frecă ochii. O ardeau de parcă se umpluseră cu nisip suflat de vânt. Era a treia noapte consecutivă când visurile ei obsedante străbăteau pereţii subţiri ai apartamentului. Pe măsură ce

treceau zilele, vedea oboseala şi grija instalate tot mai adânc în cutele de pe faţa lui Elsevier.

— E o prostie, zise ea frângându-şi mâinile. Îmi pare rău că te ţin trează toată noaptea cu nenorocitele astea de…

— Nu, draga mea. (Moon rămase mută de surprindere, când văzu tandreţea din ochii de culoare indigo ai bătrânei). Nu te scuza faţă de mine. Nimic din ce-ai putea face nu m-ar deranja. Dimpotrivă, eu sunt cea care trebuie să-ţi ceară iertare – este vina mea că ai visele astea, că nu-ţi poţi purta trifoiul… Privi în cealaltă parte a camerei, la semnul de sibilă aflat pe scrin. Dacă aş putea lua asupră-mi frica ta, aş face-o bucuroasă: ar fi o pedeapsă mică pentru răul pe care ţi l-am făcut.

Fata îşi feri privirea, masându-şi braţele cu degetele.

— N-a fost vina ta, ci a mea: nu eram destul de tare ca să fiu sibilă.

Moon îşi strânse fălcile cu atâta putere încât simţi că o dor dinţii. Ea trecuse prin Poarta Neagră şi ieşise din Transfer ca o străină, bântuită de o realitate divizată. În momentul ajungerii lor pe Kharemough, îşi revenise, era din nou o fiinţă aproape umană; şi totuşi, când închidea ochii şi-şi lăsa mintea slobodă…

Purtase nestingherită trifoiul aici, în astroportul orbital, mulţumită când persoane complet străine de pe planete de care nu auzise niciodată o recunoscuseră cu zâmbete şi plecăciuni. Apoi, însă, un bărbat îi ceruse să răspundă la o întrebare. Îi întorsese spatele cuprinsă de o spaimă bolnăvicioasă şi-l refuzase… Îl refuzase. Elsevier îl alungase, dar Moon îşi dăduse seama că nu va fi niciodată în stare să răspundă la o altă întrebare…

— O să… o să mă simt bine când o să ajung acasă, pe Tiamat.

Acolo unde cerul nopţii sclipea cu o puzderie de nori, nu ca în această pustietate neagră şi amară ce secătuia până şi puterea de viaţă a unei stele, unde stelele înseşi erau pipernicite, îngheţate şi deznădăjduit de singure. Acolo,

unde singurul lucru care conta pentru ea la fel de mult precum cel pe care-l distrusese venind aici, aştepta încă să fie făcut. Acolo unde se găsea om care putea înţelege ce înseamnă pentru ea să-şi piardă dorinţa de o viaţă. Sparks… trebuia să-l găsească!

— Dar cât va mai dura?… Ea încercase să nu pună întrebarea până acum, fiindu-i teamă de răspuns, deşi ar fi vrut să-ntrebe zilnic, ceas de ceas.

— Deci într-adevăr nu vrei să mai stai? Nici chiar după tot ce-ai văzut?

Speranţa dezamăgită pe care Moon o simţi în vocea lui Elsevier îi înţepă inima. Văzuse cât de mult se străduia femeia să-i umple timpul şi mintea cu minunile de necrezut ale acestui oraş, ale acestui astroport care naviga prin cosmos pe o funie invizibilă ţinută de planeta de dedesubt. Crezuse că Elsevier proceda aşa doar ca să-i alunge spaimele, dar acum înţelegea că există un alt motiv.

— Tu… chiar vrei să rămân pentru totdeauna cu tine?

— Da. Foarte mult, draga mea. Elsevier zâmbi, şovăind. Noi n-am avut niciodată copii, vreau să spun TJ şi cu mine…

Moon coborî privirea, străduindu-se să nu dezamăgească din nou.

— Ştiu. Dacă ar fi vorba numai de mine, dacă eu aş fi alta, aş rămâne cu tine, Elsie.

Îşi dădu seama că era adevărat, chiar dacă se simţea aidoma unui copil pierdut la Festival, aici, în această insulă de neînţeles, imaculată, ce se rotea pe cer. Elsevier încercase s-o facă părtaşă la tot ceea ce vedea, până când Moon începuse să simtă mândria nepăsătoare a extraplanetarilor, care considerau că o navă stelară e ceva la fel de banal ca o corabie, care tratau lucrurile sublime şi miraculoase de parcă reprezentau dreptul lor legitim. Cu fiecare mică minune tehnologică pe care răbdarea lui Elsevier o învăţa s-o utilizeze, veneraţia ei faţă de altele mai mari pălea, până ce ajunsese să stea pe balconul apartamentului lor şi să se uite la Piaţa Hoţilor ca orice

extraplanetară get-beget; o cetăţeană a Hegemoniei, simţindu-se complet ca la ea acasă în această comunitate interstelară.

Îi trecu apoi prin minte că înţelesese în sfârşit ceea ce Sparks încercase întotdeauna s-o facă să simtă; şi-şi închipui ce mult ar fi însemnat pentru el să fie aici – şi îşi aminti că-l părăsise tocmai atunci când avusese nevoie de ea.

— Sparks este în Carbuncle – trebuie să mă întorc. Nu pot rămâne aici fără el. „Exilată pe o insulă înconjurată de un pustiu fără viaţă”. Nu pot fi sibilă aici. Îşi apăsă palma pe trifoiul de la gât. Mi-am, părăsit propria lume când trebuia să rămân. Nu mi-am făcut datoria, n-am ajuns la Sparks, am dat greş… Doamna nu mai aude rugile mele. Sunt pierdută şi de aceea nu mai aud vocea Ei. Îşi trecu picioarele desculţe peste marginea patului, punându-le pe podeaua rece. E o greşeală: eu nu aparţin acestui loc. Eu aparţin Tiamatului…, zise fata şi în timp ce vorbea, simţi dintr-o dată că trăieşte sentimentul respectiv cu o intensitate specială. Susţinu privirea lungă a lui Elsevier, dorindu-şi ca bătrâna să-i înţeleagă nevoia, dorul… şi amărăciunea.

— Moon. Elsevier îşi lipi palmele laolaltă, aşa cum făcea când încerca să ia o hotărâre. Cum să-ţi spun oare, căci oricum aş face-o, tot rău e?… Tu nu te poţi duce acasă.

— Ce? Coşmarul estompă imaginea camerei şi a feţei neliniştite a bătrânei. Ba pot! Azvârli lumina încrederii ei împotriva umbrei. Trebuie să pot!

Elsevier ridică braţele, pe jumătate cedând, pe jumătate apărându-se.

— Nu… nu. Voiam doar să spun… voiam să spun că nu te poţi dure acasă până când Cress nu se va face destul de bine ca să-şi reia funcţia de astrogator.

Cuvintele se stinseră, ca o şansă pierdută.

Moon se încruntă nesigură; un văl de îndoieli continua să adumbrească chipul lui Elsevier. Îşi frecă ochii, faţa; corpul îi era gârbovit de oboseală şi dezamăgire.

— Ştiu. Îmi pare rău. Degetele ei bâjbâiră după sticla de tranchilizant, pe jumătate goală, de pe etajera de lângă pat.

— Nu. Mâna tuciurie a lui Elsevier o apucă strâns de încheietură şi-i trase braţul înapoi. Nu ăsta e răspunsul. Şi nu vei găsi răspunsul la spaimele tale, întorcându-te pe Tiamat – ele te vor urmări pretutindeni, totdeauna, dacă nu vei afla ce face cu adevărat un sibil. Eu nu sunt destul de înţeleaptă ca să-ţi explic asta, dar există cineva care poate. La prima fereastră favorabilă de acces vom coborî pe sol şi-l vom vedea pe cumnatul meu. Întinse mâna şi luă sticla cu pilule. Asta trebuia s-o fi făcut eu demult… dar, de, nu-s decât o femeie bătrână şi proastă. Se ridică în picioare, zâmbind către lipsa de înţelegere a sibilei. Oricum, cred că ne va face tuturor un mare bine chiar şi numai faptul că vom pune din nou piciorul pe o planetă adevărată. Şi poate Cress va fi în măsură să vină cu noi. Odihneşte-te acum, draga mea… şi vise plăcute. Atinse uşor obrazul lui Moon şi ieşi din cameră.

Fata îşi trase iar picioarele în pat şi-şi întinse peste stomac pătura subţire, care era tot ce-i trebuia în momentul ăsta. Dar nici un vis plăcut n-o aştepta în noaptea fără viaţă care înconjura oraşul-insulă sau planeta lui. Se întinse privind fix activitatea semi inteligibilă ce pâlpâia straniu prin ecranul mural, cu mintea şi trupul provocându-i dureri din nevoi diferite. În acest loc straniu nu exista nimeni care să-i poată lumina vreunul din visele ei întunecate, decât dacă ar fi lăsat-o să plece acasă… acasă… Lacrimi i se prelinseră pe obraji, pe când pleoapele se închiseseră încetişor.

Călătorea prin Piaţa Hoţilor sub lumina zilei artificiale, înghesuită în tramvaiul aglomerat al astroportului alături de Elsevier, Silky, un Cress cu picioare din cauciuc şi destui navetişti posomorâţi ca să populeze o insulă. La fiecare câteva ore, orbita staţiei spaţiale trecea peste o „fereastră” – un coridor de transport şi navigaţie ce cobora către suprafaţa lui Kharemough; pe planetă însă, ferestrele erau localizate la sute sau mii de kilometri distanţă una de alta.

Dacă pierdeai o oprire, trebuia să aştepţi o zi întreagă redeschiderea acesteia.

Când urcase ea în tramvai, nu mai era nici un scaun liber, dar un bărbat se ridicase şi-i oferi locul lui în mod neaşteptat. Moon zâmbise şi cedase locul lui Cress, dar atunci un alt bărbat îi oferise locul. Stânjenită, fata o împinsese pe Elsevier pe scaun şi-i şoptise:

— Şi-or fi închipuind că sunt atât de palidă din cauză că sunt bolnavă?

— Nu, dragă. Elsevier se încruntase, cu o dezaprobare prefăcută şi-i trăsese zdravăn de tivul tunicii galbene, fără mâneci, lungă până la coapse. Dimpotrivă. Ar trebui să-ţi pui haina.

Atinsese haina de culoarea vinului, purtată de fată pe braţ.

— E prea cald.

Moon îşi pipăise cosiţele prinse cu ace în vârful capului ca să n-o jeneze şi-şi amintise de robele voluminoase ca şi de salopetele strânse pe corp pe care le încercase şi le aruncase cât colo în magazinele din Bazarul Oraşului Central. Acum că părăsise nava încercase să-şi poarte propriile haine, dar erau prea groase. Aerul staţiei părea la fel de cald ca şi sângele, aşa că se îmbrăca pe cât de sumar îi permitea Elsevier.

— Când eram fată, umblam acoperită cu văluri din creştet până-n tălpi – asta făcea parte din misterul femeii. Elsevier îşi aranjase faldurile caftanului larg, imprimat cu multe culori; colierul ei din clopoţei avea un clinchet plăcut. Şi ce n-aş fi dat să le arunc pe toate şi să alerg dezbrăcată pe stradă, în arşiţa aburindă a verii! Dar n-am îndrăznit niciodată…

Moon se ţinu de spătarul scaunului, la un pas în spatele lui Silky, care tăcea nefericit şi pe care-l simţea stingher în mijlocul atâtor străini. Ea privi afară – vehiculul nu avea pereţi laterali spre bulevardele comunităţii interstelare a portului, unde Elsevier împărţea un apartament cu Silky şi Cress – acum şi cu Moon – în eleganta claustrofobie a

ghetoului extraplanetar al Kharemoughului. Moon se simţea deja pierdută; nu putea să priceapă sistematizarea acestui oraş, aşa cum nu înţelegea obiceiurile oamenilor care-l conduceau. Tot ce ştia era că întreaga construcţie se integra într-o formă de inel, având astroportul plasat în mijloc. Băştinaşii de pe Kharemough numeau Comunitatea extraplanetară „Piaţa Hoţilor”, iar străinii care locuiau acolo acceptau denumirea cu o perversitate amuzată. Kharemough domina Hegemonia, deoarece producea cele mai sofisticate articole tehnologice, iar Elsevier îi spusese într-o zi, nu fără oarecare mândrie, că „Piaţa Hoţilor” era mai mult un adevăr decât o defăimare.

— Cum ai devenit o… Cum de-ai venit atunci pe Kharemough? întrebă Moon, când bătrâna nu-şi mai continuă amintirile.

I se părea din ce în ce mai neverosimil faptul că această femeie amabilă şi modestă putuse alege o carieră ce îi sfida pe toţi, şi în primul rând legea interstelară.

— O, draga mea, felul cum mi-am pierdut eu vălurile şi respectabilitatea este o poveste lungă, tristă şi încâlcită…

— Falsă modestie! Se foi Cress în scaunul din faţa lor, cu ochii închişi şi mâinile apăsate pe piept. Ieşise din spitalul portului de numai două zile.

— Te simţi bine? îi atinse umărul Elsevier.

— Grozav doamnă, rânji el. Sunt numai urechi.

Elsevier îl înghionti şi se rezemă de spătar, ridicând resemnată din umeri.

— Aşaaa… Eu sunt de pe Ondinee, o planetă despre care sunt sigură că ţi s-ar părea mai de neînţeles decât Kharemough, deşi nivelul lor tehnologic nu-i nici pe departe atât de ridicat. În ţara mea femeile nu erau încurajate…

— Nu li se permitea, interveni Cress.

—.să-şi trăiască pe deplin viaţa, în felul pe care l-ai cunoscut tu întotdeauna.

Vocea ei plutea peste murmurul conversaţiilor din jur precum fumul care se înalţă în ceaţa oraşului unei alte lumi,

într-o ţară dominată de temple-criptă piramidale ale unei teocraţii străvechi. O ţară unde femeile erau cumpărate şi vândute precum mărfurile locuiau în odăi separate din complexele familiale şi fără să se amestece cu bărbaţii, care nu le erau parteneri, ci nişte stăpâni geloşi. Vieţile lor urmau căi înguste, adânc întipărite de-a lungul generaţiilor; vieţi incomplete, dar liniştite şi previzibile.

O fată timidă pe nume Elsevier – Supunere – urmase vechile poteci bătătorite ale tradiţiei, se înfăşurase în văluri care-i ascundeau umanitatea, poticnindu-se adesea în făgaşurile ritualului, totuşi fără să-şi vadă vreodată propria viaţă de la distanţă, pentru a se întreba, de ce se întâmpla aşa. Până când, într-o zi, curiozitatea o îndepărtase de vizitele regulate la altarele spiritelor protectoare, ducând-o în mulţimea adunată să asculte un extraplanetar ţicnit clamând despre libertate şi egalitate. Acesta urcase sfidător treptele Marelui Templu al lui Ne'ehman, în timp ce un grup de tineri radicali localnici vârau foi volante în mâinile şi hainele spectatorilor. Totuşi gloata devenise furioasă şi ameninţătoare, nemiloasa Securitate a Bisericii intervenise ca s-o împrăştie şi, în panica ce urmase, zvârliseră tot ce prindeau în dubele negre.

Elsevier se ghemuise într-un colţ al vehiculului ce hurducăi, presată de mulţimea de oameni înghesuiţi claie peste grămadă. Îmbrâncită şi călcată în picioare, cu vălurile sfâşiate, se chircise, plângând cu sughiţuri şi cuprinsă de isterie, la gândul că putea fi pângărită sau ucisă. Nişte mâini puternice o prinseseră însă brusc, trăgând-o în picioare şi sprijinind-o cu spatele de perete. Înnebunită de spaimă, simţise că lumea se învârte în jurul ei şi că o duce ca un vârtej…

— Pentru numele zeilor nu leşina acum! Nu te pot sprijini la nesfârşit! îi răsună o voce în urechi, urmată de o palmă.

Durerea îi perforă zidul de nebunie. Deschise ochii, smiorcăindu-se, şi văzu înaintea ei faţa scofâlcită, însângerată a extraplanetarului ţicnit, bărbatul care

declanşase totul…singurul bărbat pe care avea să-l iubească toată viaţa. Dar în acel moment, nimic nu era mai îndepărtat de mintea ei decât dragostea.

— Te simţi bine? întrebă el şi gemu când cineva îl lovi peste rinichi. Îşi proptise braţele în pereţi, apărând-o cu trupul său. Elsie clătină din cap. Te-am rănit? N-am făcut-o dinadins. Întinse o mână şi-i mângâie uşor obrazul descoperit. Ea se feri trăgându-şi peste cap pânza sfâşiată a vălului. Iartă-mă, adăugă bărbatul, plecând ochii şi proptindu-se iar în braţe, când duba se legănă la o cotitură. Tu nici măcar nu te aflai acolo ca să-mi asculţi discursul, nu-i aşa?

Se strâmbă cu tristeţe; dintr-o dată păru să fie doar cu puţin mai în vârstă decât ea. Elsie scutură din nou din cap şi se şterse la ochi. El bombăni cu amărăciune ceva pe limba lui.

— KR are dreptate: fac mai mult rău decât bine!… Nu tremura, n-o să-ţi facă nimeni nici un rău. Odată ce ajungem la anchetatori, vor separa neghina şi te vor lăsa să pleci.

O altă scuturătură. Fata stia prea bine ce reputaţie avea poliţia Bisericii. Îşi simţi din nou ochii înlăcrimaţi.

— Nu plânge. Te rog. El încercă un zâmbet dar nu reuşi să-l menţină. N-am să-i las să-ţi facă vreun rău. (Era o absurditate, totuşi Elsie se agăţă de ea ca de un pai, ca să nu se înece). Ştii ce, căută bărbatul să schimbe vorba, ăă…, dacă tot eşti aici…, n-ai vrea să-mi asculţi discursul? Asta ar putea fi ultima mea şansă. Stropi de sudoare sclipiră în părul lui aspru castaniu.

Fata nu răspunse şi, luându-i tăcerea drept acceptare, el umplu restul călătoriei lor sufocante către judecată cu aerul proaspăt şi dulce al idealismului său lipsit de speranţă… În care toţi oamenii trăiau laolaltă ca fraţii, femeile se bucurau de aceleaşi libertăţi ca şi bărbaţii şi-şi asumau aceeaşi răspundere pentru propriile lor fapte… Până când duba se opri, hurducăindu-se şi readucându-i la realitatea cruntă,

Elsie se convinsese că bărbatul era teribil de aiurit… şi teribil de frumos.

Dar apoi uşile se deschiseră zgomotos, lăsând să pătrundă lumina nemiloasă a zilei şi comenzile aspre ale paznicilor, care-i mânară pe nefericiţii captivi în curtea interioară a centrului de detenţie. Ei doi coborâră ultimii şi bărbatul o strânse scurt de mână – „Fii curajoasă, surioară” – întrebând-o cum o cheamă.

Ea îi vorbi în sfârşit, doar atât cât să-şi spună numele, înainte ca paznicii să ajungă la el. Îl auzise protestând împotriva reţinerii ei fără vină, în timp ce temnicerii îl târau afară iar vorbele lui se transformară într-un icnet. Mâini grele o înşfăcară şi o duseră de-acolo, astfel încât nu mai putu să vadă ce se întâmpla cu bărbatul. Fusese împinsă împreună cu ceilalţi în clădirea postului de poliţie şi nu-l mai revăzuse.

Înăuntru o aştepta tatăl ei, venit la apelul disperat al însoţitoarei, după ce fata fusese luată cu duba. Elsie se repezi smiorcăind la taică-su care, după ameninţări şi o sumă importantă de bani depusă în fondul pentru misionari al Bisericii, o scosese din acel loc îngrozitor, înainte ca anchetatorii să poată şterbi pentru totdeauna reputaţia fetei.

Ea rămase acasă aproape două săptămâni, abia îndrăznind să iasă pe stradă, în vreme ce teama i se potoli treptat şi îşi putu permite să se gândească din nou la extraplanetarul nebun… să se mire de cuvintele lui şi de bunătatea pe care i-o arătase în toiul haosului… să se întrebe, cu încă şi mai multă greutate, dacă el mai trăia. Deşi ştia că nu va afla asta niciodată şi că nu-l va revedea nicicând, încă nu-şi putea alunga din minte fantoma lui cu ochi strălucitori.

Cu toate astea, nu-l recunoscuse pe străinul sigur pe sine, aşezat pe banca de lângă zidul acoperit cu viţă, atunci când mama ei a condus-o în faţa unui „peţitor”, lăsând-o, stingherită şi nesigură, să fie cercetată de privirea înfocată

a bărbatului. Acesta purta un costum tradiţional de om de afaceri şi o mantie; o pălărie cu boruri largi îi întuneca jumătate din faţă. Prin vălul ei, Elsie nu putu distinge decât ceva purpuriu şi verde.

Neliniştită, îşi aruncă pe spate vălul albastru întunecat, pentru a-i permite necunoscutului să-i vadă chipul, totuşi ferindu-şi ochii. Făcu o reverenţă şi colierul ei cu clopoţei din argint scoase un clinchet melodios în aerul liniştit

— Elsevier! Nu mă 'ecunoşti, aşa-i?

Cuvintele erau bolborosite, dar dezamăgirea străinului răsună cu claritate. El îşi scoase pălăria.

Fata îi recunoscuse însă vocea, chiar aşa distorsionată cum era, şi se aşeză pe bancă, scoţând un mic ţipăt de uimire.

— Tu! Oh… Sfinte Calavre! bâigui ea abia dându-şi seama că scăpase o înjurătură. Ridică mâna spre faţa lui, dar n-o atinse; arămiul cald al pielii părea o tapiserie din tăieturi şi arsuri pe jumătate vindecate, iar linia ascuţită a maxilarului său era încă întunecată şi umflată.

— I-am spus tatălui tău c-am avut un accident. Zâmbi din ochi şi arătă cu mâna: falca-i prinsă-n sârmă.

Chipul Elsiei se crispă de emoţie, şi-şi frânse mâinile în poală.

— E-n regulă. Acum nu mai doare.

Anchetatorii nu-l dăduseră pe mâna Albaştrilor, ci îl bătuseră cu rândul până la sânge o zi şi-o noapte, după care îl azvârliseră în stradă, de unde se târâse cât putuse de repede.

— Nici nu mai vreau să-mi amintesc…

Izbucni în râs, dar aveau să treacă mulţi ani până să-i spună măcar o fărâmă de adevăr. Amuţi, uitându-se la ea de parcă aştepta ceva.

— Şi falca ta-i prinsă cu sârmă, surioară?

— Nu! îşi scutură ea capul în clinchet de clopoţei. Eu… eu m-am gândit la tine. De nenumărate ori. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată… mi-a fost teamă pentru tine. Simţi

brusc dorinţa de a-i strânge la piept faţa lovită. De ce-ai venit aici?

Strânse între degete pânza vălului. „Nu ca peţitor”. Dar nu-şi reacoperi chipul şi nici nu simţi nevoia s-o facă de faţă cu el.

— Trebuia să fiu sigur că eşti bine. Ai păţit ceva?

— Nu. A venit tatăl meu. Ai fost tare bun cu mine. Tata o să…

— Nu. Te rog, nu-i spune de mine. Spune-i doar c-ai fost atentă la ideile mele. Spune-i c-am plantat o sămânţă în mintea ta… Spune-i că vrei să ştii mai multe.

— De ce? Din toate întrebările şi răspunsurile care-i treceau prin minte, singura care-i ieşi din gură fu exact aceea care lui nu-i spunea nimic.

— De ce?” (Ea văzu însă în ochii lui că înţelesese). La dracu… pentru că vreau să te mai văd.

— Oh! Mă simt în al nouălea cer!

Chicoti prosteşte, apoi îşi duse mâinile la gură, zărindu-i expresia de pe faţă. Femeia care avea să câştige dragostea acestui bărbat trebuia să-i câştige mai întâi respectul.

— Da! Îl privi cu îndrăzneală, fără să stea pe gânduri, dar cu o tresărire în obraz. Da! Vreau să ştiu mai multe. Te rog să mai vii.

— Când? surâse el.

— Tatăl meu…

— Când?

— Mâine, îi răspunse ferindu-şi ochii.

— Voi veni, încuviinţă din cap bărbatul.

— C… Câte neveste ai? Se căi imediat că pusese o asemenea întrebare.

— Câte? (Păru indignat). Niciuna! Pe Kharemough, noi credem că la un moment dat nu poate exista decât una singură. Una e deajuns pentru o viaţă de om… dacă-i femeia potrivită. Căută prin jachetă şi scoase un teanc de manifeste: Ţi-am adus astea, fiindcă eu vorbesc mai greu

deocamdată. Asta însă… şi asta sunt scrise de mine. Vrei să le citeşti?

Ea aprobă din cap şi simţi parcă un şoc traversându-i braţul când atinse hârtiile.

— Ai o grădină frumoasă aici. O anume nostalgie se strecurase în vocea lui. Tu îngrijeşti florile?

— O, nu. Elsie clătină din cap, un pic tristă. Mi se permite să vin aici doar la ocazii speciale. Şi nu mi se dă voie niciodată să fac ceva care m-ar putea murdări. Dar iubesc florile. Mi-aş petrece tot timpul aici, dac-aş putea.

O hotărâre stranie apăru pe chipul stâlcit al bărbatului. Se întinse tacticos şi apucă o floare de culoarea levănţică, cu multe petale, din viţa de deasupra lor. O puse în mâinile fetei.

— Toţi murim, într-o bună zi. Mai bine să trăim o viaţă liberă decât să murim pe o viţă.

Ea închise floarea în mâinile făcute căuş, inspirându-i aroma. Îi zâmbi fără să-i asculte cuvintele, iar el îi întoarse zâmbetul.

— Atunci, pe mâine. Se ridică ţeapăn.

— Te duci…

— Diseară am o întrunire la Universitatea din Merdy. Zâmbi radios văzând-o dezamăgită şi se aplecă puţin, cu un aer conspirativ. Sunt un agitator extern, să ştii.

— Dar n-o să?… Elsie îndrăzni să-l atingă uşor.

— Oho! El îşi trase pălăria pe ochi. Fără spiciuri – măcar pân-oi putea deschide iar gura… La revedere, surioară.

Porni să traverseze curtea cu pas legănat, înainte ea ea să-şi dea seama că nici măcar nu-i ştie numele. Privi teancul de materiale de propagandă şi citi: Parteneri într-o Lume Nouă, de TJ Aspundh. Oftă.

— Ce ţi-a dat?

Mama ei cercetă bănuitoare manifestele.

— Ăă… păi… poezii de dragoste. Elsevier le îndesă repede în brâu şi-şi trase vălul în jos. Unele-s scrise de el.

— Hm. Maică-sa clătină din cap şi clopoţeii răsunară. E un Kharemoughi – i-a dat tatălui tău un branşament de videocomunicaţii ca să-l lase să te vadă. Stăpânul meu a fost foarte mulţumit. La urma urmei, asta depinde de el… nu de noi.

— De ce? sări Elsevier, foşnind hârtiile. De ce nu depinde de noi?

Mama îi luă floarea din mână şi o conduse înapoi în apartamentele femeilor.

TJ veni aşa cum promisese, comportându-se ca un adevărat model de bună-cuviinţă în faţa părinţilor ei, iar în particular ca un visător încăpăţânat ce se îndrăgostea nu de fata care era Elsevier, ci de femeia care putea fi. li mai aduse nişte literatură revoluţionară disimulată sub formă de poeme de dragoste; dar înainte ca ea să poată începe să exploreze noua lume ale cărei orizonturi i le lărgea zilnic, încercările ei timide de a se impune în faţa familiei conduseră la descoperirea ascunzătorii în care-şi ţinea broşurile şi astfel TJ fu alungat din viaţa ei.

— Dar nu i-ai lăsat să vă separe. Moon se rezemă de spătarul scaunului. Ai fugit?

— Nu, draga mea. Elsevier clătină din cap, încrucişându-şi mâinile într-un gest care amintea de atitudinea supusă. Tata m-a încuiat în camera din turn pentru că se temea c-o voi face – şi asta s-a întâmplat chiar înainte ca mie să-mi treacă prin minte. Zâmbi. Dar TJ era neînfricat. S-a întors într-o noapte cu aeroglisorul, a urcat până la fereastra mea şi m-a furat.

— Şi tu…

— Am înnebunit! Nu eram nici pe departe atât de emancipată pe cât îşi închipuia el sau pe cât păream, iar prin atitudinea mea de autoafirmare nu făceam altceva decât să recâştig simpatia cuiva… a lui. Acum el îmi distrusese reputaţia. Aproape că am murit de ruşine în noaptea aceea de pomină. Dimineaţa însă am ajuns la portul spaţial şi de acolo nu mai era cale de întoarcere.

(Privi afară, văzând de fapt un alt loc, în alt timp). Cred că aşa am fost mereu, toată viaţa: TJ crezând în „Asigură-te că ai dreptate şi-apoi mergi înainte”, iar eu crezând în „Fă ceea ce trebuie”… Dar chiar şi în noaptea aceea teribilă, în mintea mea nu exista nici o îndoială că el acţionase cu inima cea mai curată, că mă iubea într-un fel în care nu îndrăznisem niciodată să visez că aş putea să fiu iubită. După ani şi ani, l-am mustrat pentru fapta aceea de pură dominaţie masculină. A râs şi mi-a spus că nu făcuse altceva decât să încerce să lucreze potrivit sistemului.

Ne-am cununat în portul spaţial, la una dintre acele înspăimântătoare maşini „notar”, iar călătoria la Kharemough a reprezentat luna noastră de miere. Săracul TJ! Parcursesem jumătate din galaxie înainte de a-l lăsa să m-atingă. Dar după ce-am aflat că ceea ce m-i se spusese toată viaţa despre… corpul meu fusese o minciună, mi-a fost mai uşor să cred ca am şi eu minte şi că mă pot conduce după capul meu. Eram diferiţi în multe privinţe…, oftă ea, totuşi sufletele noastre au fost ca unul.

Întunericul îi înghiţi pe neaşteptate când tramvaiul intră într-una dintre spiţele tubulară transparente ce traversau spaţiul dintre roata exterioară şi butucul astroportului. Imaginile sugerate de cuvintele lui Elsevier se pierdură în propriile amintiri ale lui Moon despre lumina focului şi vânt, despre sărutări calde şi două inimi bătând la unison. Întunericul pustiu se strecură în pustiul din sufletul fetei care ar fi trebuit să fie plin; iar de acolo i se reflectă pe faţa care se mohorî ca şi inima.

— Aş vrea să-l fi cunoscut.

Faţa lui Cress străluci pentru o clipă când îşi aprinse una din trestiile cu aromă de mirodenii pe care toată lumea pe-acolo părea să le fumeze.

— El dus, zise Silky fără noimă, remarcând ceva evident. Silky abia putea fi înţeles când vorbea în Sandhi, limba internaţională de pe Kharemough, pe care Moon o învăţa cu ajutorul lui Elsevier. Însă gândurile dinapoia bolboroselilor

lui de nepătruns erau pentru ea la fel de opace ca întotdeauna.

— TJ te-ar fi scos din minţi, comentă Elsevier cu simpatie. El era întotdeauna atent la ce se întâmplă. Tu te mişti printr-un mediu temporal mult mai dens – eşti mult mai potrivit pentru astrogaţie.

Cress râse, apoi începu să tuşească.

— Ţi-am zis să nu mai fumezi!

Elsevier se întinse şi-i smulse din mână trestia incandescentă, fără ca el să protesteze.

— Dus, zise Silky. Dus. Dus…, mormăi el de parcă ar fi fost obsedat de sensul cuvântului.

— Da, Silky, murmură bătrâna. Cei buni mor întotdeauna tineri, chiar dacă trupul lor ajunge la vârsta de o sută ani. Dezmierdă unul din tentaculele mutilate întinse pe spătarul scaunului lui Cress. Nu l-am văzut niciodată aşa de furios, sau aşa de sensibil, ca. în ziua când te-a luat din carnavalul acela stradal din Narlikar. Clătină din cap, şi colierul de clopoţei scoase un clinchet argintiu: El suferea pentru toţi şi de asta a vrut să pună capăt durerii. Nici nu ştiu cum a trăit aşa, „Unde-i acum Sparks şi cine-i face rău? Şi de ce nu-l pot ajuta?”. Moon îl fixă pe Silky cu o înţelegere pe care nu şi-o dorise- „Oh, Doamnă. nu mai pot aştepta”. Dar rugăciunea ei nu fu auzită şi rămase fără răspuns.

— Să cred că şi-a rupt toate legăturile radicale fiindcă îi era teamă pentru mine… când ştiam că şi-ar fi dat cu drag viaţa pentru convingerile lui. Eram furioasă, dar şi bucuroasă: El era un pacifist printre oameni cu alte credinţe. (Trase un fum din trestia lui Cress). Apoi s-a apucat de contrabandă! Oh…

Tramvaiul ieşi iar la lumină, la nivelul pentru pasageri al astroportului propriu-zis. Peste tot de-a lungul drumului se zăreau ecrane murale, pe care se proiectau peisaje schimbătoare din alte lumi. La nivelurile de mai jos, un număr inimaginabil de bunuri importate de pe toate acele planete aşteptau transportul către suprafaţa

Kharemoughului. Alte nenumărate încărcături de produse executate de. industria sofisticată a planetei de dedesubt treceau prin portul stelar fiind destinate exportului. Se proiectau şi alte imagini, menite să-i impresioneze pe vizitatori, scene care glorificau culmile tehnologice ce puteau susţine procese majore de fabricaţie chiar în spaţiu. Lui Moon i se spusese că acesta era cel mai mare oraş plutitor, deşi nu singurul, aflat deasupra Kharemougului, existau mii de şantiere de producţie şi fabrici, ai căror lucrători îşi duceau traiul mai mult în spaţiul dintre planetă şi sateliţii ei. Ideea de a-şi petrece toată viaţa într-o neagră izolare o obseda şi o deprima.

Tramvaiul se opri lent în zona de aşteptare pentru călătorii ce coborau spre suprafaţa planetei. Fără un cuvânt, Moon îi urmă pe Cress şi pe Silky prin mulţime ca să-şi ocupe locul într-un salon, în timp ce Elsevier se duse la automatele de bilete.

— Ah…

Cress se instală comod, privind în sus la omniprezentele ecrane video. Pe ele apăreau scene din exteriorul portului stelar: suprafaţa ceţoasă acoperită de nori a planetei Kharemough; suprafaţa celui mai apropiat satelit natural – precum o pictură abstractă de poluanţi industriali; imaginea strălucitoare a unui cargobot interstelar – un lanţ de discuri asemenea unor monezi înşirate pe aţă. proiectându-se pe întunericul mat precum un colier făcut din scoici perforate. Cress stătea la margine, astfel încât să-l protejeze pe Silky împotriva străinilor; acesta rămăsese cu gura căscată la mulţimile de trecători ce se deplasau, formând modele precum petele de petrol pe suprafaţa unei ape.

— Asta-mi place mie la cei de pe Kharemough – întotdeauna caută să-ţi ţină mintea ocupată.

În vorbele rostite alene răsună o notă falsă, în timp ce pe ecran sclipeau luminile navelor stelare. Potrivit lui Elsevier,

Cress fusese cândva un astrogator cu experienţă la o mare companie de navigaţie.

— Păcat că nu putem vedea navele Primului Ministru, dar nu este aşteptat să se întoarcă acasă mai devreme de câteva săptămâni. Ele sunt ceva care ţi-ar fura ochii, domniţă.

Fata îşi îndepărtă pentru o clipă privirea de pe ecrane.

— De ce-mi spui mereu aşa? Numele meu e Moon.

— Ce? Cress o privi inexpresiv şi ridică din umeri. Ştiu că ăsta e, domniţă, spuse el domol. Dar eşti sibilă şi eu îţi datorez viaţa. Meriţi să mă adresez dumitale cu respect. De altfel, adăugă cu un zâmbet, dacă m-aş adresa prea familiar, aş putea să mă îndrăgostesc de dumneata.

Moon se uită atentă la el, luată prin surprindere, dar pe faţa lui nu se putea citi dacă glumeşte sau nu. Privi din nou într-o parte, iritată, neştiind cum să-i răspundă; încercă să revină la imaginile de pe ecrane.

Voci imateriale făceau anunţuri în sandhi şi în alte şase limbi pe care ea nu le cunoştea deloc. Ideogramele folosite de sandhi îi erau de neînţeles, cum însă învăţa limba vorbită de pe benzi, mai desluşea câte ceva din cele ce auzea. Benzile îi asigurau iniţierea cu ajutorul muzicii, şi astfel cuvintele i se întipăreau în subconştient fără mare dificultate; de fapt, acum putea să înţeleagă cea mai mare parte a celor auzite. Dar existau nuanţe şi nuanţe ale acestui grai, reflectând nivelul relaţiilor dintre oamenii care îl foloseau. Un sistem rigid, de caste controla poporul planetei, locul oamenilor în societate fiindu-le pecetluit din ziua în care se năşteau. Extraplanetarii erau imuni la aceste restricţii, cu condiţia să nu se amestece în treburile locale, dar Moon, cu toate protestele lui Elsevier, fusese odată amendată pentru simplul motiv că se adresase unui negustor cu formula obişnuită în sandhi pentru această ocupaţie în loc să-i spună „cetăţene”. Contravenţiile mai grave de comportare în cadrul sistemului se pedepseau cu amenzi grele sau chiar cu pierderea rangului moştenit.

Existau magazine, restaurante şi teatre separate pentru rangurile Tehnicienilor, Netehnicienilor şi Neclasificaţilor, iar locuitorul de rang înalt şi cel de rang inferior nu puteau nici măcar să-şi vorbească unul altuia fără un intermediar. Se întrebase indignată, ţinând strâns tichetul de contravenţie, cum de suportau ei aşa ceva, la care Elsevier se mulţumise să zâmbească şi să adauge scurt:

— Inerţia, draga mea. Cei mai mulţi oameni pur şi simplu nu sunt îndeajuns de nefericiţi de situaţia cunoscută pentru a o schimba cu una necunoscută. TJ n-a putut niciodată să-nţeleagă lucrul ăsta.

Moon se aplecă în faţă, când Elsevier îşi făcu apariţia din mulţime.

— Lumea se-mbarcă deja. Am face bine să mergem şi noi.

Flutură biletele de călătorie tipărite de calculator înspre poarta de la capătul îndepărtat al sălii de aşteptare, unde pasagerii intrau ca printr-o pâlnie în spaţiul necunoscut. Cress se ridică în picioare odată cu Silky; Moon îi urmă, resemnaţii.

— Nu mai fi aşa de posomorâtă, domniţă, spuse Cress. N-o să simţi nimic. Totul e în mâinile controlorilor de trafic – o navetă nu e o navă. Seamănă mai degrabă cu o ladă.

— E frumos acolo jos, Moon. Aşteaptă pân-ai să vezi grădinile ornamentale ale lui KR.

— Nu de grădini am eu nevoie, Elsie. Ochii ei se îndreptară din nou către imaginea spaţiului precum acul către magnet. Trebuie să merg acasă.

Cress îi aruncă lui Elsevier o privire acuzatoare imposibil de exprimat în cuvinte; bătrâna întoarse capul.

— Aşteaptă până îl vei întâlni pe KR şi atunci o să înţelegi totul, Moon, o asigură Elsevier.

Urcară printre ultimii în navetă. Prin uşa ecluzei, Moon îi întrezări aspectul exterior butucănos, de forma unei cutii. Fără propulsie proprie, vehiculul părea într-adevăr o ladă, exact aşa cum spusese Cress. Era tras către planetă, apoi împins iarăşi în sus ca un balot de marfă, ţinut ca într-o mână nevăzută de un mănunchi de raze împingătoare – sau tractoare – emise de un centru planetar de distribuţie. Naveta culisa într-o „fereastră" de forma unui puţ larg de treizeci de metri, care pătrundea în zona industriei grele situată între Kharemough şi lunile sale.

La bord fură conduşi spre nişte şiruri de scaune dispuse deasupra unui ecran central aşezat în podea, care arăta suprafaţa planetei acoperită de o ceaţă cu reflexe albastre şi kaki, Moon încercă să se gândească la imensitatea de dedesubt şi să-şi alunge din minte distanţa uriaşă până la sol. Nici chiar aici, în navetă nu exista imponderabilitate, cei de pe Kharemough pretindeau, cu o mândrie nedisimulată, că greutatea cea mai mare era să scape de gravitaţie, întrucât producerea ei o puteau realiza oricând doreau.

Ieşirile se etanşară, naveta se desprinse din strânsoarea staţiei şi-şi începu căderea în tubul de forţă. Indiferenta la conversaţiile murmurate, aproape neinteligibile, din jurul ei, lui Moon nu-i păsa decât de suprafaţa planetei ce părea că se ridică spre ei pentru a-i întâmpina la jumătatea drumului: discul amorf, învolburat de nori, se lărgea, făcându-i detaliile tot mai clare, în timp ce vocea liniştitoare a lui Elsevier atrăgea atenţia asupra mărilor de un albastru sclipitor, sau asupra verdelui-ocru al insulelor care, în imensitatea lor, împingeau până şi marea în lături. Insula centrală crescu până acoperi ecranul în totalitate, divizându-se mereu în fresce cu munţi, păduri, terenuri agricole, toate rostogolindu-se inexorabil în lumina dimineţii… şi apoi, înainte ca fata să-şi dea seama, inelul subţire al unui oraş se întinse în unduiri concentrice în jurul unui şes imens, strălucitor, lipsit de arbori.

—.terenul de asolizare, zise Elsevier.

În momentul final, fata avu sentimentul că mâna invizibilă a unui uriaş îi culege din văzduh înainte să se producă impactul cu caroiajul strălucitor de pe sol. Invizibila mână îi purtă într-una din clădirile ce străjuiau suprafaţa de asolizare şi-i aşeză în cele din urmă pe pământ.

Mulţimea de călători părăsi interiorul zugrăvit în culori calde al terminalului pentru pasageri. Moon îşi simţi picioarele tremurându-i când începu să meargă; de vină era probabil gravitaţia planetei străine… sau poate o proastă circulaţie sanguină. Gravitaţia artificială a astroportului fusese mai mică decât cea pe care o cunoştea ea, iar cea de-aici era mai mare, picioarele i se împleticeau indiferent cât de precaut se mişca.

În zona aceasta de abia răsăriseră zorii. Aerul continua să fie rece, Elsevier îşi vârî mâinile în interiorul mânecilor hainei. Moon îşi aruncă pe ea roba roşie ca vinul şi o strânse cu cordonul, fără să mai protesteze. Kharemoughii erau oameni modeşti şi Elsevier o avertizase că libertinismul din Piaţa Hoţilor nu se întindea până jos, pe sol. Răsăritul de soare apăru ca o floare înspre est, dar cerul de deasupra rămânea încă negru şi fără stele… Privind în sus, fetei i se opri respiraţia la vederea cerului. În partea superioară întunericul era acoperit cu o perdea ce cădea în falduri uşoare verde-trandafirii, galben-aurii sau albe ca gheaţa cu reflexe albăstrii, păreau nişte benzi de curcubeu, împodobite cu raze de un alb scânteietor ce încoronau o lume vrăjită dintr-o ţară de vis.

— Ia te uită acolo, Silky! izbucni Elsevier vorbind în sandhi, când privi în direcţia unde se uita Moon; dar vorbele ei nu sunau deloc a laudă. Dezgustător!

— Aici ai dreptate, cetăţeano.

Trei pasageri cu care călătoriseră în navetă, nişte băştinaşi oacheşi, şi zvelţi din Kharemough, stăteau în picioare lângă ei aşteptând un taxi; unul din ei încuviinţă dezgustat din capul acoperit cu cască şi adăugă:

— Poluare… să crezi îţi vine că ziua de mâine prevăzută n-a fost. Voi zei, morman de vechituri netrebuincioase acolo pluteşte. Nu ştiu cum cred ei a noastră treabă să ne-o facem. Controlul traficului nu mai există, e o cursă a distrugerii.

— SN… (Unul din însoţitorii săi era o femeie, ea râse uşor şi-l bătu pe umăr, nu chiar în joacă). Aceşti cetăţeni nu sunt de pe-aici, ridică ea semnificativ din sprâncene. Nu-i cazul a-i plictisi cu plângeri ale noastre mărunte, nu-i aşa?

— Da, bătrâne, aprobă a treia cască. Tu ca un biopurist întocmai te exprimi.

Primul bărbat îşi vârî mâinile sub centură, părând iritat.

Ce nu-i în ordine cu cerul? Moon coborî privirea cu părere de rău. E plin de lumină. Aşa cum trebuie să fie. E frumos.

Primul bărbat o examină încruntat, dar sfârşi prin a zâmbi împotriva voinţei sale. Clătină din cap mai mult a tristeţe decât a mânie.

— Fericiţi cei săraci cu duhul, cetăţeană. Bucură-te că nu eşti Kharemoughi.

În faţa lor încetini un aeroglisor şi ei urcară.

— Bun venit pe Kharemough, rosti Cress deliberat în tiamatană, unde zeii vorbesc Sandhi.

Ei rânji.

Elsevier chemă următorul taxi; Netehnicianul Kharemoughi de la comenzi îi privi uşor surprins când ea ceru să-i ducă la proprietatea lui KR Aspundh. Bătrâna ridică graţios mâna, arătându-i sigiliul rubiniu pe care-l purta pe degetul mare. Pilotul reveni asupra bordului, fără comentarii, şi se angajă într-un prelung arc de cerc în jurul câmpului de asolizare.

— Totuşi, ce nu-i în ordine cu cerul? Moon se uită prin cupola taxiului; cerul strălucea iar aurora pălea în lumina zilei.

— Poluare industrială, îi explică Elsevier. „Suntem oare condamnaţi pe vecie să repetăm greşelile strămoşilor? Istoria este ereditară, sau ambientală?”.

— Bine formulat, comentă Cress întorcându-se de pe scaunul lui de lângă pilot.

— Sunt cuvintele lui TJ. Elsevier respinse complimentul de parcă ar fi alungat un ţânţar. Kharemough era o planetă destul de înstărită chiar şi după destrămarea Vechiului Imperiu. Avea încă o oarecare bază industrială, deşi greutăţile erau mari aici, ca peste tot, după despărţirea bruscă a locuitorilor săi de comerţul interstelar care îi susţinuse. Ei au învăţat să facă singuri o serie de lucruri, însă într-o manieră mai rudimentară şi cu o risipă infinit mai mare. Cu un mileniu în urmă aproape că şi-au distrus lumea, înainte ca o mare parte a industriei să fie deplasată în spaţiul cosmic. Dar acum au schimbat vechile necazuri cu altele noi – e drept, nu chiar aşa de grave pentru moment, dar cine ştie ce vor însemna ele pentru generaţiile viitoare? Cauză şi efect – niciodată nu poţi să scapi de ele.

Moon îşi atinse tatuajul ascuns sub gulerul smălţuit şi privi pe lângă Silky la marea de frunziş verde de dedesubt. Uitându-se în jos, se feri de el căci ştia că îi era teamă de atingerea ei, şi-apoi, ea însăşi încerca o senzaţie de respingere faţă de luciul său din alte lumi. Plutiseră peste fâşia îngustă a oraşului, formată, după câte putea să vadă, din depozite şi magazine de tot felul necuprinse încă de forfota zilei, şi din puţine blocuri, sau case de locuit. Acum se înălţau peste un ţinut împădurit, întrerupt de mici zone defrişate semănând a parcuri în care se aflau locuinţe particulare.

— Mi s-a părut c-ai zis că aici există încă prea mulţi oameni, Elsie. Nu sunt însă nici măcar atât de înghesuiţi precum insularii.

— Ba sunt, draga mea… dar fiindcă atât de multe activităţi industriale se desfăşoară acum în spaţiu iar cei care le supraveghează stau tot acolo, locuitorii planetei dispun de tot locul pe care şi-l doresc sau şi-l pot permite. Se adună în jurul unor osii centrale, cum era cea pe lângă care tocmai am trecut şi care le asigură tot ceea ce au nevoie. Cu cât

sunt mai bogaţi, cu atât trăiesc mai departe de centru. KR locuieşte destul de departe.

— Înseamnă că-i bogat, nu?

— Bogat? chicoti Elsevier. Oh, e putred de bogat… Toate ar fi trebuit să fie ale lui TJ, căci el era cel mai mare, dar a fost condamnat şi degradat din cauza comportării lui scandaloase. Sunt sigură că a făcut-o dinadins, căci detesta întregul sistem de castă. Nu a fost şi cazul cu KR, întotdeauna a fost un susţinător al statu quo-ului. El şi TJ nici măcar nu-şi vorbeau.

— Şi-atunci de ce-ar dori să ne vadă? Moon se foi stingherită pe scaun.

— O să ne vadă, nu-ţi fie teamă. Zâmbetul enigmatic apăru din nou pe faţa bătrânei. Nu vreau să te fac să-ţi închipui lucruri rele despre el: este un om foarte bun, doar că trăieşte după alte criterii ale măsurii valorii.

— Toţi Kharemoughii sunt intoleranţi, observă Cress. Singura diferenţă este aceea că o fac în legătură cu lucruri diferite.

KR a venit la înmormântarea lui TJ. Atunci mi-a spus că e conştient de faptul că tot ceea ce are şi tot ceea ce este el îi datorează lui TJ, care renunţase la orice. Mi-a mai spus că dacă voi avea vreodată nevoie de ceva, nu va trebui decât să-i cer.

— Cum a murit TJ? întrebă Moon şovăind.

De inimă. Trecerea prin Porţile Negre reprezintă un mare efort pentru corpul omenesc, pentru inimă. Şi dezamăgirea supune inima la un mare efort…

Privi în altă parte, afară la verdele şi roşul prăfuit al terenului ondulat împădurit. Acum piscuri imense de stâncă cenuşie răsăreau printre pomi, ca nişte degete groase şi ciuntite; o serie de case atârnau nesigur de piscuri şi de coline.

— S-a întâmplat cu totul pe neaşteptate, adăugă Elsevier. Sper că şi pe mine o să mă ia tot prin surprindere.

Coborau iarăşi pe terenurile unei proprietăţi întinse, zburau razant peste tablouri realizate din straturi meşteşugite de flori, tufişuri astfel aranjate încât să simuleze nişte animale fantastice, case uşoare de vară ascunse într-un labirint de garduri vii. Pilotul coborî pe terasa marcată cu pietre ce se întindea în faţa casei principale, o clădire mare cât o sală de conferinţe, dar cu toate curbele, denivelările şi pantele line acoperite cu iederă, ce imita solul însuşi. Existau numeroase ferestre, multe dintre ele din sticlă colorată, repetând formele şi nuanţele grădinilor artistice. În timp ce privea uluită, Moon văzu cum uşile împodobite cu fresce încep să se deschidă.

— Vreţi să vă aştept, cetăţenilor? Pilotul îşi trecu un. braţ peste spătarul scaunului, privind neîncrezător.

— Nu-i nevoie.

Elsevier îi transferă o sumă din cartea de credit. Moon coborî odată cu ceilalţi.

— Arată exact ca locul în care să-ţi petreci o zi la ţară, îşi întinse braţele Cress.

— Mai multe. Silky se răsuci încet, privind în spate şi în jos pe deasupra grădinilor terasate.

Elsevier îi conduse către intrare. O femeie respectabilă de vârstă mijlocie, cu pistrui palizi şi un inel de argint străpungându-i o nară, îi aştepta; purta o robă albă, simplă, înfăşurată cu o eşarfă lată, acoperită cu şiruri de bijuterii grele de turcoaze.

— Mătuşă Elsevier, ce surpriză neaşteptată!

Moon nu era sigură dacă zâmbetul graţios adresat tuturor pătrundea mai adânc decât suprafaţa pielii ei.

— Nu chiar aşa de neaşteptată, murmură Elsevier. Una dintre invenţiile cu care socru-meu a făcut avere este un sistem de identificare electronică a vizitatorilor… Bună, ALV, dragă, spuse ea în Sandhi. Ce drăguţ că vizitele noastre coincid. Am o prietenă care să-l vadă pe tatăl dumitale, am adus-o. Atinse braţul lui Moon. Sper că el bine este.

Moon remarcă faptul că Elsie nu folosise familiarul tu.

— E bine, mulţumesc, dar în acest moment fizicianul Darjeeng – eshkrad pe el îl consultă.

ALV îi introduse în interiorul răcoros, închizând uşile. Lumina de la vitraliile de pe fiecare parte fragmenta câmpul vizual al lui Moon, uşurându-i brusca senzaţie a incongruenţei grupului lor.

— Daţi-mi voie eu să vă întreţin până el liber se face. Îi invită cu un gest să treacă mai departe prin hol şi Moon observă că unghiile ei lungi fuseseră astfel pilite încât păreau nişte sculpturi.

Trecură printr-o serie de camere tot mai înalte, ajungând într-una în care fereastra larga din benzi colorate, atârna deasupra grădinilor cu tablouri florale. ALV apăsă o comandă aflată pe panoul încastrat în peretele de lângă uşă; un tablou mare în care se vedeau câţiva Kharemoughi la un picnic sub arbori se transformă într-un ecran tridimensional plin de bărbaţi ce discutau în contradictoriu. Făcu un semn din cap către maldărele de perne tapisate în roşu şi purpuriu, către oazele formate de mesele joase din lemn încrustate cu aur şi ametist.

— Iată-vă. Servitorii mecanici vor veni…, în caz de ceva nevoie aveţi. Şi-acum vă rog să mă scuzaţi – examinez impozitele pentru tata şi e un proiect groaznic. El va veni la dumneavoastră imediat ce va putea.

Îi lăsă singuri cu oratorii care se înfruntau pe perete. Cress îşi încrucişă mâinile, şuierând cu indignare.

— Simţiţi-vă ca acasă – furaţi nişte „argintărie”. Pe Marele Albastru legăturile de familie însemnau ceva. Părinţii mei…

— Potoleşte-te Cress, clătină din cap Elsevier. M-am întâlnit cu fata – femeia – asta doar de două ori, o dată când avea opt ani şi o dată la funeraliile lui TJ. În tot acest timp n-a putut să audă prea multe lucruri bune despre nici unul dintre noi. Şi-apoi, ştii tu ce cred aristocraţii despre – plecă privirea către ea însăşi – căsătoriile mixte.

Bărbatul scutură şi el din cap, înghiontind cu sandaua un picior de masă.

— Iată un lucru făcut cu multă măiestrie, Elsie, spuse el cu voce tare. Pentru câteva din pietrele astea, acolo sus am putea lua un preţ cu patru zero-uri în coadă.

Ea dezaprobă cu un sâsâit.

— Potoleşte-te! Moon?

Fata tresări şi se întoarse de la fereastră.

— Nu ţi-am zis că-i frumos aici?

Moon încuviinţă din cap, zâmbind, fără un cuvânt.

— Crezi că ai putea să rămâi şi să fii sibilă aici?

Zâmbetul sibilei păli. Clătină din cap, păşi încet în interiorul camerei şi se aşează pe un teanc de perne. Ochii lui Elsevier o urmăreau, dar ea nu le putea răspunde. „Nu pot să răspund la nici o întrebare!”. Arătă cu degetul spre ecran, schimbând subiectul, când bătrâna se aşează lângă ea.

— De ce s-or fi înfuriat?

Elsevier se uită cu atenţie la oratorii care gesticulau pe ecran.

— Păi, ăsta-i bătrânul PN Singalu, liderul politic al Neclasificaţilor. Cerule, nu ştiam că mai trăieşte! Asta-i o dezbatere parlamentară… văd şi-un translator, aşa că tânărul ţâfnos şi spilcuit din dreapta trebuie să fie vreun aristocrat. După cum ştii, ei nu-şi pot vorbi direct unul altuia.

— Credeam că Neclasificaţii n-au nici un fel de drepturi.

Moon îi privi pe cei doi bărbaţi aşezaţi faţă în faţă, înfruntându-se cu ochi arzători de pe podiumurile lor. pe deasupra terenului neutru al translatorului cu vorba monotonă, ras în cap. Îşi răspundeau fără să mai aştepte ca translatorul să termine de tradus, iar acesta continua să repete cele auzite deja, totul lăsând impresia unei certe între copii. Uitându-se la ei, fata nu-l putea deosebi pe unul de celălalt şi se întrebă cum anume îl identificau pe cel inferior.

— Ah, nu, ei au ceva drepturi, inclusiv cel de reprezentare, numai că dacă ceva nu le este acordat în mod precis le este în mod sigur interzis. În plus, nu le sunt permişi destui reprezentanţi pentru a schimba legile. Totuşi ei continuă să încerce.

— Cum pot să aibă totuşi un guvern? Credeam că Primul Ministru este undeva în spaţiu.

— El se află la un cu totul alt nivel, flutură din mână Elsevier. El şi Adunarea reprezintă Kharemoughul, însă pe cel din zilele primelor legături cu planetele care aveau să constituie Hegemonia. Kharemoughul îşi închipuise că reclădeşte în microcosmos Vechiul Imperiu cu ajutorul Porţii Negre. În realitate însă locuitorii săi nici măcar nu s-au apropiat de rafinamentul tehnic al Imperiului Vechi, înţelegând totuşi la timp că adevăratul control asupra câtorva lumi supuse nu putea fi pus în practică fără o propulsie stelară superluminică. Visurile lor de dominaţie au fost înghiţite de imensitatea cosmosului. Până la redobândirea unei propulsii stelare, vor trebui să se mulţumească doar cu dominaţia economică, ceea ce restul Hegemoniei dorea să sprijine. Însă Primul Ministru şi anturajul său regal au continuat aşa cum începuseră, ca un simbol al unităţii, deşi nu al unităţii imperiului. Ei călătoreau de la o planetă la alta, acceptând să fie omagiaţi ca posibili zei – aparent nemuritori, protejaţi de dilatarea timpului şi de apa vieţii împotriva precesiei universului exterior. Desigur, sunt întotdeauna bineveniţi, deoarece, ca o ironie a soartei, nu sunt altceva decât o fantezie inofensivă.

În acest timp, vocile celor aflaţi în dispută crescură mereu în intensitate, ca şi nervozitatea din spatele lor; icnetul ei brusc păru un ecou al tăcerii ce se lăsase brusc în clădirea guvernului, aflată la o depărtare de jumătate de continent.

Moon văzu expresia de uimire ce se aşternuse pe faţa zbârcită a bătrânului… ba chiar şi totala neîncredere de pe faţa tânărului şi arogantului Tehnician. Până şi translatorul

se făcuse alb ca varul şi rămase năuc între ei, uitându-se în stânga şi-n dreapta.

— Ce s-a întâmplat? sări ea, urmată ca un ecou de Cress.

— N-a avut răbdare – nu l-a aşteptat pe translator! Elsevier îşi apăsă mâinile pe obraji cu un strigăt de încântare. Oh, priviţi-i pe bătrânul acela! O viaţă întreagă a pregătit un asemenea moment, ştiind că s-ar putea să nu vină niciodată… Şi-acum a venit.

În sală, rumoarea creştea tot mai tare; tânărul Tehnician se îndepărtă de camera de luat vederi, păşind ca în transă. Cineva în veşminte gri şi purtând o mantie de persoană oficială îi luă locul, cerând să se facă ordine.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Moon aplecându-se în faţă şi strângându-şi genunchii la piept.

— L-a luat gura pe dinainte pe Tehnician, explică Elsevier dintr-o suflare. I s-a adresat direct lui Singalu – ea unui egal – în loc s-o facă printr-un translator. Şi asta în faţa a milioane de martori!

— Nu-nţeleg…

— Singalu este Tehnician de-acuma! râse Elsevier. Pe Kharemough, o cale de a urca în rang, este ca un superior să te ridice la înălţimea respectivă, adresându-ţi-se ca de la egal la egal de faţă cu martori. Asta s-a întâmplat aici.

— Dacă încă ar fi greşit Singalu? Tehnicianul ar fi fost trecut în rândul Neclasificaţilor?

Moon îl privi pe bătrânul subţirel, cu părul ca o creastă de pene, agăţându-se de tribună şi plângând fără jenă, râzând printre lacrimi. Simţi cum i se pune şi ei un nod în gât; alături, Elsevier se şterse la ochi.

— A, nu, nicidecum Tehnicianul ar fi dispus pur şi simplu arestarea lui… Elsevier se întrerupse când bărbatul în gri traversă platforma până la Singalu şi, îmbrăţişându-l cu răceală, îl felicită. Oh, dac-ar fi putut şi TJ acest moment să vadă să fie alături…

— Ar fi el oare alături şi la momentul întunecat ce va urma, când tânărul care toate acestea a provocat se va duce

diseară acasă şi otravă va lua?

— KR?

Se răsuciră amândouă spre uşa de unde venea vocea. Moon văzu un bărbat ce fusese odată înalt dar care acum era gârbovit sub greutatea anilor – chiar dacă Kharemoughii amânau bătrâneţea cu mai multă dibăcie decât ceilalţi oameni care nu posedau apa vieţii. Clipi şi se uită iar la el, dar ridurile nu-i dispărură nici acum de pe pielea maronie, şi nici chiar caftanul larg nu-i putea ascunde toate semnele vârstei. Iar acesta fratele mai mic al lui TJ… cum putuse oare să îmbătrânească aşa de rău?

— Da, KR, replică Elsevier aşezându-se la loc după ce-şi netezise fustele: Ar fi alături de el şi în momentul acela întunecat. Chiar dacă prostul de tânăr şi-a făcut-o singur şi chiar dacă poporul dumitale recurge cu prea multă uşurinţă la principiul „decât dezonoarea mai bine moartea”. Dar dumneata eşti alături de bătrânul Singalu la bucuria lui? (Nici în discuţiile cu Aspundh nu fusese înlocuit distantul dumneata cu apropiatul tu).

El zâmbi, gata-gata să izbucnească într-un râs sănătos.

— Sigur că da. De-a lungul anilor, aştept şi capabil s-a dovedit a fi… şi asta din nou demonstrează că sistemul nostru pentru inteligenţă şi iniţiativă alege. În ciuda a tot ce a făcut TJ, întorcând tot cu susu-n jos, promovând orice individ de origine umilă care înspre el a zâmbit.

— KR, cum poţi asta dumneata să spui? Ştii că aristocraţii puritatea precum virginii şi-o apără! Nimeni nu l-ar fi ridicat pe tatăl dumitale, una dintre cele mai sclipitoare minţi ale generaţiei sale.

— Dar eu ridicat am fost. Înălţă din umeri cu blândeţe. Tatăl meu era mulţumit – ştia că asta va veni, cu timpul.

— Când au fost destule credite în bancă pentru a plăti adoptarea unor strămoşi respectabili, comentă Cress.

Expresia lui Aspundh rămase calmă; Moon presupuse că bătrânul nu vorbea tiamatana.

— Este o strecurare cât se poate de ştiinţifică a societăţii, perfect indicată pentru orientarea noastră tehnologică. Şi funcţionează – ne-a ridicat deasupra haosului erei prespaţiale pentru totdeauna. Asta un mileniu de progres stabil ne-a dat.

— De stagnare, vrei să spui, se încruntă Elsevier.

— Dumneata poţi încă asta să spui, gesticulă indignat KR după traiul pe cea mai avansată lume din Hegemonie?

— Avansată din punct de vedere tehnic. Din punct de vedere social, abia dacă sunteţi mai buni decât Ondinee.

— De ce simt eu că această conversaţie am mai avut-o înainte? oftă bătrânul.

Elsevier ridică mâinile.

— Iartă-mă, KR… n-am venit aici politică să discut, sau timpul dumitale sau al meu să-l irosesc. La dumneata pentru capacitatea apolitică am venit şi am adus pe cineva care de călăuzirea dumitale are nevoie.

Se ridică în picioare şi o trase în sus pe Moon.

Fata se sculă şi rămase nemişcată holbându-se la KR Aspundh care se apropie, târşindu-şi papucii de casă. Rămase cu privirea la trifoiul strălucitor ce-i atârna pe piept.

— El sibil? Nu se poate!

Bătrânul se opri, cu o plecăciune solemnă.

— întreabă, şi voi răspunde.

Elsevier întinse mâinile, desfăcu gulerul emailat şi, dezgolind gâtul lui Moon, lăsă să se vadă tatuajul care se potrivea cu trifoiul.

— Sora dumitale întru spirit. Numele ei este Moon.

Palmele lui Moon zburară către propriul ei gât; se răsuci, ascunzându-şi semnul inspiraţiei ei eşuate, de parcă fusese surprinsă în pielea goală. Elsevier o întoarse înapoi cu hotărâre şi-i ridică bărbia, silind-o să se uite din nou în ochii lui KR.

— Îmi onorezi casa, îşi înclină Aspundh capul în direcţia ei. Iartă-mă dacă purtarea mea te-a dezamăgit şi te-a făcut să

te ruşinezi că ai venit.

— Nu. Moon plecă din nou şi vorbi cu stângăcie în Sandhi. Nu m-aţi dezamăgit… Eu nu sunt… Nu sunt sibilă. Nu aici, asta nu-i lumea mea.

— Mulţumită miracolului ştiinţei Vechiului Imperiu. Viziunea noastră nu este de timp sau de spaţiu limitată. El păşi mai în faţă, cercetându-i faţa în timp ce înainta. Noi putem oriunde să răspundem, oricând… Dar tu nu poţi. Ai încercat, şi ai dat greş. Se opri în faţa ei, privind insistent, cu sinceritate, drept în ochii ei uimiţi. Oricine putea atât de mult să vadă – nu necesită vreo intuiţie specială. Acum de ce? Asta-i întrebarea la care pentru mine trebuie să răspunzi. Aşază-te, şi spune-mi de unde ai venit.

Se lăsă pe perne, sprijinindu-se de tăblia unei mese.

Moon se aşeză, privindu-l drept în faţă pe deasupra mesei; Elsevier completă cercul, împreună cu Silky şi Cress.

— Vin de pe Tiamat.

— Tiamat!

Ea încuviinţă.

— Şi acum Doamna nu mai vorbeşte prin mine, pentru că nu mi-am… nu mi-am ţinut promisiunile.

— Doamna”? aruncă el o privire înspre Elsevier.

— Marea Mamă, o zeiţă. Poate mai bine cum am ajuns să fim aici ţi-aş explica, KR.

Îşi apăsă mâinile una peste alta, aplecându-se în fată, şi-i povesti totul. Moon văzu cum între sprâncenele albe ale lui Aspundh se adânceşte o cută, dar Elsevier nu se uita în acel moment la el.

— N-am putut înapoi s-o ducem, şi aveam nevoie de un astrogator pentru ca prin Poartă să trecem. Fiindcă Moon e sibilă, eu… eu am folosito. Ea de-abia ce devenise sibilă şi până atunci nu fusese într-un Transfer capabilă să intre singură. Degetele i se împletiră, răsucite.

Un servitor mecanic cu albedo ridicat apăru în uşă, apropiindu-se de umărul lui Aspundh cu o tavă cu pahare

înalte. Bătrânul aprobă din cap şi robotul puse băuturile pe masă.

— Altceva mai doriţi, domnule?

— Nu. Cu o urmă de nerăbdare, îi făcu semn să se îndepărteze. Vrei să spui că în Transfer pe ea mai multe ore ai lăsat-o, nepregătită? O, zei, ăsta-i genul de act iresponsabil la care din partea lui TJ m-aş fi aşteptat! E de mirare că nu şi-a ieşit din minţi.

— Păi, ce erau să facă? îl întrerupse Cress supărat. Să-i lase pe Albaştri să ne prindă? Să mă lase să mor?

Aspundh se uită la el, cu o faţă lipsită de expresie.

— Dumneata consideri sănătatea ei mintală un schimb cinstit.

Privirea lungă a lui Cress coborî pe trifoiul de pe pieptul lui Aspundh, se mişcă apoi spre gâtul tatuat al lui Moon, dar nu întâlni ochii fetei. Clătină din cap.

— Eu consider că da, interveni Moon şi în timp ce vorbea văzu cum se domoleşte profilul lui Cress. Era de datoria mea s-o fac. Dar… n-am fost destul de puternică.

Sorbi o înghiţitură din paharul înalt, aburit, din faţa ei, lichidul de culoarea caisei era efervescent şi-i dădură lacrimile.

— De vreme ce asta acum îmi spui, aş zice că eşti una dintre cele mai sănătoase la minte – sau mai norocoase – fiinţe umane pe care le-am cunoscut vreodată.

— Chiar aşa? Moon cuprinse cu palmele paharul rece şi simţi un efect calmant. În cazul acesta, când voi înceta să-mi mai fie teamă înapoi în întuneric să mă duc? Când simt că Transferul începe peste mine să vină… e ca şi cum aş muri pe dinăuntru. Sorbi din nou, cu ochii înneguraţi. Urăsc întunericul!

— Da, ştiu. Aspundh tăcu câteva clipe. Elsevier, vrei pentru mine să traduci? Cred că important va fi ca Moon fiecare cuvânt perfect să-l înţeleagă.

Femeia încuviinţă din cap şi începu să-i traducă lui Moon în tiamatană.

— Tiamat este… subdezvoltată. Înţelegi unde-ai să te duci atunci când vei fi aruncată în întuneric? Înţelegi de ce uneori vezi o altă lume în loc?

Elsevier clătină din cap către Aspundh când ea termină traducerea, murmurând:

— De-asta pe ea la dumneata am adus-o.

Moon privi către fereastră, căutând parcă ceva în văzduh.

— Doamna alege…

— Ah! Deci pe lumea ta, zeiţa asta e la conducere… sau aşa ai crezut întotdeauna că este. Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că viziunile tale nu erau un dar de la zei, ci o moştenire de la Vechiul Imperiu?

Moon îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea, aşa că expiră brusc.

— Da! Vreau să spun, eu… eu mă aşteptam la asta. Toată lumea de-aici ştie că sunt sibilă – cum puteau ei să ştie? D-ta eşti sibil şi n-ai auzit niciodată de Doamnă.

Încetase de mult să o vadă pe Marea Mamă în sensul strict al cuvântului, ca pe o femeie frumoasă cu părul din alge, înveşmântată în spumă, ridicându-se din valuri într-o scoică trasă de mersi. Dar nici chiar forţa elementară, amorfă, pe care o simţise câteodată atingându-i sufletul, n-ar fi părăsit elementul EI şi n-ar fi călătorit atât de departe. Dacă într-adevăr ea simţise vreodată ceva, dincolo de propria-i dorinţă de a simţi…

— Voi, extraplanetarii, aveţi aşa de mulţi zei… (Era prea amorţită de pierdere şi de schimbare ca să mai simtă încă o lovitură). De ce aveţi aşa de mulţi?

— Pentru că există multe planete şi fiecare, are cel puţin un zeu propriu, dar de obicei sunt mai mulţi. „Zeii mei sunt zeii tăi”, se spune, „dar cine ştie care-or fi cei adevăraţi?”. Aşa că noi ne închinăm la toţi, ca să fim mai siguri.

— Totuşi cum de-a putut Vechiul Imperiu să pună sibili peste tot, dacă nici un zeu n-a reuşit? Nu erau şi ei doar nişte fiinţe umane?

— Ba da. Aspundh întinse mâna către bolul cu fructe zaharisite din mijlocul mesei. Dar în unele cazuri, aveau puterea zeilor. Puteau călători direct între planete, în câteva săptămâni sau luni, nu în ani… aveau aparate de transmisiuni şi sisteme de propulsie stelară superluminice. Cu toate acestea, în final, Imperiul lor s-a fărâmiţat… probabil pentru că s-au supraextins. Sau cel puţin aşa credem noi. Dar chiar în timp ce Imperiul se prăbuşea, un grup de oameni remarcabili şi plini de abnegaţie au creat un depozit, o bancă de date, în care au adunat tot ceea ce se ştia din toate domeniile cunoaşterii umane. Ei sperau că având toate descoperirile umanităţii concentrate într-un singur loc inviolabil, vor face ca prăbuşirea iminentă a civilizaţiei lor să fie mai puţin dezastruoasă iar reconstrucţia cu mult mai rapidă. Şi fiindcă şi-au dat seama că pe multe lumi prăbuşirea tehnică putea să fie practic totală, ei au inventat cele mai simple ieşiri ce puteau să şi le imagineze pentru banca lor de date – fiinţele umane. Adică sibilii, care-şi transmiteau receptivitatea în mod direct succesorilor lor aleşi, prin sânge.

Degetele lui Moon pipăiră cicatricea de la încheietură.

— Dar… cum poate sângele cuiva să arate ce există într-o…într-o maşină de pe o altă planetă? Nu cred asta!

— Numeşte-o contaminare divină. Ştii ce-i aceea contaminare?

Ea încuviinţă din cap.

— Când cineva e bolnav, stai departe de el.

— Exact. „Contaminarea” unui sibil este o maladie creată de om, o construcţie biotehnică atât de sofisticată încât noi abia am început să-i descifrăm subtilităţile. Ea creează, sau poate implantează, anumite restructurări în ţesutul cerebral care-l fac pe sibil receptiv la un mediu de comunicaţie cu viteză superluminică. El devine atât receptor, cât şi emiţător. Comunică direct cu sursa de date originală. Ca sibil sau sibilă, acolo te afli când te afunzi în neant, în miezul circuitelor calculatorului, nicidecum

pierdut în spaţiul cosmic. Sau, uneori, eşti în comuniune cu alţi sibili care trăiesc pe alte lumi, care au răspunsuri la întrebări pe care Vechiul Imperiu nu s-a gândit niciodată să le pună. Ridică paharul către Moon cu un zâmbet de încurajare: Toată peroraţia asta îmi provoacă sete.

Moon privi cum trifoiul se răsuceşte pe cafeniul bogat cusut cu aur al robei lui; îl văzu şi pe-al ei, răsucindu-se tăcut şi singuratic într-un cârlig dintr-o cameră cu aer condiţionat aflată undeva sus, deasupra capului.

— Atunci, asta-i boala care-i face pe oameni să înnebunească? Moarte dacă ucizi un sibil… moarte dacă iubeşti un sibil… Se întrerupse, atingând pietrele reci încrustate pe marginile mesei.

Bătrânul ridică sprâncenele.

— Aşa se spune pe Tiamat? Şi noi avem zicala asta, deşi n-o mai interpretăm literal. Da, pentru unii oameni contaminarea poate cauza nebunie. Sibilii sunt aleşi pentru anumite caracteristici de personalitate, între care se numără şi stabilitatea emoţională… şi bineînţeles, sângele unui sibil poate transmite boala. La fel şi saliva… dar în mod obişnuit, cealaltă persoană trebuie să aibă o rană deschisă ca să se molipsească. Evident, nu este vorba de „moarte dacă iubeşti un sibil”. Cu precauţii rezonabile, se poate, căci altfel nu mi-aţi mai fi văzut astăzi fiica. Presupun că această superstiţie a fost îmbrăţişată în scopul protejării sibililor împotriva molestărilor în societăţile mai puţin civilizate. Însuşi simbolul pe care-l purtăm, trifoiul ţepos, este un semn al contaminării biologice – unul dintre cele mai vechi simboluri cunoscute de umanitate.

Moon nu mai auzi însă nimic după…

— Nu e moarte dacă iubeşti o sibilă? Atunci Sparks… noi nu trebuie să fim despărţiţi. Putem trăi împreună! Elsevier! O strânse în braţe până ce biata femeie aproape că-şi pierdu răsuflarea. Mulţumesc! Mulţumesc că m-ai adus aici… mi-ai salvat viaţa. Între mare şi cer, nu există nici un lucru pe care nu l-aş face pentru tine!

— Ce-i asta? exclamă uluit Aspundh sprijinindu-se în pumni. Cine-i acest Sparks? O idilă?

Elsevier o îndepărtă pe fată la o lungime de braţ şi o ţinu acolo cu blândeţe.

— Oh, Moon, draga mea copilă, spuse ea cu o tristeţe inexplicabilă, nu vreau să te fac să respecţi această promisiune.

Ea o privi pieziş, neînţelegând.

— Noi ne-am făgăduit…

— În felul lor, s-au căsătorit, murmură Elsevier.

— El a plecat atunci când m-am făcut sibilă. Însă acum, când am să mă întorc, am să-i pot spune…

— Să te-ntorci? Pe Tiamat? Aspundh îşi îndreptă spatele.

— Moon, zise Elsevier, nu te poţi întoarce.

— Ştiu. Ştiu că trebuite să aştept până…

— Moon, ascult-o! ţipă Cress. Şocul produs de furia cu care rupsese el tăcerea o făcu să-şi piardă respiraţia.

— Ce? Se lăsă moale în braţele lui Elsevier, clipind întruna. Spuneai c-o să…

— N-o să ne întoarcem niciodată pe Tiamat. Nici n-am avut de gând, căci nu putem. Nici tu nu poţi. Buza lui Elsevier tremură. Te-am minţit. Se uită în altă parte, căutând o cale mai uşoară să i-o spună, dar n-o găsi. Totul a fost o minciună monstruoasă. Îmi… pare rău.

Se retrase din braţele lui Moon.

— Dar de ce? Fata îşi îndreptă părul cu un gest reflex, şuviţele despletite ca un păienjeniş gâdilându-i faţa. De ce?

— Pentru că e prea târziu. Poarta Tiamatului se închide, devenind prea instabilă pentru ca o navă mică aşa ca a noastră să poată trece în siguranţă prin ea. Nu, Moon… N-au trecut doar câteva luni de când am părăsit Tiamatul. Au trecut mai mult de doi ani. Şi va dura tot atât de mult şi la întoarcere.

— Asta-i o minciună! N-am petrecut doi ani pe navă. Moon se ridică în genunchi când înţelegerea se topi şi alunecă în jurul ei. De ce-mi faci asta?

— Pentru că trebuia să-ţi fi spus de la început.

Elsevier îşi acoperi ochii cu mâna. Cress îi şopti repede ceva lui Aspundh în Sandhi.

— Nu te minte, Moon. Aspundh se lăsă pe spate, distanţându-se în mod inconştient, iar Elsevier reîncepu să-i traducă vorbele cu o voce monotonă. Timpul navei nu este acelaşi cu timpul din exterior. Se mişcă mai încet. Uită-te la mine, uită-te la Elsevier… şi aminteşte-ţi că eu eram cu mulţi ani mai tânăr decât TJ. Moon, dacă te-ai întoarce acum pe Tiamat, ai constata că ai lipsit de acolo aproape cinci ani.

— Nu… nu, nu!

Ea se sili să se ridice în picioare, smulgându-se din mâna lui Cress când acesta încercă s-o ţină jos. Traversă camera către fereastră şi rămase privind afară, la grădini şi la cer, cu fruntea apăsată pe ochiul de geam, Răsuflarea ei acoperi sticla cu o brumă trecătoare, albind-o înaintea ochilor.

— Nu vreau să rămân pe această lume. Nu mă puteţi ţine aici. Îşi încleştă mâinile şi încheieturile îi scârţâiră pe sticlă. Cum aţi putut să-mi faceţi una ca asta, când ştiaţi ce-o să se întâmple? Se întoarse furioasă: – - Am avut încredere în voi! Blestemată să vă fie nava şi toţi zeii voştri să vă blesteme!

Aspundh traversă încet camera spre ea.

— Uită-te la ei, Moon, vorbi el liniştit, aproape ca într-o conversaţie obişnuită. Priveşte-le feţele şi spune-mi că au vrut viaţa să ţi-o ruineze.

Ea privi în silă la cei trei care continuau să stea aşezaţi în jurul mesei, o faţă impenetrabilă, una plecată de ruşine şi alta şiroind de lacrimi amare. Nu răspunse, dar era destul. Bătrânul o duse înapoi la masă.

— Moon, te rog să mă înţelegi, te rog să mă crezi… asta-i pentru că fericirea ta e atât de importantă pentru mine încât nu mă puteam hotărî să-ţi spun eu însămi. Vocea lui Elsevier suna subţire şi obosită. Şi pentru că voiam să rămâi aici.

Fata stătea în picioare fără să spună nimic, simţindu-şi faţa la fel de rigidă şi rece precum o mască. Elsevier îşi feri ochii.

— Îmi pare atât de rău…

— Ştiu, rosti Moon cu greu cuvintele printre buzele amorţite. Ştiu că-ţi pare rău. Dar asta nu schimbă nimic.

Se afundă între perne, fără putere dar încă neiertătoare.

— Răul a fost făcut deja, cumnată, zise Aspundh. Şi întrebarea rămâne, ce-o să faci ca să-l îndrepţi?

— Tot ce-mi stă în putinţă.

— În putinţa noastră, spuse Cress.

— Atunci, du-mă acasă, Elsevier!

— Nu pot. Toate motivele pe care ţi le-am spus sunt adevărate. E prea târziu. Dar îţi putem face aici o viaţă nouă.

— Nu vreau o viaţă nouă. O vreau pe cea veche.

— Cinci ani, Moon, spuse Cress. Cum îl vei găsi pe el după cinci ani?

— Nu ştiu. Îşi încleştă pumnii. Dar trebuie să mă-ntorc pe Tiamat! Nu s-a terminat. Pot simţi asta, încă nu s-a terminat! Ceva răsună în adâncurile minţii ei; un clopoţel îndepărtat. Dacă nu mă poţi duce acolo, atunci trebuie să existe o navă care să poată. Ajută-mă să găsesc una…

— Nici alţii nu te pot lua cu ei. Cress se foi printre perne. E interzis, odată ce-ai părăsit Tiamatul, legea spune că nu te poţi întoarce iar acasă. Planeta ta e proscrisă.

— Doar nu pot să… Sibila simţi cum îi creşte mânia.

— Ba pot, fetiţo. Aspundh ridică mâna. Explică-mi însă ce-ai vrut să spui când ai afirmat că „nu s-a terminat”? Cum de ştii asta?

— Nu… nu ştiu, privi ea în jos, descumpănită.

— Doar că tu nu vrei să crezi că s-a terminat.

— Nu, eu ştiu! Moon se simţi dintr-o dată neclintit de sigură. Numai că nu ştiu… cum.

— Înţeleg, se încruntă el mai mult din consternare decât din dezaprobare.

— Nu poate, murmură Cress privindu-l fix. Nu-i aşa?

— Uneori se întâmplă. Expresia lui Aspundh era sumbră. Noi suntem membrele maşinăriei sibile. Uneori ea ne manipulează în propriile-i scopuri. Cred că ar trebui măcar să încercăm să aflăm dacă plecarea ei, în caz că reuşim, ar avea vreo importanţă.

Ochii lui Moon se fixară neîncrezători asupra lui, ca şi ai celorlalţi.

Cress râse înfundat.

— Dumneata vrei să spui că maşinăria… acţionează pe cont propriu? De ce? Cum?

— Asta-i una dintre schemele pe care încă încercăm să le reînvăţăm. Maşina poate fi al naibii de imprevizibilă, cum sunt sigur că ştii. Dar orice lucru capabil să-şi îndeplinească toate funcţiile ar trebui să posede un fel de facultate intelectuală.

Moon şedea nerăbdătoare, doar pe jumătate ascultând şi doar pe jumătate înţelegând.

— Cum pot să aflu că… dacă trebuie să mă întorc?

— Cheia e la tine, sibilo. Lasă-mă să te-ntreb şi-ai să primeşti răspunsul.

— Vrei să spui… Nu, nu pot. Nu pot!

Bătrânul se aşează în genunchi, netezindu-şi părul cu fire argintii.

— Atunci întreabă tu şi eu voi răspunde. Introducere de date… Ochii îi păliră şi căzu în Transfer.

Luată prin surprindere, ea înghiţi în sec şi zise conştientă de sine:

— Spune-mi ce… ce se va întâmpla dacă eu, Moon Dawntreader, nu mă voi întoarce niciodată pe Tiamat?

Văzu cum ochii lui clipesc prinşi de o bruscă uimire, cum caută prin colţurile punctate de lumină ale camerei şi apoi revin la feţele lor, la a ei…

— Tu, Moon Dawntreader, o sibilă, întrebi asta? Tu eşti aceea. Aceeaşi… dar nu la fel. Tu ai putea să fii ea, ai putea fi Regina… El te-a iubit, dar acum o iubeşte pe ea – aceeaşi,

dar nu la fel. Întoarce-te… pierderea ta este o rană ce transformă carnea bună într-una amară, aici în inima Oraşului… o rană care nu se vindecă… Trecutul devine un viitor continuu, dacă nu întrerupi Schimbarea… Oprirea analizei.

Capul lui Aspundh se lăsă în faţă; el se sprijini pe masă mult timp înainte de a ridica fruntea.

— Părea să fie… noapte, acolo, zise el. Sorbi o înghiţitură din pahar. Şi camera era plină de feţe ciudate…

Moon îşi luă paharul şi bău ca să i se ducă nodul din gât. „El te-a iubit, dar acum o iubeşte pe ea”.

— Ce-am spus? Aspundh o privi, cu ochii din nou limpezi, dar cu faţa epuizată şi trasă.

Ea îi relată, şovăielnică, ajutată de către ceilalţi.

— Dar nu-nţeleg asta…

„Nu înţeleg asta! Cum ar putea el să iubească…” îşi muşcă buza. Mâna lui Elsevier îi atinse uşor braţul, într-un gest scurt.

— Tu ai putea să fii Regină”, repetă Aspundh. „Pierderea ta este o rană care nu se vindecă”. Cred că ai intuit corect… rolul tău într-o piesă mai mare a rămas neîndeplinit. A fost creată o inegalitate.

— Dar asta s-a întâmplat deja observă încet Elsevier. Nu înseamnă că aşa a fost predestinat să se întâmple?

Bătrânul zâmbi, clătinând din cap.

— Nu pretind că ştiu. Sunt tehnocrat, nu filosof. Nu sunt eu în măsură să fac interpretări, slavă zeilor! Dacă lucrurile s-au încheiat sau nu, e treaba lui Moon.

Fata încremeni.

— Vrei să spui că… există o cale prin care. să mă pot întoarce pe Tiamat?

— Da, cred că există. Elsevier te va duce, dacă mai vrei să mergi.

— Dar ai spus că…

— KR, aşa ceva nu-i posibil!

— Dacă pleci imediat şi foloseşti adaptorii pe care ţi-i voi furniza eu, vei trece în siguranţă prin Poartă, şi asta înainte ca Tiamatul să fie despărţit pentru totdeauna.

— Nu avem însă astrogator, se aplecă în faţă Elsevier. Cress încă nu s-a înzdrăvenit suficient.

— Aveţi un astrogator.

Lui Moon i se tăie respiraţia când toţi ochii se îndreptară dintr-o dată spre ea.

— Nu!

— Nu, KR, se încruntă Elsevier. Nu-i poţi cere să îndure chinul ăsta încă o dată. N-ar mai putea suporta, chiar dacă ar vrea.

— Ba poate… dacă vrea cu adevărat. Aspundh îşi atinse trifoiul. Te pot ajuta, Moon – de data asta n-o să fii nevoită să treci nepregătită prin Poartă. Dacă vrei să-ţi recapeţi vechea ta viaţă şi puterea de sibilă, poţi, trebuie să faci acest lucru. Nu ne putem înfrânge toate temerile nocturne, dar pe asta trebuie s-o înfrunţi, căci altfel n-o să mai ai niciodată încredere în tine însăţi. Nu-ţi vei folosi niciodată darul preţios pe care-l duci cu tine, nu vei mai fi niciodată nimic. Vocea lui tăioasă o atinse profund. Terminând de vorbit îşi încrucişă braţele şi le rezemă pe masă.

Moon închise ochii şi întunericul o copleşi pe de-a-ntregul. „Încă nu s-a terminat. Am fost sortită să fiu ceva mai mult! Şi el a fost sortit să fie cu mine. El nu poate fi pierdut; nu s-a terminat…”. Faţa lui Sparks arse întunericul ca un soare răsărind. Era adevărat, trebuia să facă asta, şi dacă izbutea, avea să ştie că deţinea puterea să rezolve orice problemă. Deschise ochii şi-şi frecă mâinile tremurânde ca să şi te liniştească.

— Trebuie să-ncerc. Zări durerea pe jumătate formată în ochii albastru intens ai lui Elsevier… ca şi teama pe jumătate formată. Elsie, asta înseamnă totul pentru mine. Nu te voi dezamăgi.

— Bineînţeles că nu, dragă. O singură încuviinţare cu capul, o umbră de zâmbet. E-n regulă, o vom face. Dar,

KR… cum ne vom întoarce fără s-o prindă poliţia?

Aspundh schiţă un zâmbet cu un sentiment de vinovăţie secretă.

— Cu identităţi false, pe care am să vi le asigur tot eu. În haosul plecării definitive de pe Tiamat, sunt sigur că n-o să vă remarce nimeni niciodată, nici chiar pe… Silky.

— Oof, KR, păcătos secret ce eşti! râse bătrâna fără vlagă.

— Eu nu cred că asta ceva de râs este. Pe faţă lui nu se vedea nici urmă de amuzament. Dacă o-nvăţ pe fata asta tot ceea ce o sibilă să ştie trebuie şi apoi pe Tiamat înapoi o trimit, un act de înaltă trădare voi comite. Dar făcând asta eu ascult de o lege mai înaltă decât chiar cea a Hegemoniei.

— Iartă-mă, încuviinţă calmată. Ce se va întâmpla cu nava noastră?

— Un monument potrivit în spaţiu pentru… visele imposibile ale răposatului meu frate va fi. Ţi-am spus că niciodată lipsă de nimic n-o să duci, Elsevier. Fă acest lucru şi niciodată de contrabandă să te mai ocupi n-o să trebuiască.

— Mulţumesc. O scânteie de revoltă apăru în ochii ei. Oricum, tot plănuiam, noi să ne retragem din afaceri, chiar dacă ultima călătorie un dezastru total n-ar fi fost. La urma urmei, această situaţie ne mai oferă o şansă ca mărfurile noastre… livrate să fie.

Aspundh se încruntă o clipă.

Cress îşi descrucişă cu greu picioarele când ceilalţi începură să se foiască. Uitându-se la el, Moon îl descoperi privind-o; căutătura sa fugară trecu repede la Elsevier, de care se prinse precum mâna unui orfan de un trecător milos. Faţa lui se încruntă groaznic.

— Atunci, Elsie, înseamnă că ne luăm rămas-bun?

Fata se sculă, ajutându-l şi pe el să se ridice în picioare, în timp ce în jurul mesei toţi îşi dădeau seama de situaţie.

— Cress…

— Consideră asta ca partea mea de plată pentru datoria pe care o aveam faţă de tine, domniţă, ridică el din umeri.

Elsevier se întoarse către Aspundh, dar Moon văzu că faţa acestuia se încleştează a refuz încă înainte de a fi fost pusă întrebarea.

— Nu va fi greu pentru el o altă navă să găsească. Astrogatorii sunt foarte căutaţi în… meseria dumitale, sunt sigur.

— Există contrabandişti şi contrabandişti", KR, spuse Elsevier.

— Vrei să zici că poate nu toţi să-mpartă ar vrea locul pe navă cu un om aflat pe lista neagră pentru crimă? Pe chipul lui Aspundh se aşternu o expresie de gheaţă.

Moon dădu drumul mânecii lui Cress.

— Legitimă apărare! Se înroşi Cress la faţă. Aşa scrie la dosar, legitimă apărare!

— Un pasager drogat l-a provocat la duel, KR. Omul l-ar fi omorât. Dar de la reguli nici o excepţie nu se face… Serios îţi spun, îţi imaginezi că nava cu un ucigaş aş împărţi-o?

— Nici măcar de ce te-ai măritat cu fratele meu nu pot să-mi imaginez, oftă a înfrângere Aspundh. E-n ordine, Elsevier, deşi îmi storci această promisiune cât poţi de tare. Presupun că posed pe undeva o companie de navigaţie care un astrogator poate angaja.

— Vorbeşti serios? Oh, zei…, râse Cress, legănându-se c-a o trestie. Îţi mulţumesc, bătrâne stă… cetăţene! Rău nu-ţi va părea. Aruncă înspre Elsevier o privire lungă şi strălucitoare, plină de recunoştinţă.

— Sper, zise Aspundh; trecu pe lângă el, îndreptându-se către sibilă. Şi nici tu nu mă vei face să-mi pară rău, nu-i aşa?

Fata văzu în ochii lui reflectarea sumbră a ceea ce ar fi însemnat eşecul ei, nu numai pentru ea însăşi, dar şi pentru ceilalţi.

— Nu.

Bătrânul încuviinţă din cap.

— Atunci rămâi cu mine zilele următoare, în timp ce nava va fi pregătită, şi lasă-mă tot ceea ce o sibilă trebuie să ştie

să te-nvăţ.
— E-n ordine. Îşi atinse gâtul.
— KR, trebuie ea să…
— Este pentru propriul ei bine, Elsevier – şi pentru al vostru – ca pe ea aici s-o ţin.
— Da… bineînţeles, surâse Elsevier. Ai, desigur, perfectă dreptate. Moon, eu… Bătu uşor cu palma pe mâna. fetei, uitându-se apoi în altă parte. Sau, lasă… Nu mai contează. N-are nici o importanţă.
Porni către uşă, fără să se uite înapoi să vadă mâna întinsă a lui Moon. Silky o urmă fără un cuvânt.
— Bine. Cress schiţă un zâmbet, jumătate înspre ea, jumătate înspre picioarele proprii. Îţi doresc noroc, domniţă. „Tu ai putea să fii Regină”. Atunci când vei fi, le voi spune tuturor că te-am cunoscut. (Înfruntă în sfârşit privirea ei). Sper că-l vei găsi. La revedere.
Se îndepărtă de ea mergând cu spatele, apoi se întoarse şi ieşi după ceilalţi.
Moon privi în tăcere cadrul pustiu al uşii, care rămase tot aşa în continuare.
Fata şedea singură în balansoarul din grădină, împingându-se la răstimpuri cu piciorul. Deasupra capului, cerul nopţii cânta, sute de coruri separate de culori transfigurându-se în unul singur. Moon îşi rezemă capul pe perne, ascultând cu ochii. Dacă-i închidea, putea auzi altă muzică: dulcile complexităţi ale unui cântec de artă Kharemoughi ce se lăsau purtate afară în curte prin uşile deschise, pe fundalul insectelor ţârâind în tufe, ţipetelor stridente şi guturale ale ciudatei menajerii de creaturi care hoinăreau pe aleile grădinii.
Îşi petrecuse ziua ca şi pe cele de dinaintea ei, practicând exerciţiile ce-i disciplinau mintea şi trupul, asimilând benzile cu informaţii primite de la KR Aspundh, învăţând tot ceea ce cunoştea Hegemonia despre sibili, ce erau, ce făceau şi ce însemnau ei pentru oamenii din lumile lor. Sibilii de pe această planetă frecventau o şcoală oficială

unde erau adăpostiţi şi protejaţi în timp ce învăţau să-şi controleze transele – aşa cum învăţase şi ea de la Clavally şi Danaquil Lu, mai în nesiguranţă, pe o insulă singuratică de sub cer.

Dar dincolo de disciplina fundamentală riguroasă, Aspundh şi ceilalţi sibili ai Hegemoniei învăţau despre reţeaua complexă din care făceau parte, despre vasta întindere a contravrăjilor tehnologice ale Vechiului Imperiu împotriva beznei ce se apropia. Ei înţelegeau că Niciunde se afla în inima unei maşini undeva pe o planetă pe care nici măcar un sibil n-o putea numi, iar cunoaşterea le dădu puterea să îndure înspăimântătoarea ei absenţă, care aproape o distrusese pe Moon cu propria-i frică.

Ei aflaseră care era adevărata natură a puterii lor, capacitatea de a uşura poverile zilnice ale vieţii, dar şi de a le depăşi, contribuind la dezvoltarea socială şi tehnologică a lumilor lor mai profund decât chiar cel mai mare geniu – pentru că aveau acces la geniul acumulat al întregii istorii umane… doar dacă poporul lor avea înţelepciunea şi bunăvoinţa să facă uz de această cunoaştere.

În acelaşi timp, fuseseră învăţaţi despre natura „contaminării" lor nenaturale, despre modul în care să-i folosească potenţialul pentru a se proteja ei înşişi împotriva vătămărilor, despre felul în care să-i protejeze pe cei dragi împotriva riscului infectării. O sibilă putea chiar să poarte o sarcină. Virusul artificial nu străbătea filtrele protectoare ale placentei; se asigura astfel naşterea de copii care puteau să nu moştenească temperamentul mamei, dar care aveau mai multe şanse decât majoritatea celorlalţi să devină sibili pentru o nouă generaţie. Să aibă un copil… să stea în braţele singurului om pe care îl va iubi vreodată şi să ştie că ei ar putea fi totul unul pentru celălalt aşa cum fuseseră întotdeauna…

Moon tresări, trezită brusc din reverie de zgomotul unor paşi care veneau spre ea prin curte. „Dar el iubeşte pe altcineva acum". Amintirea lucrului care-i despărţea mai

mult decât doar prăpastia spaţiului şi timpului, o lovi pe neaşteptate când îl văzu pe KR Aspundh apropiindu-se.

— Bună, Moon, o salută el cu un zâmbet. Plimbarea noastră de seară împreună o facem?

Bătrânul se plimba în fiecare seară prin grădinile sale până la pavilionul cu stâlpi de marmură din inima unui labirint de arbuşti, unde cenuşa strămoşilor lui se odihnea în urne. Kharemoughii se înclinau unei ierarhii de zeităţi extinzându-şi astfel clarviziunea asupra unei societăţi stratificate până în împărăţia cerurilor şi încorporând panteonul care veghea asupra altor planete ale Hegemoniei. La primul etaj al acestei ierarhii se aflau strămoşii veneraţi ai persoanei respective, strămoşi al căror succes sau eşec determinau locul urmaşului lor în societate. Aspundh îşi venera cu smerenie proprii străbuni. Fata se întreba dacă succesul tatălui îi ajuta pe copii să creadă mai uşor în caracterul lui divin.

Se ridică din balansoar. În fiecare seară, se plimba cu Aspundh, discutând în intimitatea grădinilor despre problemele pe care studiile ei din ziua respectivă le lăsaseră fără răspuns.

— Îţi este destul de cald? Serile de primăvară sunt răcoroase. Ia pelerina mea.

— Nu, mi-e bine, scutură ea din cap, sfidându-l pe ascuns.

Purta roba fără mâneci pe care o alesese din vitrina unui ghid tridimensional. Avea sentimentul că până şi simpla vedere a unui braţ gol îi stânjenea pe aceşti oameni; nu-i plăcea să fie obligată să poarte mai mult decât voia, aşa că purta mai puţin.

— Ah, vrei să te căieşti! râse el, dar fata simţi o uşoară încruntare. În seara asta, zâmbetul tău fermecător nu-l porţi. Este pentru că mâine înapoi la astroport să mergi trebuie?

Începură să se plimbe împreună, Moon potrivindu-şi mersul după paşii lui mărunţi.

— În parte.

Îşi privi papucii uşori şi remarcă dispunerea pietrelor netede de pe alee. Silky ar fi petrecut ore întregi ghemuindu-se fascinat deasupra lor… S-ar bucura să-l revadă, chiar şi pe el, ba încă mai bucuroasă s-o vadă pe Elsevier, să scape de perfecţiunea sufocantă a frumuseţii artificiale a acestei lumi. Aştepta nerăbdătoare plimbările de seară, căci în timpul zilei KR era preocupat de afaceri, iar ALV îi supraveghea studiul, asigurându-se să fie păstrată discreţia în legătură cu faptul că o tânără de provenienţă îndoielnică stătea în casa tatălui ei. ALV o trata cu respect datorită trifoiului, pe care-l purta la gât, dar simpla ei prezenţă putea s-o facă să se împiedice la tot pasul, să verse vreun castron, ori să spargă vreo vază. Rafinamentul necruţător al lui ALV făcea o tragedie din orice greşeală de pronunţie, în timp ce întrebările păreau prosteşti iar râsul era de neînchipuit. Se găsea într-o lume care se temea să râdă de ea însăşi, îngrozită că ar putea să piardă conducerea Hegemoniei, ori Tiamatului.

— Crezi că de mai mult timp nevoie ai? Am impresia că au mai rămas puţine lucruri pe care eu să te învăţ pot… şi din păcate timpul e acum la limită.

— Ştiu. O creatură speriată brusc îşi întinse gulerul de solzi lucitori şi ţipă strident în calea lor. Ştiu că sunt atât de pregătită pe cât pot să fiu. Dar dacă niciodată destul de pregătită n-o să fiu? Simţise că încrederea în ea însăşi şi în trifoiul tatuat pe care-l purta, ca şi puterea pe care o reprezenta bătrânul, începeau să se reconsolideze încetul cu încetul, pe măsură ce afla adevărul, totuşi nu se simţea în stare să treacă la un nou Transfer efectiv, de teamă că un eşec acum putea însemna un eşec pentru totdeauna.

— Tu gata vei fi, surâse el. Pentru că trebuie să fii.

Reuşi şi ea să zâmbească atunci când afirmaţia îi răsună în minte. Existau câteva lucruri despre reţeaua sibilă pe care nici măcar Kharemoughii nu le puteau explica – anomalii, situaţii imprevizibile – de parcă atotştiutoarea sursă a inspiraţiei sibile era cumva imperfect formată. Unele

răspunsuri ale reţelei erau atât de încâlcite încât nici un expert nu fusese vreodată în stare să le clarifice, câteodată părea să acţioneze în direcţia unor scopuri personale, deşi de obicei nu făcea decât să reacţioneze. De data aceasta, hotărâse să acţioneze şi o alesese pe Moon să-i servească drept instrument… Fata se gândea că nu va da greş, era imposibil să nu reuşească. Dar care era obiectivul ei, dacă Sparks n-o mai voia? „Să-l recâştig. O voi face. Pot”. Îşi strânse pumnii de parcă ar fi prins ceva şi nu mai voia să-i dea drumul. „Ne aparţinem unul altuia. El îmi aparţine”.

— Aşa-i mai bine, zise Aspundh. Acum, care sunt ultimele întrebări pe care mie vrei să le pui? Este ceva încă neclar?

Ea încuviinţă încetişor, punând singura întrebare ce o chinuise de la început:

— De ce vrea Hegemonia pe Tiamat secret să ţină faptul că sibili pretutindeni există? De ce le spuneţi voi Iernaticilor că noi răi sau nebuni suntem?

Aspundh se încruntă ca şi cum ea ar fi încălcat un tabu deosebit de strict.

— Nu pot asta să-ţi explic, Moon. E prea complicat.

— Dar nu e drept. Spuneai că sibilii de importanţă vitală sunt… că nu fac decât lucruri bune pentru omenire.

Îşi dădu brusc seama ce dezvăluia acest lucru despre intenţiile Hegemoniei; înţelese cât de multe lucruri aflase aici în plus faţă de ceea ce fusese învăţată.

Expresia bătrânului îi spuse că şi el ştia asta şi-i părea rău de cele întâmplate, pentru că n-avea nici o putere să se opună.

— Sper că n-am făcut, şi nu voi face, un rău prea mare propriei mele lumi, vorbi el şi îşi mută privirea. Tu pe Tiamat să te întorci trebuie. Dar mă rog ca asta nici un necaz Kharemoughului s-aducă.

Fata nu avu nici un răspuns.

Părăsiră aleea parfumată ce trecea printre tufele de silipha în floare şi se învârtiră prin labirintul de garduri vii până când în inima ascunsă a acestuia apăru altarul de

marmură ce reflecta lumina pastelată a cerului. Aspundh merse mai departe în interiorul umbrit; Moon se aşează pe o bancă de marmură plină de rouă. O adiere a brizei îi aduse parfumul liniştitor de tămâie, ea se întrebă ce rugăciuni către străbuni rostea în seara asta KR Aspundh.

Păsări cu pene pastelate şi cenuşii, ale căror culori ar fi părut stridente la lumina zilei, i se aşezară în poală bătând din aripi şi ciripind liniştite. Ea le mângâie spinările cu pene delicate, amintindu-şi că o face pentru ultima oară; că de poimâine nu vor mai fi grădini liniştite, ci doar Poarta Neagră… Îşi frecă braţele, simţind brusc răcoarea nopţii.

— Ce faci, cetăţene, în biroul meu? Jerusha privi aspru peste teancurile de hârţoage oficiale îngrămădite lângă terminal, ce fuseseră împinse către marginile mesei, sau depozitate prin colţurile camerei.

— Mi s-a spus să viu aici. În legătură cu permisele.

Negustorul părea să oscileze între sfială şi tupeu. Mi-au spus că-mi ve-ţi comunica de ce n-am auzit ni…

— Da, ştiu. Dar treaba asta putea s-o facă orice sergent, orice tăntălău de poliţist!

„Zeilor, dacă aş putea să am şi eu o zi în care să nu ridic vocea… dacă aş putea reuşi măcar o oră!”. Îşi trecu o mână prin şuviţele dese ale părului negru-roşcat, şi trase uşor de ele.

— Cine dracu' te-a trimis aici?

— Inspectorul Man…

—.tagnes, continuă ea ca un ecou. Păi, te-a îndrumat rău. Întoarce-te la biroul din faţă şi spune-i ofiţerului de serviciu că-i treaba lui.

— Dar el a zis…

— De data asta nu te mai mulţumi c-un nu! Îi făcu semn cu mâna către uşă, privind deja la raportul pe jumătate citit ce încă aştepta confirmarea ei pe ecranul terminalului şi întinzându-se până la butonul interfonului: Sergent, pune-ţi mintea la contribuţie şi vezi ce vor idioţii ăştia! Pentru ce crezi că eşti pus acolo?

— Al dracului mod de a conduce o lume, blest… Restul vorbelor de ocară se pierdu când uşa se închise după negustor.

— Vă rog să mă iertaţi, Comandante, rosti glasul sergentului. Să vi-l trimit pe următorul?

— Da. „Nu! Nu, nu mai vreau”. Şi dă-mi-l pe Mantag… Ba nu, lasă.

Luă mâna de pe butonul interfonului. Pe Mantagnes ar fi putut să-l dea afară din poliţie pentru şicanele pe care i le făcea… dar dacă ar fi procedat aşa, ar fi declanşat cu propria-i mână o răzmeriţă făţişă în locul actualei atitudini doar recalcitrante. În anii de când preluase funcţia de Comandant, situaţia ei în cadrul forţelor de poliţie se degradase tot mai mult. Şi el ştie asta. O ştie foarte bine, ticălosul…”. Privea raportul fără să fie în stare să vadă ceva. Unitatea centrală de calcul se defectase în mod spectaculos – cu luni în urmă – provocând haos în întregul sistem de evidenţă. Chiar şi acum de-abia funcţiona la jumătate din capacitatea normală, până şi experţii Kharemoughi se dovediseră incapabili să pună lucrurile la punct, deoarece nu deţineau componentele avariate… Jerusha încercase de luni de zile să-şi repună evidenţa în ordine, se străduia de-o oră să parcurgă acest raport, citind doar câte o jumătate de minut o dată, şi nu reuşea să-i dea de capăt. Până la urmă apăsă rezoluţia „APROBAT” şi-i dădu drumul necitit. „N-ajung nicăieri. Alunec în prăpastie, îngropată de vie…”. Răscoli printre pachetele goale, mototolite încercând să găsească o păstaie de iestas rămasă pe undeva. „La dracu, sunt aproape sfârşită… ce-o să mă fac până la sfârşitul zilei?”.

Uşa se deschise şi, fără să-i răspundă la întrebare, căpitanul… „zeilor cum l-o fi chemând…?”…intră şi salută.

— Permiteţi să raportez,. Comandante. Sunt căpitanul KerlaTinde, adăugă el de parcă nici nu s-ar fi aşteptat ca ea să şi-l reamintească.

Jerusha era de-acum obişnuită cu atitudinea rece şi tonul obraznic. Poliţiştii, aproape fiecare dintre ei, o urau pentru fermitatea de care dădea dovadă, iar sentimentul devenise aproape reciproc. Disciplina se dusese naibii şi, cum nu-i putea demite pe toţi din poliţie, încercase toate celelalte metode ca s-o reîntroneze. Ei n-o ascultau din cauză că era femeie (da, chiar aşa, blestemată fie ziua când hotărâse să fie ceva mai mult)… dar şi pentru că luase locul care se cuvenea de drept lui Mantagnes. Şi fiindcă fusese ideea Reginei. Toţi credeau că ea e marioneta Reginei, şi cum le-ar fi putut dovedi că se înşală când sforile lui Arienrhod o prinseseră ca într-o pânză de păianjen şi o ţineau atârnată aici între rai şi iad, scurgându-i treptat voinţa de a continua?

— Ce este, KerlaTinde? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă asprimea din voce.

— Ceilalţi ofiţeri mi-au cerut să vorbesc în numele lor doamna(Cuvântul era foarte nepotrivit cu tonul). Vrem să se sfârşească cu impunerea obligaţiei de patrulare în oraş a ofiţerilor. Considerăm că aceasta este datoria poliţiştilor cu grade inferioare, obligaţia de a-i hărţui pe cetăţeni pe stradă dăunează prestigiului ofiţerului.

— Aţi prefera să-i lăsaţi pe cetăţeni să se hărţuiască unii pe alţii? se încruntă ea, cu prea multă uşurinţă, aplecându-se în faţă. Şi în schimb ce serviciu important consideraţi că ar trebui să îndepliniţi voi?

— Să ne îndeplinim atribuţiile funcţionale care ne revin! Nu avem destul timp să facem faţă la toată munca asta de birou, darămite să mai şi patrulăm.

Chipul său se încruntase exact ca al femeii. Se uita ostentativ la mormanele de cutii cu benzi de pe biroul ei.

— Ştiu, KerlaTinde, vorbi Jerusha urmărindu-i privirea insistentă. Am înlăturat pe cât am putut formalităţile. „Şi ar trebui să ştii ce necazuri mi-a făcut Hovanesse pentru asta”. Ştiu că avaria calculatorului a înrăutăţit de zece ori întreaga situaţie dar, la naiba, principala noastră îndatorire

rămâne aceea de a-i proteja pe cetăţenii Hegemoniei, iar ea trebuie îndeplinită.

— Atunci, măcar o dată daţi-ne ceva care merită să fie făcut! KerlaTinde ridică mâna spre imaginea inexistentă de la fereastra ei. Nu să-i ridicăm pe beţivii căzuţi în şanţ. Lăsaţi-ne să-i urmărim pe criminalii de mâna întâi, să obţinem nişte condamnări care ar însemna ceva.

— Nu vei obţine niciodată acele condamnări. Este o pierdere de timp.

„Zei oare chiar aşa am spus? Sunt cu adevărat aceea, tot „aceea, care stătea acolo unde stă el şi spunea ceea ce mi spune el mie acum?”. Cocoloşi sub marginea biroului un pachet gol de iestras. „Nu… Nu sunt aceeaşi”. Totuşi ceea ce-i spusese bărbatului era adevărat…

De îndată ce devenise Comandant, încercase să-i zdrobească pe marii afacerişti care, ştia ea, controlau reţelele viciului interplanetar chiar din Carbuncle. Aceştia îi alunecaseră însă printre degete precum apa. Orice activitate ilegală în care se presupunea că ei erau implicaţi pe Tiamat se dovedea a fi din punct de vedere legal sub controlul unui cetăţean al planetei. Iar Iernaticii erau supuşi legilor Reginei, poliţia nu se putea atinge de ei fără permisiunea lui Arienrhod.

— Comandantul Liouxked nu gândea în felul ăsta.

„Sigur că nu, ce naiba!”. Dar n-avea nici un sens s-o spună. Fusese oare Liouxked confruntat cu acelaşi impas frustrant… sau Arienrhod restructurase societatea din Carbuncle doar pentru ea? Nu-i putea explica lucrurile acestea lui KerlaTinde sau altcuiva; ofiţerii considerau că ea se află în buzunarul Reginei şi nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

— Voi aveţi un motiv serios ca să patrulaţi pe stradă, KerlaTinde. Ştiţi bine că actele de tâlhărie şi infracţiunile s-au înmulţit vertiginos (ea vedea tot mâna lui Arienrhod în spatele acestui fenomen, şi pentru KerlaTinde o învinuia pe ea şi continuă să se înmulţească pe măsură ce ne apropiem

de plecarea definitivă. Iar posturile rămase vacante n-au să mai fie completate. Aşa că veţi continua să patrulaţi pân-o să vă spun eu să vă opriţi, până când ultima navă va fi gata să decoleze de pe planetă.

— Inspectorul Şef Mantagnes nu a…

— Nu Mantagnes este Comandant, ce naiba! Eu sunt! îi ţâşniră vorbele din gură. Şi-o să faceţi aşa cum ordon eu. Acum ieşi afară din biroul meu. Căpitane, până nu te fac Locotenent!

KerlaTinde se retrase, cu tenul său măsliniu întunecat de indignare. Uşa puse capăt încă unei confruntări nerezolvate, încă unei greşeli stupide.

Nu-i de mirare că ei mă urăsc. Urându-se pe ea însăşi, fixă cu privirea opacitatea ferestrelor polarizate, singurul ei scut împotriva ostilităţii din secţia de poliţie. Geamul îi reflectă slab propria-i imagine, ca o fantomă de transmisie holografică sau o reconstituire defectuoasă a unei realităţi false. Nu era nici Jerusha, nici femeie, nici fiinţă umană în carne şi oase, doar o baborniţă răvăşită de nervi, cu limba ca un cuţit, afundată în paranoia. Pe cine naiba încerca ea să prostească? Greşeala îi aparţinea ei, nu făcea faţă funcţiei, era o ratată… o fiinţă inferioară, slabă, o femeie hiperemotivă. Se lăsă pe spate în scaun, examinându-şi trupul, cunoscând adevărul pe care nici măcar uniforma groasă nu-l putea ascunde pe de-a-ntregul. Nici măcar nu avusese curajul că recunoască faptul că era vina ei, câtuşi de puţin rezultatul unui complot odios al Reginei. Nu era de mirare că ajunsese un obiect de batjocură.

Şi totuşi… văzuse faţa Reginei pe o Văratică. Văzuse furia Reginei atunci când aceasta dispăruse. Şi-l văzuse pe Liouxked târându-se în propriile excremente… fără nici un motiv imaginabil, doar ca urmare a răzbunării lui Arienrhod. Ea nu-şi pierdea minţile! Regina i le fura, sistematic.

Nu putea însă face nimic în privinţa asta, absolut nimic. Încercase totul, dar nu exista scăpare, doar conştiinţa

faptului că întreaga ei carieră, viitorul ei, încrederea în propria-i capacitate se duceau de râpă fără să se poată opune câtuşi de puţin. Cariera continua să i se ruineze, dosarul personal conţinând o listă lungă de eşecuri şi nemulţumiri. Sfârşitul şederii lor pe Tiamat avea să marcheze sfârşitul a tot ceea ce-şi dorise vreodată şi pentru care se zbătuse. Arienrhod o distrugea şi pe ea, dar nu repede, ca pe Liouxked, ci într-un fel care o lăsa să perceapă fiecare nuanţă agonizantă a propriei decăderi.

Arienrhod îşi dăduse probabil seama că Jerusha va rămâne pe loc, continuând să-şi înfrunte destinul – aşa cum făcuse mereu, toată viaţa. A abandona acum şi a părăsi Tiamatul, a renunţa la poziţia ei, ar fi însemnat să admită că totul fusese zadarnic. Desigur, totul ar fi fost în zadar şi atunci când ei terminau cu planeta, dar între timp chiar şi această şaradă infernală a visului femeii părea mai bună decât o viaţă complet lipsită de vise.

— Nu-i putea întoarce Reginei lovitura, aşa cum nu fusese în stare să-i provoace, în replică, nici cea mai mică neplăcere. Întâmplător dejucase un complot prin care Arienrhod urmărea să menţină Iarna la putere, dar asta nu-i dăduse nici măcar o clipă de satisfacţie, zeii îi erau martori; iar de-atunci nu mai aflase nimic despre altă urzeală pe care o putea pregăti Regina. Era absolut convinsă că trebuia să existe un alt plan… totuşi era mai mult decât îndoielnic că de data aceasta Hegemonia, reprezentată prin persoana ei, va mai fi în stare să-l zădărnicească. Iar acel eşec ar fi reprezentat încununarea propriei ruinări.

Mai era însă vreme. Disputa încă nu se terminase, iar ea trebuia s-o ia de la început…

— M-asculţi, căţea? O să-ţi vin eu de hac – îţi jur pe Ticălosul de Luntraş! N-am să renunţ, nu mă poţi distruge înainte să…

Uşa se deschise din nou, trimiţându-i cuvintele înapoi; intră un poliţist care, privind rapid în jur, îşi dădu seama că

e singură. Aruncând o căutătură piezişă, îi puse pe masă o altă casetă cu date, sigilată.

La ce te holbezi?

Bărbatul salută şi părăsi camera.

„Altă ocazie de a spori bârfele din camera de gardă”. Hotărârea i se frânse. „Cum poţi să ştii cu adevărat, cum poţi să ştii dacă într-adevăr ţi-ai pierdut minţile…?” Întinse mâna pe lângă terminal, după noua casetă dar dădu peste o foaie de hârtie aflată sub aceasta. Desprinse fiţuica şi citi un rând: LISTA DE PLÂNGERI. Mototoli imprimatul în palme. „Cine l-o fi pus aici? Cine?”.

Interfonul începu să sune; neîncrezându-se în propria ei voce, apăsă tăcută butonul de recepţie.

— Apel radiofonic din exterior, Comandante. Cineva numit Kennet, sau cam aşa ceva. Vă fac legătura?

„Ngenet?” Zei, nu putea vorbi cu el acum, nu aşa! „De ce dracu' îşi alege cele mai proaste momente, şi chiar de ce se mai deranjează?”.

— Şi Inspectorul Mantagnes este aici şi vrea să vă vadă.

— Fă-mi legătura. „Dar ce-o să spun? Ce?”. Şi spune-i lui Mantagnes să… Strânse din dinţi. Spune-i s-aştepte.

Auzi în difuzor pârâiturile cauzate de electricitatea statică şi, printre ele, obişnuita distorsionare a unei voci cunoscute.

— Alo? Alo, Jerusha…

— Da, Miroe! Se simţi dintr-o dată cuprinsă de plăcere la gândul că există o fiinţă umană care îi vorbeşte cu bunăvoinţă, cu bucurie… şi-şi dădu brusc seama că prietenia lui îi dăruise ceva cu mult mai mult decât o simplă dovadă de omenie. O zei, ce bine-mi pare să te-aud din nou! Zâmbi din toată inima.

— Nu te-aud… se-aude foarte prost! N-ai vrea… să mai vii pe la plantaţie… o zi sau două?… mult timp de când n-am mai avut o vizită!

— Nu pot, Miroe.

Cât timp trecuse? Se scurseseră luni de zile de când îi acceptase invitaţia, sau măcar vorbise cu el… luni de zile de

când nu mai petrecuse o zi, sau o oră, numai pentru ea, cu ceva care s-o facă să zâmbească. N-avea cum, nu-şi putea permite s-o facă.

— Ce spui?

— Spuneam că… Eu…

Îşi văzu imaginea reflectată pe perete şi i se păru că are chip de temnicer, sau de prizonier dintr-o celulă. O cuprinse un fior rece de panică.

— Da! Da, am să vin. Vin diseară.

— Aşa, fraierilor! Acuma sunteţi iar de capul vostru.

Tor se retrase cu o mlădiere care spera să fie graţioasă, deşi nu prea avea motive să spere. Aplecându-se ca să iasă din locul acela strâmt şi strălucind lugubru, lăsă să i se vadă, fără să-şi dea seama, mai multă goliciune de cât ar fi vrut. Nave holografice în formă de monede şi un roi meteoritic se încurcară în bereta aurie croşetată care îi fixa peruca de miez de noapte. Salopeta din mătase scânteie ca flacăra albăstruie a unei lămpi de sudură; în întuneric pielea de pe formele descoperite avea reflexe cadaverice de culoarea levănţică.

În urma ei se auziră o mulţime de fluierături şi proteste, jucase cu clienţii, aşa cum i se poruncise, pierzând cât trebuia şi câştigând în plus exact atât cât era necesar să-i convingă că jocurile se desfăşurau cinstit. „Fraieri”. În cea mai mare parte jocurile se desfăşurau cinstit… spre marea ei surprindere. Erau însă pur şi simplu atât de complicate încât o fiinţă umană obişnuită nu putea spera să le întreacă în dibăcie. Când se gândi la orele irosite şi la banii pe care-i aruncase la fel de zgomotos şi de prosteşte ca oricare dintre aceşti neghiobi drogaţi, Tor îşi scutură dezgustată capul cu părul creţ, negru ca abanosul. Iar acum nu era chiar aşa de rău; acum ştia codurile care îi permiteau să controleze în secret rezultatul jocurilor.

Nu, nu era deloc rău, câtuşi de puţin, conducea cazinoul şi se îngrijea de afaceri, dar acoperea interesele planetare ale Sursei. Ea era Gazda, proprietara „Iadului Persefonei”

indiscutabil cel mai bun tripou din Carbuncle. În plus, se ocupa de orice alte acţiuni discrete pe care Sursa – căpetenia lumii interlope extraplanetare de pe Tiamat – i le încredinţa. Era o latură a politicii Reginei de a pune Iernatici capabili în funcţii care constituiau o perdea pentru ilegalităţile extraplanetarilor, astfel încât adevăraţii lorzi ai viciului să poată acţiona nepedepsiţi şi nestânjeniţi de poliţia Hegemonică. De când lucra pentru Sursă, Tor fusese de patru ori ridicată de către Albaştri; ei însă fuseseră obligaţi s-o predea gărzilor Reginei, care pur şi simplu îi dăduseră drumul.

— Hei… miji ochii, privind printre trupurile ce ţopăiau în ritmul dansului şi-l văzu mai clar pe extraplanetarul care tocmai trecuse prin perdeaua de minuscule oglinzi tremurătoare trăgând un zombi după el. Pollux!

Apăsă şi pe butonul de apel ce-l purta la brăţară pentru a dubla chemarea verbală. Pollux apăru lângă umărul ei cu forţa liniştitoare a trupului său de oţel.

— Vezi de perversul ăla care tocmai a intrat pe uşă, dă-l afară, n-avem nevoie de afacerile lui.

Arătă în direcţia respectivă, căutând să nu vadă dacă zombiul era mascul sau femelă şi nici vreun detaliu al trupului său. Imaginea în sine îi făcea greaţă, ca şi bărbaţii sau femeile care se bucurau să folosească într-un asemenea mod o făptură vie.

— Cum spui tu, Tor. Pollux se depărtă cu fermitate decisă. Se descurca mai bine decât oricare dintre paznicii umani angajaţi până atunci, acesta era de fapt şi motivul pentru care Tor îi cumpărase contractul pe durata respectivă.

Se rezolvase totul atât de perfect… nostim cum se petrecuseră lucrurile. Până şi Herne… Femeia se întoarse, sprijinindu-şi un cot pe un capăt al barului curbat, negru ca tăciunele. Ciudatul material fotoabsorbant îi supse căldura; o trecu un fior şi-şi retrase mâna, îndreptându-se. Ceva mai încolo, Herne şedea la pupitrul de comandă al şirurilor de distribuitoare de băutură şi droguri, un anacronism

revoltător de popular. Punându-l pe el să aibă grijă de bar, unde clienţii se adunau ca să-şi facă curaj şi să-şi subţieze creditele, Tor făcuse cea mai inspirată mişcare. Ei se grozăveau unii faţă de alţii, dar mai ales se dădeau mari faţă de Herne. De la el, prin intermediul lui Tor, informaţiile ajungeau la Dawntreader, care după toţi aceşti ani încă le mai sorbea cu lăcomie, precum un împătimit al drogurilor.

Cine ar fi visat vreodată, după cele petrecute în ziua aceea pe aleea lui Fate când Dawntreader fusese gata-gata s-o gâtuie, că furia lui dezlănţuită avea s-o aducă în final la situaţia favorabilă de azi? Manevrând între priceperea lui Herne şi legăturile lui Dawntreader cu o persoană suspusă, Tor se înălţase mai sus şi mai repede decât visase s-o facă vreodată.

— Hei, Persefona, scumpo, te caută Sursa.

Înapoia ei apăruse neauzit Oyarzabal, unul dintre locotenenţii Sursei. Prinzând-o de mijloc, mâinile lui se strecurară periculos de intim pe sub jacheta costumului ei senzual de seară.

Femeia îşi înfrână pornirea brutală de a-i repezi un cot între coaste. De când părăsise zona docurilor, învăţase, cu multă trudă, să se poarte cu tact şi cu un oarecare rafinament; ambianţa purta cu sine riscul molestării.

— Fii atent să nu-mi declanşezi alarma contra hoţilor.

Îi împinse mâinile, totuşi nu prea departe. Nu era cine ştie ce de capul lui, lucru dovedit şi de faptul că dintre tipele bine, uşor accesibile, care roiau pe acolo, părea s-o prefere pe ea, dar nici Tor nu-l descuraja prea tare. Oyarzabal fusese un timp argat la o moşie undeva pe Marele Albastru şi era atrăgător în felul său necioplit şi guraliv. Se culcase de câteva ori cu el şi nu fusese dezamăgită. Ba chiar cochetase cu ideea de a-l lua de bărbat înainte de plecarea definitivă, luându-şi zborul pentru totdeauna de pe Tiamat.

— Hei, scumpo, ce-ai zice dacă mai încolo tu şi cu mine…

— Seara asta-i rezervată. (Se îndepărtă înainte ca s-o poată atinge şi aruncă o privire înapoi, înduplecându-se un

pic, îndeajuns ca să schiţeze un zâmbet). Întreabă-mă mâine!

El rânji. Dinţii îi erau încrustaţi cu strasuri. Tor se mai întoarse o dată, clătinând din cap.

Îşi croi drum prin mulţime şi, printr-o uşă interzisă accesului străinilor, ajunse în apartamentul particular al Sursei. Locul se compunea din birouri şi camere de întâlnire păzite nu numai de ochi omeneşti ascunşi, ci şi de cele mai complicate dispozitive de supraveghere ce puteau fi cumpărate cu bani. Când Tor aflase că Herne este Kharemoughi, îl întrebase dacă-şi poate folosi legendara îndemânare tehnică pentru a o ajuta să tragă cu urechea la tranzacţiile particulare ale Sursei. Totuşi el nu se putea măsura cu paznicii electronici şi ea îşi dădu seama în cele din urmă că nu toţi Kharemoughii ştiau încă de la naştere cum să transforme minereul în terminale pentru calculator. Aşa că trebuise să se mulţumească doar cu observarea celor ce-i făceau vizite Sursei, ştiind momentul întâlnirii, şi mulţumindu-se să ghicească scopul.

Nu-i plăcea prea mult să fie ea însăţi vizitatoare. Uşa cabinetului său se deschise când ajunse acolo aşa cum se obişnuise deja, lăsând-o să intre. Clipi inconştient şi încetini; camera era scufundată în beznă ca întotdeauna. Mirosul de tămâie umplea aerul cu o aromă dulceagă, copleşitoare. Ridică o mână ca să-şi frece ochii, dar se opri înainte de a strica florile perfecte pictate pe pleoape. Coborî braţul resemnată, când o formă întunecată începu să se profileze pe un fundal ce se colora vag în stacojiu, silueta Sursei, singura modalitate în care îl văzuse vreodată.

Oyarzabal îi spusese că Sursa suferea de o boală de ochi şi nu putea suporta lumina. Tor nu ştia dacă să creadă asta sau să presupună că prefera să-şi ascundă faţa. Uneori, când se obişnuia cu slaba licărire de pe peretele din spate, i se părea că observă o deformare pe chipul lui. Totuşi nu putea fi sigură niciodată.

— Persefona.

Vocea lui era doar o şoaptă scrâşnită, despre care, din nou, nu ştia dacă era cea adevărată. Vorbea cu un accent pe care nu-l putea identifica.

— Sunt aici, stăpâne.

Formula de adresare aleasă de el dobândea în întuneric înţelesuri noi şi sinistre. Îşi împinse stânjenită peruca, simţind cum din cauza încordării o furnică pielea capului. Ştia că el vedea foarte bine pe întuneric şi la fiecare vizită era obligată să-i suporte examinarea minuţioasă.

— Întoarce-te.

Se roti pe covorul gros, întrebându-se fără rost ce culoare avea acesta în realitate, sau dacă era pur şi simplu negru.

— Mai bine… da, îmi place, mai mult. N-ai să fii niciodată frumoasă, să ştii, dar înveţi să ascunzi acest lucru. Ai făcut un drum lung. Nu credeam că o să faci aşa mari progrese.

— Da, stăpâne. Mulţumesc, stăpâne.

„Mie-mi spui?!” Nu-i zisese că începuse să-l lase pe Pollux să-i aleagă hainele. Judecata lui complet imparţială îi risipea îndoielile, orientându-i gusturile spre alegerea acelor modele care îi puneau în valoare părţile bune ale corpului ei plin de cusururi; cu ajutorul perucii şi al fardurilor, ea putea, aşa cum spunea şi Sursa, să-şi ascundă imperfecţiunile necruţătoare.

— Şi totuşi, cum poate fi comparat cineva cu idealul şi să nu sufere din cauza comparaţiei…?

Suspină, după care rămase din nou tăcut câteva secunde care i se părură ore. Odată când i se permisese să aprindă o mini-lanternă cu becul roşu, ca să citească o listă de instrucţiuni, Tor zărise pe birou o imagine pătrată, faţa unei femei. O femeie de o izbitoare frumuseţe extraplanetară, cu o podoabă de păr bogat negru ca abanosul strâns într-un fileu auriu. Brusc stingherită, înţelesese de ce purta şi ea acelaşi păr, de ce-l purtaseră predecesoarele ei şi de ce acest local era al Persefonei. O surprinsese faptul că un bărbat ca Sursa putea să fi iubit sau chiar să fi urât o femeie îndeajuns ca să fie obsedat de ea; şi se înfiorase,

gândindu-se că ea constituia copia acestei obsesii. Totuşi, recompensele fuseseră suficiente ca s-o oprească să vorbească.

— Cum merge treaba în seara asta?

— Foarte bine, stăpâne. E zi de plată la portul stelar şi-avem o mulţime de clienţi.

— Ultima afacere s-a încheiat cu bine? Ai avut destulă… variaţie la îndemână ca să-i mulţumeşti pe anumiţi clienţi?

— Da, Coonabarabran a fost acolo unde aţi spus că o să fie şi a avut totul la dispoziţie. În seara asta putem asigura orice plăcere.

Era sigură că el deja ştia răspunsul la toate întrebările şi de aceea îi răspundea întotdeauna cinstit. Sursa nu-i ceruse să se implice în toate problemele, Tor nu avea nimic împotrivă să servească drept paravan pentru traficul de droguri, căci avea atâta minte încât să se ferească de consecinţe. Sursa supraveghea, şi manevra, numeroase alte tranzacţii ilegale, printre care însă erau şi unele pe care femeia nu le putea înghiţi. Dar pentru ele exista întotdeauna cineva gata să le facă.

— Bine… În seara asta aştept un vizitator deosebit de important. Ai grijă ca sala interioară să fie păzită şi pregătită aşa cum se cuvine. Ea va fi la intrarea laterală la miezul nopţii. Să nu fie lăsată să aştepte.

— Da, stăpâne. „Ea?” se întrebă în gând. Nu existau prea multe femei din societatea interlopă care să fie tratate cu atâta solicitudine într-o audienţă la Sursă.

— Asta-i tot, Persefona. Întoarce-te la oaspeţii tăi.

— Mulţumesc, stăpâne, zise ea umilă.

Uşa se deschise şi Tor ieşi, clipind din nou în strălucirea albă a holului. Oftă când auzi uşa cum se închide cu un pocnet în spatele ei, şi în timp ce se îndepărta, nu se simţi ofensată că el n-o găsea atrăgătoare, era doar uşurată. Sursa se găsea cu totul în afara ambiţiilor ei şi în adâncul inimii o înfricoşa, din toate motivele rezonabile… şi din toate motivele pentru care un copil se teme de întuneric.

Arienrhod urmă silueta fantomatică a Persefonei prin coridoarele de acces către sala interioară a Sursei. Zgomotele cazinoului ajungeau la ea ca venite de departe prin bariera pereţilor, o pulsaţie profundă ce semăna mai mult cu a vibraţie decât cu un sunet adevărat şi care i se strecura în piept precum mâna morţii. Era mai mult decât potrivit ca veselia lipsită de entuziasm a mulţimii de jucători să-şi arate adevărata natură aici în sălile umbrite ale puterii ascunse a Sursei. Persefona se opri înaintea vizitatoarei, în faţa unei uşi închise care arăta ca oricare alta dintre cele pe lângă care trecuseră, şi-i făcu semn cu mâna. Necunoscuta înaintă şi Persefona apăsă cu mâna un panou al uşii – semnalul de sosire – de parcă nu fuseseră deja observate. Plină de un respect conştient de sine, încuviinţă din cap către Arienrhod şi se îndepărtă pe hol. Regina era sigură că femeia o recunoscuse; se întrebă ce-ar fi gândit Tor Starhiker alias Persefona dacă şi-ar fi dat seama că Regina ştia că era pionul lui Sparks Dawntreader.

Dar uşa se deschise în calea ei, introducând o în întuneric, şi îşi alungă din minte toate celelalte gânduri. Lăsându-şi pe spate gluga mantiei de culoare întunecată, păşi cu îndrăzneală în faţă, fără să mai aştepte să fie chemată. Îndată ce trecu pragul, uşa se închise, lăsând-o în beznă. O cuprinse o panică acută, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când venea aici. Brusc, îi veni greu să nu creadă că păşise într-un alt plan, în necunoscutul crud al unei reţele interstelare a viciului… În afara lumii pe care o cunoştea şi o stăpânea. Că era pierdută… Spionii ei mecanici pătrundeau cu privirea în fiecare colţişor al acestui oraş, însă aici nu puteau ajunge, locul era păzit de o aparatură mai puternică şi mai rafinată… acest întuneric atotcuprinzător care încerca să-i înăbuşe voinţa şi să-i distrugă stăpânirea de sine. Rămase nemişcată în picioare până ce depăşi momentul dificil şi-şi recăpătă simţul de orientare. „Întuneric… o şmecherie a naibii de bună. Păcat că nu m-am gândit la asta”.

— Maiestate! Este o onoare pentru umila mea locuinţă. Vocea lugubră a Sursei (precum cea a unui cadavru, sau poate că şi ea nu era decât un efect artificial?) şuieră urarea de bun venit, cu un accent ciudat. Vă rog luaţi loc, faceţi-vă comodă. Nu mi-ar plăcea s-o ţin pe Doamna în picioare.

Arienrhod observă folosirea intenţionată a unui joc de cuvinte, referirea la moştenirea ei barbară. Nu răspunse, dar înaintă încrezătoare ca să se aşeze în fotoliul aflat vizavi de Sursă. După prima lor întâlnire, când bâjbâise umilitor prin întuneric, hotărâse să poarte lentile de contact amplificatoare de lumină atunci când venea să-l viziteze. Pe măsură ce vederea i se adapta, Arienrhod îşi putu da seama mai bine de aranjamentul general al camerei şi de profilul neclar al bărbatului însuşi. Deşi încercă din toate puterile, nu putu să-i distingă trăsăturile feţei.

— Ce vă pofteşte inima, Maiestate? Dacă doriţi am o gamă completă de delicii. Gesticulă cu o mână lătăreaţă, vag diformă.

— Nu în seara asta. (Nu i se adresă cu nici un titlu, refuzând să-l recunoască pe cel pe care el îl pretindea celorlalţi clienţi). Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea, decât dacă este absolut necesar.

Îşi dădu seama de intensitatea sporită a celorlalte simţuri în camera întunecată.

Un chicotit răguşit veni dinspre Sursă.

— Ce păcat. Aşa o risipă… nu vă întrebaţi niciodată ce v-ar putea scăpa?

— Din contră, zise ea, refuzând să consimtă la încercarea de apropiere. Nu-mi lipseşte nimic. De asta sunt Regina acestei lumi. Şi de aceea sunt aici. Intenţionez să rămân Regina Tiamatului şi după ce tu şi ceilalţi paraziţi extraplanetari îl veţi părăsi din nou. Dar ca să fac asta, voi avea nevoie de serviciile tale discutabile într-o măsură mult mai mare decât în trecut.

— Prezentaţi lucrurile atât de delicat. Cum ar putea un bărbat să vă refuze ceva? Vocea lui scrâşnea precum fierul pe ciment. La ce v-aţi gândit, Maiestate?

Ea-şi sprijini un cot pe braţul moale al fotoliului. „Precum carnea. Se simte precum carnea”.

— Vreau ca în timpul Festivalului, să se întâmple ceva, ceva care să provoace haos… În detrimentul Văraticilor.

— Poate că aveţi în mintie genul de accident care i s-a întâmplat fostului Comandant al Poliţiei. Dar pe o scară mult mai mare, desigur. Vocea lui nu trăda deloc surprindere, ceva ce ea găsea atât liniştitor, cât şi deranjant. Sau poate că vă gândiţi la deversarea de droguri în alimentarea cu apă.

„Dar de ce-ar trebui să mă deranjeze asta? A fost ideea mea”.

— Fără droguri. Asta ar afecta şi poporul meu, ceea ce nu vreau. Trebuie să rămânem la conducere. Mă gândeam la o epidemie, ceva împotriva căreia majoritatea Iernaticilor au fost vaccinaţi. Văraticii nu ar avea nici o protecţie.

— Înţeleg. O vagă încuviinţare din cap. Da, se poate aranja. Deşi din partea mea ar însemna o trădare faţă de Hegemonie, dacă v-aş oferi mijloacele de a rămâne la putere. Noi suntem foarte interesaţi ca la plecarea noastră să-i lăsăm pe sălbatici sub control.

— Cele mai bune interese ale Hegemoniei abia dacă se intersectează cu ale tale, se răsti ea. Nu eşti un supus mai credincios decât mine.

Mirosul de tămâie din aer era prea puternic, de parcă ascundea ceva.

— Interesele noastre coincid în chestiunea apei vieţii, îl auzi chicotind uşor.

— Spune-mi atunci cât mă costă. N-am timp de tocmeală. Ascuţindu-şi vocea, Regina străpunse cu privirea prezenţa lui îngâmfată, lipsită de contururi materiale.

— Vreau recolta de la trei campanii de Vânătoare. Toată.

— Trei! Izbucni în râs, nerecunoscând că preţul cerut nu era mai mare decât se aşteptase.

— Care este preţul pentru răscumpărarea unei regine, Maiestate? Întunericul din jurul lor devenea aproape tangibil în vocea lui; Arienrhod redeveni conştientă că aude multe alte detalii, încercând să compenseze faptul că nu-i vedea faţa. Sunt sigur că poliţia va fie extrem de interesată să afle ce aveţi de gând cu această planeta. Genocidul este o acuzaţie gravă… şi încă împotriva propriului popor. Dar aşa se întâmplă când laşi o femeie să conducă… Nu femeile conduc Hegemonia, să ştiţi. Există multe locuri, pe multe lumi, unde chiar şi aroganţa Voastră, Arienrhod, poate fi înfrântă.

Mâinile ei se strânseră în faţa neaşteptatei izbucniri de ură ce se manifestase ca un trăsnet înspăimântător de blestem incandescent între perdelele protectoare ale întunericului. Deveni conştientă de mirosul aparte ce răzbătea de sub parfumul de tămâie care plutea în aer… era o duhoare de boală, sau de corp în descompunere. „Doar n-ar îndrăzni!”

— Nu mă ameninţa, Thanin Jaakola, Oi fi fost tu stăpân de sclavi pe Marele Albastru şi poate că eşti răspunzător de o mare parte din sărăcia de pe şapte planete diferite, replică ea lăsându-l să înţeleagă că ştie multe. Nu uita însă că până la Schimbare asta este planeta mea, iar tu exişti aici doar pentru că îţi permit eu. Orice mi se va întâmpla mie, se va răsfrânge asupra ta, pentru că fără mine îţi pierzi protecţia în faţa legii. Sunt sigură că există multe locuri unde ai găsi tu însuţi o experienţă umilitoare. „Şi sunt sigură că n-ai să uiţi asta nici un moment”. Ceea ce îţi cer eu este într-adevăr o treabă riscantă, dar totuşi simplă. Sunt sigură că nu este nimic de care să nu te poţi ocupa cu uşurinţă, date fiind resursele tale. Îţi voi da întreaga recoltă de la ultima Vânătoare a lui Starbuck… şi asta face cât răscumpărarea unei Regine, pentru tine sau oricare altul.

În întuneric, respiraţia lui sacadată se auzea şi mai tare, iar tăcerea era mai profundă. Arienrhod rămase şi ea tăcută. În cele din urmă, distinse o uşoară înclinare a capului şi-l auzi spunând:

— Da. Mă voi ocupa de treaba asta, în schimbul plăţii convenite. Mă voi bucura, gândindu-mă la dumneavoastră conducând Tiamatul după plecarea noastră, fără apa vieţii care să vă menţină tânără. A domni în Carbuncle după plecarea noastră… ştiţi că, fără noi, locul acesta nu va mai fi la fel. Nu va mai fi deloc la fel.

Râsetul lui se întinse ca o gumă.

Arienrhod se ridică în picioare fără un cuvânt şi abia după ce fu cu spatele la el şi porni către uşă îşi permise să se încrunte.

— Unde dracu' te duci?

Tor tresări vinovată când auzi pe neaşteptate vocea în spatele ei pe coridor… vocea lui Herne; tocmai trecea pe lângă încăperea pe care o folosea el în cazino. Majoritatea celorlalte camere aflate în această aripă erau folosite de prostituate şi de clienţii lor. Afară însă se iveau zorii unei zile şi coridorul era pustiu; cazinoul se închisese pentru un scurt răstimp de odihnă şi refacere.

Tor se întoarse cu o încetineală deliberată pentru a-l studia pe Herne. Bărbatul se sprijinea greoi de tocul uşii, cu picioarele-i nefolositoare înfăşurate în exoscheletul rudimentar autopropulsat care-i permitea de bine de rău să se mişte singur de ici colo. O robă scurtă, despicată, aruncată neglijent peste cap, îl îmbrăca exact atât cât să nu fie indecent. Ea se încruntă.

— Am o întâlnire importantă. „Ce te interesează, bunico?”

— Îmbrăcată aşa?

Ea îşi privi salopeta, îşi văzu în oglinda memoriei faţa lipsită de machiaj şi de farduri – propria ei individualitate, autentică, plictisită, obosită să pretindă că era altcineva, bucuroasă doar să-şi vadă propriul păr lins şi sur, ieşind de sub peruca poleită.

— De ce nu?

— Numai tu ai pune o întrebare ca asta, pufni Herne dezgustat, trăgându-se de robă. Ochii îi erau injectaţi, faţa somnoroasă de oboseală, de droguri, sau de ambele.

— Dacă mă îmbrăcam ca să mă încurc cu tine, n-aş fi obţinut mare lucru în schimb.

Văzu cu satisfacţie cum buzele lui se subţiază. Timpul n-o afectase pe ea, aşa cum făcuse cu Herne. „Şi n-o va face niciodată”. Se ducea la o întâlnire cu Sparks Dawntreader, nu ca să se vadă cu un iubit; timpul o făcuse să-i placă de el încă şi mai puţin decât îi plăcea de Herne. Îi venea greu să-şi aducă aminte că el fusese cândva un puşti Văratic înspăimântat, pe care-l găsise chircit de frică pe o alee. De atunci ea se schimbase în exterior până într-atât încât uneori îşi recunoştea cu greu propria-i faţă, dar ştia că dacă îşi arunca gătelile se regăsea mereu pe sine. Observase însă şi acel lucru interior care îl făcuse pe Sparks Dawntreader însuşi să fie sufocat treptat de ceva inuman…

La urma urmei, pentru numele zeilor, tu de ce stai pe hol ca o cocotă ieşită la agăţat bărbaţi? Tu culegi informaţii pentru mine şi nu despre mine, sau poate că ai uitat? Potoleşte-te şi du-te la culcare, cum îţi închipui că-ţi poţi face treaba dacă stai treaz toată ziua?

Ea însăşi îşi dorea să doarmă dusă în apartamentul ei elegant de la etaj, nu să pornească cu noaptea-n cap la o confruntare pentru care n-avea să-i mulţumească nimeni.

— Nu pot dormi, îşi înclină el capul şi-şi frecă faţa pe braţul pe care-l ţinea rezemat de tocul uşii. Nu mai pot nici măcar să dorm, totul e o porcărie… se întrerupse şi o privi brusc, căutând ceva ce nu găsea. Faţa i se înăspri din nou

— Lasă-mă-n pace!

— Atunci, lasă-te de droguri. Tor porni mai departe pe hol.

— Ce făcea ea aici noaptea trecută? o prinse din urmă vocea bărbatului.

Tor se opri iar, sesizând accentuarea şi faptul că Herne o recunoscuse pe vizitatoarea de la miezul nopţii care trecuse

pe aici, mergând la Sursă. Arienrhod, Regina Zăpezii. Fusese înfăşurată într-o pelerină groasă, ca şi paznicul ei personal; dar Tor era o Iernatică şi o cunoştea pe Regină. O surprinse faptul că şi Herne o cunoştea, sau că-l interesa ce făcea ea aici.

— A venit să vorbească cu Sursa. Aşa cum tu nu ştii ce-au făcut, nu ştiu nici eu.

El râse fără plăcere.

— Pot să ghicesc ce n-au făcut. Privi spre ambele capete ale coridorului, apoi urmă, se apropie ultimul Festival – sfârşitul a tot şi a toate pentru Arienrhod. Poate că la urma urmei, ea nu e gata să renunţe la tot în favoarea Văraticilor. Zâmbi rece, cu o veselie fără rost.

Tor înlemni, înţelegând că Schimbarea nu constituia ceva inevitabil.

— Ea trebuie să fie gata. Întotdeauna lucrurile s-au întâmplat în felul acesta, altfel s-ar putea ajunge la… război sau cam aşa ceva. Noi am acceptat întotdeauna acest fapt. Când vin Văraticii…

Herne ţâţâi batjocoritor.

— Oamenii ca tine acceptă Schimbarea! Cei precum Arienrhod îşi fac propriile schimbări. Tu ai renunţa la tot, după ce ai fost Regină o sută cincizeci de ani? Dacă ai putea intra în posesia documentelor oficiale, pun pariu pe ce vrei că vei afla că fiecare Regină a Zăpezii de dinaintea ei a încercat să păstreze Iarna aici pentru totdeauna. Dar nici una n-a reuşit. Toate au dat greş, încheie el revenindu-i zâmbetul.

— Ce ştii tu despre asta, străine? gesticulă Tor de parcă ar fi vrut să alunge ideea. Asta nu-i planeta ta. Ea nu-i Regina ta.

— Acum este.

Bărbatul ridică privirea, dar deasupra lor nu se afla decât tavanul. Se răsuci pe călcâie, trăgându-şi picioarele prinse în coliviile lor de oţel, şi-i întoarse spatele lui Tor.

Iar Arienrhod va fi veşnic Regina lumii mele.

„Timpul se scurge înapoi”. Moon stătea atârnată ca o gogoaşă de mătase acolo unde mai stătuse şi altădată, în coconul înconjurat de manete şi butoane de comandă aflat în inima navei. Totul era la fel, aşa. cum mai fusese… chiar şi imaginea zguduitoare a Porţii Negre pe ecranul din faţa lor. De parcă trecerea ei prin Poartă nu avusese loc niciodată, ca şi cum nu pusese nicicând piciorul pe altă planetă şi nu fusese vreodată iniţiată la izvoarele ei de cunoaştere sub îndrumarea unui străin, un sibil care sub nici un motiv nu avea vreun drept să existe în universul ei. De parcă ea nu-şi pierduse cinci ani din viaţă într-un singur moment, fatal.

— Moon, dragă.

Vocea Elsevierei veni şovăind de deasupra ei, îmboldind-o cu blândeţe, plină de o încordare tăcută. Ţesătura invizibilă a coconului o închisese deja într-atât încât nu se mai putea uita în sus la faţa lui Elsevier. Devenea greu de respirat, sau era poate pur şi simplu propria ei încordare, afectând-o. Închise ochii şi simţi cum un tremur străbate nava, pecetluind inevitabilitatea distrugerii lor, numai dacă ea nu… Deschise iar ochii, către faţa îngrozitoare a judecăţii.

Dar Poarta Neagră nu era chipul Morţii… ci doar un fenomen astronomic, a gaură în spaţiu străpunsă la începutul timpului şi care colapsa permanent în sine. Singularitatea din inima acestei porţi era plasată acum undeva într-o altă realitate, în ziua nesfârşită pe care fata şi-o imagina că trebuie să fie cerul pentru sorii muribunzi ai acestei nopţi. Insă în jurul acelei inimi cu neputinţă de cunoscut, structura spaţiului se întorcea pe dos în vârtejul puţului gravitaţional al găurii negre. Între realitatea exterioară a universului cunoscută de Moon şi cea interioară a singularităţii se întindea o zonă în care infinitul putea fi atins, unde spaţiul şi timpul îşi schimbau polaritatea, deplasarea printre ele fiind posibilă fără nici o oprelişte din partea legilor reportului normal spaţiu-timp. Această porţiune ciudată era ciuruită cu găurile de

„viermi”, de rănile primordiale produse de sfărâmăturile rezultate din naşterea explozivă a universului şi de nenumăratele cadavre ale unor stele muribunde. Dispunând de cunoştinţele necesare şi de instrumente potrivite, o navă stelară putea face un salt aproape instantaneu dintr-un colţ în altul al spaţiului cunoscut.

Până şi navele Vechiului Imperiu, ce călătoreau mai iute ca lumina, folosiseră această Poartă, pentru că ele nu puteau traversa instantaneu distanţele interstelare directe. Iar acum, când cea mai apropiată sursă cunoscută de elemente rare necesare pentru propulsiile stelare se afla într-un sistem solar la o mie de ani-lumină de Kharemough, vehiculele sale nu puteau parcurge această distanţă nici măcar în săptămâni sau luni. Aveau s-o facă numai după ce navele trimise de Kharemough pentru a readuce propulsia stelară se vor fi întors, aducând odată cu ea şi Noul Mileniu.

Deşi pe ecranul din faţa fetei apărea o fracţiune din radiaţia totală a găurii negre, Moon nu putea întrezări nimic din ceea ce se afla în inima secretă a acesteia; întrucât lumina căzută în gaură nu mai ieşea niciodată Strălucirea orbitoare pe care o văzu era o imagine încremenită la limita percepţiei acestui univers, toate călătoriile tuturor obiectelor care intraseră vreodată prin Poartă – nave, praf, vieţi – fuseseră vărsate acolo într-o pată roşie pe orizontul timpului, un strigăt de disperare răsunând peste întregul spectru electromagnetic, reverberând prin eternitate.

Moon repetă ca pe o litanie tot ceea ce învăţase: credea că sibilii reprezentau un adevăr universal, credea în măiestria şi în înţelepciunea Vechiului Imperiu, credea că Niciunde nu era tărâmul Morţii, nefiind mai înfricoşător decât coridoarele fără viaţă ale creierului unui calculator.

Fusese sortită să facă acest lucru; nu va rata. Nici o poartă nu era de netrecut, nu exista rău spaţial ori temporal ce nu putea fi traversat, nici un abis de neînţelegere sau de credinţă, atâta timp cât îşi urmărea ţelul. Îşi fixă privirea pe

ecran şi o absorbi în conştiinţa ei. În cele din urmă, rosti cuvintele oare îi veniră pe buze într-un mod atât de natural şi totuşi atât de ciudat:

— Introducere de date…

Şi se prăbuşi în beznă.

— Stop analiza!

Ţipătul sibil, sfârşitul Transferului, veni la ea din depărtare, ridicându-se pe aripi aurii printr-un tunel spiralat la capătul căruia se vedea întunericul absolut. Vocea continua să se audă, dar sunetele nu se legau între ele pentru a avea un înţeles; era un cântec pe o tonalitate înaltă, subţire, fără noimă. Îşi înălţă mâinile la buze, le apăsă – şi doar aşa îşi dădu seama că şi le poate mişca – frământându-şi obrajii, uimită de senzaţie şi tăcere. Odată cu conştiinţa sentimentului, îi pricepu intensitatea lui sălbatică, încordarea la maximum a muşchilor şi a tendoanelor provocată de trecerea lor… de trecerea lor. Transferul se terminase.

Moon deschise ochii, flămândă, lacomă, avidă după lumină, iar lumina o răsplăti cu un crescendo de strălucire, inundându-i retinele până când scoase un strigăt de bucurie amestecată cu durere. Privind printre degete, udându-le cu lacrimi, descoperi obrazul lui Silky atârnând în faţa ei precum o oglindă deformată, opacitatea lăptoasă a ochilor săi întunecându-se într-un interes de nepătruns.

— Silky! (Nu exista nici un cocon care să-i despartă). Am crezut că eşti Moartea…

Fata îşi apăsă degetele în propria-i carne, savurând senzaţia propriei materialităţi. Acolo, în coridoarele fără de obârşie ale lui Niciunde, avusese iar halucinaţii, ca şi înainte, mistuită de spaimele ei primordiale. Lipsit de orice simţire, trupul ei era făcut din vid, carne, os, muşchi, sânge… suflet. Moartea o vizitase iarăşi într-un vis al celui mai adânc întuneric şi-o întrebase:

— Cine-ţi stăpâneşte trupul, carnea sau sângele?

Iar fata şoptise:

— Tu.

Cine-i mai puternic decât viaţa, şi voinţa, şi speranţa, şi dragostea?

— Tu eşti.

Şi cine-i mai puternic decât mine?

Cu o voce tremurătoare:

— Eu sunt.

Şi moartea se dăduse la o parte, lăsând-o să treacă… Înapoi prin tunelele din afara timpului, în lumina zilei.

— Eu sunt! Râse ea încântată. Priveşte-mă! Eu sunt… exist, exist! Sunt sibilă!

— Da, draga mea…

Vocea Elsevierei pluti în jos spre ea; ridică privirea. Elsevier stătea în aer, eliberată din cocon, dar fără să se mişte în voie.

— Ţi-ai găsit drumul de întoarcere. Sunt atât de bucuroasă!

Auzindu-i glasul Moon încetă să mai zâmbească.

Elsie?! Moon şi Silky se înălţară ca nişte înotători neîndemânatici, îndepărtându-se de panoul stabilizat; îşi regăsiră echilibrul, sprijinindu-se de comenzile suspendate deasupra capului Elsevierei. Elsie, te simţi bine?:

— Da, da… bine. Sigur că mă simt bine.

Ochii bătrânei erau închişi, dar câte o dâră argintie, umedă se prelingea de sub fiecare pleoapă în timp ce vorbea. Împinse aproape cu asprime mâna fetei şi Moon nu putea spune dacă lacrimile fuseseră produse de durere sau de mândrie, de amândouă ori de niciuna. Ai început să pui lucrurile la lacul lor, prin propriul tău curaj. Acum eu trebuie să capăt curajul de ai mă îngriji ca să terminăm ceea ce am început.

Deschise ochii, ştergându-se pe faţă de parcă se trezea din vise negre.

Moon se uită spre ecran, acum Poarta nu se mai zărea în faţa lor, ci doar flăcările roşcate a mii şi mii de stele, dintre

care Gemenii erau doar două… cerul de acasă, cerul Tiamatului.

— Ce-i mai rău a rămas în urmă, Elsie. Orice altceva va fi uşor de-acum.

Dar Elsevier nu dădu nici un răspuns, iar Silky se mulţumi s-o privească în tăcere.

— BZ, aş fi vrut să nu fiu nevoită să-ţi dau ţie această sarcină, dar am amânat-o cât de mult am putut.

Jerusha stătea în picioare la fereastra biroului ei, privind afară, înfruntând imaginea zidului alb la care se reducea toată priveliştea ce-o avea în faţă. „Pusă în cutie. Pusă în cutie…”

— Este în ordine. Comandante. Gundhalinu şedea respectuos pe scaunul musafirilor, iar blânda aprobare din vocea lui parcă îl încălzea spatele femeii. Să spun drept, chiar mă bucur să plec pentru un timp din Carbuncle. Anumiţi oameni se sprijină un pic cam mult pe „chiulangii”… aşa că va fi pentru mine o uşurare să mai respir aer proaspăt, chiar dacă după asta o să mă aleg cu înjurături. Zâmbi liniştitor când Jerusha se întoarse cu faţa la el. Astea nu mă deranjează, Comandante. Ştiu că-mi fac datoria… şi-l cunosc şi pe acela care se foloseşte de propria-i incompetenţă ca să vă facă viaţa grea. Se întristă, dezaprobator. Trebuie să recunosc însă că… este enervant să trăieşti în compania unor oameni inferiori.

Ea schiţă un zâmbet.

— Meriţi o pauză, BZ, zeii ştiu asta, chiar dacă numai pentru a-ţi pierde timpul ca să vânezi hoţi de-a lungul şi de-a latul tundrei. Se rezemă cu grijă de birou, încercând să nu răstoarne vreun teanc de documente. N-aş fi vrut să te trimit să supraveghezi securitatea astroportului pentru că nu ştiu cum dracu am să mă descurc aici fără ajutorul tău.

Coborî ochii, puţin ruşinată să recunoască, asta, totuşi nu putea să nu-şi exprime recunoştinţa faţă de loialitatea lui de nezdruncinat.

Bărbatul râse, clătinându-şi capul.

— N-aveţi nevoie de nimeni, Comandante. Atâta timp cât vă păstraţi integritatea, nimeni nu vă poate atinge.

„Ba da… iar ei o fac chiar zilnic. Am nevoie de un cuvânt de încurajare, aşa cum viaţa are nevoie de soare”. BZ nu putea însă înţelege niciodată acest lucru. De ce nu se născuse ea cu simţul supremei valori de sine care părea să se dezvolte într-un Kharemoughi? O, zei, trebuie să fie minunat să nu cauţi niciodată asigurarea altcuiva că ceea ce ai făcut este corect! Chiar şi atunci când îl promovase inspector, Gundhalinu nu se îndoise niciodată că o făcuse din alt motiv decât cel al competenţei sale ca ofiţer.

— Oricum, e a chestie de… numai câteva luni, BZ.

— Şi tot câteva luni mai sunt până se va termina totul, Comandante. Vine Mileniul! Doar câteva luni până la Schimbare, când vom putea părăsi acest mizerabil glob de noroi, pe care să-l dăm uitării pentru tot restul vieţii noastre.

— Încerc să nu mă gândesc la un viitor atât de îndepărtat. Îmi fac griji numai de pe o zi pe alta, aşa văd eu lucrurile.

Rearanjă absentă un teanc de petiţii.

Gundhalinu se ridică în picioare şi în ochi îi apăru o umbră de îngrijorare.

— Comandante… dacă veţi avea nevoie de cineva care să vă susţină în executarea ordinelor, încercaţi cu KraiVieux. E cam scorţos, dar măcar îşi pune la contribuţie cel puţin jumătate din mintea pe care o are… şi crede că încercaţi să faceţi o treabă cinstită.

— Serios? întrebă ea surprinsă. (KraiVieux era un ofiţer veteran, unul dintre ultimii de la care s-ar fi aşteptat să simtă până şi cea mai neînsemnată dorinţă de a o accepta. Mulţumesc BZ. O să-mi fie de ajutor. Surâse iarăşi, dar puţin strâmb.

— Perfect, încuviinţă bărbatul. Cred că mai bine aş începe să-mi împachetez hainele călduroase, Comandante… Aveţi grijă de dumneavoastră, doamnă.

— Ai grijă de tine, BZ. Îi răspunse la salut şi se uită după el părăsind biroul. Brusc fu cuprinsă de o puternică presimţire că îl văzuse pentru ultima dată. „Opreşte-te! Ce, vrei să-i porţi ghinion?” Căută în buzunar după un pachet de iestas în timp ce ocoli biroul cu mâna tremurândă, răspunse la apelul interfonului.

Arienrhod şedea răbdătoare cu mâinile sprijinite pe marmura vârstată a tăbliei biroului, în timp ce ultimul din şirul de petiţionari locali şi extraplanetari din ziua respectivă î-şi recita propunerile şi-şi enunţa planurile îl asculta doar cu o ureche cum stâlcea limba – trebuie să fi fost un vorbitor de Umick, originar din Samathe –fără să-l lase să se exprime în graiul natal. Regina ştia Limba Umick, printre alte aproape o sută de graiuri şi dialecte pe care le însuşise în decursul anilor; dar îi făcea plăcere să-i forţeze pe extraplanetari să-i vorbească în limba ei atunci când încercau să-i obţină favorurile.

Negustorul vorbea atât de încet şi de monoton despre costurile de navigaţie şi limitele profitului încât prezenţa lui fizică devenea treptat tot mai puţin remarcată. Arienrhod se trezi că privea prin el, în lungul unui şir nesfârşit de ecouri, alţii ca el… diferiţi şi totuşi aceiaşi. „Câţi oare?” Îşi dori deodată să fi ţinut socoteala, i-ar fi dat proporţia trecutului, sensul absolutului. Odată cu anii, poate acestea deveneau cenuşii, prăfuite de neîntrebuinţare: contururi neclare, caraghioase şi fără noimă. Ar fi vrut ca măcar o dată să fi apărut un extraplanetar care să vadă la ea mai întâi conducătorul şi apoi femeia, mai întâi şeful de stat cu experienţă şi apoi barbara.

—.timp în… ăăă… cum se spune… sallak… tranzit. Asta înseamnă că eu nu putut mult face profit bun pe săruri, oricum, motiv pentru care nu pot oferi decât…

— Ba nu-i aşa, Căpitane Negustor, se aplecă ea peste tăblia mesei. Timpul de tranzit de aici la Tsieh-pun este cu cinci luni mai mic decât pretinzi dumneata, ceea ce te sincronizează exact cu ciclul lor collody. Asta face

transportul sărurilor noastre de mangan către Tsieh-pun extrem de rentabil.

Negustorul rămase cu gura căscată. Arienrhod surâse sardonic şi scoase discul de prezentare din cititorul magnetic i-l azvârli, lăsându-l să alunece pe marmura lustruită drept în mâinile lui întinse. Prima dată era posibil ca să vină la ea sperând să găsească o persoană naivă şi lipsită de voinţă, dar n-o mai făceau şi a doua oară.

— Poate ar fi mai bine să revii după ce vei fi obţinut o documentare corectă.

— Maiestate, eu… i-şi feri privirea, temându-se să i se uite în ochi, era ca un căţelandru plin de el care se pomenise dintr-o dată cu coada între picioare. Bineînţeles. Maiestatea Voastră are perfectă dreptate, a fost o scăpare… ăăă… stupidă din partea mea. Nici nu-mi dau seama cum de-am putut face o asemenea eroare. Condiţiile pe care le oferiţi ar fi… acceptabile, acum că îmi văd greşeala.

Regina zâmbi din nou, fără să se fi îmbunat câtuşi de puţin.

— Când dumneata, Căpitane Negustor, vei fi văzut atâtea „erori” câte am văzut eu, atunci vei învăţa să nu mai faci multe de-ale dumitale.

Îşi aminti de îndepărtata ei perioadă de început, când se împiedicase în fiecare „greşeală” mincinoasă pe care extraplanetarii i-o aruncaseră în cale – când trebuise să-i consulte pe Starbuck în legătură cu fiecare hotărâre, indiferent cât de importantă sau de măruntă era, cât de clară sau cât de ascunsă. Iar genul de informaţie pe care i-l aduseseră ei nu fusese întotdeauna cel de care avusese nevoie… Dar pe măsura ce treceau lunile, anii, deceniile, ea văzu-se cât o costă propriile ei greşeli, iar lecţiile pe care le învăţase din experienţă nu le uitase niciodată, greşelile nu se repetară nicicând.

— Păi, continuă ea, de vreme ce ai văzut greşeala din calculele dumitale, sunt dispusă să merg împotriva judecăţii mele şi să-ţi acord drepturile contractuale de transport şi

comerţ. De fapt… Se întrerupse şi aşteptă până-l văzu că o priveşte din nou direct, agăţându-se de fiecare cuvânt:… dacă mă gândesc bine, aş putea chiar să am o mică afacere suplimentară pe pare s-o îndrept spre dumneata. În folosul nostru reciproc, bineînţeles. Cunosc un negustor care tocmai a venit şi are o rezervă de ledoptra pe care intenţionează s-o transporte pe Samathe. „Dar numai în ultimă instanţă” După cum ştii ledoptra s-ar vinde pe Tsieh-pun la un preţ mult mai mare. „Asta o ştie şi el, numai că nu are habar că tu eşti în port”. Pentru un comision rezonabil, aş fi dispusă să-l conving că ai fi bucuros să-i preiei încărcătura.

Pe faţa negustorului apăru o licărire de lăcomie, dar şi o umbră de îndoială.

— Nu sunt sigur că am destui… stabilizatori de marfă pentru o încărcătură aşa de fină… ăăă… fragilă, Maiestate.

— Ai avea dacă ai lăsa pe Tiamat sistemul computerizat de bibliotecă pe care-l transportaţi la Tsieh-pun.

El căscă gura de mirare.

— Cum aţi… vreau să spun, asta ar fi… ăăă, ilegal.

„Un motiv în plus ca asemenea materiale să rămână aici, unde sunt cu adevărat necesare”.

— Un accident… O neglijenţă… se întâmplă mereu în transportul de mărfuri. Sunt sigură că ţi s-a mai întâmplat aşa ceva, insinuă ea mai mult decât era sigură urmărindu-i atent faţa.

El nu răspunse, dar un fel de panică sălbatică se citi undeva adânc în ochii lui întunecaţi.

„Da, ştiu totul despre tine… vă urmăresc reacţiile de vreo sută cincizeci de ani”.

— Ledoptra este în mod clar încărcătura cea mai rentabilă. Iar odată ajuns pe Tsieh-pun, când se va descoperi greşeala, va fi prea târziu, să se mai poată face ceva. Poarta va fi închisă. Totul e foarte simplu, cum vezi. Chiar destul de simplu pentru dumneata. Profitul… asta-i tot ceea ce contează cu adevărat, nu-i aşa?

„Un profit în cunoaştere pentru Iarnă; o recompensă care nu se poate cumpăra cu bani”. Zâmbi în sinea ei, căci ştia secretul tuturor profiturilor similare pe care în lungul şir de ani le obţinuse cam în acelaşi mod, acumulând. În linişte tehnologie şi informaţii pentru vremurile grele ce urmau să vină.

Negustorul încuviinţă, cu ochii examinând încă pe furiş colţurile camerei.

— Da, Maiestate. Dacă spuneţi aşa…

— Atunci voi avea grijă ca treaba să fie aranjată. Poţi pleca.

El ieşi, fără să mai fie invitat. Arienrhod rosti în dictafonul de birou informaţiile care trebuiau înregistrate.

Când ridică privirea, îl văzu în uşă pe Starbuck, în ai cărui ochi se citea admiraţia, uluiala

— Înţeleg… Păi, atunci, asta-i tot? Arienrhod se lăsă pe spătarul capitonat al fotoliului şi-i ascultă oftatul obişnuit pe care-l scotea când porni să se legene uşor.

— Asta-i tot?” pufni Starbuck iritat. Am fost toată ziua plecat pe Stradă, fâţâindu-mă încoace şi-ncolo ca să-ţi fac pe plac. Nu-ţi aduc destule zvonuri? Căţeaua aia de Albastră n-are deja mai multe necazuri decât poate duce ca să-i mai fac şi eu altele în plus? Nu…

— Ştii, era o vreme când întrebarea asta te-ar fi durut până în inimă. Arienrhod se aplecă iar în faţă. Sparks Dawntreader obişnuia să urce în al nouălea cer când îi zâmbeam şi să tremure când mă încruntam la el. Dacă i-aş fi spus „Asta-i tot?”, s-ar fi aruncat în genunchi în faţa mea şi m-ar fi implorat să-i mai dau o însărcinare – orice m-ar fi putut face fericită.

Îşi ţuguie buzele într-o îmbufnare capricioasă, însă cuvintele acopereau tăişul unui brici care o rănea pe dinăuntru.

— Şi tu râdeai de el că-i fraier. Pumnii în mănuşi negre ai lui Starbuck se rezemară sfidător în şolduri, totuşi regina nu-i răspunse, lăsând cuvintele să-şi facă treaba şi după o

clipă mâinile lui coborâră iar odată cu ele şi privirea lui insistentă. Sunt ceea ce tu ai vrut ca eu să fiu, adăugă el încet, abia şoptit. Îmi pare rău dacă nu-ţi place.

„Da… şi mie”. Cândva, cunoscuse căldura unei veri uitate atunci când îl privea când el o ţinea în braţe. Însă Sparks uitase Vara şi Arienrhod nu-i mai vedea trecutul în ochii verzi schimbători; nici pe-al ei, şi nici măcar pe-al lui. Numai propria ei reflectare: Regina Zăpezii, Iarna veşnică. De ce oare trebuie să fiu întotdeauna prea puternică… trimite-mi pe cineva pe care să nu-l pot distruge.

— Îţi pare rău? Îţi pare rău că ai lăsat să se întâmple aşa… că m-ai lăsat să devin Starbuck? Nu mi-am făcut datoria?

— Nu, nu-mi pare rău. Era inevitabil. „Dar îmi pare rău că a fost inevitabil…” Găsi un surâs, un răspuns pentru băiatul speriat care furase vocea lui Starbuck, iar datoria ţi-ai făcut-o foarte bine. „Prea bine”. Scoate-ţi masca, Starbuck!

El ridică braţele şi-şi trase de pe cap casca neagră, pe care o ţinu apoi sub braţ. Arienrhod zâmbi văzându-i văpaia părului împrăştiată pe umeri, chipul cinstit, încă acelaşi, proaspăt şi plin de tinereţe… adică nu, nu chiar acelaşi. Nu mai era la fel. Nu se schimbase însă decât propria-i faţă. Ochii ei încetară să-i mai zâmbească în spatele surâsului; şi ca replică văzu că surâsul lui se pierde. Se priviră un timp în tăcere.

În cele din urmă îşi reveni Sparks şi se întinse, adoptând o atitudine de felină, conştientă de sine.

— Ai ceva împotrivă dacă mă aşez? Am avut o zi grea.

— Te rog, stai jos atunci. Sunt sigură că trebuie să fie enervant să te bălăceşti zilnic în destrăbălare, cu atâta hărnicie cum o faci tu.

El se încruntă şi se aşează într-unul din fotoliile pereche în formă de aripă aflat în spaţiul dintre birou şi uşă.

— Este plictisitor. Fiecare minut pare un an, mă plictisesc al dracului când sunt departe de tine. Se rezemă pe spate, neliniştit, deznădăjduit, trecându-şi degetele peste medalia

extraplanetară care se legăna pe sub cămaşa deschisă pe jumătate.

— N-ar trebui să găseşti plictisitor faptul că faci necazuri Albaştrilor… femeii care ne-a pierdut-o pe Moon.

Se străduia să păstreze un ton de afaceri, modelându-şi emoţia într-o armă cu care să pedepsească… pe cine?

Bărbatul ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea mai mult treaba asta dacă aş putea vedea ceva rezultate. Ea continuă să fie şefa.

— Bineînţeles. Va fi aşa până la sfârşitul sfârşitului. Iar fiecare zi din ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o dulce victorie şi-o va petrece călcând desculţă pe sticlă spartă… Rămâi aici în palat mâine şi te voi lăsa s-o priveşti.

— Nu, îşi coborî el brusc privirea şi se împurpură, spre surprinderea Reginei. Nu. De fapt nu vreau s-o văd. Mâinile sale pipăiră centura ţintuită de la brâu, căutând ceva care nu se mai afla acolo de mult.

— Cum vrei. Dacă într-adevăr ştii ce Vrei, adăugă ea pe jumătate critică, pe jumătate îngrijorată. Sparks nu reacţionă, aşa că ea continuă, trebuie să spun că PalaThion este mai încăpăţânată decât m-am aşteptat. Firavă cum e, credeam că până acum o să prezinte semnele unui stres mai profund. Probabil că e susţinută de cineva.

— Gundhalinu, unul dintre inspectori. Ceilalţi îl urăsc pentru asta, dar lui nu-i pasă căci se consideră mai bun decât ei.

— Gundhalinu? A, da… Arienrhod îşi privi casetofonul pentru însemnări. Am să ţin minte chestia asta. Mai există şi un alt extraplanetar, Ngenet, care deţine o plantaţie undeva pe coastă. Înţeleg că ea l-a vizitat acolo. O prietenie cu rădăcini discutabile…

Îşi netezi părul, fixând pictura murală din spatele lui Starbuck: norul alb-cenuşiu al unei furtuni de iarnă ce se năspustea vuind de pe piscurile acoperite cu gheaţă şi inunda valea cu tot ceea ce era în jurul unei singuratice gospodării Iernatice.

— De pe plantaţia lui nu s-a strâns niciodată recolta, nu-i aşa?

Starbuck se îndrepta în fotoliu.

— Nu. E extraplanetar. Am crezut că nu putem, decât dacă el…

— Aşa-i. Înţeleg că el o interzice cu stricteţe, că este ostil ideii. Mă întreb ce s-ar întâmpla acum dacă tu ai vâna în rezervaţia lui, iar PalaThion nu te-ar putea pedepsi?

Bărbatul râse şi nimic din vechiul dezgust nu se mai arăta acum pe chipul lui.

— Ar fi o Vânătoare bună şi sfârşitul unei legături amoroase?

— Toate într-o zi de muncă, zâmbi ea. Vânătoarea finală ne va captura câteva suflete.

— Vânătoarea finală… Starbuck se rezemă de-o aripă a spătarului fotoliului, jucându-se cu degetele. Ştii, am auzit ceva interesant pe Stradă. Am auzit că acum câteva nopţi Sursa a avut un vizitator nocturn. Mi-a ajuns la urechi că ai fost tu. Şi se mai spune că poate nu eşti încă pregătită să vezi venind sfârşitul Iernii. O privi atent. – -Ia zi, am, auzit bine?

— Excelent, încuviinţă Regina lăsându-se pradă tăcerii ce se aşternuse între ei.

Era surprinsă, da… Însă doar puţin. Îi cunoştea sursele de informaţii; ştia că se folosea de Persefona care la rândul ei îl utiliza pe Herne. Ea chiar îi aproba ingeniozitatea. O surprindea un pic doar faptul că intenţiile sale erau atât de evidente pentru toţi. Va trebui s-o supravegheze mai îndeaproape pe această Persefona.

— Ei bine? Starbuck îşi apăsă genunchii cu pumnii. Aveai de gând să-mi spui despre asta? Sau te gândeai să mă laşi să cred în continuare că la următorul Festival vom intra împreună în mare?

— Oh, ţi-aş fi spus… în cele din urmă. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să te-aud jurându-mi că n-ai putea, că n-ai vrea să

trăieşti fără mine… iubirea mea cea scumpă. Îi opri furia cu patru cuvinte ce-i veniră pe neaşteptate din inimă.

Bărbatul se ridică, traversă camera şi veni spre ea, ocolind marginea curbată argintie a biroului. Arienrhod ridică mâinile, oprindu-l cu o hotărâre tăcută.

— Mai întâi ascultă-mă. De vreme ce-ai întrebat, vreau să ştii. Nu intenţionez deloc să merg supusă la sacrificiu şi să văd că tot ceea ce m-am străduit să fac din planeta asta e azvârlit în mare după mine. Niciodată nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. De data asta, pe toţi zeii care n-au fost nicicând de-aici, lumea care ne înconjoară nu se va mai scufunda înapoi în ignoranţă şi stagnare după plecarea extraplanetarilor!

— Ce poţi să faci ca să împiedici asta? Când vor pleca ei, vom pierde tot sprijinul, baza puterii noastre. (îi făcu plăcere să-i audă acum, fără să-şi dea seama, se lega să-i poarte credinţă). Vor avea ei grijă să ne facă să pierdem puterea. Şi-atunci n-o să ne putem împotrivi Verii, aşa cum nu putem opri nici anotimpurile. Planeta va redeveni a lor.

— Ţi-au spălat creierul, clătină ea din cap şi arătă cu mâna grea de-atâtea inele către oraşul de dincolo de ziduri. Văraticii se vor aduna aici pentru Festival… aici, pe terenul nostru. Tot ce ne trebuie este ceva să-i ia pe nepusă masă… de pildă, o epidemie. Una la care noi, Iernaticii suntem din fericire imuni, graţie miracolului medicinei extraplanetare.

— Vrei să spui… că ai putea face asta? Ai vrea tu să…

— Da, şi iar da! zise ea. Eşti încă atât de legat de barbarii ăia neştiutori şi superstiţioşi încât nu eşti dispus să sacrifici câţiva dintre ei pentru viitorul planetei? Ei dau apă la moară extraplanetarilor. Între ei există o conspiraţie ca să ne asuprească pe noi – Iernaticii – poporul care doreşte să facă din această lume un partener egal în cadrul Hegemoniei. Au izbutit asta timp de un mileniu! Vrei să-şi continue succesele la nesfârşit? Oare nu ne-a venit şi nouă rândul să câştigăm?

— Da! Dar…

— Nici un „dar”. Extraplanetarii, Văraticii, ce au făcut ei pentru tine, oricare dintre ei, decât să te trădeze, să te părăsească?

Privi cum cuvintele lucrau în colţurile întunecoasă ale sufletului lui, pe care ea le cercetase aşa de amănunţit.

— Nimic. Gura lui semăna cu o crestătură făcută de cuţit. Ai dreptate… merită asta, pentru ce-au făcut. Mâinile i se încleştară pe curea, ca nişte gheare care intră în carne. Dar cum poţi tu aranja aşa ceva, fără să descopere Albaştrii?

— De treaba asta o să se ocupe Sursa. El mi-a mai organizat şi alte accidente ale soartei – până şi pe acela petrecut ultimului Comandant al Poliţiei. (Văzu cum Starbuck holbează ochii). Accidentul pe care îl am în vedere va fi de o amploare ceva mai mare si-apoi, pentru ca să capete recolta pe care o vei realiza tu la această Vânătoare finală, sunt sigură că el va avea grijă ca treaba să fie făcută ca lumea. În felul lui, este un om de onoare.

— Dar asta va trebui să se întâmple înainte ca să plece ultimele nave. Oare Albaştrii nu vor încerca totuşi…

— Cu Primul Ministru aici, şi cu Poarta închizându-se? Vor fugi – ne vor lăsa de izbelişte, gândindu-se că şi fără ei vom sfârşi oricum prin a fi aruncaţi în mare. Îi ştiu eu… Îi studiez de un secol şi jumătate.

Împotrivirea bărbatului se sfârşi cu un suspin.

— Tu îi cunoşti mai bine decât se cunosc ei înşişi.

— Aşa îi cunosc pe toţi. Arienrhod se sculă din fotoliu, lăsându-l în sfârşit s-o ia în braţe. Chiar şi pe tine.

— Mai ales pe mine, îi şopti el la ureche, sărutându-i ceafa, gâtul. Arienrhod… ai trupul meu, ţi-aş da şi sufletul dac-ai vrea să-l iei.

Ea atinse un panou de pe birou, deschizând o uşă către o cameră mult mai potrivită. Îşi zise însă în gând, cu tristeţe: „Îl am deja, iubitule”.

Aparatura semnalează prezenţa unor fiinţe vii, Inspectore. Pilotul, TierPardée, se deşteptă din obişnuita lui tăcere încruntată cu o agitaţie neobişnuită. Au dimensiunile

oamenilor. La stânga, de-a lungul crăpăturii ăleia… unde sunt nişte tufişuri.

— Se indică existenţa vreunei surse de energie?

Gundhalinu îşi vârî în buzunarul hainei romanul din Vechiul Imperiu şi se aplecă în faţă, simţind apăsarea centurii de siguranţă a navei de patrulare. „În sfârşit, puţină acţiune…” Privi cu atenţie prin parbriz, căutând cu ochii săi omeneşti, inadecvaţi, măcar o urmă din ceea ce distingea echipamentul atoatevăzător. Urmăreau de o zi şi jumătate banda de hoţi, după raidul întreprins de aceasta în astroport. La început, urmele fuseseră cam şterse dar se menţinuseră constante devenind tot mai proaspete. Lista obiectelor dispărute includea şi o ladă conţinând un beamer purtabil de mare putere aparţinând poliţiei; BZ se întrebase cum naiba reuşiseră hoţii să ajungă la el. De obicei, nomazii nu erau bine înarmaţi, motiv pentru care raidurile lor depindeau de abilitatea de a se furişa şi evitau confruntarea cu forţele de pază. Erau însă la fel de nemiloşi şi necruţători ca şi ţinutul sterp, alb-negru, care-i adăpostea: uciseseră aproape cu nepăsare pe cei câţiva extraplanetari ce li se iviseră în cale. Gundhalinu intenţiona să se convingă că beamerul nu le schimba acum modul de operare.

Privi indicaţiile afişate pe panou, făcând propria-i evaluare, când TierPardée strigă:

— Da, domnule! În sfârşit, i-am înhăţat! Inspectore, au glisoare de zăpadă. (Râse încântat). Ne vom lăsa în jos şi-o să facă pe ei de frică atunci când ne vor vedea. Dup' aia, n-ar trebui să fie nici o problemă să-i curăţăm pe Iubitorii ăştia de Mamă, nu-i aşa, domnule?

Gundhalinu deschise gura ca să dea un răspuns cam sceptic, exact în clipa când ochii îi picară pe următorul afişaj al panoului, tocmai când acesta începu să strălucească în roşu – culoarea de avertizare…

— Scoate-ne dracului de-aici, imediat!

Se întinse peste trupul uluit şi inert al lui TierPardée, smuci în spate maneta, de comandă şi întoarse nava într-un

viraj strâns, ascendent. Simţi maneta vibrând şi împotrivindu-se.

— Haide…

— Inspectore, ce nai… TierPardée nu apucă să-şi termine fraza; fulgerul de energie îi lovi de dedesubt, doborându-i.

Gundhalinu întrezări un vârtej negru-alb-albastru ce i se heliogravă permanent pe creier; ameţitoarea cădere liberă îl răsuci ca pe-o roată a norocului, până ce stabilizatoarele navei îşi reveniră şi opriră acrobaţia de coşmar. Nu însă şi căderea – erau morţi în văzduh, se prăbuşeau ca piatra într-un picaj fără zgomot ce urma să se sfârşească cu ei morţi pe sol. Ecranele navei afişau lumini aleatoare; calculatorul nu răspundea la comenzile sale strigate. Mâna i se întinse instinctiv către reactivarea în caz de avarie; apăsă butonul o dată, şi încă o dată, până când în sfârşit creierul său amorţit recunoscu motivul pentru care nu se simţea nici o reacţie: beamerul transformase în cenuşă scutul de protecţie al sursei de alimentare şi acum nu mai era nimic de făcut. Nimic… TierPardée rămăsese cu gura căscată, ca un manechin din plastic, scoţând un sunet despre care, la început, greşi considerându-l un râset. Cerul dispăru şi Gundhalinu văzu suprafaţa zăpezii învălătucită precum norii şi colţii negri proeminenţi ai falezei golaşe ce făcu un salt în sus ca să-i întâlnească…

Izbiră omătul înainte de a lovi faleza şi asta fu de ajuns ca să-i salveze. Neaua se transformă într-o pernă de un alb orbitor, absorbind impactul care-l proiectă atât de puternic înainte, încât casca lui strâmbă parbrizul flexibil.

Pentru o bună bucată de vreme, rămase întins fără să se mişte, încleştat în îmbrăţişarea centurii de siguranţă; ascultând sonerii, incapabil să-şi concentreze privirea sau măcar să scoată vreun sunet. Ştia că exista ceva important care trebuia spus, trebuia avertiza, dar acel ceva nu căpătă contur în gura lui şi nici măcar în mintea sa. Simţea cabina fierbinte şi faptul i se părea cu atât mai ciudat pentru că ştia că se aflau îngropaţi în zăpadă. „Îngropaţi, ingropaţi,

morţi şi…?” Închise ochii. Ochii îl dureau. Ceva mirosea urât… Aerul. Aerul devenea tot mai rău, mirosind a putreziciune – a ceva ars.

Ochii îi lăcrimară; îi deschise iarăşi. Izolaţia ardea. Asta era. Avalanşa de zăpadă se topea, alunecând în jos pe exteriorul parbrizelor.

— Pardée. Supra'ncărcare. Iesi afară.

Cuvintele erau neinteligibile chiar şi pentru el. Îl zgâlţâi pe TierPardée, dar ochii poliţistului rămaseră închişi, iar el atârna de curelele ce nu-i permiteau să se mişte. Gundhalinu se luptă cu închizătoarea propriei sale centuri de siguranţă, reuşind în cele din urmă să se elibereze. Încercă portiera, era încă blocată de zăpadă. Bătu în ea cu pumnul, fără nici un rost, iar fiecare izbitură îi revenea prin oase înapoi în capul ce-i zvâcnea continuu. În cele din urmă, îşi propti corpul în portieră ca pe-o pârghie şi se împinse în picioare, punându-şi în ele toată puterea care-i mai revenise şi toată frica ce-l cuprindea. Portiera începu să cedeze, centimetru după centimetru, până când ţâşni singură în sus, răsturnându-l pe jumătate afară, în zăpadă.

Căzu în genunchi într-o băltoacă de zloată, şocat de atacul neaşteptat al căldurii şi apoi al frigului asupra trupului vătămat. Se trase în sus de-a lungul fuselajului, silindu-şi picioarele ca de cauciuc să-l împiedice să cadă şi să-l susţină, separând dogoarea sinistră a sursei energetice către devenea critică sub vântul îngheţat. Trebuia să-l scoată afară pe TierPardée şi să-l care cât de departe putea, înainte ca nava să se transforme într-o stea.

Se aplecă să intre în cabină, dar ceva îl prinse de guler, îl trase înapoi şi-l azvârli iar în zăpadă. De data asta nu mai auzea soneriile, ci muzica hidoasă a unui râs omenesc, reverberând din faleză; hidoasă, pentru că ştia că-i era adresat. Se rostogoli şi se ridică în genunchi ca să-i înfrunte pe duşmani – zări, deloc surprins, canadienele şi pantalonii albi, vreo şase feţe palide, amorfe, acoperite pe jumătate de ochelari din lemn, cu fante, precum ochii bulbucaţi ai

vreunei specii de insecte. Totuşi erau oameni – păstori nomazi iernatici de pfalla, pe care împrejurările îi transformaseră în hoţi, care-şi lepădaseră tradiţionala îmbrăcăminte strălucitoare, în favoarea camuflajului antiseptic al comandourilor arctice. O lovitură în spinare îi curmă gândurile răşchirându-l pe Gundhalinu cu faţa în zăpadă, simţi cum cineva îl rostogoleşte pe-o parte şi-l dezarmează cu dexteritate. Din piepturile tuturor răsună un strigăt de triumf când bărbosul înălţă pistolul paralizant al poliţistului ca pe un trofeu.

Gundhalinu se sculă în capul oaselor, ignorând din cauza agitaţiei caracterul nedemn al poziţiei în care şedea.

— O să explodeze!… arătă el în direcţia respectivă, deşi nesigur dacă va fi înţeles. Ajutaţi-mă să-l scot de-acolo – nu mai e multă vreme!

Se ridică în picioare, uşurat când auzi murmurul de consternare care străbătu grupul. Porni înapoi către navă, dar un alt bandit ajunsese primul acolo. Acesta se îndreptă, ţinând în mână arma lui TierPardée şi rânji satisfăcut.

— Ăsta d'aci, nu-i bun de nimic… e tot ce-am găsit. E prea cald acolo 'năuntru, s-o lăsăm baltă. Ţeava rătăcitoare a pistolului paralizant ţinti deodată pieptul lui Gundhalinu. Pac, eşti paralizat, Albastrule! Un chicotit ascuţit de adolescent scăpă de sub înfofoleala de pe faţă.

Poliţistul se opri, uitându-se pe lângă adolescent şi gura filamentată a pistolului.

— Nu-i mort, e rănit! E viu, trebuie să-l scoatem de-acolo… Răsuflarea i se înălţă ca un nor alb.

Bărbatul care îl dezarmase şi un altul îl prinseră de braţe la auzul unei comenzi date pe un ton tăios. Începură să-l târască departe de aeronavă. Adolescentul mergea ţanţoş în spatele lor, încălţat ca şi ceilalţi cu rachete de zăpadă, chicoti din nou, când cizmele lui Gundhalinu străpunseră crusta zăpezii, şi el începu să se afunde.

— Nu! Nu puteţi face asta. E viu, lua-v-ar naiba, o să ardă de viu acolo!

— Atunci fii bucuros că eşti alături de el, rânji primul bărbat.

Îl forţară să meargă cu ei până la aflorimentul de stâncă prăbuşită unde îşi ascunseseră glisoarele de zăpadă. Acolo se opriră şi se întoarseră spre navă, ghemuindu-se ca s-o privească. Cei doi bărbaţi continuau să-l ţină între ei, silindu-l să se ţină pe picioare când se răsuciră odată cu ceilalţi. Acum nava se zărea bine afundându-se în zăpadă şi o vagă scânteiere împrăştiindu-se peste fuselajul contorsionat. Gundhalinu se uită în sus la cer, umplându-şi ochii cu azurul înălţimilor, şi se rugă la zeii de pe opt lumi diferite ca TierPardée să nu afle niciodată ce i se întâmpla acum.

Însă cerul era pustiu, iar în alba tăcere pustie a îngheţatei Ierni, un glob de lumină pârjolitoare îi arse vederea şi suflul exploziei îi anulă toate celelalte simţuri.

Cunoştinţa îi reveni odată cu durerea în trupul rănit, şedea rezemat de un bolovan, în timp ce nomazii se foiau, mormăiau şi arătau undeva dincolo de el cu gesturi pline de veneraţie. Unul din ei râse nervos. Memoria îi reveni lui Gundhalinu şi atunci îşi aduse aminte de ce râdeau… se aplecă şi vomită în zăpada călcată în picioare.

— Te-au trimis să ne ucizi şi nici măcar imaginea morţii n-o poţi suporta!

Unul dintre nomazi se opri lângă el şi scuipă. Scuipatul aterizâ pe materialul gros al uniformei, îl privi cum începe să îngheţe. Ridică ochii, devenind conştient că aerul rece îi ardea plămânii, când inspira, de faptul că fusese scuipat de o barbară, o scorpie bătrână cu faţa precum o plasă de pescuit, care n-ar fi avut dreptul să-l atingă nici pe cel mai jalnic Neclasificat de pe Kharemough.

Se ridică puţin câte puţin cu spatele sprijinit de piatră, stângaci din cauza corpului ţeapăn şi a frigului, până când putu să stea pe picioare şi s-o privească de sus pe nomada care-l scuipase.

— Sunteţi cu toţii arestaţi, pentru crimă şi jaf. Vă veţi întoarce cu mine la astroport pentru a vă confrunta cu acuzaţiile aduse. Auzindu-şi vorbele, nici lui nu-i veni să creadă că le rostise cu adevărat.

Bătrâna se holbă la el neîncrezătoare şi izbucni într-un râs obscen, înăbuşit de norul răsuflării îngheţate, înfăşurându-şi braţele în jurul trupului. Restul bandiţilor începură să se strângă în jurul lui, pierzându-şi interesul pentru prima lor victimă, acum după ce nu mai exista.

— L-aţi auzit p'ăsta? vârî ea un deget deformat de artrită în faţa lui Gundhalinu. Aţi auzit ce ne-a zis străinul ăsta mucos cu pielea murdară? Crede că suntem arestaţi! Ce părere aveţi? Mătură iar cu mâna prin aer.

— Trebuie să fie nebun, rânji unul dintre bărbaţi.

Gundhalinu se gândi că erau acolo trei bărbaţi şi încă o altă femeie… presupuse că şi adolescentul era de sex feminin, deşi nu era prea sigur. Planeta asta blestemată dăduse peste cap regulile comportamentului civilizat, astfel încât nu putea să judece nimic după standardele pe care le cunoştea.

Pricepea foarte limpede un singur lucru, că n-avea să scape cu viaţă. Urmau să-l omoare şi pe el. Înţelegerea acestui fapt îi provocă ameţeală, se rezemă iarăşi de stânca din spate ca să nu cadă. Îi privi cum îşi împingeau în sus ochelarii, ca să se uite mai bine la el şi nu zări nici un pic de milă în ochii de culoarea cerului, înconjuraţi de cearcăne palide. Unul dintre barbari îi pipăi o mânecă a hainei, el îşi smuci mâna într-o parte.

— Ce-o să facem cu ăsta, ăă? Adolescenta îl împinse cu cotul pe unul dintre bărbaţi, ca să se uite mai bine la poliţist. Pot să-l iau eu? Hai, mami, lasă-mă să-l iau eu!

Pistolul se îndreptă iarăşi către Gundhalinu. Îşi dădu seama că fata i se adresase bătrânei.

Pentru colecţia mea, adăugă ea.

Poliţistul îşi imagină brusc propriul său cap mutilat, înfipt într-un ţăruş, precum o bucată de carne în frigiderul unei

sinistre case mortuare. Stomacul i se contractă din nou; îşi apăsă limba pe cerul gurii. „Zei!… a, zei, nu în felul ăsta! Dacă trebuie să mor, atunci daţi-mi o moarte curată, o moarte rapidă”.

— Tacă-ţi fleanca, puştoaico! zise baba cu asprime.

Pe la spate, fata făcu o strâmbătură în direcţia ei.

— Eu zic să-l omorâm acum, şamano, spuse cealaltă femeie. Cât mai urât. Atunci celorlalţi străini le va fi teamă să mai vină pe-aici.

— Dacă mă omorâţi, ei n-o să înceteze niciodată să vină să vă caute! Gundhalinu făcu un pas înainte şi văzu două cuţite ieşind afară din teci ascunse. Nu puteţi să ucideţi un inspector de poliţie şi să scăpaţi aşa uşor. Nu se vor opri până când n-au să vă dea de urmă.

Ştia că spunea toate astea numai ca să se liniştească singur, pentru că nu era nimic adevărat. Simţi imperfecţiunea cuvintelor mincinoase, ştia că şi ceilalţi o percepeau. Începu să tremure.

— Şi cine naiba o să afle vreodată ce s-a-ntâmplat? (Baborniţa rânji iar; dinţii ei erau perfecţi, albi ca zăpada. Gundhalinu se întrebă, în mod absurd, dacă nu cumva erau falşi. Am putea să-ţi aruncăm trupul într-o crevasă şi gheaţa îţi va măcina oasele. Nici chiar toţi zeii voştri nu vor afla niciodată unde zaci! Pe neaşteptate ridică obiectul care-i atârna la şold şi i-l vârî în piept, împingându-l iar de stâncă, cu un grohăit de surpriză – Străinule, tu chiar crezi că putem fi urmăriţi până în pânzele albe pe propriul nostru teritoriu? Eu sunt Mama. Pământul este iubitul meu, stâncile, păsările şi animalele sunt copiii mei. Ele îmi vorbesc, eu le cunosc limba. (Nebunia îi sticlea în ochii ca de porţelan). Ele îmi spun cum să vânez un vânător. Şi vor o ofrandă, o recompensă.

Poliţistul se uită la tubul metalic lung şi strălucitor, care-l ţintuia de stânca îngheţată şi, înainte ca vederea să i se întunece iarăşi, recunoscu un arzător cu electroni din dotarea poliţiei. Se ridică în picioare cu o ţinută demnă,

rigidă, coordonându-şi toate mişcările printr-un efort de voinţă, în timp ce bătrâna scorpie se retrăgea încetişor. Ceilalţi o imitară, ieşind din raza de acţiune a reculului energetic, lăsându-l singur într-un cerc de zăpadă învolburată. Gura îi era rănită, plămânii îl dureau din cauza aerului îngheţat. Fiecare răsuflare putea fi cea din urmă, dar cu ochii minţii nu văzu nici reluarea unor scene din viaţa sa, nici vreo revelare profundă a adevărului universal… nimic în acest moment final; absolut nimic…

Bătrâna înălţă arzătorul şi apăsă trăgaciul.

Gundhalinu se clătină sub lovitura care nu veni, deschise ochii, pe care nu-şi amintea să-i fi închis, la timp ca s-o vadă apăsând o dată şi încă o dată trăgaciul, fără nici un rezultat. Nomada bodogăni furioasă, scuturând arma, blesteme de ciudă se ridicară dinspre spectatorii ce aruncau priviri chiorâşe.

Inspectorul păşi în faţă, şovăielnic, întinzând mâinile.

— Dă-mi-o… lasă-mă să ţi-o repar.

Uimirea reveni în ochii albaştri, decoloraţi, bătrâna îşi feri arzătorul.

Rămase răbdător cu braţele întinse, cu palmele în sus.

— S-a blocat. Se întâmplă adesea. Dacă-mi dai voie, pot s-o aranjez.

Ea se încruntă, dar în mod subtil expresia i se schimbă din nou şi făcu un mic gest cu capul. Gundhalinu fu conştient de cele două paralizatoare îndreptate către el, conştient că va fi imposibil să evadeze. Baborniţa îi trânti arzătorul în mâini.

— Aranjeaz-o atunci, dacă eşti atât de dornic să mori.

Tonul sugeră că-l suspecta că-şi pierduse minţile; se întrebă dacă nu era adevărat.

Gundhalinu îngenunche, afundându-se, simţind muşcătura zăpezii prin stofa pantalonilor. Puse arma în echilibru pe coapsă, îşi scoase mănuşile şi deschise taşca de scule pe care o purta la cingătoare. Scoase dinăuntru o baghetă magnetizată subţire cât firul de păr şi o introduse în

deschizătura de la baza mânerului arzătorului; începu apoi să testeze mecanismele ascunse cu o siguranţă calmă. În timp ce lucra, palmele transpirate i se lipeau de metalul îngheţat, dar abia sesiză acest lucru. Pipăindu-şi drumul de-a lungul nevăzutelor cărări, ajunse în sfârşit la intersecţia hotărâtoare şi separă cele două componente care se prinseseră laolaltă. Retrase sonda, din nou foarte atent, mulţumit că problema fusese doar aceea la care se aşteptase. Puse instrumentul înapoi la locul lui, întrebându-se în treacăt de ce oare îi mai păsa, şi întinse arzătorul bătrânei. Îi întâlni ochii inexpresivi.

— Asta era necesar să fie făcut. Nu trebuie să ne furaţi jucăriile, dacă nu ştiţi cum să aveţi grijă de ele.

Ea-i smuci arzătorul, julindu-i palmele. Gundhalinu se strâmbă, dar mâinile îi erau ca de lemn, insensibile, deja nefolositoare. Ca şi faţa, ca şi creierul. Se ridică în picioare, lăsându-şi mănuşile să-i cadă. Cel puţin îşi dovedise superioritatea asupra acestor sălbatici, măcar acum putea să moară curat, onorabil, executat de o armă perfecţionată.

De data asta însă, bătrâna nu mai îndreptă arzătorul către el. Se întoarse, şi-l propti în umăr şi ţinti pâlcul de coniferi de sub peretele falezei. Trase, poliţistul auzi pârâitul electric al razei şi o mică explozie în momentul în care un copăcel solitar izbucni în flăcări. Strigăte de aprobare se ridicară în jur şi anticiparea execuţiei reveni pe feţele lor sălbatice, nemiloase.

Baba întoarse arzătorul înspre el.

— Ai făcut treabă bună, străinule, scrâşni ea, zâmbind fără pic de omenie pe chip.

Gundhalinu privi cu coada ochiului copăcelul ce ardea. Fumul se aduna lângă peretele falezei; mirosul de lemn ars era înţepător de străin. Totuşi carnea omenească arsă mirosea precum orice altă carne friptă…

— Sunt un Kharemoughi. Pot să repar, şi legat la ochi, orice piesă de echipament. Asta ne face să fim mai mult decât nişte animale.

— Tu însă vei muri exact ca oricare dintre noi, străine! Vrei într-adevăr să mori?

— Sunt pregătit să mor. Îşi îndreptă spatele, întregul său corp părea să aparţinu acum altcuiva.

Ea ridică arzătorul, cu braţele tremurându-i uşor din cauza efortului de a-l ţine în sus. Mâna i se strânse pe trăgaci şi ochii îi cercetară faţa lui BZ, dorind să-l înfrângă şi să-l facă s-o implore să-i lase viaţa. El însă mai degrabă ar fi murit decât să le dea această satisfacţie… şi ştia că oricum avea să moară.

— Omoară-l! Omoară-l!

Vocile începură să crească odată cu nerăbdarea spectatorilor. Gundhalinu aruncă o privire distratră cercului de chipuri şi văzu pe chipul adolescentei o expresie pe care nu putea s-o numească.

— Nu. Bătrâna coborî tubul, rânjind cu o duşmănie hidoasă. Nu, n-o să-l ucidem, o să-l păstrăm. Ne poate repara echipamentul pe care l-am furat de la neamul lui din portul stelar.

— E periculos, şamană! spuse unul dintre bărbaţi, furios din cauza aşteptărilor înşelate. N-avem nevoie de el.

— Şi eu spun că va trăi! mârâi baborniţa. El vrea să moară… priviţi-i! Un om care nu se teme de moarte e nebun, şi aduce ghinion să ucizi un nebun.

Poliţistul îşi simţi stupoarea fatalistă limpezindu-se, când în sfârşit înţelese: nu aveau să-i ofere o moarte curată. Urmau să-l facă sclavul lor…

— Nu, animale împuţite ce sunteţi! Se azvârli către bătrână, către armă. Omoară-mă, blestemato! N-o să…

Ea ridică tubul într-un gest reflex şi-l lovi cu el peste faţă. Gundhalinu căzu pe spate într-un troian de zăpadă, cu sângele arzându-i pielea, cu durerea zornăindu-i în cap precum un urlet. Scuipă o gură plină de sânge şi un dinte. Se aşeză în capul oaselor, gemând înapoia degetelor îngheţate, în timp ce nomazii începură să se îndepărteze de

el. O auzi pe cotoroanţă dând ordine, dar nu-i distinse cuvintele; nu-i pasa, nu-i mai păsa de nimic.

— Hei… pune-ţi mănuşile, prostule!

Adolescenta stătea lângă el şi i le flutura în faţa ochilor. El se trase mai în spate şi încercă s-o ignore, strânse zăpadă în mâna făcută căuş şi şi-o îndesă în gura rănită.

— Albastrule! De data asta ea îi vârî în faţă tranchilizatorul lui TierPardée. Albăstrelule, mai bine ascultă-mă!

Îi azvârli mânuşile în stomac.

Bărbatul le trase încet, peste degetele amorţite cu sânge îngheţat pe ele. Gândul de a fi paralizat, neajutorat, târât către o sanie şi răsturnat în ea precum o lada cu piese de schimb, i se părea imposibil de îndurat. Trebuia să se ducă singur pe picioare cu toata demnitatea de care era în stare, până când va găsi o cale să iasă din acest coşmar… o cale, orice cale.

Ceva îi căzu peste cască, îi alunecă în jos pe faţă ca un şarpe şi i se fixă în jurul gâtului. Privi în sus, speriat brusc, şi laţul i se strânse de gât. Văzându-i chipul, puştoaica izbucni în râs; celălalt capăt al frânghiei se înfăşura pe mâna ei vârâtă în mănuşa cu un deget. Îl lăsă să se legene liber, stând plină de aroganţă în faţa lui.

— Bun băiat. Mami a zis că-ţi vrea mâinile, dar mi-a spus că eu capăt restul, pentru grădina mea zoologică. Îşi coborî ochelarii, ascunzându-şi faţa îngustă şi noduroasă. Animalul meu favorit Albastru. Râse din nou şi trase brusc de frânghie. Hai, Albastrule! Şi ai face bine să mergi iute.

Gundhalinu se ridică grăbit în picioare şi o urmă prin zăpadă, afundându-se mereu, către glisoarele care aşteptau. Chiar dacă nu-l uciseseră, el ştia că era un om mort, pentru că în acel moment lumea lui încetase să mai existe.

Moon privi pe lângă spătarul fotoliului capitonat al lui Elsevier, întinzându-se pe braţul propriului ei fotoliu ca să privească afară prin hubloul blindat al LB-ului. Tiamat se înfăţişa vederii lor ca o lună răsărind, dar era infinit mai

minunată pentru ochii ei. Acasă, se întorcea acasă, şi-i venea să creadă că timpul însuşi se întorsese pe dos: că va găsi totul exact aşa cum fusese, chiar aşa cum trebuia să fi fost, când cercul acela de albastru vrâstat de nori de dedesubtul ei se extinse şi se umpluse încă o dată cu marea fără de sfârşit. Totuşi chiar dacă nu era lumea pe care o pierduse, acum ştia că îşi va găsi drumul… că va găsi o cale s-o transforme.

— Protecţiile sunt activate?

— Da.

Asculta întrebările murmurate ale lui Elsevier şi răspunsurile monosilabice ale lui Silky; ritmul liniştitor al unui ritual repetat de nenumărate ori până atunci. Pătrunderea în atmosfera Tiamatului nu era nici la fel de dureroasă, nici de înspăimântătoare cum fusese părăsirea ei, călătoria aceea i se părea acum că se întâmplase altcuiva. Ascultă doar cu jumătate din minte, cealaltă deplasându-se din trecut în viitor, evitând nesiguranţa prezentului lor periculos. Acum nimic nu putea să meargă rău, nimic nu va merge rău. Ea trecuse prin Poarta Neagră, îi fusese sortit s-o facă.

Înainte de desprinderea de pe orbită, Elsevier luase legătura prin radio cu un Ngenet incredul, doar ca să afle că el nu-i mai putea întâmpina în Golful Îndepărtat; îşi pierduse aeroglisorul cu cinci ani în urmă, după ultima lor expediţie nereuşită. De data asta trebuiau să-şi asume riscul mai mare de a se apropia de plantaţia lui venind pe coastă din sudul lui Carbuncle; nu mai exista nimeni în care Elsevier să se încreadă pentru a-i ajuta la asolizarea finală.

Elsevier se… stingea pur şi simplu, era singurul cuvânt pe care Moon îl putea atribui metamorfozei subtile la care fusese martoră din momentul când trecuseră prin Poartă. Încercase să afle ce nu era în regulă, dar bătrâna refuzase să-i dea un răspuns, şi, fără să-şi diminueze tandreţea din gesturi, se retrăsese în ea însăşi, izolându-se de sibilă.

Aceasta se simţise rănită şi chinuită până în momentul când Gemenii începuseră să domine cu imaginea lor ecranele navei. Atunci îşi dădu seama în sfârşit că la asta se gândea Elsevier: sfârşitul care va veni pentru ea odată cu noul început pentru Moon. Despărţirea de traiul pe care îl dusese, de nava care păstra amintirile dulci-amare de o jumătate de viaţă. Despărţirea finală de surogatul de fiică, care i-ar fi putut da o nouă viaţă pentru a o înlocui pe cea părăsită undeva departe, dar care nu-i oferise decât o pierdere şi mai profundă.

O pseudo-mare de nori fără margini le masca vederea asupra oceanului acum, când începură să coboare tot mai jos, gonind prin safirul din păturile superioare. În curând… în curând vor străpunge suprafaţa norilor şi Moon va zări destinaţia lor, linia lungă, neîntreruptă, a coastei continentale vestice unde se întindea plantaţia lui Ngenet… şi Carbuncle.

—.raportul de transmitere a crescut la unu şi un… Silky! Suntem în lumina reflectorului! Transfer energetic…

O văpaie de lumină albă-albăstruie se descărcă pe cer deasupra lor, trimiţând pumnale în ochii lui Moon; coconul metalic vibră în jurul ei, clănţănindu-i dinţii. Scânci nevenindu-i să creadă: erau atacaţi.

— Zeilor! zbieră Elsevier, mai mult mânioasă decât disperată. Ne-au depistat, n-o să scăpăm nicioda…

O altă explozie izbucni în jurul lor… urmată de un interval de tăcere. Brusc, difuzorul începu să transmită:

— Predaţi-vă acum, sau veţi fi distruşi. Vă avem în bătaia razei. Nu veţi scăpa!

— Pierdem… A treia explozie înăbuşi numele a ceea ce fusese pierdut şi întrebarea ţipată a lui Moon. A patra nu le mai dădu răgaz, panoul de bord sfârâi şi scoase un zgomot strident, evident de distrugere, împovărându-le simţurile deja şocate.

— Întreruperea alimentării cu energie! Auzi din ce în ce mai slab vocea lui Elsevier, cuvintele abia îi ajungeau la

urechile asaltate de zgomot… sper… cred că suntem deja morţi…

Cabina se întunecă odată cu iminenţa morţii. Clipind mereu, ochii lui Moon descoperiră lumina văzduhului din exteriorul navei: văzu câmpiile fără de margini ale cerului, albastre, albe şi aurii, destrămându-se pe măsură ce plonjau prin suprafaţa norilor. Se lipi de fotoliul ei, numărându-şi bătăile inimii; dându-şi seama, cu fiece confirmare de acest fel a vieţii sale că încă nu avusese loc o altă explozie, cea pe care, aşa complet lipsiţi de apărare cum erau acum, nici n-ar fi văzut-o vreodată.

Ieşiră din stratul de nori la fel de brusc pe cum intraseră. Sibila zări în sfârşit marea, rostogolindu-se dedesubtul lor, ca o întindere de cositor topit. Picături de ploaie se risipiră peste hubloul larg, estompându-le vederea, pătându-le ca nişte lacrimi imaginea apei şi a cerului. Încă erau vii. LB-ul cădea după o parabolă, turtită, aidoma unei pietre aruncată cu praştia care zboară razant pe deasupra unui eleşteu fără ţărmuri. Elsevier şi Silky acţionau comenzile în tăcere. Moon păstră şi ea liniştea, aducându-şi astfel singura contribuţie posibilă.

— Acum, Silky: activează sistemele de avarie…

Conul cenuşiu ca fumul de deasupra fotoliului lui Moon căzu brusc peste ea, întrerupând vocea bătrânei, care începuse un apel de urgenţă şi acoperindu-i ultima imagine a suprafeţei mării ce se apropia tot mai mult, albă ca gheaţa şi cenuşie ca fierul. Era imobilizată în fotoliul ei de o pernă pneumatică ce se umfla treptat, aşa că rămase pe loc fără să opună rezistenţă – incapabilă să opună rezistenţă – până când fu complet prinsă în strânsoare. După o aşteptare care dură o eternitate, contopirea sferei de metal cu marea cenuşie răsună slab în trupul ei, precum o lovitură abătându-se asupra altcuiva, extrem de dezamăgitor.

Iar după o altă scurtă veşnicie, simţi cum perna se dezumflă şi coconul fumuriu se înălţă. Azvârli centurile de siguranţă şi se împinse înainte, oprindu-se între scaunele

piloţilor. Scutul cenuşiu tocmai se ridica de deasupra lui Silky, acesta scutura din cap într-un foarte uman gest de îndepărtare a ameţelii. În faţă, marea lovea în hublou cu o indignare plină de furie, mici picături de apă îngheţată se strecurau prin fisurile ca nişte raze provocate de impact în peretele armat transparent. LB-ul se ridica şi cobora sub picioarele femeii, iar bubuiturile valurilor furioase se auzeau puternic în jur.

Conul atârna neclintit deasupra fotoliului lui Elsevier: de parcă nici nu se… Moon se uită la faţa bătrânei, temându-se sa privească, dar incapabilă să-şi ferească ochii.

O dâră roşie se prelingea pe abanosul buzei superioare a lui Elsevier, dar ea îşi ridică ochii, cu capul rezemat pe spătarul scaunului.

— Nu-i nimic, draga mea… doar îmi curge sânge din nas… trebuia să termin de trimis mesajul. Ngenet vine încoace.

Închise ochii, gâfâind un pic, de parcă mâna grea a atracţiei gravitaţionale continua s-o strivească… o strivise deja. Şedea nemişcată, nefăcând nici măcar efortul de a ridica un deget; ca o femeie care avea tot timpul din lume înaintea ei.

Moon îi atinse umărul cu o tandreţe plină de spaimă.

— Am ajuns jos, Elsie. Ne-ai salvat. S-a terminat.

— Da. Surprinderea umplu ochii albaştri-violeţi şi Elsevier privi cu uimire ceva aflat dincolo de imaginea pe care o puteau vedea. Mi-e atât de frig, murmură ea. Un spasm îi mişcă muşchii feţei.

Pe neaşteptate, ochii i se goliră de expresie.

— Elsie… Elsie? Mâna lui Moon se strânse pe umărul ei, o scuturã… Îi dădu drumul apoi, când nu văzu nici o reacţie. Silky…, se întoarse ea doar pe jumătate, nedorind să-şi răsucească de tot trupul, nu mai… Elsie!

Silky o apucă de umeri, trăgând-o la o parte, în spaţiul strâmt dintre fotolii. Întinse braţul său verde-cenuşiu cu degetele reci ca nişte şerpi, ca să atingă chipul lui Elsevier, gâtul ei… Bătrâna nu tresări sub atingerea lui, ci continuă

să privească fix la ceva de dincolo de orizont, până când tentaculele cenuşii îi trecură peste ochi. Închizându-l pentru totdeauna.

— A murit.

LB-ul se legănă, apoi se stabiliză, dezechilibrându-i, Moon privi în jos îngrozită, dându-şi seama că picioarele nu-i mai răspundeau. Apa îi cuprinsese pantalonii costumului de zbor, apa mării, care plescăia prin cabină.

— A murit? clătină ea din cap. Nu, n-a murit. Nu-i moartă.

Elsie! Elsie, suntem inundaţi! Trezeşte-te!

Scutură trupul fără vlagă, dar nu obţinu nici o reacţie. Tentacule îi încolăciră braţele şi-o traseră cam brutal într-o parte.

— A murit! (Nu mai văzuse niciodată ochii lui Silky atât de limpezi, atât de adânci. El atinse o serie de simboluri iluminate de pe tabloul de bord, apoi le repetă). Trapa a pleznit, o anunţă. Ne scufundăm. Afară, ieşi…

O împinse către ecluză; sibila se clătină pe picioare când un nou val o lovi la jumătatea drumului printre fotolii.

— Nu! N-a murit. Nu putea să moară! N-o putem părăsi Moon se agăţă de spătarul unui fotoliu.

— Mergi!

Silky o lovi, împingând-o spre ecluză. Ea se împiedică şi căzu, fiind acoperită iar de un val; se ridică la suprafaţă, gâfâind, cu flăcări de sare arzându-i ochii. Pătrunse cu greu prin intrarea ecluzei, se prinse de marginea uşii şi se întoarse ca să mai privească o dată înapoi: îl văzu pe Silky cum îngenunchează în apa plină de vârtejuri şi îşi înclină capul, sprijinindu-l pe umărul moartei într-un gest de omagiu, şi de bun rămas.

După aceea se ridică, înaintă cu greu prin apa dintre scaune şi ajunse lângă Moon.

— Afară! Tentaculele înfăşurară din nou un braţ al fetei şi o traseră, ducând-o în ecluză.

Sibila dădu drumul uşii, incapabilă să reziste, şi plonjă în apă în urma lui. Văzu gura căscată a tambuchiului înghiţind

marea precum un înecat neajutorat…

— Casca mea! Am să mă înec…

Se întoarse către cabină, dar valul adânc până la brâu îl făcu pe Silky să-şi încolăcească braţele în jurul ei şi o trase în jos, doborând-o. Apa îngheţată o acoperi din nou; se zbătu ca să se ridice, pe jumătate înotând, icnind de durere când şuvoiul rece de apă îi intră pe sub costum prin jurul gâtului. LB-ul se înclină din cauza valurilor de hula, schimbă direcţia torentelor de apă înapoi către trapă, măturând-o şi pe Moon odată cu ele. Ea se izbi de marginea trapei, pocnindu-se cu capul de metal, înainte ca LB-ul să-i scuipe pe amândoi afară, în largul oceanului.

Ţipătul lui Moon se stinse precum o flacără când marea se închise deasupra capului său. Dădu din picioare ca să iasă la suprafaţă, scoase capul la aer şi întâlni acolo lapoviţă care, spulberată de vânt, o lovea din spate deasupra apei. În interiorul costumului îşi simţi trupul atacat de nişte degete de căldură orbitoare şi de gheaţă.

— Silky! strigă ea şi numele îi fu întors de vânt, la fel de pierdut şi dezolant ca şi plânsetul unui mers.

Dar apoi, pe neaşteptate, lângă ea se iviră faţa împroşcată cu spumă şi pieptul lui Silky; o susţinu deasupra apei, totuşi faţa se simţea trasă în jos de costumul de suprasarcină plin cu apă. Alien-ul îşi lepădase costumul, înotând acum liber în elementul său. Îl simţi cum trage de închizătorile din partea din faţă a costumului ei, încercând să i-l scoată.

— Nu! Îşi înfipse degetele în tentaculele lui alunecoase, dar îi scăpară din mâini precum nişte ţipari. Nu, am să îngheţ! (Tot zbătându-se atâta, ajunse iar sub apă, dar ieşi imediat, tuşind şi scuipând). Nu pot supravieţui în asta… fără el! adăugă Moon, ştiind că oricum nu va supravieţui, din cauza costumul plin de balastul lichid care-o trăgea în jos.

Înţelese în sfârşit, în felul în care doar o dată în viaţă poate fi înţeles acest lucru, deplina şi amara ironie a Alegerii Marinarului: să îngheţe, sau să se înece.

Silky îi lăsă în pace costumul încercând doar s-o ajute să plutească. Primul şoc agonizator determinat de frig se estompase deja într-o durere ce-i pătrundea până la oase şi-i vlăguia puterea şi judecata. În depărtare, printre munţii lichizi mişcători, zări LB-ul care se scufunda – şi apoi nu mai văzu nimic în afară de curgerea mării şi a cerului. „Elsevier” O jertfă adusă Mării… Sibila simţi apa sărată a lacrimilor sale amestecându-se cu apa mării, şi cu cea a cerului.

După o perioadă nedefinită de timp simţi că vijelia se domolea: cerul îşi pierdea din mânie, urgia ce umfla valurile părăsea suprafaţa mării, epuizarea fizică îi usca propriile-i lacrimi, în timp ce un soare palid, cu dinţi, clipea către ea printr-o spărtură dintre nori. Silky continua s-o susţină ferm de spate, ajutând-o să se menţină la suprafaţă, corpul îi era convulsionat de tremurături imposibil de controlat. Uneori i se părea că poate vedea linia ţărmului, îndepărtată, imposibil de atins, dar niciodată sigură dacă nu era cumva o fantomă a ceţurilor sau a minţii ei. Nu-i mai rămăsese destulă forţă ca să vorbească, iar Silky îi răspundea numai cu liniştirea mută a prezenţei sale. Moon simţi mai intens decât altă dată faptul că el venea de pe altă planetă, deşi cunoaşterea acestui lucru nu avea prea mare importanţă…

Trebuie să-i spună să-i dea drumul, să-şi menajeze forţele, căci nu mai exista nici o speranţă ca Ngenet să-i salveze. Oricum în final tot acolo aveau să ajungă amândoi. Dar nu putea să formuleze cuvintele, iar în adâncul inimii ştia că nu dorea s-o facă. Să mori singur… să mori… să dormi aici pentru totdeauna. Se gândi că aproape-şi simţea măduva congelându-i-se în oase. Era atât de obosită, atât de dureros epuizată; iar somnul avea să vină, în timp ce o legăna, monoton, Marea Mamă. Ultimele săptămâni petrecute pe o altă planetă fuseseră doar un vis. Era o tiamatană, o Văratică, cunoscând cu vagă deznădejde în suflet ceea ce ştia orice Văratic încă de la naştere: că Doamna era în egală măsură creatoare şi distrugătoare,

vieţile individual privite nul aveau mai multă însemnătate în vastul Ei plan decât existenţă celui mai mărunt crustaceu ce se strecoară prin nămolul de pe fundul apei…

Ceva străpunse suprafaţa apei în faţa lor, trimiţând o jerbă de stropi pe chipul fetei. Ea gemu când braţele lui Silky i se strânseră în. jurul pieptului şi se uită printre gene, cu ochii biciuiţi de rafalele îngheţate, la faţa vărgată, strălucitoare, ce o privea fix. Două, apoi încă trei chipuri neomeneşti apărură la suprafaţă, rămânând ca nişte balize de pescuit pe apa scânteietoare. Încet-încet, precum o bulă de aer ridicându-se din adâncuri, înţelegerea îi străpunse amorţirea anestezică: mersi…

O înconjurară, mânând-o insistent şi urgent, cu înotătoarele anterioare membranate. Mintea fetei nu-şi putea imagina ce voiau de la ea, dar ştia, cu încrederea de nezdruncinat căpătată din copilărie, că erau copiii Doamnei, care veniseră s-o salveze dacă puteau.

— S… Silky, mestecă ea cuvintele în bucăţi printre dinţii care-i clănţăneau, dă-mi dr… drumul.

El o eliberă şi Moon se scufundă precum o piatră. Înainte de a fi putut reacţiona, făpturile plutitoare cu blana lucioasă o ridicară iar. Înotătoare cu degete membranate se încrucişară închizându-se deasupra ei precum petalele unei flori, trăgând-o în sus şi aşezând-o pe burtă peste pieptul moale şi larg al unui mers ce plutea liniştit pe apă. Uimită, Moon rămase scuipând apă, stătea cu puţin deasupra suprafeţei mării, cu picioarele încă atârnând în apa insuportabil de rece. Mers-ul – era o femelă, deduse ea după gulerul de blană aurie din jurul gâtului – o înfăşură cu înotătoarele sale ca pe-un pui, alimentând-o cu căldura corpului de parcă şi-ar fi încălzit şi hrănit propriul urmaş. Fiinţa începu să fredoneze din piept, fără glas, în acelaşi ritm cu balansul mării. Prea obosită ca să se mai mire, Moon îşi lăsă capul pe pieptul mătăsos şi îşi trecu mâinile pe sub mers, simţind cum cântecul fără glas îi pătrunde prin trupul cutremurat de frig. Silky şi ceilalţi doi mersi pluteau

în derivă prin apropriere; dar ea nu-şi mai amintea acum de ei, nu-şi, mai amintea nimic din trecut sau viitor atâta timp cât existenţa i se mişca încet către timpul prezent.

N-a ştiut sau n-a vrut să ştie niciodată câtă vreme plutise în derivă, ţinută în îmbrăţişarea mersului. Soarele traversase cerul, rostogolindu-se în jos pe o pantă îndepărtată către propria lui întâlnire cu marea, înainte ca o altă schimbare să se simtă la suprafaţa apei, umbra lungă a unei nave venită să-i întâlnească ajunse deasupra lor, iar bătaia îndepărtată a inimii motoarelor sale le străpunse liniştea, apropiindu-se tot mai tare.

— Moon… Moon… Moon… Silky îi rostea numele, încolăcindu-i gâtul cu tentaculele ude de parcă încerca s-o facă să-l audă.

Nu mai exista însă nici o Moon{4}, nici o lună deasupra, ci doar marea, Marea, ca să-i răspundă… Marea reclamând ce-i aparţinea.

— Moon… mă auzi?

— Nu… Era mai mult un protest împotriva pătrunderii în liniştea ei nepăsătoare decât un răspuns la o întrebare. Lumea părea o pictură în acuarelă revărsându-se fără nici o formă…

Ceva îi izbi buza de dinţii care clănţăneau, un lichid fierbinte, vâscos, îi umplu gura şi i se prelinse pe gât precum un râu de petrol în flăcări. Scânci a plăcere şi a refuz, simţind cum lumea de acuarelă îngheaţă, căpătând o formă lipsită de referinţă în mintea ei dezactivată, cu excepţia feţei aplecate peste ea, aducând trecutul şi prezentul într-o singură imagine dublă.

— M… M… Miroe?

— Da, îi răspunse glasul lui, plin de uşurare. Îşi va reveni, Silky. Mă recunoaşte.

Dincolo de Ngenet, Moon îl desluşi pe Silky, ghemuit răbdător, privind, alături de ochiul rotund, nemişcat, al unui hublou.

— U… unde?

Înghiţi convulsiv siropul dulce-pipărat când Ngenet îi apăsă iarăşi cana pe buze. Trupul ei tremurător, încordat, fusese eliberat de costumul plin cu apă şi aşezat sub un maldăr de pături încălzite.

— Pe nava mea. Dusă în sfârşit în siguranţă la bord, slavă zeilor. Mergem acasă. Îi înlocui o compresă fierbinte ce-i acoperea rădăcina nasului şi obrajii.

— A… acasă?… Vieţile trecute şi prezente alergau iar împreună.

— Către plantaţia mea, către un port sigur. Ai petrecut destulă vreme plimbându-te pe drumuri stelare, şi destul timp în braţele Mării Mamă, copil de mers ce eşti… aproape o viaţă întreagă. Bărbatul îi îndepărtă părul năclăit de pe frunte cu o mână blândă, bătătorită. Acum a venit vremea să fii recunoscătoare pământului ferm.

— El… Elsie. Cuvântul îi răni gâtul precum fierea.

— Ştiu, îşi îndreptă spinarea. Ştiu. Nu mai poţi să faci nimic pentru ea acum, decât să te odihneşti, şi să te vindeci.

Vocea lui şi interiorul cabinei păliră, îndepărtându-se la infinit.

Moon se ghemui mai bine în cuibul de pături, pe măsură ce conştiinţa i se retrăgea tot mai adânc, diminuându-se până la senzaţia unor ace fierbinţi pătrunzându-i în carnea amorţită de frig, aducând primăvara în venele înţepenite de gheaţă, dezlegându-i muşchii; eliberând-o…

SFÂRŞIT

{1} Persoană care simte satisfacţie sexuală privind organele genitale sau actele sexuale ale altora.

{2} Soartă, în engleză

{3} Mătăsosul

{4} Moon – lună (engleză